

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-23-11

Druk nr 4114 cz. I

Warszawa, 15 kwietnia 2011 r.

Pan
Grzegorz Schetyna
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o nasiennictwie z projektami aktów wykonawczych.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Jednocześnie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Z poważaniem

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o nasiennictwie¹⁾

Tytuł I

Przepisy ogólne

Art. 1. 1. Ustawa reguluje sprawy:

- 1) rejestracji odmian oraz wytwarzania, oceny i kontroli materiału siewnego odmian gatunków roślin uprawnych określonych w:
 - a) art. 2 ust. 1 pkt A lit. a dyrektywy Rady 66/401/EWG z dnia 14 czerwca 1966 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych (Dz. Urz. WE L 125 z 11.07.1966, str. 2298, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 1, str. 55), zwanej dalej „dyrektywą Rady 66/401/EWG”,
 - b) art. 2 ust. 1 pkt A lit. a dyrektywy Rady 66/402/EWG z dnia 14 czerwca 1966 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych (Dz. Urz. WE L 125 z 11.07.1966, str. 2309, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 1, str. 66), zwanej dalej „dyrektywą Rady 66/402/EWG”,
 - c) art. 2 ust. 1 lit. b dyrektywy Rady 2002/54/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka (Dz. Urz. WE L 193 z 20.07.2002, str. 12, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 36, str. 292), zwanej dalej „dyrektywą Rady 2002/54/WE”,
 - d) art. 2 ust. 1 lit. b dyrektywy Rady 2002/55/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw (Dz. Urz. WE L 193 z 20.07.2002, str. 33, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 36, str. 313), zwanej dalej „dyrektywą Rady 2002/55/WE”,
 - e) dyrektywie Rady 2002/56/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu sadzoniakami ziemniaków (Dz. Urz. WE L 193 z 20.07.2002, str. 60, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 36, str. 340), zwanej dalej „dyrektywą Rady 2002/56/WE”,

f) art. 2 ust. 1 lit. b dyrektywy Rady 2002/57/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych i włóknistych (Dz. Urz. WE L 193 z 20.07.2002, str. 74, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 36, str. 354), zwanej dalej „dyrektywą Rady 2002/57/WE”,

g) w dyrektywie Rady 2008/72/WE z dnia 15 lipca 2008 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym oraz nasadzeniowym warzyw, innym niż nasiona (Dz. Urz. UE L 205 z 01.08.2008, str. 8) w załączniku nr 2,

h) w dyrektywie Rady 2008/90/WE z dnia 29 września 2008 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych i roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców (Dz. Urz. UE L 267 z 08.10.2008, str. 28) w załączniku nr 1,

2) wytwarzania, oceny i kontroli materiału siewnego następujących roślin uprawnych:

a) roślin ozdobnych lub użytkowanych jako rośliny ozdobne,

b) nieprzeznaczonych do obrotu na obszarze Unii Europejskiej odmian gatunków roślin rolniczych objętych systemami oceny określonymi przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD), ogłoszonymi na stronach internetowych tej organizacji,

c) sadzonek winorośli

– oraz obrotu tym materiałem.

2. Przepisy ustawy w zakresie wytwarzania, oceny i kontroli materiału siewnego oraz obrotu tym materiałem dotyczą również gatunków roślin stosowanych do uszlachetniania odmian gatunków roślin, o których mowa w ust. 1.

3. Wykaz gatunków roślin, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i pkt 2 lit. c, ogłasza minister właściwy do spraw rolnictwa, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, z podziałem na grupy roślin: rolnicze, warzywne i sadownicze oraz podgrupy roślin, podając nazwę w języku polskim i nazwę botaniczną rośliny.

Art. 2. Przepisów ustawy nie stosuje się do:

1) materiału siewnego przeznaczonego do państw trzecich innego niż materiał siewny, o którym mowa w art. 1 ust. 1 pkt 2 lit. b;

2) leśnego materiału rozmnożeniowego.

Art. 3. 1. W rozumieniu ustawy określenie:

- 1) odmiana – oznacza zbiorowość roślin w obrębie botanicznej jednostki systematycznej najniższego znanego stopnia, która:
 - a) jest określona na podstawie przejawianych właściwości wynikających z określonego genotypu lub kombinacji genotypów,
 - b) różni się od każdej innej zbiorowości roślin na podstawie co najmniej jednej z przejawianych właściwości,
 - c) pozostaje niezmienną po rozmnożeniu;
- 2) odmiana mieszańcowa – oznacza odmianę, której materiał siewny jest wytwarzany za każdym razem przez krzyżowanie określonych zbiorowości roślin zgodnie ze sposobem i kolejnością podanymi przez zachowującego odmianę;
- 3) składnik odmiany mieszańcowej – oznacza odmianę lub linię rośliny wykorzystywaną za każdym razem w procesie wytwarzania odmiany mieszańcowej;
- 4) odmiana regionalna (odmiana dla zachowania bioróżnorodności) – oznacza populację miejscową lub odmianę naturalnie przystosowaną do warunków lokalnych, zagrożoną postępującą z czasem utratą różnorodności genetycznej między populacjami i w obrębie populacji lub odmian tego samego gatunku lub ograniczeniem bazy genetycznej gatunku spowodowanym ingerencją człowieka lub zmianami warunków środowiskowych (erozja genetyczna) roślin rolniczych lub roślin warzywnych;
- 5) odmiana amatorska (odmiana odkryta i wyprowadzona do uprawy w szczególnych warunkach) – oznacza odmianę roślin warzywnych odkrytą i wyprowadzoną z przeznaczeniem do uprawy w szczególnych warunkach agrotechnicznych, klimatycznych lub glebowych, która nie ma znaczenia dla towarowej produkcji warzyw, ale ma znaczenie dla zachowania bioróżnorodności;
- 6) populacja miejscowa – oznacza zbiór populacji gatunku rośliny albo zbiór jednorodnego genetycznie wegetatywnego potomstwa pojedynczej rośliny w ramach gatunku rośliny (klony), który w sposób naturalny przystosował się do warunków środowiskowych regionu pochodzenia;

- 7) zachowanie odmiany – oznacza działalność zmierzającą do wytworzenia materiału siewnego danej odmiany, która zapewni jej charakterystyczne właściwości, wyrównanie i trwałość;
- 8) materiał siewny – oznacza rośliny lub ich części przeznaczone do siewu, sadzenia, szczepienia, okulizacji lub innego sposobu rozmnażania roślin, spełniające wymagania w zakresie wytwarzania i jakości dla danej kategorii i stanowi:
- a) materiał siewny roślin rolniczych obejmujący nasiona roślin rolniczych odmian gatunków objętych przepisami dotyczącymi wytwarzania i jakości,
 - b) materiał siewny roślin warzywnych obejmujący nasiona roślin warzywnych odmian gatunków objętych przepisami dotyczącymi wytwarzania i jakości,
 - c) sadzeniaki ziemniaka obejmujące bulwy ziemniaka,
 - d) materiał szkółkarski obejmujący części roślin, w tym podkładki, zrazy, wstawki i oczka, całe rośliny oraz nasiona, przeznaczone do rozmnażania i produkcji roślin sadowniczych, z wyłączeniem winorośli,
 - e) materiał rozmnożeniowy roślin warzywnych obejmujący części roślin lub rośliny, w tym podkładki, z wyłączeniem nasion, przeznaczone do rozmnażania i produkcji roślin warzywnych,
 - f) materiał rozmnożeniowy roślin ozdobnych obejmujący nasiona, części roślin lub rośliny, w tym podkładki, przeznaczone do rozmnażania i produkcji roślin ozdobnych lub użytkowanych w celach ozdobnych,
 - g) materiał nasadzeniowy roślin warzywnych lub ozdobnych obejmujący całe rośliny uzyskane z materiału rozmnożeniowego, a w przypadku roślin warzywnych – z materiału siewnego, przeznaczone do nasadzeń w celu produkcji warzyw lub roślin ozdobnych,
 - h) materiał rozmnożeniowy winorośli obejmujący sadzonki i szczepy ukorzenione, pędy jednoroczne i pędy niezdrewniałe, podkładki oraz zrazy, przeznaczone do rozmnażania i produkcji winorośli;
- 9) materiał mateczny – oznacza materiał wytworzony przez zachowującego odmianę w sposób zapewniający zachowanie właściwych cech tej odmiany, przeznaczony do wytworzenia materiału siewnego kategorii elitarny w urzędowej ocenie materiału siewnego lub materiału siewnego kategorii standard;
- 10) materiał siewny kategorii elitarny – oznacza:

- a) materiał siewny przedbazowy wytworzony przez zachowującego odmianę, stanowiący rozmnożenia poprzedzające materiał siewny bazowy, przeznaczony do produkcji materiału siewnego bazowego lub dla zachowującego odmianę – również do produkcji materiału siewnego kategorii kwalifikowany,
 - b) materiał siewny bazowy wytworzony z materiału siewnego przedbazowego lub z materiału matecznego – w przypadku gdy jest wytwarzany przez zachowującego odmianę, przeznaczony do produkcji materiału siewnego kategorii kwalifikowany;
- 11) materiał siewny kategorii kwalifikowany – oznacza materiał siewny wyprodukowany bezpośrednio z materiału siewnego kategorii elitarny, przeznaczony do produkcji materiału siewnego kategorii kwalifikowany kolejnych rozmnożeń lub do produkcji innej niż produkcja materiału siewnego;
- 12) materiał siewny kategorii standard – oznacza:
- a) materiał siewny roślin warzywnych, spełniający wymagania w zakresie wytwarzania i jakości dla tej kategorii, wytworzony z materiału matecznego, materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany przez zachowującego odmianę i przez niego oceniony, przeznaczony do celów innych niż produkcja materiału siewnego,
 - b) materiał siewny odmiany regionalnej lub odmiany amatorskiej, spełniający wymagania w zakresie wytwarzania i jakości dla tej kategorii, wytworzony przez zachowującego odmianę i przez niego oceniony, przeznaczony do celów innych niż produkcja materiału siewnego,
 - c) materiał rozmnożeniowy winorośli, pochodzący z rozmnożenia materiału kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany lub kategorii standard, przeznaczony głównie do produkcji innej niż produkcja materiału siewnego;
- 13) materiał szkółkarski CAC (Conformitas agraria communitatis) – oznacza materiał szkółkarski roślin sadowniczych wytworzony przez dostawcę i przez niego oceniony, spełniający wymagania w zakresie wytwarzania i jakości określone dla tego materiału;
- 14) materiał siewny kategorii handlowy – oznacza materiał siewny określonych gatunków roślin pastewnych, oleistych lub włóknistych, spełniający wymagania w zakresie jakości określone dla tej kategorii materiału siewnego;

- 15) materiał siewny odmiany regionalnej – oznacza materiał siewny wytworzony przez zachowującego odmianę i przez niego oceniony, spełniający wymagania w zakresie wytwarzania i jakości określone dla tego materiału;
- 16) sadzonki winorośli – oznacza wytworzone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej sadzonki przeznaczone do rozmnożeń i nasadzeń winorośli, spełniające wymagania w zakresie wytwarzania i jakości określone dla tego materiału siewnego;
- 17) partia materiału siewnego – oznacza określoną ilość:
 - a) materiału siewnego odmiany jednolitą pod względem jej właściwości,
 - b) materiału siewnego mieszanek o składzie kilku odmian lub gatunków roślin określonym przez prowadzącego obrót,
 - c) jednostek materiału rozmnożeniowego lub nasadzeniowego możliwą do zidentyfikowania ze względu na jego jednorodność i pochodzenie;
- 18) stopień kwalifikacji – oznacza kolejne rozmnożenie materiału siewnego odmiany zgodnie z jej właściwościami;
- 19) obrót – oznacza oferowanie do sprzedaży, sprzedaż, dostawę materiału siewnego lub inny sposób dysponowania tym materiałem, z wyłączeniem materiału siewnego przeznaczonego do:
 - a) oceny i kontroli,
 - b) przerobu, uszlachetniania i pakowania,
 - c) innych celów niż siew i sadzenie,
 - d) celów naukowych, doświadczalnych i hodowli roślin;
- 20) hodowca – oznacza osobę fizyczną, osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która:
 - a) wyhodowała albo odkryła i wyprowadziła odmianę albo
 - b) jest lub była pracodawcą osoby, o której mowa w lit. a, albo zawarła umowę, w ramach której inna strona tej umowy wyhodowała albo odkryła i wyprowadziła odmianę, albo
 - c) jest następcą prawnym osób, o których mowa w lit. a lub b;
- 21) zachowujący odmianę – oznacza hodowcę lub inną osobę fizyczną, osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, prowadzącą działalność

- zmierzającą do wytworzenia materiału siewnego odmiany, która to działalność zapewni odmianie charakterystyczne właściwości, wyrównanie i trwałość;
- 22) zgłaszający odmianę – oznacza składającego wniosek o wpis odmiany do rejestru odmian, zachowującego odmianę lub inny podmiot, którym może być osoba fizyczna, osoba prawna albo jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, mająca miejsce zamieszkania albo siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub innych państw będących członkami Unii Europejskiej;
 - 23) producent – oznacza osobę fizyczną, osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która wytwarza materiał siewny;
 - 24) prowadzący obrót – oznacza osobę fizyczną, osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która prowadzi obrót materiałem siewnym roślin rolniczych lub roślin warzywnych;
 - 25) dostawca – oznacza osobę fizyczną, osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która wytwarza materiał szkółkarski, sadzonki winorośli, materiał rozmnożeniowy lub materiał nasadzeniowy roślin warzywnych i ozdobnych lub użytkowanych jako ozdobne lub prowadzi obrót tym materiałem;
 - 26) nieprofesjonalny odbiorca – oznacza osobę fizyczną, która nabywa materiał siewny w celu użycia na potrzeby własne i nie przeznaczając tego materiału oraz wytworzonych z niego produktów na cele zarobkowe;
 - 27) państwa członkowskie – oznacza państwa będące członkami Unii Europejskiej;
 - 28) państwa trzecie – oznacza państwa niebędące członkami Unii Europejskiej;
 - 29) państwa stowarzyszone – oznacza państwa trzecie, które są państwami członkowskimi Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA);
 - 30) wspólnotowy katalog – oznacza wykaz odmian roślin rolniczych i warzywnych Unii Europejskiej i państw stowarzyszonych, których materiał siewny jest dopuszczony do obrotu na terytorium państw członkowskich;
 - 31) wspólnotowy wykaz odmian – oznacza wykaz odmian roślin sadowniczych państw członkowskich i państw stowarzyszonych, dopuszczonych do wytwarzania i obrotu na terytorium państw członkowskich;

- 32) próba urzędowa – oznacza próbę materiału siewnego pobraną w ramach urzędowych działań;
- 33) systemy OECD – oznacza stosowane przez Rzeczpospolitą Polską następujące systemy nasienne OECD dla kwalifikacji odmianowej nasion wprowadzanych do obrotu międzynarodowego:
 - a) system OECD dla kwalifikacji odmianowej nasion traw i roślin strączkowych oraz motylkowatych drobnonasiennych wprowadzanych do obrotu międzynarodowego,
 - b) system OECD dla kwalifikacji odmianowej nasion zbóż wprowadzanych do obrotu międzynarodowego,
 - c) system OECD dla kwalifikacji odmianowej nasion buraka cukrowego i pastewnego wprowadzanych do obrotu międzynarodowego,
 - d) system OECD dla kwalifikacji odmianowej nasion kukurydzy i sorga wprowadzanych do obrotu międzynarodowego,
 - e) system OECD dla kwalifikacji odmianowej nasion roślin krzyżowych i innych gatunków roślin oleistych i włóknistych wprowadzanych do obrotu międzynarodowego.

2. Działania wykonywane przez:

- 1) Państwową Inspekcję Ochrony Roślin i Nasiennictwa, zwaną dalej „Państwową Inspekcją”,
- 2) osobę prawną upoważnioną przepisami ustawy do działań w imieniu organów państwa,
- 3) osobę fizyczną upoważnioną do działań pomocniczych prowadzonych pod kontrolą organów państwa

– uważa się za urzędowe działania w rozumieniu przepisów Unii Europejskiej dotyczących nasiennictwa.

3. Działania, o których mowa w ust. 2, obejmują w szczególności badania odrębności, wyrównania i trwałości lub badania wartości gospodarczej odmiany, sporządzanie opisu odmian, zwanego dalej „urzędowym opisem”, ocenę materiału siewnego, pobieranie prób materiału siewnego oraz kontrolę materiału siewnego.

4. Działania w zakresie oceny materiału siewnego i pobierania prób materiału siewnego wykonywane przez osoby akredytowane do tych czynności przez organy Państwowej Inspekcji uważa się za działania wykonywane pod urzędowym nadzorem w rozumieniu przepisów Unii Europejskiej dotyczących nasiennictwa.

5. Osoby wykonujące działania, o których mowa w ust. 2 pkt 2 i 3, nie uzyskują w zakresie swojej działalności żadnych korzyści z tych działań.

Art. 4. Do postępowań w sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnej stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że przepisy ustawy stanowią inaczej.

Tytuł II

Rejestracja odmian

Dział I

Rejestracja odmian roślin uprawnych, z wyłączeniem odmian regionalnych i odmian amatorskich

Art. 5. 1. Dla odmian gatunków roślin uprawnych, z wyłączeniem odmian użytkowanych w celach ozdobnych oraz winorośli, prowadzi się rejestr odmian, zwany dalej „krajowym rejestrem”.

2. Krajowy rejestr prowadzi Centralny Ośrodek Badania Odmian Roślin Uprawnych, zwany dalej „Centralnym Ośrodkiem”.

Art. 6. 1. Odmianę wpisuje się do krajowego rejestru, jeżeli jest odrębna, wyrównana i trwała oraz jeżeli:

- 1) ma zadowalającą wartość gospodarczą – w przypadku gatunków roślin rolniczych;
- 2) ma nadaną nazwę zgodną z wymaganiami określonymi w przepisach rozporządzenia Rady (WE) nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin (Dz. Urz. WE L 227 z 01.09.1994, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 16, str. 390, z późn. zm.) lub rozporządzenia Komisji (WE) nr 637/2009 z dnia 22 lipca 2009 r. ustanawiającego reguły wykonawcze co do odpowiedniego nazewnictwa odmian gatunków roślin rolniczych i warzywnych (Dz. Urz. WE L 191 z 23.07.2009, str. 10);
- 3) jest zachowywana, a zachowujący odmianę posiada jej materiał siewny w ilości wystarczającej do prowadzenia badań tej odmiany.

2. Przepisu ust. 1 pkt 1 nie stosuje się do:

- 1) odmian traw nieprzeznaczonych do uprawy na cele pastewne;
- 2) odmian roślin rolniczych przeznaczonych wyłącznie do wywozu do państw trzecich;
- 3) składników odmian mieszańcowych.

3. Odmianę zawierającą modyfikację genetyczną, zwaną dalej „odmianą genetycznie zmodyfikowaną”, wpisuje się do krajowego rejestru, jeżeli modyfikacja wprowadzona do odmiany jest dopuszczona do obrotu z przeznaczeniem do uprawy na terytorium Unii Europejskiej, na podstawie decyzji właściwego organu Unii Europejskiej lub właściwego organu państwa członkowskiego.

Art. 7. 1. Odmianę uznaje się za odrębną, jeżeli w dniu złożenia wniosku o wpis odmiany do krajowego rejestru różni się ona w sposób wyraźny co najmniej jedną właściwością od innej odmiany:

- 1) co do której został złożony wniosek o wpis do krajowego rejestru lub która została wpisana do odpowiedniego rejestru innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego, lub
- 2) która jest wpisana do wspólnotowych katalogów, a w przypadku odmiany rośliny sadowniczej – do odpowiednich rejestrów innych państw członkowskich lub do wspólnotowego wykazu odmian roślin sadowniczych.

2. Odmianę uznaje się za wyrównaną, jeżeli przy uwzględnieniu sposobu rozmnażania właściwego dla tej odmiany jest ona wystarczająco jednolita pod względem właściwości branych pod uwagę przy badaniach odrębności, jak również innych właściwości użytych do opisu tej odmiany.

3. Odmianę uznaje się za trwałą, jeżeli jej charakterystyczne właściwości użyte do opisu tej odmiany nie zmieniają się po jej rozmnożeniu.

Art. 8. 1. Za odmianę o zadowalającej wartości gospodarczej uważa się odmianę, która w porównaniu do odmian wpisanych do krajowego rejestru, na całym terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub w niektórych jej regionach, ma takie właściwości, które powodują poprawę wartości gospodarczej w uprawie oraz w przerobie i użytkowaniu roślin lub wyrobów z nich wytworzonych, przy czym dopuszcza się, aby pojedyncze, niekorzystne

właściwości odmiany, w porównaniu do odmian wpisanych do krajowego rejestru, były zrekompensovane innymi korzystnymi właściwościami.

2. W przypadku gdy dla danego gatunku żadna odmiana nie jest wpisana do krajowego rejestru, za odmianę o zadowalającej wartości gospodarczej uważa się odmianę, która w porównaniu do odmian wpisanych do wspólnotowego katalogu, które można uprawiać na całym terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub w niektórych jej regionach, ma takie właściwości, które wpływają na poprawę wartości gospodarczej w uprawie oraz w przerobie i użytkowaniu roślin lub wyrobów z nich wytworzonych.

Art. 9. Odmianę wpisuje się do krajowego rejestru na wniosek zgłaszającego odmianę.

Art. 10. Wniosek o wpis odmiany do krajowego rejestru składa się w terminie umożliwiającym właściwe przeprowadzenie badań, o których mowa w art. 14 ust. 1 lub 2.

Art. 11. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe terminy składania wniosku o wpis odmiany do krajowego rejestru, biorąc pod uwagę biologiczne właściwości danego gatunku rośliny.

Art. 12. Wniosek o wpis odmiany do krajowego rejestru składa do dyrektora Centralnego Ośrodka zgłaszający odmianę.

Art. 13. 1. Wniosek o wpis odmiany do krajowego rejestru zawiera:

- 1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę zgłaszającego odmianę, z tym że w przypadku gdy zgłaszającym odmianę jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;
- 2) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę hodowcy, z tym że w przypadku gdy hodowcą jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce

i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;

- 3) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę zachowującego odmianę, z tym że w przypadku gdy zachowującym odmianę jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;
- 4) nazwę rodzaju lub gatunku rośliny uprawnej w języku polskim i nazwę botaniczną;
- 5) oznaczenie odmiany na etapie hodowli (nazwę hodowlaną odmiany);
- 6) proponowaną nazwę odmiany;
- 7) wskazanie miejsca zachowania odmiany;
- 8) wskazanie państwa, w którym odmiana została wyhodowana albo odkryta i wyprowadzona;
- 9) oświadczenie:
 - a) że odmiana jest albo nie jest genetycznie zmodyfikowana,
 - b) o zamiarze produkcji materiału siewnego wyłącznie kategorii standard – w przypadku roślin warzywnych,
 - c) że materiał siewny nie będzie wykorzystywany do uprawy na cele pastewne – w przypadku odmian traw,
 - d) o przeznaczeniu odmiany wyłącznie do wywozu do państw trzecich – w przypadku odmian przeznaczonych wyłącznie do wywozu do państw trzecich;
- 10) informację o złożeniu wniosku o wpis odmiany do rejestru lub o przyznaniu wyłącznego prawa hodowcy do odmiany w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim lub państwie trzecim.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się:

- 1) upoważnienie do reprezentowania hodowcy lub zachowującego odmianę we wszystkich sprawach związanych z wpisem odmiany do krajowego rejestru, jeżeli wniosku nie składa hodowca lub zachowujący odmianę;
- 2) kwestionariusz techniczny zawierający opis odmiany albo składników odmiany mieszańcowej, jeżeli podlegają one badaniom, o których mowa w art. 14 ust. 1;

- 3) pisemną zgodę hodowcy:
 - a) składników odmiany mieszańcowej na ich wykorzystanie do hodowli, jeżeli składnik tej odmiany mieszańcowej jest chroniony wyłącznym prawem hodowcy do odmiany zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 czerwca 2003 r. o ochronie prawnej odmian roślin (Dz. U. Nr 137, poz. 1300, z 2006 r. Nr 126, poz. 877 oraz z 2007 r. Nr 99, poz. 662), zwanym dalej „wyłącznym prawem do odmiany”, lub chroniony wyłącznym prawem hodowcy do odmiany w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim lub państwie trzecim,
 - b) odmiany macierzystej chronionej wyłącznym prawem do odmiany na jej użycie, jeżeli została wykorzystana do hodowli odmiany pochodnej;
 - 4) kopię dowodu uiszczenia opłaty za złożenie wniosku o wpis odmiany do krajowego rejestru, o której mowa w art. 24 ust. 1;
 - 5) kopię zgody ministra właściwego do spraw środowiska w sprawie zamierzonego uwolnienia do środowiska organizmów genetycznie zmodyfikowanych w celach eksperymentalnych – w przypadku odmiany genetycznie zmodyfikowanej, jeżeli do dnia złożenia wniosku o jej wpis do krajowego rejestru nie został zakończony proces dopuszczenia do obrotu z przeznaczeniem do uprawy na terytorium Unii Europejskiej modyfikacji wprowadzonej do tej odmiany, zgodnie z przepisami części C dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie oraz uchylającej dyrektywę 90/220/EWG (Dz. Urz. WE L 106 z 17.04.2001, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 2, str. 348, z późn. zm.) lub rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy (Dz. Urz. UE L 268 z 18.10.2003, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 32, str. 432).
3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, można dołączyć listę osób fizycznych, które brały udział w wyhodowaniu albo odkryciu i wyprowadzeniu odmiany, pod warunkiem że osoby te wyraziły na to zgodę na piśmie.
4. Lista osób fizycznych, o której mowa w ust. 3, zawiera imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania osoby, która wzięła udział w wyhodowaniu albo odkryciu i wyprowadzeniu odmiany, z tym że w przypadku gdy osoba ta prowadzi działalność

gospodarczą, zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby.

5. Wniosek o wpis odmiany do krajowego rejestru oraz kwestionariusz techniczny składa się na formularzu udostępnionym na stronie internetowej administrowanej przez Centralny Ośrodek.

6. Dane, o których mowa w ust. 2 pkt 2, nie mogą być udostępniane bez zgody zgłaszającego odmianę wyrażonej na piśmie.

7. W przypadku wniosków o wpis odmiany do krajowego rejestru dotyczących odmian nieróżniących się wyraźnie od siebie, o pierwszeństwie wpisu odmiany do krajowego rejestru decyduje kolejność wpływu wniosków.

Art. 14. 1. Przed wpisaniem odmiany do krajowego rejestru Centralny Ośrodek przeprowadza badania odrębności, wyrównania i trwałości, zwane dalej „badaniami OWT”, zgodnie z metodykami opracowanymi na podstawie metodyk Wspólnotowego Urzędu Odmian Roślin (CPVO) albo wytycznych Międzynarodowego Związku Ochrony Nowych Odmian Roślin (UPOV), a w przypadku ich braku – zgodnie z metodykami badań opracowanymi przez dyrektora Centralnego Ośrodka.

2. Przed wpisaniem odmiany roślin rolniczych do krajowego rejestru Centralny Ośrodek przeprowadza badania wartości gospodarczej odmiany, zwane dalej „badaniami WGO”, zgodnie z metodykami badań opracowanymi przez dyrektora Centralnego Ośrodka.

3. Metodyki, o których mowa w ust. 1 i 2, dyrektor Centralnego Ośrodka opracowuje w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa.

4. Badania, o których mowa w ust. 1 i 2, są przeprowadzane przez okres niezbędny do dokonania oceny odmiany w stacjach doświadczalnych oceny odmian.

5. Badanie odmiany, co do której złożono wniosek o wpis do krajowego rejestru, rozpoczyna się w pierwszym sezonie wegetacyjnym następującym po terminie złożenia wniosku.

6. Przed rozpoczęciem badań OWT lub WGO Centralny Ośrodek zawiadamia pisemnie zgłaszającego odmianę o terminie rozpoczęcia badań i przewidywanym terminie ich zakończenia.

7. Zgłaszający odmianę w celu przeprowadzenia badań OWT lub WGO jest obowiązany dostarczyć nieodpłatnie materiał siewny w ilości i terminie wskazanych przez Centralny Ośrodek i na adres wskazany przez ten ośrodek.

8. Jeżeli Centralny Ośrodek nie prowadzi badań, o których mowa w ust. 1 i 2, dotyczących danego gatunku, może:

- 1) zlecić przeprowadzenie tych badań lub ich części innemu podmiotowi albo
- 2) uznać wyniki badań OWT wykonanych za granicą, jeżeli są przeprowadzone zgodnie z metodykami albo wytycznymi, o których mowa w ust. 1.

Art. 15. 1. Zachowujący odmianę w czasie trwania badań OWT lub WGO:

- 1) prowadzi dokumentację dotyczącą zachowania odmiany zawierającą dane o wytwarzaniu wszystkich rozmnożeń poprzedzających otrzymanie materiału siewnego kategorii elitarny;
- 2) umożliwia Centralnemu Ośrodkowi przeprowadzanie kontroli obejmującej:
 - a) dokonanie przeglądu roślinnych materiałów hodowlanych i matecznego materiału siewnego,
 - b) pobranie próbek kontrolnych materiału siewnego w celu sprawdzenia poprawności zachowania odmiany,
 - c) sprawdzenie dokumentacji, o której mowa w pkt 1, i bazy hodowlanej posiadanej przez zachowującego odmianę;
- 3) udziela, na wniosek dyrektora Centralnego Ośrodka, pisemnych wyjaśnień i informacji niezbędnych do przeprowadzenia badań OWT lub WGO.

2. Jeżeli w trakcie badań OWT lub WGO nastąpiła zmiana hodowcy lub zachowującego odmianę, zgłaszający odmianę zawiadamia pisemnie o tej zmianie Centralny Ośrodek, w terminie 30 dni od jej nastąpienia.

3. Do zawiadomienia, o którym mowa w ust. 2, dołącza się kopię dokumentów potwierdzających nastąpienie zmiany.

4. Zgłaszającemu odmianę umożliwia się zapoznanie z przebiegiem oraz wynikami badań OWT lub WGO.

5. Jeżeli zachowujący odmianę zachowuje odmianę w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, Centralny Ośrodek może zwrócić się do odpowiedniego urzędu tego państwa o udzielenie pomocy w przeprowadzeniu kontroli zachowania odmiany.

Art. 16. 1. Dyrektor Centralnego Ośrodka wydaje decyzję w sprawie wpisu odmiany do krajowego rejestru po przeprowadzeniu badań OWT lub WGO.

2. Dyrektor Centralnego Ośrodka odmawia, w drodze decyzji, wpisu odmiany do krajowego rejestru, jeżeli:

- 1) odmiana nie spełnia warunków, o których mowa w art. 6 ust. 1 lub 3, lub
- 2) zgłaszający odmianę nie uiścił opłaty, o której mowa w art. 24 ust. 1, za badania OWT lub WGO, lub
- 3) zgłaszający odmianę nie dostarczył materiału siewnego do badań zgodnie z art. 14 ust. 7.

3. Od decyzji w sprawie wpisu odmiany do krajowego rejestru zgłaszającemu odmianę przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw rolnictwa.

4. Zgłaszający odmianę otrzymuje raport końcowy dotyczący badań OWT odmiany wpisanej do krajowego rejestru.

5. Centralny Ośrodek udostępnia odpłatnie jednostce, która zajmuje się urzędową rejestracją odmian lub udzielaniem ochrony prawnej do odmiany w innym państwie, raport końcowy dotyczący badań OWT.

6. Opłaty za udostępnianie raportu końcowego, o którym mowa w ust. 5, stanowią dochód budżetu państwa.

Art. 17. Jeżeli do wniosku o wpis odmiany do krajowego rejestru została dołączona lista osób fizycznych, o których mowa w art. 13 ust. 3, dyrektor Centralnego Ośrodka, w przypadku gdy decyzja o wpisie odmiany do krajowego rejestru stała się ostateczna, na wniosek każdej z tych osób, wydaje zaświadczenie potwierdzające jej udział w wyhodowaniu albo odkryciu i wyprowadzeniu odmiany.

Art. 18. Krajowy rejestr jest jawny i zawiera:

- 1) nazwę gatunku rośliny uprawnej w języku polskim i nazwę botaniczną oraz nazwę odmiany;
- 2) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę hodowcy, z tym że w przypadku gdy hodowcą jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;
- 3) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę zachowującego odmianę, z tym że w przypadku gdy zachowującym odmianę jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;
- 4) datę wpisu odmiany do krajowego rejestru lub datę skreślenia jej z krajowego rejestru;
- 5) oznaczenie państwa, w którym odmiana jest zachowywana;
- 6) wskazanie dokumentów, na podstawie których dokonano wpisu, przedłużenia okresu wpisu albo skreślenia odmiany z krajowego rejestru;
- 7) informację, czy odmiana jest genetycznie zmodyfikowana.

Art. 19. 1. Odmiana wpisana do krajowego rejestru otrzymuje numer wpisu, który składa się z kolejnego numeru w rejestrze oraz wielkiej litery oznaczającej daną grupę roślin.

2. Dla poszczególnych grup roślin ustala się następujące oznaczenia literowe:

- 1) R – rośliny rolnicze;
- 2) W – rośliny warzywne;
- 3) S – rośliny sadownicze.

3. W krajowym rejestrze spośród roślin warzywnych wyodrębnia się odmiany, których materiał siewny może być uznany za:

- 1) materiał siewny kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany lub kategorii standard – lista A;
- 2) materiał siewny wyłącznie kategorii standard – lista B.

Art. 20. 1. Wpisu do krajowego rejestru dokonuje się na okres:

- 1) 30 lat – w przypadku odmian roślin sadowniczych,
- 2) 10 lat – w przypadku odmian pozostałych gatunków roślin

– licząc od roku kalendarzowego następującego po roku, w którym dokonano wpisu odmiany do krajowego rejestru.

2. Na wniosek zachowującej odmianę okres wpisu odmiany w krajowym rejestrze może być przedłużony odpowiednio o 30 i 10 lat, jeżeli odmiana ta nadal spełnia wymagania dotyczące odrębności, wyrównania i trwałości, jest uprawiana i ma znaczenie gospodarcze.

3. Wniosek o przedłużenie okresu wpisu odmiany w krajowym rejestrze składa się nie później niż 2 lata przed upływem tego okresu.

4. Wniosek złożony po upływie terminu określonego w ust. 3 pozostawia się bez rozpoznania.

5. Do wniosku o przedłużenie okresu wpisu odmiany w krajowym rejestrze dołącza się kopię dowodu uiszczenia opłaty za złożenie tego wniosku, o której mowa w art. 24 ust. 1.

6. Na wniosek dyrektora Centralnego Ośrodka zachowujący odmianę dostarcza nieodpłatnie materiał siewny w ilości i terminie wskazanych przez Centralny Ośrodek i na adres wskazany przez ten ośrodek.

7. Dyrektor Centralnego Ośrodka wydaje decyzję:

- 1) w sprawie przedłużenia okresu wpisu odmiany w krajowym rejestrze, jeżeli odmiana spełnia wymagania określone w ust. 2;
- 2) o odmowie przedłużenia okresu wpisu odmiany w krajowym rejestrze, jeżeli odmiana nie spełnia wymagań określonych w ust. 2.

Art. 21. 1. Po wpisaniu odmiany do krajowego rejestru lub wspólnotowego katalogu zachowujący odmianę zachowuje tę odmianę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub innego państwa członkowskiego, lub państwa trzeciego, w którym obowiązuje system oceny równoważny z systemem obowiązującym w Unii Europejskiej.

2. Zachowujący odmianę przez okres wpisu odmiany w krajowym rejestrze lub wspólnotowym katalogu:

- 1) prowadzi dokumentację dotyczącą zachowania odmiany zawierającą dane o wytwarzaniu wszystkich rozmnożeń poprzedzających otrzymanie materiału siewnego kategorii elitarny;
- 2) umożliwia Centralnemu Ośrodkowi przeprowadzanie kontroli obejmującej:
 - a) dokonanie przeglądu roślinnych materiałów hodowlanych i matecznego materiału siewnego,
 - b) pobranie prób kontrolnych w celu sprawdzenia poprawności zachowania odmiany,
 - c) sprawdzenie dokumentacji, o której mowa w pkt 1, i bazy hodowlanej posiadanej przez zachowującego odmianę.
3. Dyrektor Centralnego Ośrodka może upoważnić do udziału w kontroli, o której mowa w ust. 2 pkt 2, osoby niebędące pracownikami Centralnego Ośrodka.

Art. 22. 1. Odmiana niechroniona wyłącznym prawem do odmiany może być zachowywana przez więcej niż jednego zachowującego odmianę.

2. Podmiot, który zamierza być kolejnym zachowującym odmianę, w przypadku odmiany, o której mowa w ust. 1, może złożyć do dyrektora Centralnego Ośrodka wniosek o wpisanie go do krajowego rejestru jako zachowującego tę odmianę.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

- 1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę wnioskodawcy składającego wniosek, z tym że w przypadku gdy wnioskodawcą składającym wniosek jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;
- 2) nazwę rodzaju lub gatunku rośliny uprawnej w języku polskim i nazwę botaniczną;
- 3) nazwę odmiany;
- 4) wskazanie miejsca zachowania odmiany;
- 5) wskazanie państwa, w którym odmiana została wyhodowana albo odkryta i wyprowadzona;
- 6) oświadczenie, że odmiana nie jest chroniona wyłącznym prawem do odmiany.

4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się kopię dowodu uiszczenia opłaty za złożenie wniosku, o której mowa w art. 24 ust. 2.

5. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, składa się na formularzu udostępnionym na stronie internetowej administrowanej przez Centralny Ośrodek.

6. Podmiot, o którym mowa w ust. 2:

1) dostarcza nieodpłatnie materiał siewny odmiany w ilości i terminie wskazanych przez Centralny Ośrodek i na adres wskazany przez ten ośrodek;

2) udziela, na wniosek dyrektora Centralnego Ośrodka, pisemnych wyjaśnień i informacji o odmianie, niezbędnych do przeprowadzenia badań OWT.

7. W przypadku odmian mieszańcowych podmiot, o którym mowa w ust. 2, przedstawia dyrektorowi Centralnego Ośrodka zgodę hodowcy na zachowywanie składników odmiany mieszańcowej.

8. Po przeprowadzeniu badań OWT dyrektor Centralnego Ośrodka wydaje decyzję w sprawie wpisania zachowującego odmianę do krajowego rejestru jako kolejnego zachowującego daną odmianę.

9. Od decyzji, o której mowa w ust. 8, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw rolnictwa.

Art. 23. 1. Zachowujący odmianę informuje pisemnie dyrektora Centralnego Ośrodka o zgłoszeniu, wpisie, przedłużeniu okresu wpisu, skreśleniu albo wycofaniu wniosku o wpis odmiany do odpowiednich rejestrów innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich oraz o zmianach nazwy odmiany, w terminie 60 dni od dnia uzyskania z państw członkowskich informacji o zaistnieniu tych zdarzeń.

2. Jeżeli nastąpiła zmiana zachowującego odmianę, nowy zachowujący odmianę o zmianie tej powiadamia pisemnie dyrektora Centralnego Ośrodka, w terminie 30 dni od dnia, w którym nastąpiła ta zmiana, dołączając kopię dokumentu potwierdzającego jej nastąpienie.

Art. 24. 1. Za złożenie wniosku o wpis odmiany do krajowego rejestru, za badania OWT lub WGO, za wpis do krajowego rejestru i pozostawanie odmiany w krajowym rejestrze (utrzymanie odmiany) oraz za złożenie wniosku o przedłużenie okresu wpisu pobiera się

opłaty. Opłatę za utrzymanie odmiany w krajowym rejestrze wnosi się za każdy rok kalendarzowy jej utrzymywania.

2. Za złożenie wniosku o wpisanie w krajowym rejestrze kolejnego zachowującego odmianę, o badania OWT tej odmiany i utrzymanie odmiany w krajowym rejestrze przez kolejnego zachowującego odmianę pobiera się opłatę.

3. Jeżeli badania OWT są wykonywane łącznie w celu wpisu odmiany do krajowego rejestru i w celu przyznania wyłącznego prawa do odmiany, za badania te pobiera się jedną opłatę.

4. Opłaty, o których mowa w ust. 1 – 3, stanowią dochód budżetu państwa.

5. Opłaty, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz opłaty za udostępnianie raportu końcowego, o którym mowa w art. 15 ust. 5, są ustalane z uwzględnieniem poniesionych kosztów oraz czasu potrzebnego na dokonanie oceny złożonego wniosku, czasu potrzebnego na przeprowadzenie badań OWT i WGO, zużycia materiałów i odczynników stosowanych przy przeprowadzaniu badań, czasu potrzebnego na przygotowanie i dokonanie wpisu odmiany do krajowego rejestru, kosztów publikowania krajowego rejestru, czasu potrzebnego na dokonanie oceny złożonego wniosku o przedłużenie wpisu oraz wysokości opłat za udostępnienie raportu końcowego stosowanych w innych państwach członkowskich.

6. Minister właściwy do spraw rolnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, stawki opłat, o których mowa w ust. 1 i 2, i stawki opłat za udostępnianie raportu końcowego, o którym mowa w art. 15 ust. 5, a także sposób i termin uiszczania opłat, mając na względzie zasady określone w ust. 5 oraz ułatwienie terminowego uiszczania tych opłat.

Art. 25. 1. Dyrektor Centralnego Ośrodka skreśla odmianę z krajowego rejestru, jeżeli:

- 1) odmiana przestała być odrębna;
- 2) odmiana przestała spełniać wymagania dotyczące wyrównania lub trwałości;
- 3) odmianę zarejestrowano na podstawie fałszywych dowodów;
- 4) odmiana zagraża zdrowiu ludzi, zwierząt lub roślin;
- 5) zachowujący odmianę:
 - a) złożył wniosek o skreślenie odmiany z krajowego rejestru lub

b) zalega z uiszczeniem opłat za wpis odmiany do krajowego rejestru i utrzymanie odmiany w krajowym rejestrze, o których mowa w art. 24 ust. 1, co najmniej od 6 miesięcy.

2. Przepisu ust. 1 pkt 5 lit. a nie stosuje się, w przypadku gdy odmiana wpisana do krajowego rejestru jest nadal zachowywana przez chociażby jednego zachowującego odmianę.

3. Dyrektor Centralnego Ośrodka może skreślić odmianę z krajowego rejestru, jeżeli:

1) zachowujący odmianę:

a) nie dostarcza informacji niezbędnych do jej badania i oceny lub

b) zaprzestał zachowywania odmiany, lub

c) nie dostarczył bezpłatnie materiału siewnego odmiany w ilości wystarczającej do przeprowadzenia badań, lub

d) uniemożliwia przeprowadzenie kontroli zachowania odmiany, lub

e) nadał odmianie wpisanej do krajowego rejestru nazwę niespełniającą wymagań, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2, lub

2) odmiana przestała mieć zadowalającą wartość gospodarczą.

4. Skreślenia odmiany z krajowego rejestru dokonuje się w drodze decyzji.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, nie stosuje się art. 145 § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego.

6. Od decyzji w sprawie skreślenia odmiany z krajowego rejestru zachowującemu odmianę przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw rolnictwa.

Art. 26. 1. Po wpisie do krajowego rejestru odmian gatunków roślin warzywnych i sadowniczych o dużym znaczeniu gospodarczym przeprowadza się badania WGO zgodnie z metodykami badań opracowanymi przez dyrektora Centralnego Ośrodka w celu sporządzenia list opisowych odmian, w których umieszcza się informacje o plonach, cechach jakościowych i użytkowych odmian, zwanych dalej „listami opisowymi odmian”.

2. Metodyki, o których mowa w ust. 1, dyrektor Centralnego Ośrodka opracowuje w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa.

3. Listy opisowe odmian sporządza się również dla odmian gatunków roślin rolniczych wpisanych do krajowego rejestru, na podstawie badań WGO.

4. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, listę gatunków roślin warzywnych i sadowniczych o dużym znaczeniu gospodarczym, dla których przeprowadza się badania WGO, biorąc pod uwagę znaczenie gospodarcze tych gatunków.

Art. 27. 1. Centralny Ośrodek we współpracy z samorządami województw i izbami rolniczymi prowadzi dla gatunków roślin uprawnych o dużym znaczeniu gospodarczym na obszarze województwa, wpisanych do krajowego rejestru lub znajdujących się we wspólnotowym katalogu odmian, porejestrowe doświadczalnictwo odmianowe.

2. Porejestrowe doświadczalnictwo odmianowe jest prowadzone zgodnie z metodykami opracowanymi przez dyrektora Centralnego Ośrodka.

3. Metodyki, o których mowa w ust. 2, dyrektor Centralnego Ośrodka opracowuje w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa.

4. Dla odmian gatunków objętych porejestrowym doświadczalnictwem odmianowym sporządza się listy opisowe odmian.

5. Na podstawie wyników porejestrowego doświadczalnictwa odmianowego Centralny Ośrodek w porozumieniu z samorządem województwa i izbą rolniczą ustala listę odmian zaleczanych do uprawy na obszarze województwa.

Dział II

Rejestracja odmian regionalnych i odmian amatorskich

Art. 28. 1. Odmianę regionalną wpisuje się do krajowego rejestru, jeżeli:

- 1) ma znaczenie w określonym regionie, w którym odmiana ta była tradycyjnie uprawiana i do którego naturalnie się przystosowała, zwanym dalej „regionem pochodzenia”, dla:
 - a) zachowania materiału genetycznego w jego naturalnym otoczeniu, a w przypadku gatunków roślin uprawnych – w środowisku rolniczego gospodarowania, w którym gatunki wykształciły swoje właściwości wyróżniające (zachowania *in situ*),

- b) zrównoważonego wykorzystania zasobów genetycznych roślin populacji miejscowych i odmian przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i zagrożonych erozją genetyczną;
- 2) jest odrębna, wyrównana i trwała, przy czym jeżeli poziom wyrównania jest określany na podstawie występowania roślin nietypowych, stosuje się 10 % standard populacyjny przy przynajmniej 90 % prawdopodobieństwie;
 - 3) zachowujący odmianę nadał odmianie nazwę zgodnie z wymaganiami, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2, przy czym odmianie tej można nadać więcej niż jedną nazwę, jeżeli nazwy te są od dawna znane;
 - 4) jest zachowywana w regionie pochodzenia;
 - 5) nie jest wpisana do krajowego rejestru albo wspólnotowego katalogu jako odmiana inna niż odmiana regionalna albo odmiana amatorska lub
 - 6) została skreślona z krajowego rejestru albo wspólnotowego katalogu co najmniej 2 lata przed dniem złożenia wniosku o jej wpis do krajowego rejestru albo dniem upływu okresu ustalonego na podstawie art. 104 ust. 3 – w przypadku, o którym mowa w art. 104 ust. 1 pkt 2;
 - 7) nie została zgłoszona w celu przyznania wyłącznego prawa do odmiany albo nie jest chroniona wyłącznym prawem do odmiany, albo nie została zgłoszona do ochrony, albo nie jest chroniona przez Wspólnotowy Urząd Odmian Roślin (CPVO).
2. Odmianę amatorską wpisuje się do krajowego rejestru, jeżeli odmiana nie ma znaczenia dla towarowej produkcji warzyw oraz spełnia warunki, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 3 i 5 – 7.

Art. 29. 1. Minister właściwy do spraw rolnictwa wydaje decyzję w sprawie uznania odmiany regionalnej za odmianę mającą znaczenie, o którym mowa w art. 28 ust. 1 pkt 1, w określonym regionie pochodzenia, na wniosek zachowującego tę odmianę, po zasięgnięciu w tym zakresie opinii właściwej jednostki odpowiedzialnej za genetyczne zasoby roślin.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa wydaje decyzję w sprawie uznania odmiany amatorskiej za odmianę niemającą znaczenia dla towarowej produkcji warzyw, na wniosek zachowującego tę odmianę, po zasięgnięciu w tym zakresie opinii właściwej jednostki odpowiedzialnej za genetyczne zasoby roślin.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę zachowującego odmianę regionalną, z tym że w przypadku gdy zachowującym odmianę regionalną jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;
- 2) nazwę rodzaju lub gatunku rośliny uprawnej w języku polskim i nazwę botaniczną;
- 3) nazwę odmiany regionalnej;
- 4) wskazanie miejsca zachowania;
- 5) wskazanie regionu pochodzenia, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa;
- 6) uzasadnienie znaczenia odmiany regionalnej, o którym mowa w art. 28 ust. 1 pkt 1, w regionie pochodzenia.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera dane i informacje wymienione w ust. 3 pkt 1 – 4 dotyczące odpowiednio odmiany amatorskiej.

5. W decyzji, o której mowa w ust. 1, określa się gatunek i odmianę regionalną oraz region pochodzenia tej odmiany, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa.

6. W decyzji, o której mowa w ust. 2, określa się gatunek i odmianę amatorską.

7. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, jednostki odpowiedzialne za genetyczne zasoby roślin, biorąc pod uwagę konieczne doświadczenie i wiedzę w zakresie ochrony zasobów genetycznych w Rzeczypospolitej Polskiej oraz zapewnienie prawidłowej realizacji działań w zakresie obrotu materiałem siewnym odmian regionalnych i amatorskich, a także ochronę różnorodności genetycznej.

Art. 30. 1. Odmianę regionalną oraz odmianę amatorską wpisuje się do krajowego rejestru na wniosek zachowującego odmianę.

2. Wniosek o wpis odmiany regionalnej oraz odmiany amatorskiej do krajowego rejestru zawiera:

- 1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę zachowującego odpowiednio odmianę regionalną albo amatorską, z tym że w przypadku gdy zachowującym odpowiednio odmianę regionalną albo amatorską jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;
- 2) nazwę rodzaju lub gatunku rośliny uprawnej w języku polskim i nazwę botaniczną;
- 3) nazwę odpowiednio odmiany regionalnej albo odmiany amatorskiej;
- 4) wskazanie miejsca zachowania odpowiednio odmiany regionalnej albo odmiany amatorskiej;
- 5) wskazanie regionu pochodzenia, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa – w przypadku odmian regionalnych;
- 6) datę skreślenia odmiany odpowiednio z krajowego rejestru lub wspólnotowego katalogu albo dzień wygaśnięcia okresu określonego w art. 104 ust. 3 – w przypadku, o którym mowa w art. 104 ust. 1 pkt 2.

3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się:

- 1) decyzję o uznaniu odmiany regionalnej za odmianę mającą znaczenie, o którym mowa w art. 28 ust. 1 pkt 1, w danym regionie pochodzenia albo
- 2) decyzję o uznaniu odmiany amatorskiej za odmianę niemającą znaczenia dla towarowej produkcji warzyw;
- 3) kwestionariusz techniczny zawierający opis odpowiednio odmiany regionalnej albo odmiany amatorskiej;
- 4) kopię dowodu uiszczenia opłaty za złożenie wniosku o wpis odmiany do krajowego rejestru, o której mowa w art. 24 ust. 1.

4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się także:

- 1) wyniki badań OWT przeprowadzonych przez jednostki inne niż Centralny Ośrodek,
- 2) informacje o wiedzy uzyskanej w trakcie uprawy, rozmnażania i wykorzystania odpowiednio odmiany regionalnej albo odmiany amatorskiej,
- 3) informacje dotyczące odpowiednio odmiany regionalnej albo odmiany amatorskiej inne niż określone w pkt 2, uzyskane w szczególności od jednostek odpowiedzialnych za

genetyczne zasoby roślin lub od organizacji wyznaczonych do tego celu przez inne niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskie

– jeżeli zachowujący odmianę je posiada.

5. Wniosek o wpis odmiany regionalnej albo odmiany amatorskiej do krajowego rejestru oraz kwestionariusz techniczny składa się na formularzach udostępnionych na stronie internetowej administrowanej przez Centralny Ośrodek.

6. Dane, o których mowa w ust. 3 pkt 3, nie mogą być udostępniane bez pisemnej zgody zachowującego odmianę regionalną albo odmianę amatorską.

Art. 31. 1. Przy badaniu OWT odmian regionalnych albo odmian amatorskich stosuje się przepisy art. 14 i 15 dotyczące badań OWT.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa może określić, w drodze rozporządzenia, metody dotyczące badania OWT dla odmian regionalnych oraz odmian amatorskich, biorąc pod uwagę biologiczne właściwości poszczególnych gatunków.

Art. 32. 1. Decyzję w sprawie wpisu odmiany regionalnej albo odmiany amatorskiej do krajowego rejestru dyrektor Centralnego Ośrodka:

1) wydaje po przeprowadzeniu badań OWT;

2) może wydać bez przeprowadzenia badań OWT, jeżeli do wniosku o wpis do krajowego rejestru zostały dołączone badania i informacje, o których mowa w art. 30 ust. 4, jeżeli:

a) odmiana regionalna spełnia warunki określone w art. 28 ust. 1,

b) odmiana amatorska spełnia warunki określone w art. 28 ust. 2.

2. Dyrektor Centralnego Ośrodka odmawia, w drodze decyzji, wpisu odmiany regionalnej do krajowego rejestru, jeżeli:

1) odmiana regionalna nie spełnia warunków, o których mowa w art. 28 ust. 1, lub

2) zachowujący odmianę nie uiścił opłaty za badania OWT; do opłaty za badania OWT stosuje się art. 24 ust. 1.

3. Dyrektor Centralnego Ośrodka odmawia, w drodze decyzji, wpisu odmiany amatorskiej do krajowego rejestru, jeżeli:

1) odmiana amatorska nie spełnia warunków, o których mowa w art. 28 ust. 2, lub

2) zachowujący odmianę nie uiścił opłaty za badania OWT; do opłaty za badania OWT stosuje się art. 24 ust. 1.

4. Do skreślenia przez dyrektora Centralnego Ośrodka odmiany regionalnej i odmiany amatorskiej z krajowego rejestru przepisy art. 25 ust. 1 – 5 stosuje się odpowiednio.
5. Od decyzji w sprawie:
 - 1) wpisu odmiany regionalnej i odmiany amatorskiej do krajowego rejestru,
 - 2) skreślenia odmiany regionalnej i odmiany amatorskiej z krajowego rejestru– zachowującemu odmianę przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw rolnictwa.

Tytuł III

Wytwarzanie i ocena materiału siewnego

Dział I

Przepisy ogólne

Art. 33. 1. Wytwarzanie materiału siewnego rozpoczyna się od materiału wytworzonego przez zachowującego odmianę lub dostawcę danego gatunku lub odmiany i stanowi jedno lub kilka jego rozmnożeń; dla odmiany mieszańcowej wytwarzanie tego materiału obejmuje wytwarzanie składników mieszańca oraz ich krzyżowanie.

2. Przy wytwarzaniu materiału siewnego zapewnia się odpowiednie dla gatunku i odmiany warunki agrotechniczne, w szczególności:

- 1) utrzymanie tożsamości i czystości odmianowej;
- 2) ochronę przed porażeniem chorobami i szkodnikami roślin, przenoszonymi przez materiał siewny;
- 3) otrzymanie materiału siewnego o odpowiedniej dla poszczególnych gatunków i odmian jakości przez uzyskanie:
 - a) odpowiedniej zdolności kiełkowania, czystości i wielkości zanieczyszczeń, tożsamości gatunkowej i odmianowej oraz zdrowotności,
 - b) cech zewnętrznych odpowiednich dla określonych gatunków i grup roślin;
- 4) przygotowanie partii materiału siewnego w wielkości wystarczającej do oceny tego materiału.

Art. 34. 1. Ocena materiału siewnego polega na sprawdzeniu, czy materiał siewny spełnia wymagania w zakresie jego wytwarzania lub czy materiał siewny odpowiada określonym wymaganiom w zakresie jakości.

2. Ocena materiału siewnego, o której mowa w ust. 1, w zależności od gatunku roślin i kategorii wytwarzanego materiału siewnego, obejmuje:

- 1) ocenę polową polegającą na sprawdzeniu, w wyniku dokonania oceny plantacji nasiennej, czy plantacja nasienna spełnia wymagania w zakresie wytwarzania materiału siewnego;
- 2) ocenę laboratoryjną polegającą na sprawdzeniu jakości lub zdrowotności materiału siewnego;
- 3) ocenę tożsamości i czystości odmianowej polegającą na sprawdzeniu, na każdym etapie wegetacji roślin, czy cechy odmian pozostały niezmienione w procesie rozmnażania, w celu potwierdzenia tożsamości i czystości odmianowej poszczególnych partii materiału siewnego;
- 4) ocenę cech zewnętrznych polegającą na sprawdzeniu, czy cechy zewnętrzne materiału siewnego spełniają wymagania w zakresie jakości.

Dział II

Materiał siewny roślin rolniczych i warzywnych

Rozdział 1

Ocena materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych

Art. 35. 1. Materiał siewny roślin rolniczych, z wyłączeniem sadzeniaków ziemniaka, oraz materiał siewny roślin warzywnych podlegają ocenie polowej, ocenie laboratoryjnej oraz ocenie tożsamości i czystości odmianowej.

2. Sadzeniaki ziemniaka podlegają ocenie polowej, ocenie laboratoryjnej polegającej na sprawdzeniu zdrowotności ocenianej plantacji, zwanej dalej „oceną weryfikacyjną”, oraz ocenie cech zewnętrznych.

3. Materiał siewny kategorii handlowy podlega ocenie laboratoryjnej.

Art. 36. 1. Oceny polowej materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych dokonuje się na plantacjach nasiennych.

2. Wniosek o dokonanie oceny polowej materiału siewnego składają:

1) zachowujący odmianę lub upoważniona przez niego osoba, która będzie prowadzić obrót materiałem siewnym – w przypadku odmian chronionych wyłącznym prawem do odmiany;

2) prowadzący obrót – w przypadku odmian niechronionych wyłącznym prawem do odmiany.

3. Wniosek o dokonanie oceny polowej materiału siewnego na plantacji nasiennej obsianej lub obsadzonej materiałem matecznym lub materiałem siewnym kategorii elitarny o obniżonej zdolności kiełkowania może złożyć wyłącznie zachowujący odmianę, w odniesieniu do własnych odmian.

4. Wniosek o dokonanie oceny polowej materiału siewnego składa się do wojewódzkiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa, zwanego dalej „wojewódzkim inspektorem”, właściwego ze względu na położenie plantacji nasiennej.

5. Wniosek o dokonanie oceny polowej materiału siewnego wieloletnich roślin rolniczych składa się w każdym roku oceny polowej.

6. Wniosek o dokonanie oceny polowej materiału siewnego składa się w terminie umożliwiającym właściwe dokonanie tej oceny, określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 40 pkt 1.

7. Wniosek o dokonanie oceny polowej materiału siewnego zawiera:

1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę prowadzącego obrót, z tym że w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby, oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP) prowadzącego obrót, jeżeli został nadany;

2) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę producenta, z tym że w przypadku gdy producentem jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;

- 3) określenie miejsca położenia plantacji nasiennej, w tym nazwę miejscowości, gminy i powiatu oraz dwucyfrowy symbol województwa i dwucyfrowy symbol powiatu danego województwa;
 - 4) nazwę odmiany i gatunku rośliny uprawnej;
 - 5) formułę mieszańca – w przypadku odmian mieszańcowych;
 - 6) określenie stopnia kwalifikacji wysianego materiału siewnego oraz numer i datę świadectwa oceny laboratoryjnej lub informacji o wynikach badania materiału siewnego, z wyłączeniem materiału matecznego;
 - 7) numer partii materiału siewnego użytego do siewu, z wyłączeniem materiału matecznego;
 - 8) oznaczenie powierzchni plantacji nasiennej;
 - 9) określenie roku założenia plantacji nasiennej;
 - 10) określenie roku zbioru materiału siewnego – w przypadku roślin o dwuletnim cyklu produkcyjnym oraz roślin wieloletnich;
 - 11) informację o przedplonie;
 - 12) określenie przewidywanej:
 - a) wielkości zbioru,
 - b) liczby etykiet urzędowych;
 - 13) informację o tym, czy plantacja nasienna jest kwalifikowana zgodnie z:
 - a) systemami OECD,
 - b) systemem określonym przez Europejską Komisję Gospodarczą Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) – w przypadku sadzeniaków ziemniaka.
8. Do wniosku o dokonanie oceny polowej materiału siewnego dołącza się:
- 1) oświadczenie zachowującego odmianę, że materiał siewny został wyprodukowany zgodnie z metodyką hodowli przyjętą dla danej odmiany, oraz własne oznaczenie odmiany identyfikujące materiał siewny użyty do siewu – w przypadku zgłaszania do oceny polowej materiału siewnego na plantacji obsianej albo obsadzonej materiałem matecznym;
 - 2) opis składników mieszańca – w przypadku zgłaszania do oceny polowej odmiany mieszańcowej; w opisie nie uwzględnia się składników, którymi są odmiany wpisane do krajowego rejestru lub wspólnotowych katalogów;

- 3) oryginał albo kopię protokołu pobrania próby materiału siewnego do oceny tożsamości i czystości odmianowej;
 - 4) oryginał albo kopię dokumentu zakupu zawierającego w szczególności numer partii i stopień kwalifikacji – w przypadku zgłaszania do oceny polowej materiału siewnego na plantacji nasiennej obsianej albo obsadzonej materiałem siewnym kategorii elitarny albo kategorii kwalifikowany;
 - 5) oryginał albo kopię świadectwa oceny laboratoryjnej, a w przypadku sadzeniaków ziemniaka – także oceny cech zewnętrznych, wystawione przez wojewódzkiego inspektora albo właściwy dla danego państwa urząd kwalifikacyjny;
 - 6) oryginał albo kopię decyzji dyrektora Centralnego Ośrodka w sprawie wyrażenia zgody na wprowadzenie do obrotu materiału siewnego przeznaczonego do testów lub doświadczeń polowych albo zgody w tym zakresie właściwego urzędu państwa członkowskiego, o których mowa w art. 108 ust. 1 i 2 – w przypadku zgłaszania do oceny materiału siewnego na plantacji nasiennej obsianej lub obsadzonej materiałem siewnym odmian roślin rolniczych lub warzywnych, zgłoszonych do krajowego rejestru lub rejestrów innych państw członkowskich, przeznaczonym do testów i doświadczeń polowych.
9. W przypadku wniosku o dokonanie oceny polowej materiału siewnego wieloletnich roślin rolniczych dokumenty, o których mowa w ust. 8, dołącza się tylko w pierwszym roku oceny.
10. W przypadku plantacji nasiennych, na których odbywa się reprodukcja odmian roślin rolniczych pochodzących z państw trzecich, objętych systemami OECD i nieprzeznaczonych do obrotu na obszarze Unii Europejskiej, do wniosku o dokonanie oceny polowej materiału siewnego roślin rolniczych dołącza się:
- 1) świadectwo Międzynarodowego Związku Oceny Nasion (ISTA) oraz certyfikat stwierdzający stopień kwalifikacji lub kategorię materiału siewnego, spełniające wymagania odpowiedniego systemu OECD;
 - 2) etykietę każdej partii materiału siewnego użytego do obsiewu plantacji;
 - 3) dokument potwierdzający zlecenie reprodukcji materiału siewnego, określający powierzchnię, jaka powinna być obsiana albo obsadzona, oraz masę zużytego materiału siewnego;

4) pisemną zgodę właściwego urzędu kwalifikacyjnego innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego, w którym odmiana jest wpisana do rejestru i której materiał siewny podlega reprodukcji.

11. Wnioskodawca, składając wniosek o dokonanie oceny polowej materiału siewnego odmiany roślin rolniczych lub warzywnych:

1) wpisanej do rejestru innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa stowarzyszonego:

a) dołącza do wniosku wypis z rejestru odmian prowadzonego przez właściwy organ danego państwa i urzędowy opis odmiany sporządzony przez jednostkę zajmującą się rejestracją odmian w tym państwie,

b) podaje dane Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej, w którym odmiana została ogłoszona;

2) zgłoszonej i przyjętej do badań rejestrowych w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim lub państwie stowarzyszonym, dołącza do wniosku tymczasowy opis odmiany wraz z tłumaczeniem na język polski.

12. Danych, o których mowa w ust. 8 pkt 2, nie udostępnia się bez pisemnej zgody zachowującego odmianę.

13. W przypadku gdy po złożeniu wniosku o dokonanie oceny polowej materiału siewnego dokonano skreślenia odmiany z krajowego rejestru lub wspólnotowego katalogu, materiał siewny jest oceniany w najniższym stopniu lub kategorii przewidzianych dla danego gatunku.

Art. 37. Przy wytwarzaniu materiału siewnego kategorii kwalifikowany powierzchnia plantacji nasiennych roślin rolniczych nie może być mniejsza niż:

1) 2 ha – w przypadku materiału siewnego roślin zbożowych;

2) 1 ha – w przypadku sadzoniaków ziemniaka;

3) 0,5 ha – w przypadku pozostałych gatunków roślin rolniczych.

Art. 38. 1. Plantacje nasienne wieloletnich roślin rolniczych prowadzi się przez czas określony w przepisach wydanych na podstawie art. 40 pkt 3 lit. c.

2. Plantacje nasienne znakuje się w sposób zapewniający identyfikację plantacji.

Art. 39. Partie materiału siewnego roślin rolniczych lub warzywnych wytworzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oznacza się w sposób umożliwiający identyfikację tego materiału.

Art. 40. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe terminy składania wniosków o dokonanie oceny polowej materiału siewnego poszczególnych grup lub gatunków roślin rolniczych i warzywnych,
- 2) liczbę rozmnożeń materiału siewnego dla poszczególnych grup lub gatunków roślin rolniczych i warzywnych, z uwzględnieniem opisu poszczególnych kategorii i stopni kwalifikacji materiału siewnego,
- 3) szczegółowe wymagania w zakresie wytwarzania materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, z uwzględnieniem w szczególności:
 - a) terminów dokonywania i liczby ocen stanu plantacji nasiennej w odniesieniu do poszczególnych grup roślin i gatunków,
 - b) izolacji przestrzennej od innych upraw, czystości gatunkowej i odmianowej, zdrowotności, określenia przedplonu oraz zmianowania roślin na plantacjach nasiennych,
 - c) czasu prowadzenia plantacji wieloletnich roślin rolniczych,
 - d) sposobu oznaczania plantacji nasiennych,
- 4) szczegółowe wymagania w zakresie jakości materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, z zastrzeżeniem pkt 8,
- 5) dopuszczalną wielkość partii materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych w obrocie,
- 6) sposób oznaczania partii materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych wytworzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- 7) wzór upoważnienia udzielanego przez zachowującego odmianę osobie, która będzie prowadzić obrót materiałem siewnym, składającej wniosek o dokonanie oceny polowej materiału siewnego – w przypadku odmian chronionych wyłącznym prawem,

8) wykaz gatunków roślin rolniczych, których materiał siewny może być uznany za materiał siewny kategorii handlowy, oraz wymagania w zakresie jakości dla tego materiału – biorąc pod uwagę cechy biologiczne poszczególnych grup roślin lub gatunków, specyfikę ich wytwarzania oraz właściwą identyfikację wytworzonego materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, a także potrzebę zapewnienia jednolitego sposobu udzielania przez zachowującego odmianę upoważnienia osobie, która będzie prowadzić obrót materiałem siewnym.

Art. 41. 1. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w drodze rozporządzenia, może utworzyć rejon wytwarzania sadzeniaków ziemniaka kategorii elitarny, zwany dalej „rejonem zamkniętym”, mając na względzie utrzymanie wysokiego poziomu zdrowotności tego materiału w rejonie zamkniętym.

2. Rejon zamknięty tworzy się na wniosek zarządu województwa, po uprzednim uzyskaniu zgody Komisji Europejskiej.

3. Rejon zamknięty obejmuje obszar województwa lub jego część.

4. Minister właściwy do spraw rolnictwa, tworząc rejon zamknięty, określa w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, odmiany i kategorie sadzeniaków ziemniaka, które mogą być uprawiane w tym rejonie.

5. W rejonie zamkniętym obowiązuje zakaz uprawy odmian i kategorii sadzeniaków ziemniaka innych niż określone przez ministra właściwego do spraw rolnictwa w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1.

6. Zadanie zarządu województwa, o którym mowa w ust. 2, jest zadaniem z zakresu administracji rządowej.

Art. 42. 1. Oceny materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych dokonuje, jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, wojewódzki inspektor właściwy ze względu na:

- 1) położenie plantacji – w przypadku oceny polowej;
- 2) miejsce pobierania prób – w przypadku oceny laboratoryjnej oraz oceny weryfikacyjnej;
- 3) miejsce dokonywania przerobu – w przypadku oceny cech zewnętrznych.

2. Jeżeli wojewódzki inspektor, o którym mowa w ust. 1, nie może dokonać oceny materiału siewnego, Główny Inspektor Ochrony Roślin i Nasiennictwa, zwany dalej „Głównym Inspektorem”, wskazuje innego wojewódzkiego inspektora, który dokona oceny tego materiału.

Art. 43. 1. Oceny polowej materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych dokonują upoważnieni przez wojewódzkiego inspektora pracownicy wojewódzkiego inspektoratu ochrony roślin i nasiennictwa, zwani dalej „urzędowymi kwalifikatorami”.

2. Oceny polowej materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych kategorii kwalifikowany, z wyłączeniem sadzeniaków ziemniaka, mogą dokonywać również osoby fizyczne, które uzyskały akredytację wojewódzkiego inspektora, zwane dalej „akredytowanymi kwalifikatorami”.

3. Oceny polowej materiału siewnego na plantacji nasiennej roślin rolniczych i warzywnych obsianej materiałem siewnym z partii, do której zostały zgłoszone zastrzeżenia wynikające z oceny tożsamości i czystości odmianowej, dokonuje urzędowy kwalifikator.

4. Oceny polowej materiału siewnego roślin warzywnych, w celu uznania go za materiał siewny kategorii standard własnych odmian, dokonuje zachowujący odmianę.

5. Urzędowi kwalifikatorzy i akredytowani kwalifikatorzy sporządzają dokumentację dotyczącą dokonanej oceny polowej materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych w zakresie i w sposób określony w przepisach wydanych na podstawie art. 51 pkt 5.

Art. 44. 1. Oceny laboratoryjnej materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych dokonują laboratoria wojewódzkich inspektoratów ochrony roślin i nasiennictwa, zwane dalej „urzędowymi laboratoriami”.

2. Oceny laboratoryjnej materiału siewnego roślin warzywnych, w celu uznania go za materiał siewny kategorii standard własnych odmian, dokonuje zachowujący odmianę.

3. Oceny laboratoryjnej materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, z zastrzeżeniem art. 45, mogą dokonywać również laboratoria, które uzyskały akredytację wojewódzkiego inspektora, zwane dalej „akredytowanymi laboratoriami”:

1) prowadzone przez prowadzącego obrót w odniesieniu do własnego materiału siewnego;

2) których działalność nie jest w żaden sposób powiązana z hodowlą, wytwarzaniem i obrotem materiałem siewnym gatunków (samodzielne laboratoria).

4. Akredytowane laboratoria, o których mowa w ust. 3 pkt 1, mogą dokonywać oceny laboratoryjnej materiału siewnego, o którym mowa w ust. 3, będącego własnością innego prowadzącego obrót wskazanego w decyzji o udzieleniu akredytacji, o której mowa w art. 78 ust. 1, po uzyskaniu akredytacji w tym zakresie.

5. Laboratoria, o których mowa w ust. 3 pkt 2, mogą dokonywać oceny materiału siewnego roślin rolniczych lub warzywnych dla prowadzących obrót tym materiałem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

6. Urzędowe laboratoria i akredytowane laboratoria sporządzają dokumentację dotyczącą dokonanej oceny laboratoryjnej materiału siewnego roślin rolniczych lub warzywnych w zakresie i w sposób określony w przepisach wydanych na podstawie art. 51 pkt 5.

Art. 45. 1. Oceny weryfikacyjnej sadzeniaków ziemniaka dokonują wyłącznie urzędowe laboratoria.

2. Oceny weryfikacyjnej sadzeniaków ziemniaka odmian regionalnych mogą dokonywać również akredytowane laboratoria.

Art. 46. 1. Pobierania prób i oceny laboratoryjnej materiału siewnego dokonuje się zgodnie z metodyką określoną przez Międzynarodowy Związek Oceny Nasion (ISTA).

2. Próby materiału siewnego do oceny laboratoryjnej pobiera się w obecności prowadzącego obrót lub osoby przez niego upoważnionej.

3. Próby, o których mowa w ust. 2, mogą być pobierane w sposób automatyczny za pomocą urządzenia do automatycznego pobierania prób, jeżeli:

1) urządzenie to zapewnia pobranie reprezentatywnej próby ogólnej nasion do oceny laboratoryjnej materiału siewnego, a w szczególności:

a) mechanizm pobierający próby pierwotne jest zainstalowany w strumieniu nasion linii technologicznej, który pobiera:

- niewielkie ilości nasion z całego przekroju strumienia nasion,
- próbę ogólną z całej partii w sposób ciągły lub cykliczny,

b) połączenie mechanizmu pobierającego próby pierwotne i pojemnika na próbę ogólną oraz ten pojemnik są zabezpieczone przed dostępem osób trzecich;

2) urządzenie to posiada płynną i precyzyjną regulację wielkości pobieranej próby;

- 3) wyniki oceny laboratoryjnej prób pobranych przez to urządzenie oraz prób pobranych ręcznie z dziesięciu tych samych partii są zgodne dla nie mniej niż 70 % wszystkich trzech badanych parametrów łącznie.
4. Pobieranie prób materiału siewnego do oceny laboratoryjnej za pomocą urządzenia do automatycznego pobierania prób wymaga uzyskania zgody wojewódzkiego inspektora wydanej w drodze decyzji.
5. Decyzja, o której mowa w ust. 4, jest wydawana, na wniosek prowadzącego obrót, przez wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę prowadzącego obrót, albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania prowadzącego obrót – w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą.
6. Wniosek, o którym mowa w ust. 5, zawiera:
- 1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę prowadzącego obrót, z tym że w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;
 - 2) typ i warunki techniczne oraz oznaczenie identyfikacyjne urządzenia do automatycznego pobierania prób;
 - 3) imię i nazwisko osoby fizycznej, o której mowa w art. 47 ust. 1 pkt 2, odpowiedzialnej za prawidłowe pobieranie prób w sposób automatyczny.
7. Decyzję, o której mowa w ust. 4, wojewódzki inspektor wydaje po przeprowadzeniu kontroli zgodności zainstalowania i sposobu działania urządzenia do automatycznego pobierania prób z wymaganiami niezbędnymi do zapewnienia, że próba nasion pobrana do oceny laboratoryjnej materiału siewnego jest reprezentatywna.
8. W decyzji, o której mowa w ust. 4, określa się:
- 1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę prowadzącego obrót, z tym że w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;
 - 2) imię i nazwisko akredytowanego próbobiorcy, o którym mowa w art. 47 ust. 1 pkt 2, odpowiedzialnego za prawidłowe pobieranie prób w sposób automatyczny;
 - 3) typ oraz oznaczenie identyfikacyjne urządzenia do automatycznego pobierania prób;

4) okres, na jaki została wydana zgoda na pobieranie prób materiału siewnego do oceny laboratoryjnej za pomocą urządzenia do automatycznego pobierania prób.

9. Pobieranie prób w sposób automatyczny odbywa się pod nadzorem wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na miejsce pobrania próby.

10. Wojewódzki inspektor w ramach nadzoru, o którym mowa w ust. 9, może w szczególności:

1) uczestniczyć w pobieraniu prób;

2) sprawdzać:

a) czy sposób działania urządzenia do automatycznego pobierania prób jest zgodny z wymaganiami niezbędnymi do zapewnienia, że próba nasion pobrana do oceny laboratoryjnej materiału siewnego roślin rolniczych lub warzywnych jest reprezentatywna,

b) stan techniczny urządzenia do automatycznego pobierania prób,

c) dokumentację dotyczącą automatycznego pobierania prób.

11. W przypadku gdy wojewódzki inspektor w ramach nadzoru, o którym mowa w ust. 9, stwierdzi nieprawidłowości w pobieraniu prób w sposób automatyczny, uniemożliwiające właściwą ocenę laboratoryjną materiału siewnego, może, w drodze decyzji, zakazać stosowania urządzenia do pobierania prób do czasu usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości.

Art. 47. 1. Próby materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych do oceny laboratoryjnej, na wniosek prowadzącego obrót będącego właścicielem partii materiału siewnego, pobierają:

1) upoważnieni przez wojewódzkiego inspektora pracownicy wojewódzkiego inspektoratu ochrony roślin i nasiennictwa, zwani dalej „urzędowymi próbobiorcami”;

2) osoby fizyczne, które uzyskały akredytację wojewódzkiego inspektora w zakresie pobierania prób materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany, z wyłączeniem sadzeniaków ziemniaka, zwane dalej „akredytowanymi próbobiorcami”.

2. Próby materiału siewnego z partii, dla których wystawia się świadectwo ISTA, pobierają urzędowi próbobiorcy upoważnieni do pobierania tych prób przez kierownika laboratorium oceny nasion posiadającego akredytację ISTA.

3. Próby sadzeniaków ziemniaka do oceny weryfikacyjnej, z wyłączeniem odmian regionalnych, pobierają urzędowi próbobiorcy.

4. Z pobrania prób materiału siewnego sporządza się protokół, który zawiera w szczególności:

- 1) numer właściciela partii materiału siewnego w ewidencji, o której mowa w art. 84 ust. 4 albo art. 86 ust. 4;
- 2) nazwę gatunku rośliny uprawnej;
- 3) nazwę odmiany;
- 4) oznaczenie stopnia kwalifikacji;
- 5) numer partii materiału siewnego, a w przypadku próby sadzeniaków ziemniaka do oceny weryfikacyjnej – numer świadectwa oceny polowej;
- 6) datę pobrania próby;
- 7) informację o wielkości partii materiału siewnego, a w przypadku próby sadzeniaków ziemniaka do oceny weryfikacyjnej – informację o wielkości plantacji nasiennej;
- 8) podpis właściciela partii materiału siewnego lub osoby upoważnionej, a w przypadku próby sadzeniaków ziemniaka do oceny weryfikacyjnej – właściciela plantacji nasiennej lub osoby upoważnionej;
- 9) podpis urzędowego próbobiorcy albo akredytowanego próbobiorcy.

5. Próby materiału siewnego pobrane do oceny laboratoryjnej przechowuje się przez okres wskazany w przepisach wydanych na podstawie art. 51 pkt 3.

Art. 48. 1. Materiał siewny roślin rolniczych lub warzywnych znajdujący się w obrocie lub przygotowywany do obrotu, z wyłączeniem mieszanek materiału siewnego, podlega okresowej ocenie laboratoryjnej co najmniej w zakresie zdolności kiełkowania.

2. Okresowej ocenie laboratoryjnej dokonuje się, z uwzględnieniem rodzaju opakowań materiału siewnego, w terminie zapewniającym odpowiednią jakość materiału siewnego określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 51 pkt 1.

Art. 49. 1. Jeżeli składający wniosek o dokonanie oceny polowej, oceny laboratoryjnej, oceny weryfikacyjnej lub oceny cech zewnętrznych materiału siewnego roślin rolniczych lub warzywnych nie zgadza się z wynikiem oceny dokonanej przez wojewódzkiego inspektora, może złożyć wniosek o ponowne dokonanie oceny do Głównego Inspektora za pośrednictwem tego wojewódzkiego inspektora.

2. Jeżeli składający wniosek o dokonanie oceny polowej, oceny laboratoryjnej, oceny weryfikacyjnej lub oceny cech zewnętrznych materiału siewnego roślin rolniczych lub

warzywnych nie zgadza się z wynikiem oceny dokonanej przez akredytowane podmioty, może złożyć wniosek o ponowne dokonanie oceny do wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na miejsce dokonywania oceny.

3. W przypadku złożenia wniosku o ponowne dokonanie oceny polowej, na plantacji nasiennej od dnia dokonania oceny polowej nie dokonuje się żadnych zmian mogących wpłynąć na stan tej plantacji.

4. Ponowne dokonanie oceny polowej lub oceny cech zewnętrznych może być przeprowadzone z udziałem urzędowego kwalifikatora albo akredytowanego kwalifikatora, który dokonał oceny, o której mowa w ust. 1 lub 2.

5. Wniosek, o którym mowa w ust. 1 i 2, składa się w terminie 7 dni, a w przypadku:

1) oceny polowej lub oceny cech zewnętrznych – w terminie 3 dni,

2) oceny polowej mieszańca kukurydzy – w terminie dnia

– bezpośrednio w siedzibie wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na położenie plantacji.

6. Termin, o którym mowa w ust. 6, biegnie od dnia otrzymania świadectwa albo informacji, o których mowa w art. 73 ust. 1, przez wnioskodawcę lub osobę przez niego wskazaną, która była obecna przy ocenie materiału siewnego.

Art. 50. 1. Podmiot dokonujący oceny polowej lub oceny laboratoryjnej materiału siewnego może uznać materiał siewny w niższym stopniu kwalifikacji niż to wynika z kolejności rozmnożeń dla danego stopnia kwalifikacji materiału użytego do jego wytworzenia (degradacja materiału siewnego).

2. Degradacji materiału siewnego po dokonaniu oceny laboratoryjnej może dokonać wyłącznie zachowujący odmianę w odniesieniu do materiału siewnego własnych odmian.

3. Degradacji materiału siewnego dokonuje się w stosunku do całych partii tego materiału.

4. Po dokonaniu degradacji materiału siewnego, o której mowa w ust. 2, wydaje się nowe świadectwo oceny laboratoryjnej, z tym że w przypadku gdy świadectwo oceny laboratoryjnej zostało już wydane, nowe świadectwo oceny laboratoryjnej wydaje się po anulowaniu świadectwa oceny laboratoryjnej, dokonanych przez przekreślenie świadectwa i umieszczenie na nim wyrazu „anulowano” oraz opatrzeniu go podpisem kierownika laboratorium oceny nasion właściwego ze względu na miejsce dokonania degradacji lub kierownika akredytowanego laboratorium.

Art. 51. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe terminy, po upływie których materiał siewny roślin rolniczych i warzywnych znajdujący się w obrocie lub przygotowywany do obrotu podlega okresowej ocenie laboratoryjnej,
 - 2) wzór protokołu pobrania próby materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych,
 - 3) okres przechowywania prób materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych pobranych do oceny, z wyłączeniem oceny tożsamości i czystości odmianowej,
 - 4) metody dokonywania oceny polowej, oceny weryfikacyjnej, oceny cech zewnętrznych materiału siewnego roślin rolniczych lub warzywnych,
 - 5) zakres i sposób sporządzania dokumentacji dotyczącej dokonanej oceny polowej materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych przez urzędowych kwalifikatorów i akredytowanych kwalifikatorów oraz dokumentacji dotyczącej dokonanej oceny laboratoryjnej materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych przez urzędowe laboratoria i akredytowane laboratoria,
 - 6) metody pobierania prób, w szczególności sadzeniaków ziemniaka do oceny weryfikacyjnej i mieszanek materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych – w przypadku braku metod uznanych przez międzynarodowe organizacje nasienne,
 - 7) szczególne wymagania niezbędne do zapewnienia, że próba nasion pobrana do oceny laboratoryjnej materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych za pomocą urządzenia do automatycznego pobierania prób jest reprezentatywna
- mając na uwadze właściwości poszczególnych gatunków roślin w zakresie zdolności kiełkowania, rodzaje opakowań materiału siewnego, konieczność dokonywania oceny materiału siewnego według jednolitych zasad oraz właściwą identyfikację partii materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, a także zapewnienie jednolitego sposobu dokumentowania oceny i pobierania prób materiału siewnego roślin rolniczych lub warzywnych.

Rozdział 2

Wytwarzanie i ocena odmian regionalnych i odmian amatorskich

Art. 52. 1. Materiał siewny odmian regionalnych może być wytwarzany w regionie pochodzenia.

2. Jeżeli niemożliwe jest wytwarzanie materiału siewnego odmian regionalnych w regionie pochodzenia ze względu na zmianę warunków środowiskowych w tym regionie, materiał ten

może być wytwarzany w regionie innym niż region pochodzenia, zwanym dalej „dodatkowym regionem wytwarzania”.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, minister właściwy do spraw rolnictwa, na wniosek zachowującego odmianę, w drodze decyzji, określa dodatkowy region wytwarzania materiału siewnego odmian regionalnych.

4. Decyzja, o której mowa w ust. 3, jest wydawana, jeżeli w dodatkowym regionie wytwarzania zostaną spełnione wymagania w zakresie wytwarzania materiału siewnego roślin rolniczych lub warzywnych, odpowiednie dla danego gatunku odmiany regionalnej, po zasięgnięciu opinii w tym zakresie właściwej jednostki odpowiedzialnej za genetyczne zasoby roślin.

5. Wniosek, o którym mowa w ust. 3, zawiera:

- 1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę zachowującego odmianę regionalną, z tym że w przypadku gdy zachowującym odmianę regionalną jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;
- 2) nazwę rodzaju lub gatunku rośliny uprawnej w języku polskim i nazwę botaniczną;
- 3) nazwę odmiany;
- 4) wskazanie regionu pochodzenia, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa;
- 5) wskazanie dodatkowego regionu wytwarzania, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa, wraz z uzasadnieniem konieczności określenia tego regionu.

6. W decyzji, o której mowa w ust. 3, określa się gatunek i odmianę regionalną, dodatkowy region wytwarzania materiału siewnego tej odmiany, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa, oraz okres, w jakim materiał siewny może być wytwarzany w tym regionie.

Art. 53. 1. Zachowujący odmianę dokonuje oceny polowej i oceny laboratoryjnej materiału siewnego:

- 1) odmian regionalnych roślin rolniczych własnych odmian – w celu uznania go za materiał siewny spełniający wymagania określone dla kategorii kwalifikowany;
- 2) odmian regionalnych roślin warzywnych własnych odmian – w celu uznania go za materiał siewny kategorii kwalifikowany lub kategorii standard;

- 3) odmian amatorskich własnych odmian – w celu uznania go za materiał siewny kategorii standard.
2. Zachowujący odmianę pobiera próby do:
 - 1) oceny laboratoryjnej materiału siewnego odmian regionalnych i odmian amatorskich;
 - 2) oceny weryfikacyjnej sadzeniaków ziemniaka odmian regionalnych.
3. Zachowujący odmianę składa wojewódzkiemu inspektorowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę zachowującego odmianę, albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania zachowującego odmianę – w przypadku gdy zachowującym odmianę jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, wykaz prowadzonych plantacji nasiennych odmian regionalnych, który zawiera informacje określone w art. 36 ust. 7 pkt 2 – 4, 7 i 9.
4. Wykaz, o którym mowa w ust. 3, składa się w terminie określonym dla składania wniosków o dokonanie oceny polowej materiału siewnego.

Rozdział 3

Ocena tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych

Art. 54. 1. Ocenie tożsamości i czystości odmianowej podlega:

- 1) materiał siewny roślin rolniczych i warzywnych kategorii elitarny oraz kategorii kwalifikowany przeznaczony do dalszej reprodukcji;
 - 2) materiał siewny roślin rolniczych zgłoszony do oceny polowej dokonanej zgodnie z systemami OECD;
 - 3) nie mniej niż 10 %:
 - a) partii materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych kategorii kwalifikowany,
 - b) partii materiału siewnego roślin warzywnych kategorii standard znajdującego się w obrocie,
 - c) partii materiału siewnego odmian regionalnych roślin rolniczych, materiału siewnego kategorii kwalifikowany lub kategorii standard odmian regionalnych roślin warzywnych, materiału siewnego kategorii standard odmian amatorskich znajdujących się w obrocie.
2. Próby do oceny tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego pobiera się:

- 1) na wniosek prowadzącego obrót będącego właścicielem partii podlegającej ocenie tożsamości i czystości odmianowej – w przypadku partii materiału siewnego, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2;
 - 2) losowo, na podstawie protokołu pobrania próby – w przypadku partii materiału siewnego, o których mowa w ust. 1 pkt 3 – 5.
3. Próby, o których mowa w ust. 2, pobierają wyłącznie urzędowi próbobiorcy.
4. Próby materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych pobrane do oceny tożsamości i czystości odmianowej wojewódzki inspektor przesyła do jednostki wskazanej przez Centralny Ośrodek i na adres wskazany przez ten ośrodek.
5. W przypadku gdy partia materiału siewnego, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2:
- 1) nie została zgłoszona w celu pobrania urzędowej próby do oceny tożsamości i czystości odmianowej lub
 - 2) nie została poddana ocenie tożsamości i czystości odmianowej z powodu nieuiszczenia opłaty, o której mowa w art. 115 ust. 1 pkt 1
- materiał siewny wytworzony z tej partii ocenia się w najniższym stopniu kwalifikacji przewidzianym dla danego gatunku.
6. Ocenę tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego prowadzi się na poletkach kontrolnych. Ocena ta ma na celu w szczególności sprawdzenie, czy badana partia materiału siewnego jest zgodna z:
- 1) urzędowym opisem i próbą wzorcową reprodukowanej odmiany;
 - 2) wymaganiami w zakresie czystości odmianowej określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 56 pkt 1.
7. Ocena tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego składa się z:
- 1) oceny wstępnej – obejmującej partię materiału siewnego stanowiącą materiał wyjściowy do kolejnych rozmnożeń, prowadzonej równoległe z oceną polową;
 - 2) oceny następczej – obejmującej wytworzone i wprowadzone do obrotu partię materiału siewnego, prowadzonej w sezonie wegetacyjnym następującym po roku zbioru.
8. Jeżeli w trakcie oceny wstępnej, o której mowa w ust. 7 pkt 1, stwierdzi się brak tożsamości odmianowej badanej partii materiału siewnego, to jest to podstawa do dyskwalifikacji plantacji nasiennej obsianej tą partią.
9. Jeżeli w wyniku oceny następczej, o której mowa w ust. 7 pkt 2, stwierdzi się brak tożsamości odmianowej materiału siewnego kategorii standard roślin warzywnych,

wojewódzki inspektor może, w drodze decyzji, zakazać zachowującemu odmianę uznawania wytwarzanego przez niego materiału siewnego tej kategorii.

10. Jeżeli w wyniku oceny następczej, o której mowa w ust. 7 pkt 2, stwierdzi się brak tożsamości odmianowej odmiany regionalnej lub odmiany amatorskiej, wojewódzki inspektor może, w drodze decyzji, zakazać dokonywania oceny materiału siewnego przez zachowującego odmianę.

11. Zakazy, o których mowa w ust. 9 i 10, wojewódzki inspektor wydaje, biorąc pod uwagę wcześniejsze naruszenia w tym zakresie popełnione przez zachowującego odmianę.

12. Zakazy, o których mowa w ust. 9 i 10, są wydawane na okres 2 kolejnych sezonów wegetacyjnych następujących po sezonie, w którym został stwierdzony brak tożsamości odmianowej. Materiał siewny w tym okresie podlega urzędowej ocenie.

Art. 55. 1. Oceny tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego dokonuje dyrektor Centralnego Ośrodka.

2. Główny Inspektor przekazuje dyrektorowi Centralnego Ośrodka:

- 1) informacje o planowanej liczbie prób materiału siewnego przeznaczonych do oceny tożsamości i czystości odmianowej – w sezonie poprzedzającym ocenę;
- 2) wykaz pobranych prób materiału siewnego wysłanych do oceny tożsamości i czystości odmianowej – na dany sezon wegetacyjny.

3. Informację o wynikach oceny tożsamości i czystości odmianowej partii materiału siewnego dyrektor Centralnego Ośrodka niezwłocznie przekazuje za pomocą poczty elektronicznej lub telefaksu:

- 1) prowadzącemu obrót będącemu właścicielem partii podlegającej ocenie;
- 2) Głównemu Inspektorowi;
- 3) zachowującemu odmianę, która podlega ocenie.

4. Informację, o której mowa w ust. 3, dotyczącą partii materiału siewnego, w której zostały stwierdzone wady w ocenie tożsamości i czystości odmianowej, Główny Inspektor umieszcza na stronie internetowej administrowanej przez Państwową Inspekcję.

5. Informacja, o której mowa w ust. 3, zawiera w szczególności:

- 1) numer prowadzącego obrót będącego właścicielem partii podlegającej ocenie, odpowiednio w ewidencji, o której mowa w art. 84 ust. 4 albo art. 86 ust. 4;

- 2) określenie gatunku i odmiany rośliny uprawnej;
- 3) oznaczenie stopnia kwalifikacji;
- 4) numer partii;
- 5) datę pobrania próby;
- 6) określenie wielkości partii;
- 7) wyniki oceny czystości odmianowej;
- 8) potwierdzenie tożsamości odmianowej lub jej braku.

6. Dyrektor Centralnego Ośrodka przechowuje próby materiału siewnego pobrane do oceny tożsamości przez okres wskazany w przepisach wydanych na podstawie art. 56 pkt 4.

7. Jeżeli prowadzący obrót będący właścicielem partii materiału siewnego podlegającej ocenie nie zgadza się ze stwierdzeniem braku tożsamości odmianowej badanej próby zawartym w informacji, o której mowa w ust. 3, może, w terminie 2 dni od dnia otrzymania tej informacji, złożyć do dyrektora Centralnego Ośrodka wniosek o ustalenie, czy nie wystąpiły ewentualne nieprawidłowości mające wpływ na wynik oceny tożsamości i czystości odmianowej.

8. Wniosek, o którym mowa w ust. 7, składa się jeden raz.

9. Po otrzymaniu wniosku, o którym mowa w ust. 7, dyrektor Centralnego Ośrodka powołuje niezwłocznie komisję do ustalenia, czy nie wystąpiły ewentualne nieprawidłowości mające wpływ na wynik oceny tożsamości i czystości odmianowej.

10. W skład komisji, o której mowa w ust. 9, mogą wchodzić:

- 1) prowadzący obrót będący właścicielem partii materiału siewnego, której dotyczy informacja o wynikach oceny tożsamości i czystości odmianowej;
- 2) zachowujący odmianę lub osoba przez niego wskazana;
- 3) osoba wskazana przez dyrektora Centralnego Ośrodka;
- 4) osoba wskazana przez wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na miejsce pobrania próby.

11. Przewodniczącemu komisji, o której mowa w ust. 9, powołuje dyrektor Centralnego Ośrodka.

12. Ustalenia komisji, o której mowa w ust. 9, są podejmowane większością głosów; w przypadku równej liczby głosów decyduje głos przewodniczącego komisji.

13. Z czynności dokonanych przez komisję, o której mowa w ust. 9, sporządza się protokół, który zawiera informację o tożsamości odmianowej lub jej braku.

14. Protokół, o którym mowa w ust. 13, przekazuje się podmiotom wymienionym w ust. 3.

15. Protokół, o którym mowa w ust. 13, otrzymuje dyrektor Centralnego Ośrodka.
16. Jeżeli z ustaleń komisji zawartych w protokole, o którym mowa w ust. 13, wynika że:
- 1) wystąpiły nieprawidłowości mające wpływ na wynik oceny tożsamości i czystości odmianowej – dyrektor Centralnego Ośrodka unieważnia wynik oceny tożsamości i czystości odmianowej, przekreślając informację o wynikach oceny tożsamości i czystości odmianowej badanej partii materiału siewnego i umieszczając wyraz „anulowano” oraz opatrując ją podpisem i datą;
 - 2) nie wystąpiły nieprawidłowości mające wpływ na wynik oceny tożsamości i czystości odmianowej – dyrektor Centralnego Ośrodka pisemnie informuje o podtrzymaniu wyniku oceny tożsamości i czystości odmianowej badanej partii materiału siewnego.
17. Do wydawania informacji, o której mowa w ust. 3, nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.
18. Dokumentację dotyczącą oceny tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego przechowuje się przez 3 lata od dnia zakończenia tej oceny.

Art. 56. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wymagania w zakresie czystości odmianowej oraz metodykę, sposób i warunki dokonywania oceny tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego dla poszczególnych gatunków, grup lub podgrup roślin rolniczych lub warzywnych,
- 2) wzór informacji o wynikach oceny tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego,
- 3) wielkość prób pobieranych do oceny tożsamości i czystości odmianowej, w tym prób wzorcowych, sposób ich pakowania i oznakowania, terminy ich przesyłania do jednostki wskazanej przez Centralny Ośrodek i na adres wskazany przez ten ośrodek,
- 4) warunki oraz okres przechowywania prób materiału siewnego pobranych do oceny tożsamości i czystości odmianowej,
- 5) warunki pobierania prób wzorcowych, w tym prób materiału siewnego reprodukowanego w ramach systemów nasiennych OECD,
- 6) zakres i terminy przekazywania przez Głównego Inspektora dyrektorowi Centralnego Ośrodka informacji o planowanej liczbie prób materiału siewnego przeznaczonych do oceny tożsamości i czystości odmianowej oraz wykazu pobranych prób materiału siewnego wysłanych do oceny tożsamości i czystości odmianowej,

- 7) zakres i terminy przekazywania przez dyrektora Centralnego Ośrodka Głównemu Inspektorowi informacji o próbach urzędowych przyjętych do oceny tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego
- biorąc pod uwagę zróżnicowanie gatunków, grup lub podgrup roślin rolniczych i warzywnych, dokonywanie oceny tożsamości i czystości odmianowej według jednolitych zasad oraz właściwą organizację dokonywania tej oceny, a także zapewnienie jednolitego sposobu dokumentowania wyników oceny tożsamości i czystości odmianowej.

Dział III

Mieszanki materiału siewnego

Rozdział 1

Mieszanki materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych

Art. 57. 1. Za mieszankę materiału siewnego uznaje się mieszankę sporządzoną z dopuszczonego do obrotu materiału siewnego, o składzie procentowym określonym przez prowadzącego obrót.

2. W skład mieszanki materiału siewnego mogą wchodzić:

- 1) różne gatunki roślin uprawnych (mieszanka gatunkowa);
- 2) różne odmiany jednego gatunku (mieszanka odmianowa).

3. W skład mieszanki materiału siewnego mogą również wchodzić składniki, do których nie stosuje się przepisów ustawy. Łączny udział tych składników w składzie mieszanki materiału siewnego powinien wynosić nie więcej niż 10 %.

4. Mieszanki materiału siewnego roślin warzywnych, o których mowa w ust. 2 pkt 2:

- 1) sporządza się z materiału siewnego kategorii standard;
- 2) wprowadza się do obrotu w małych opakowaniach zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 101 pkt 3.

5. Mieszanki materiału siewnego roślin pastewnych przeznaczone na cele paszowe może sporządzać prowadzący obrót, który:

- 1) opracował technologię sporządzania tych mieszanek;
- 2) posiada urządzenia niezbędne do sporządzania tych mieszanek.

6. Po sporządzeniu mieszanki materiału siewnego wydaje się świadectwo sporządzenia mieszanki materiału siewnego, zwane dalej „świadectwem mieszanki”.

7. Świadectwo mieszanki wydaje:

- 1) wojewódzki inspektor, na wniosek prowadzącego obrót, sporządzającego mieszankę, albo
 - 2) akredytowane laboratorium należące do prowadzącego obrót, o którym mowa w pkt 1, sporządzającego mieszankę.
8. Świadczenie mieszanki wydaje się również dla mieszkańców złożonych rzepaku.
9. Do wydawania świadectw mieszanki nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.
10. Mieszanki materiału siewnego po dniu 30 czerwca trzeciego roku, licząc od dnia zabezpieczenia jej opakowania, nie przeznaczają się na cele siewne.
11. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:
- 1) rodzaje mieszanek materiału siewnego, ich skład gatunkowy oraz typ użytkowania,
 - 2) sposób postępowania przy sporządzaniu mieszanek materiału siewnego roślin pastewnych przeznaczonych na cele paszowe,
 - 3) wzór świadectwa mieszanki
- mając na uwadze właściwości biologiczne poszczególnych gatunków roślin, możliwości ich wykorzystania na cele pastewne oraz istniejące technologie sporządzania mieszanek materiału siewnego, a także zapewnienie jednolitego sposobu dokumentowania wyników oceny mieszanki materiału siewnego.

Rozdział 2

Mieszanki nasienne roślin pastewnych przeznaczone dla ochrony środowiska

Art. 58. 1. Za mieszankę nasienną roślin pastewnych przeznaczoną do wykorzystania dla ochrony środowiska naturalnego w zakresie różnorodności genetycznej uznaje się mieszankę sporządzoną z dopuszczonego do obrotu materiału siewnego roślin pastewnych, o określonym przez prowadzącego obrót procentowym składzie tej mieszanki, zwaną dalej „mieszaną dla ochrony środowiska”.

2. W skład mieszanki dla ochrony środowiska mogą wchodzić:

- 1) różne gatunki roślin pastewnych, w tym odmiany regionalne roślin pastewnych;
- 2) gatunki roślin pastewnych, do których nie stosuje się przepisów ustawy.

Art. 59. 1. Mieszankę dla ochrony środowiska lub jej składniki wytwarza się przy zachowaniu warunków agrotechnicznych niezbędnych do uzyskania mieszanki dla ochrony środowiska o odpowiedniej jakości, spełniającej wymagania w zakresie zdolności

kiełkowania, czystości i poziomu zanieczyszczeń, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 63 pkt 2.

2. Po sporządzeniu mieszanki dla ochrony środowiska wydaje się świadectwo sporządzenia mieszanki nasiennej, potwierdzające spełnienie wymagań w zakresie wytwarzania i jakości, zwane dalej „świadectwem mieszanki dla ochrony środowiska”.

3. Świadectwo mieszanki dla ochrony środowiska wydaje prowadzący obrót.

4. Mieszanki dla ochrony środowiska nie podlegają okresowej ocenie laboratoryjnej.

5. Mieszanki dla ochrony środowiska po dniu 30 czerwca, licząc od dnia zabezpieczenia jej opakowania, nie przeznacza się na cele siewne.

Art. 60. Mieszankę dla ochrony środowiska:

- 1) zbiera się w miejscu zbioru w sposób niezagrażający obszarowi źródłowemu i wprowadza do obrotu jako oczyszczoną lub nieoczyszczoną (mieszanka dla ochrony środowiska zbierana bezpośrednio) albo
- 2) wytwarza przez zmieszanie składników mieszanki charakterystycznych dla danego siedliska, zbieranych oddzielnie w miejscu zbioru albo rozmnażanych poza miejscem zbioru jako pojedyncze gatunki (uprawiana mieszanka dla ochrony środowiska).

Art. 61. 1. Przez miejsce zbioru, o którym mowa w art. 60, rozumie się miejsce, z którego zbiera się nasiona będące składnikami mieszanki dla ochrony środowiska, o których mowa w art. 58 ust. 2, wyznaczone przez prowadzącego obrót w części obszaru źródłowego.

2. Przez obszar źródłowy rozumie się obszar wyznaczony zgodnie z art. 26 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220 i Nr 215, poz. 1664 oraz z 2010 r. Nr 76, poz. 489 i Nr 119, poz. 804), na którym występują w sposób naturalny składniki mieszanki dla ochrony środowiska.

Art. 62. 1. Prowadzący obrót:

- 1) informuje właściwego ze względu na położenie obszaru źródłowego regionalnego dyrektora ochrony środowiska o wyznaczonym miejscu zbioru mieszanki dla ochrony środowiska zbieranej bezpośrednio lub składników uprawianej mieszanki dla ochrony środowiska, w terminie 14 dni przed zbiorem;

- 2) umożliwi przeprowadzenie kontroli w zakresie wytwarzania i jakości mieszanek dla ochrony środowiska, w tym pobieranie prób do badań;
- 3) udziela informacji lub wyjaśnień w zakresie prowadzonej produkcji – na żądanie wojewódzkiego inspektora.

2. Kontrole, o których mowa w ust. 1 pkt 2, są przeprowadzane przez wojewódzkiego inspektora przynajmniej raz w danym sezonie wegetacyjnym.

Art. 63. Minister właściwy do spraw rolnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw ochrony środowiska określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe wymagania w zakresie wytwarzania mieszanek dla ochrony środowiska zbieranych bezpośrednio oraz składników uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska,
 - 2) szczegółowe wymagania w zakresie jakości mieszanek dla ochrony środowiska zbieranych bezpośrednio oraz składników uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska,
 - 3) wzór świadectwa mieszanki dla ochrony środowiska
- mając na uwadze właściwości biologiczne poszczególnych gatunków, zachowanie różnorodności genetycznej w obszarach źródłowych oraz zapewnienie jednolitego sposobu dokumentowania wyników oceny mieszanki dla ochrony środowiska.

Dział IV

Materiał szkółkarski, materiał rozmnożeniowy i materiał nasadzeniowy
roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonki winorośli

Art. 64. 1. Dostawca wytwarzający materiał szkółkarski, materiał rozmnożeniowy lub materiał nasadzeniowy roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonki winorośli:

- 1) prowadzi produkcję w sposób uwzględniający eliminowanie zagrożeń dla danej uprawy wynikających w szczególności z czynników zewnętrznych (punkty krytyczne) określonych przez dostawcę;
- 2) prowadzi dokumentację dotyczącą:
 - a) eliminowania zagrożeń, o których mowa w pkt 1,
 - b) roślin, które:
 - zostały zakupione i otrzymane od innych podmiotów,
 - są w produkcji,
 - zostały sprzedane i wysłane do innych podmiotów;

- 3) zapewnia identyfikację poszczególnych partii materiału podczas produkcji;
 - 4) pobiera, w razie potrzeby, próby do oceny laboratoryjnej dokonywanej przez urzędowe laboratorium lub akredytowane laboratorium;
 - 5) informuje wojewódzkiego inspektora o wystąpieniu organizmów kwarantannowych w rozumieniu przepisów o ochronie roślin;
 - 6) umożliwia przeprowadzenie kontroli wytwarzania materiału, w tym pobieranie prób;
 - 7) udziela informacji lub wyjaśnień w zakresie prowadzonej produkcji – na żądanie wojewódzkiego inspektora.
2. Dostawca wytwarzający materiał szkółkarski, materiał rozmnożeniowy lub materiał nasadzeniowy roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonki winorośli przechowuje dokumentację, o której mowa w ust. 1 pkt 2, w zakresie:
- 1) materiału rozmnożeniowego i materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych – przez 12 miesięcy od zakończenia cyklu produkcyjnego;
 - 2) materiału szkółkarskiego oraz sadzonek winorośli – przez 3 lata od zakończenia cyklu produkcyjnego.
3. Przepisu ust. 1 pkt 2 lit. b nie stosuje się do dokumentów sprzedaży dla nieprofesjonalnych odbiorców.
4. Dostawca prowadzący wyłącznie obrót materiałem szkółkarskim, materiałem rozmnożeniowym i materiałem nasadzeniowym roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonkami winorośli, prowadzi dokumentację dotyczącą zakupu lub sprzedaży tego materiału, z wyłączeniem dokumentów sprzedaży dla nieprofesjonalnych odbiorców, oraz przechowuje ją przez 3 lata od zakończenia cyklu produkcyjnego.
5. Kontrole, o których mowa w ust. 1 pkt 6, są przeprowadzane przez wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na miejsce produkcji materiału szkółkarskiego oraz materiału rozmnożeniowego i materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonek winorośli.
6. Kontrole, o których mowa w ust. 1 pkt 6, w przypadku materiału szkółkarskiego CAC oraz materiału rozmnożeniowego i materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonek winorośli, są przeprowadzane przynajmniej raz w danym sezonie wegetacyjnym.

Art. 65. 1. Materiał szkółkarski podlega ocenie polowej, ocenie cech zewnętrznych oraz – w zależności od gatunku i kategorii tego materiału – ocenie laboratoryjnej lub ocenie tożsamości i czystości odmianowej.

2. Materiał rozmnożeniowy i materiał nasadzeniowy roślin warzywnych i ozdobnych podlegają ocenie polowej oraz ocenie cech zewnętrznych, a w przypadku nasion roślin ozdobnych – ocenie laboratoryjnej.

3. Sadzonki winorośli podlegają ocenie polowej, ocenie tożsamości i czystości odmianowej oraz ocenie cech zewnętrznych.

4. Partie materiału szkółkarskiego lub materiału rozmnożeniowego i materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonek winorośli, wytworzonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oznacza się w sposób umożliwiający identyfikację tego materiału.

Art. 66. 1. Za materiał siewny kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych lub materiał szkółkarski CAC uznaje się materiał spełniający wymagania w zakresie wytwarzania i jakości, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 72 pkt 2, odmian:

- 1) chronionych wyłącznym prawem do odmiany;
- 2) wpisanych do krajowego rejestru;
- 3) powszechnie znanych.

2. Za odmiany powszechnie znane uznaje się odmiany:

- 1) wpisane do odpowiedniego rejestru innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego;
- 2) co do których złożono wnioski o wpis do krajowego rejestru, odpowiedniego rejestru innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub wnioski o przyznanie wyłącznego prawa do odmiany;
- 3) wprowadzone do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub innego państwa członkowskiego przed dniem 30 września 2012 r., dla których dostawca sporządza opis (urzędowo uznany opis) – w przypadku materiału szkółkarskiego CAC.

3. Za urzędowo uznany opis uznaje się opis odmiany sporządzony dla odmiany utrzymywanej przez dostawcę na liście odmian materiału szkółkarskiego CAC.

4. Dla gatunków i odmian roślin sadowniczych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 72 pkt 4 materiał szkółkarski CAC wytwarza się z materiału siewnego kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych.

Art. 67. Za materiał rozmnożeniowy i materiał nasadzeniowy roślin warzywnych uznaje się materiał spełniający wymagania w zakresie wytwarzania i jakości, określone w przepisach

wydanych na podstawie art. 72 pkt 2, uzyskany z materiału siewnego kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany lub kategorii standard odmian wpisanych do krajowego rejestru lub wspólnotowego katalogu.

Art. 68. Za materiał rozmnożeniowy i materiał nasadzeniowy roślin ozdobnych uznaje się materiał spełniający wymagania w zakresie wytwarzania i jakości, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 72 pkt 2, gatunków lub odmian:

- 1) tradycyjnie uprawianych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub
- 2) chronionych na podstawie ustawy z dnia 26 czerwca 2003 r. o ochronie prawnej odmian roślin, lub
- 3) wpisanych do odpowiednich rejestrów innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich albo państw trzecich, lub
- 4) znajdujących się na liście odmian prowadzonej przez dostawcę.

Art. 69. Za sadzonki winorośli uznaje się materiał siewny spełniający wymagania w zakresie wytwarzania i jakości określone w przepisach wydanych na podstawie art. 72 pkt 2.

Art. 70. 1. Oceny polowej materiału siewnego kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych dokonuje wojewódzki inspektor właściwy ze względu na położenie plantacji na wniosek dostawcy.

2. Oceny laboratoryjnej materiału siewnego kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych dokonuje wojewódzki inspektor właściwy ze względu na miejsce pobrania próby lub jednostka organizacyjna upoważniona, w drodze decyzji, przez wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na siedzibę tej jednostki.

3. Jednostka organizacyjna, o której mowa w ust. 2, może zostać upoważniona, jeżeli spełnia warunki określone w art. 76 oraz w przepisach wydanych na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1.

4. Do jednostki organizacyjnej, o której mowa w ust. 2, przepisy art. 81 ust. 1 – 3, ust. 4 pkt 2 lit. a – c, ust. 5, ust. 7 pkt 3, ust. 8 i 9 oraz ust. 10 pkt 2 stosuje się odpowiednio.

5. Oceny cech zewnętrznych oraz oceny tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych dokonują dostawcy tego materiału.

6. Oceny polowej, oceny laboratoryjnej, oceny tożsamości i czystości odmianowej oraz oceny cech zewnętrznych materiału szkółkarskiego CAC dokonują dostawcy tego materiału.

7. Oceny polowej oraz oceny cech zewnętrznych materiału rozmnożeniowego lub materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych dokonują dostawcy tego materiału.
8. Oceny laboratoryjnej materiału rozmnożeniowego lub materiału nasadzeniowego roślin warzywnych lub ozdobnych dokonują dostawcy tego materiału.
9. Oceny polowej, oceny tożsamości i czystości odmianowej oraz oceny cech zewnętrznych sadzonek winorośli dokonują dostawcy tego materiału.

Art. 71. 1. Wniosek o dokonanie oceny polowej materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych prowadzonych przez siebie plantacji szkółkarskich składa dostawca do wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na położenie plantacji szkółkarskich.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się w terminie umożliwiającym właściwe dokonanie oceny polowej, określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 72 pkt 1.

3. Wniosek o dokonanie oceny polowej materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych zawiera:

- 1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę dostawcy, z tym że w przypadku gdy dostawcą jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;
- 2) określenie miejsca położenia plantacji, w tym nazwę miejscowości, gminy i powiatu oraz dwucyfrowy symbol województwa i dwucyfrowy symbol powiatu danego województwa;
- 3) informacje o:
 - a) rodzaju materiału, jego ilości i powierzchni plantacji,
 - b) nazwie gatunku, odmiany, podkładki i wstawki,
 - c) wieku, formie, kategorii i kolejnym rozmnożeniu materiału,
 - d) pochodzeniu materiału,
 - e) przewidywanej liczbie etykiet urzędowych.

4. Do wniosku o dokonanie oceny polowej materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych dołącza się:

- 1) oświadczenie dostawcy będącego zachowującym odmianę, że materiał został wyprodukowany zgodnie z metodyką hodowli przyjętą dla danej odmiany albo
- 2) świadectwo oceny polowej albo wypis ze świadectwa lub etykietę urzędową wydaną dla tego materiału, albo

- 3) oryginał lub kopię dokumentu zakupu materiału;
- 4) informację o wynikach oceny laboratoryjnej – w przypadku gdy materiał podlega ocenie laboratoryjnej.

5. Jeżeli składający wniosek o dokonanie oceny polowej lub oceny laboratoryjnej materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych nie zgadza się z wynikiem oceny, może złożyć wniosek o ponowne dokonanie oceny do Głównego Inspektora. Przepisy art. 49 ust. 3 – 7 stosuje się odpowiednio.

Art. 72. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe terminy składania wniosków o dokonanie oceny polowej materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych,
- 2) wymagania w zakresie wytwarzania i jakości materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych, materiału szkółkarskiego CAC, materiału rozmnożeniowego i materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonek winorośli, z uwzględnieniem w szczególności:
 - a) terminów dokonywania i liczby ocen stanu plantacji materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych w odniesieniu do poszczególnych kategorii grup roślin lub gatunków,
 - b) metod dokonywania oceny laboratoryjnej w odniesieniu do poszczególnych kategorii, stopni kwalifikacji lub poszczególnych grup roślin lub gatunków,
 - c) liczby rozmnożeń dla poszczególnych grup lub gatunków roślin materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych, z uwzględnieniem opisu poszczególnych kategorii i stopni kwalifikacji,
 - d) izolacji przestrzennej od innych upraw, czystości gatunkowej i odmianowej, zdrowotności oraz zmianowania roślin, a także wieku roślin – dla materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych,
 - e) sposobu oznaczania partii materiału szkółkarskiego lub materiału rozmnożeniowego i materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonek winorośli,
- 3) metody oceny polowej, pobierania prób i oceny laboratoryjnej oraz oceny tożsamości odmianowej materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych,
- 4) wykaz gatunków i odmian roślin sadowniczych, dla których materiał szkółkarski CAC wytwarza się z materiału siewnego kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych

– biorąc pod uwagę cechy biologiczne poszczególnych grup lub gatunków roślin, specyfikę ich wytwarzania, wysoką jakość materiału siewnego, a także zapewnienie właściwej identyfikacji wytworzonego materiału siewnego.

Dział V

Wyniki oceny

Art. 73. 1. Na podstawie wyników poszczególnych ocen materiału siewnego, z wyłączeniem oceny, o której mowa w art. 53 ust. 1 i art. 54 ust. 1, oraz oceny, o której mowa w art. 70 ust. 5 – 9, podmiot dokonujący oceny wydaje:

- 1) świadectwo oceny polowej – w przypadku uznania, że plantacja spełnia wymagania w zakresie wytwarzania, jakości lub zdrowotności;
- 2) świadectwo oceny laboratoryjnej – w przypadku uznania, że oceniana partia materiału siewnego spełnia wymagania w zakresie jakości lub zdrowotności;
- 3) świadectwo oceny weryfikacyjnej – w przypadku uznania, że oceniana plantacja sadzeniaków ziemniaka spełnia wymagania w zakresie zdrowotności;
- 4) świadectwo oceny cech zewnętrznych – w przypadku uznania, że oceniana partia sadzeniaków ziemniaka spełnia wymagania w zakresie jakości;
- 5) informację o dyskwalifikacji – w przypadku dyskwalifikacji materiału siewnego w poszczególnych ocenach, gdy oceniany materiał nie spełnia wymagań w zakresie wytwarzania, jakości lub zdrowotności;
- 6) informację o wynikach badania – w przypadku dokonania okresowej oceny laboratoryjnej, o której mowa w art. 48.

2. Świadectwa i informacje, o których mowa w ust. 1, w przypadku oceny materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych wydaje się niezwłocznie po uzyskaniu wyników oceny materiału siewnego, w miejscu dokonania tej oceny.

3. Jeżeli oceniana partia materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych spełnia wymagania w zakresie jakości, na wniosek właściciela ocenianej partii, może być wydane świadectwo ISTA zamiast świadectwa oceny laboratoryjnej, z tym że w przypadku gdy świadectwo oceny laboratoryjnej zostało już wydane, świadectwo ISTA wydaje się po anulowaniu świadectwa oceny laboratoryjnej, dokonanych przez przekreślenie świadectwa i umieszczenie na nim wyrazu „anulowano” oraz opatrzeniu go podpisem kierownika laboratorium oceny nasion ISTA i datą.

4. Świadcstwo ISTA wydaje laboratorium oceny nasion ISTA, posiadające akredytację ISTA, na podstawie przeprowadzanych przez to laboratorium badań próby materiału siewnego.

5. Świadcstwo oceny laboratoryjnej wydaje się dla każdej ocenianej partii materiału siewnego, a świadcstwo oceny weryfikacyjnej – dla ocenianej plantacji.

6. Świadcstwo oceny polowej materiału siewnego, świadcstwo oceny laboratoryjnej materiału siewnego oraz informacja o dyskwalifikacji i informacja o wynikach badania po okresowej ocenie laboratoryjnej zawierają w szczególności:

- 1) numer świadcstwa lub informacji;
- 2) datę zakończenia badań albo oceny;
- 3) datę wystawienia świadcstwa lub informacji;
- 4) oznaczenie podmiotu wystawiającego świadcstwo lub informację;
- 5) oznaczenie podmiotu zgłaszającego materiał siewny do oceny;
- 6) nazwę gatunku;
- 7) nazwę odmiany;
- 8) numer partii wysianego albo ocenionego materiału siewnego albo numer świadcstwa oceny polowej – w przypadku sadzeniaków ziemniaka;
- 9) dane o wielkości plantacji albo partii;
- 10) wynik oceny materiału siewnego.

7. Dane zawarte w świadcstwach oceny laboratoryjnej i informacjach o dyskwalifikacji akredytowane laboratoria wprowadzają do systemu informatycznego prowadzonego przez Państwową Inspekcję.

8. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, wzory świadcstw i informacji, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę grupy i gatunki roślin, wykonywane dla nich oceny materiału siewnego oraz informacje, o których mowa w ust. 6.

Art. 74. Do wydawania świadcstw i informacji, o których mowa w art. 73 ust. 1, i świadcstw ISTA, o których mowa w art. 73 ust. 3, nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.

Tytuł IV

Upoważnienia i akredytacje

Art. 75. 1. Urzędowymi kwalifikatorami, akredytowanymi kwalifikatorami, urzędowymi próbobiorcami i akredytowanymi próbobiorcami mogą być osoby, które:

- 1) posiadają:
 - a) co najmniej wykształcenie średnie,
 - b) wiedzę z zakresu rolnictwa lub ogrodnictwa obejmującą zagadnienia dotyczące biologii poszczególnych gatunków roślin, nasiennictwa oraz występowania chorób i szkodników na materiale siewnym;
- 2) dają gwarancję rzetelnego wykonywania powierzonych zadań;
- 3) odbyły szkolenie dla poszczególnych grup roślin lub rodzajów materiału siewnego i zdały egzamin kończący to szkolenie, co potwierdza zaświadczenie.

2. Upoważnień lub akredytacji, o których mowa w art. 43 ust. 1 i 2 oraz art. 47 ust. 1, udziela się w przypadku:

- 1) kwalifikatorów – do oceny polowej poszczególnych grup roślin;
- 2) próbobiorców – do pobierania prób poszczególnych rodzajów materiału siewnego.

Art. 76. Akredytowanym laboratorium może być laboratorium:

- 1) które posiada odpowiednie warunki lokalowe oraz wyposażenie techniczne niezbędne do wykonywania oceny laboratoryjnej materiału siewnego określone w przepisach wydanych na podstawie art. 83 pkt 1 i 2;
- 2) w którym jest zatrudnionych nie mniej niż 2 pracowników, którzy przeprowadzają badania materiału siewnego dla poszczególnych grup roślin, z uwzględnieniem typów analiz, zwanych dalej „analitykami nasiennymi”.

Art. 77. Analitykiem nasiennym może być osoba, która oprócz kwalifikacji określonych w art. 75 ust. 1, posiada:

- 1) wiedzę z zakresu:
 - a) badanego materiału siewnego, w tym nasionoznawstwa,
 - b) przeprowadzania badań laboratoryjnych oraz prowadzenia dokumentacji laboratoryjnej;
- 2) praktyczne umiejętności przeprowadzania badań laboratoryjnych.

Art. 78. 1. Akredytacji kwalifikatorom lub próbobiorcom udziela, na wniosek prowadzącego obrót, w drodze decyzji, wojewódzki inspektor właściwy ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę prowadzącego obrót, albo miejsce wykonywania działalności

gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania prowadzącego obrót – w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą.

2. Akredytacji laboratorium udziela, w drodze decyzji, wojewódzki inspektor właściwy ze względu na:

1) miejsce zamieszkania albo siedzibę prowadzącego obrót, albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania prowadzącego obrót, w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą – na wniosek prowadzącego obrót;

2) siedzibę samodzielnego laboratorium – na wniosek tego laboratorium.

3. Upoważnień i akredytacji, o których mowa w art. 43 ust. 1 i 2, art. 47 ust. 1 oraz art. 44 ust. 3, udziela się na czas nieokreślony.

4. Wniosek o udzielenie akredytacji zawiera:

1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę prowadzącego obrót, z tym że w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby, a w przypadku samodzielnego laboratorium – nazwę oraz siedzibę i adres laboratorium;

2) imię i nazwisko osoby, której ma być udzielona akredytacja – w przypadku kwalifikatorów lub próbobiorców;

3) zakres akredytacji.

5. Do wniosku o udzielenie akredytacji dołącza się:

1) dokument potwierdzający posiadanie odpowiednich kwalifikacji zawodowych;

2) kopię zaświadczenia, o którym mowa w art. 75 ust. 1 pkt 3;

3) zgodę prowadzącego obrót, którego materiał siewny będzie oceniany – w przypadku akredytacji laboratorium do oceny materiału siewnego będącego własnością innego prowadzącego obrót;

4) kopię dowodu uiszczenia opłaty za udzielenie akredytacji, o której mowa w art. 115 ust. 1 pkt 4 i 5.

6. Wniosek o udzielenie akredytacji laboratorium zawiera ponadto imię i nazwisko pracownika, który będzie pełnił funkcję kierownika tego laboratorium oraz imiona i nazwiska analityków nasiennych.

7. Akredytowane podmioty składają wojewódzkiemu inspektorowi na piśmie oświadczenie następującej treści:

„Oświadczam, że będę przestrzegać przepisów z zakresu nasiennictwa, zapoznawać się ze wszelkimi zmianami tych przepisów i rzetelnie dokonywać oceny materiału siewnego oraz uczestniczyć we wszystkich szkoleniach organizowanych przez wojewódzkiego inspektora.”.

8. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 7, zawiera:

- 1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i akredytowanego podmiotu, z tym że w przypadku gdy akredytowanym podmiotem jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;
- 2) oznaczenie miejsca i daty jego złożenia;
- 3) podpis osoby składającej to oświadczenie, a w przypadku prowadzącego obrót – podpis osoby uprawnionej do reprezentowania przedsiębiorcy oraz imię i nazwisko i pełnioną przez tę osobę funkcję.

9. W przypadku akredytowanego laboratorium oświadczenie, o którym mowa w ust. 7, składa kierownik laboratorium.

Art. 79. 1. Urzędowi kwalifikatorzy i akredytowani kwalifikatorzy, którzy po raz pierwszy uzyskali upoważnienie lub akredytację do dokonywania oceny materiału siewnego, pierwsze 5 ocen materiału siewnego dokonują z udziałem urzędowego kwalifikatora lub akredytowanego kwalifikatora, który posiada upoważnienie lub akredytację co najmniej od 2 lat.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do urzędowych próbobiorców i akredytowanych próbobiorców w zakresie upoważnienia lub akredytacji do pobierania prób materiału siewnego.

3. Urzędowi kwalifikatorzy, urzędowi próbobiorcy, akredytowani kwalifikatorzy, akredytowani próbobiorcy i analitycy nasienni są obowiązani co najmniej raz w roku uczestniczyć w szkoleniu doskonalącym zakończonym testem sprawdzającym.

4. Urzędowi kwalifikatorzy, urzędowi próbobiorcy, akredytowani kwalifikatorzy, akredytowani próbobiorcy i analitycy nasienni, którzy nie uczestniczyli w szkoleniu doskonalącym w danym roku, nie mogą w tym roku dokonywać oceny lub pobierać prób materiału siewnego.

Art. 80. 1. Szkolenia, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 3 i art. 79 ust. 3, mogą być prowadzone przez:

- 1) wojewódzkiego inspektora lub
 - 2) jednostki organizacyjnej upoważnionej przez wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na siedzibę tych jednostek, zwane dalej „ośrodkami szkoleniowymi”.
2. Wojewódzki inspektor, na wniosek jednostki organizacyjnej ubiegającej się o upoważnienie do prowadzenia szkolenia, w drodze decyzji, wydaje upoważnienie do prowadzenia tego szkolenia, jeżeli jednostka ta ma odpowiednie warunki kadrowe, organizacyjne i techniczne do prowadzenia szkolenia, o upoważnienie do prowadzenia którego ubiega się, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 5 – 8.
3. Jeżeli ośrodek szkoleniowy przestał spełniać warunki wymagane do prowadzenia szkolenia lub prowadzi szkolenie niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 5 – 8, wojewódzki inspektor, mając na uwadze zakres i stopień stwierdzonych naruszeń, w drodze decyzji, może cofnąć upoważnienie do prowadzenia szkolenia.

Art. 81. 1. Wojewódzki inspektor sprawuje nadzór nad pracą urzędowych kwalifikatorów, urzędowych próbobiorców, akredytowanych kwalifikatorów, akredytowanych próbobiorców oraz urzędowych laboratoriów i akredytowanych laboratoriów, w tym analityków nasiennych.

2. W ramach nadzoru wojewódzki inspektor kontroluje pracę podmiotów wymienionych w ust. 1, w zakresie przestrzegania przepisów, w szczególności dotyczących obowiązujących metodyk oceny materiału siewnego oraz wymagań w zakresie wytwarzania i oceny materiału siewnego.

3. Przeprowadzając kontrolę pracy podmiotów wymienionych w ust. 1, wojewódzki inspektor może w szczególności:

- 1) uczestniczyć w ocenie polowej, ocenie laboratoryjnej lub pobieraniu próbek materiału siewnego, dokonywanych przez te podmioty lub sprawdzać prawidłowość wykonywania tych czynności;
- 2) sprawdzać dokumentację dotyczącą dokonanej oceny lub pobrania próbek materiału siewnego;
- 3) żądać od kontrolowanego podmiotu udzielania, w wyznaczonym terminie, pisemnych lub ustnych wyjaśnień w sprawach objętych przedmiotem kontroli.

4. Jeżeli w trakcie przeprowadzania kontroli wojewódzki inspektor stwierdzi, że akredytowani kwalifikatorzy, akredytowani próbobiorcy oraz akredytowane laboratoria nie spełniają warunków niezbędnych do wykonywania odpowiednio oceny polowej materiału

siewnego albo oceny laboratoryjnej materiału siewnego, lub pobierania prób materiału siewnego, w szczególności:

1) w przypadku kwalifikatorów i próbobiorców:

- a) dokonują oceny lub pobierania prób materiału siewnego niezgodnie z przepisami lub
- b) nie wykonali określonej minimalnej liczby ocen lub pobrania prób materiału siewnego, lub
- c) nie dysponują wymaganym sprzętem, lub
- d) nie składają wojewódzkiemu inspektorowi dokumentów określonych w ust. 10 w wyznaczonym terminie,

2) w przypadku laboratoriów:

- a) nie mają odpowiednich warunków lokalowych oraz wyposażenia technicznego niezbędnego do wykonywania oceny laboratoryjnej materiału siewnego lub
- b) ocena jest wykonywana nierzetelnie lub niezgodnie z przepisami, lub
- c) nie składają wojewódzkiemu inspektorowi dokumentów określonych w ust. 10 w wyznaczonym terminie,
- d) nie zatrudniają 2 analityków nasiennych,
- e) nie wprowadzają do systemu informatycznego prowadzonego przez Państwową Inspekcję danych zawartych w świadectwach oceny laboratoryjnej i informacjach o dyskwalifikacji

– w zależności od zakresu i stopnia stwierdzonych uchybień, w drodze decyzji, cofa akredytację albo nakazuje usunięcie stwierdzonych uchybień w określonym terminie.

5. W przypadku cofnięcia akredytacji podmiot może ponownie ubiegać się o uzyskanie akredytacji po upływie roku od dnia, w którym decyzja o cofnięciu akredytacji stała się ostateczna.

6. Do urzędowych kwalifikatorów i urzędowych próbobiorców przepisy ust. 4 pkt 1 i ust. 5 stosuje się odpowiednio.

7. Jeżeli w trakcie przeprowadzania kontroli wojewódzki inspektor stwierdzi:

- 1) że plantacja nasienna została oceniona nieprawidłowo przez akredytowanych kwalifikatorów – unieważnia wynik oceny polowej materiału siewnego, przekreślając świadectwo oceny polowej i umieszczając na nim wyraz „anulowano” oraz opatrując je podpisem osoby kontrolującej i datą;
- 2) nieprawidłowości w pracy akredytowanych próbobiorców – unieważnia pobranie prób i wyniki oceny laboratoryjnej materiału siewnego dokonanej na próbach pobranych przez danego próbobiorcę, przekreślając protokół pobrania próby i świadectwo oceny

laboratoryjnej i umieszczając na nich wyraz „anulowano” oraz opatrując je podpisem osoby kontrolującej i datą;

3) nieprawidłowości w pracy akredytowanych laboratoriów:

a) unieważnia wyniki oceny laboratoryjnej materiału siewnego, przekreślając świadectwo oceny laboratoryjnej i umieszczając na nim wyraz „anulowano” oraz opatrując je podpisem osoby kontrolującej i datą;

b) zatrzymuje etykiety lub plomby wydane na podstawie nieprawidłowo wykonanej oceny materiału siewnego.

8. W przypadkach, o których mowa w ust. 7, wojewódzki inspektor przeprowadza odpowiednio kontrolną ocenę polową materiału siewnego albo kontrolną ocenę laboratoryjną materiału siewnego lub kontrolne pobranie prób materiału siewnego oraz wydaje nowe świadectwo.

9. Jeżeli zainteresowany podmiot nie zgadza się z kontrolną oceną polową materiału siewnego albo kontrolną oceną laboratoryjną materiału siewnego, o której mowa w ust. 8, może zwrócić się do Głównego Inspektora z wnioskiem o ponowne dokonanie oceny; przepisy art. 49 ust. 3 – 7 stosuje się odpowiednio.

10. Akredytowani próbobiocy, akredytowani kwalifikatorzy i akredytowane laboratoria składają wojewódzkiemu inspektorowi:

1) kopie świadectw i informacji, o których mowa w art. 73 ust. 1, oraz dokumentacji, o której mowa w art. 43 ust. 5 i art. 44 ust. 6, w terminie 7 dni od dnia dokonania odpowiednio oceny polowej materiału siewnego, oceny laboratoryjnej materiału siewnego, pobrania próby i wystawienia świadectwa albo informacji lub sporządzenia protokołu pobrania prób;

2) pisemne sprawozdania z dokonanej oceny laboratoryjnej materiału siewnego w formie uzgodnionej z wojewódzkim inspektorem – w przypadku laboratoriów.

Art. 82. 1. Oceny polowej i pobrania prób urzędowi kwalifikatorzy i urzędowi próbobiocy dokonują w ramach czynności służbowych.

2. Akredytowani kwalifikatorzy i akredytowani próbobiocy wykonują czynności w zakresie akredytacji w ramach stosunku pracy.

Art. 83. 1. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:

1) warunki lokalowe oraz wyposażenie techniczne niezbędne do wykonywania oceny laboratoryjnej materiału siewnego oraz uzyskania akredytacji w tym zakresie,

- 2) sprzęt wymagany do pobierania prób materiału siewnego,
 - 3) zakres oraz sposób wykonywania nadzoru nad urzędowymi kwalifikatorami, akredytowanymi kwalifikatorami, urzędowymi próbobiorcami, akredytowanymi próbobiorcami, akredytowanymi laboratoriami i urzędowymi laboratoriami oraz kontroli ich pracy,
 - 4) minimalną liczbę wykonanych ocen oraz minimalną liczbę pobranych prób w określonym czasie,
 - 5) programy szkoleń, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 3 i art. 79 ust. 3,
 - 6) szczegółowe warunki kadrowe, organizacyjne i techniczne, jakie powinny spełniać ośrodki szkoleniowe,
 - 7) wzór zaświadczenia, o którym mowa w art. 75 ust. 1 pkt 3,
 - 8) warunki i sposób przeprowadzania egzaminu kończącego szkolenie, o którym mowa w art. 75 ust. 1 pkt 3, oraz sposób przechowywania dokumentacji w tym zakresie
- mając na uwadze odpowiednio zapewnienie właściwego dokonania oceny polowej materiału siewnego, pobierania prób materiału siewnego i wykonywania oceny laboratoryjnej materiału siewnego, a także zapewnienie przez ośrodki szkoleniowe właściwego poziomu prowadzenia szkoleń, w tym środków dydaktycznych, pomieszczeń, miejsc do prowadzenia zajęć praktycznych i materiałów szkoleniowych, oraz prawidłowego przeprowadzenia egzaminu kończącego szkolenie.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wykaz ośrodków szkoleniowych upoważnionych do prowadzenia szkoleń w zakresie oceny polowej materiału siewnego, pobierania prób materiału siewnego oraz oceny laboratoryjnej materiału siewnego, podając nazwę i adres oraz siedzibę ośrodka szkoleniowego oraz zakres udzielonego upoważnienia.

Tytuł V

Obrót materiałem siewnym

Dział I

Prawa i obowiązki podmiotów prowadzących obrót

Rozdział 1

Ewidencja podmiotów

Art. 84. 1. Obrót materiałem siewnym roślin rolniczych i warzywnych może prowadzić przedsiębiorca, w tym przedsiębiorca wytwarzający materiał siewny, który zgłosi zamiar

prowadzenia obrotu tym materiałem siewnym wojewódzkiemu inspektorowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę przedsiębiorcy, albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania przedsiębiorcy – w przypadku gdy przedsiębiorcą jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą.

2. Zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się w terminie 7 dni przed planowanym dniem rozpoczęcia prowadzenia obrotu materiałem siewnym.

3. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, zawiera następujące dane:

- 1) firmę, imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo adres i siedzibę przedsiębiorcy, z tym że w przypadku gdy prowadzącym przedsiębiorcą jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;
- 2) numer w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w ewidencji działalności gospodarczej;
- 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP), jeżeli został nadany;
- 4) wskazanie rodzaju wykonywanej działalności;
- 5) wskazanie miejsca lub miejsc prowadzenia obrotu materiałem siewnym;
- 6) imię i nazwisko osoby upoważnionej do kontaktów z wojewódzkim inspektorem;
- 7) imię i nazwisko osoby upoważnionej do reprezentowania przedsiębiorcy w trakcie przeprowadzania kontroli przez wojewódzkiego inspektora;
- 8) datę i podpis przedsiębiorcy albo osoby upoważnionej do reprezentowania przedsiębiorcy.

4. Wojewódzki inspektor po otrzymaniu zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, wpisuje przedsiębiorcę do ewidencji przedsiębiorców.

5. Do ewidencji przedsiębiorców wpisuje się dane, o których mowa w ust. 3 pkt 1 – 5.

6. Wojewódzki inspektor po wpisaniu przedsiębiorcy do ewidencji przedsiębiorców wydaje przedsiębiorcy zaświadczenie o wpisie do tej ewidencji, zawierające numer przedsiębiorcy wynikający z ewidencji przedsiębiorców.

Art. 85. Przepisów art. 84 nie stosuje się do:

- 1) rolnika w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników, prowadzącego obrót materiałem siewnym roślin rolniczych i warzywnych wytworzonym w posiadanych gospodarstwie;

- 2) podmiotu prowadzącego sprzedaż materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych wyłącznie dla nieprofesjonalnych odbiorców.

Art. 86. 1. Rolnik, o którym mowa w art. 85 pkt 1, może prowadzić obrót materiałem siewnym roślin rolniczych i warzywnych, jeżeli zgłosi zamiar prowadzenia obrotu tym materiałem siewnym wojewódzkiemu inspektorowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania rolnika.

2. Zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się w terminie 7 dni przed planowanym dniem rozpoczęcia prowadzenia obrotu materiałem siewnym.

3. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, zawiera następujące dane:

- 1) imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania i adres rolnika;
- 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP), jeżeli został nadany;
- 3) wskazanie grup roślin uprawnych, których ma dotyczyć wpis do ewidencji rolników;
- 4) imię i nazwisko osoby upoważnionej do kontaktów z wojewódzkim inspektorem;
- 5) datę i podpis rolnika.

4. Wojewódzki inspektor po otrzymaniu zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, wpisuje rolnika do ewidencji rolników.

5. Do ewidencji rolników wpisuje się dane, o których mowa w ust. 3 pkt 1 – 3.

6. Wojewódzki inspektor po wpisaniu rolnika do ewidencji rolników wydaje rolnikowi zaświadczenie o wpisie do tej ewidencji, zawierające numer rolnika wynikający z ewidencji rolników.

Art. 87. 1. Obrót materiałem szkółkarskim, materiałem rozmnożeniowym lub materiałem nasadzeniowym roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonkami winorośli może prowadzić dostawca, w tym dostawca wytwarzający taki materiał, jeżeli zgłosi zamiar prowadzenia obrotu tym materiałem siewnym wojewódzkiemu inspektorowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę dostawcy, albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania dostawcy – w przypadku gdy dostawcą jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą.

2. Zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się w terminie 7 dni przed planowanym dniem rozpoczęcia prowadzenia obrotu materiałem siewnym.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do:

- 1) podmiotu prowadzącego sprzedaż materiału rozmnożeniowego lub materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych, sadzonek winorośli oraz materiału

szkółkarskiego, jeżeli ten materiał siewny jest przeznaczony wyłącznie dla nieprofesjonalnych odbiorców;

2) producenta materiału rozmnożeniowego lub materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych, sadzonek winorośli oraz materiału szkółkarskiego, który wytwarza i sprzedaje ten materiał siewny na terenie tego samego powiatu, jeżeli ten materiał siewny jest przeznaczony wyłącznie dla nieprofesjonalnych odbiorców.

4. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, zawiera następujące dane:

1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę dostawcy, z tym że w przypadku gdy dostawcą jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;

2) numer identyfikacji podatkowej (NIP), jeżeli został nadany;

3) wskazanie rodzaju działalności, której ma dotyczyć wpis do ewidencji dostawców, z podaniem grup roślin uprawnych;

4) imię i nazwisko osoby upoważnionej do kontaktów z wojewódzkim inspektorem;

5) datę i podpis dostawcy albo osoby upoważnionej do reprezentowania dostawcy.

5. Wojewódzki inspektor po otrzymaniu zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, wpisuje dostawcę do ewidencji dostawców.

6. Do ewidencji dostawców wpisuje się dane, o których mowa w ust. 4 pkt 1 – 4.

7. Wojewódzki inspektor po wpisaniu dostawcy do ewidencji dostawców wydaje dostawcy zaświadczenie o wpisie do tej ewidencji, zawierające numer dostawcy wynikający z ewidencji dostawców.

Art. 88. 1. O zmianie miejsca zamieszkania albo siedziby, albo miejsca wykonywania działalności podmioty, o których mowa w art. 84 ust. 1, art. 86 ust. 1 i art. 87 ust. 1, są obowiązane poinformować wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na dotychczasowe miejsce zamieszkania albo siedzibę, albo miejsce wykonywania działalności, w terminie 7 dni od dnia wystąpienia tych zmian.

2. O zmianie danych w ewidencji przedsiębiorców, ewidencji rolników lub ewidencji dostawców innych niż zmiana miejsca zamieszkania albo siedziby, albo miejsca wykonywania działalności oraz o zaprzestaniu prowadzenia obrotu materiałem siewnym podmioty, o których mowa w art. 84 ust. 1, art. 86 ust. 1 i art. 87 ust. 1, są obowiązane

poinformować wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę, albo miejsce wykonywania działalności, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia tych zmian lub zdarzeń.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, wojewódzki inspektor właściwy ze względu na dotychczasowe miejsce zamieszkania albo siedzibę przedsiębiorcy, rolnika lub dostawcy, albo miejsce wykonywania działalności:

- 1) powiadamia o zmianie miejsca zamieszkania albo siedziby przedsiębiorcy, rolnika lub dostawcy, albo miejsca wykonywania działalności wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na nowe miejsce zamieszkania albo siedzibę, albo miejsca wykonywania działalności podmiotu i przekazuje mu zgłoszenie wraz z dokumentacją dotyczącą wpisu do ewidencji, na podstawie którego wpisano podmiot odpowiednio do ewidencji przedsiębiorców, ewidencji rolników albo ewidencji dostawców;
- 2) dokonuje wykreślenia podmiotu odpowiednio z prowadzonej przez siebie ewidencji przedsiębiorców, ewidencji rolników albo ewidencji dostawców.

4. Wojewódzki inspektor właściwy ze względu na nowe miejsce zamieszkania albo siedzibę przedsiębiorcy, rolnika lub dostawcy, albo miejsce wykonywania działalności przyjmuje zgłoszenie wraz z dokumentacją dotyczącą wpisu do ewidencji, o którym mowa w ust. 3 pkt 1, i wpisuje podmiot odpowiednio do ewidencji przedsiębiorców, ewidencji rolników albo ewidencji dostawców oraz wydaje zaświadczenie o wpisie do ewidencji zawierające nowy numer wynikający z dokonanego wpisu.

5. Ewidencja przedsiębiorców, ewidencja rolników i ewidencja dostawców mogą być prowadzone w systemie informatycznym.

Art. 89. 1. Ewidencja przedsiębiorców, ewidencja rolników i ewidencja dostawców są jawne. Każdy ma prawo dostępu do zawartych w nich danych po złożeniu wniosku w tym zakresie do właściwego wojewódzkiego inspektora.

2. Dla podmiotów, o których mowa w art. 84 ust. 1, art. 86 ust. 1 i art. 87 ust. 1, prowadzi się dokumentację zawierającą dane stanowiące podstawę wpisu odpowiednio do ewidencji przedsiębiorców, ewidencji rolników albo ewidencji dostawców oraz decyzje dotyczące wykreślenia podmiotu odpowiednio z ewidencji przedsiębiorców, ewidencji rolników albo ewidencji dostawców.

Art. 90. 1. W przypadku stwierdzenia naruszenia przez podmioty, o których mowa w art. 84 ust. 1, art. 86 ust. 1 i art. 87 ust. 1, wpisane odpowiednio do ewidencji przedsiębiorców,

ewidencji rolników albo ewidencji dostawców, przepisów dotyczących jakości, wytwarzania i przechowywania materiału siewnego oraz obrotu tym materiałem, wojewódzki inspektor właściwy ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę podmiotu, albo miejsce wykonywania działalności, w zależności od zakresu i stopnia stwierdzonych naruszeń, może:

- 1) nakazać, w zaleceniach pokontrolnych, usunięcie uchybień w wyznaczonym terminie;
- 2) zakazać, w drodze decyzji, prowadzenia obrotu materiałem siewnym.

2. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 2, wojewódzki inspektor wykreśla podmiot, o którym mowa w art. 84 ust. 1, art. 86 ust. 1 i art. 87 ust. 1, odpowiednio z ewidencji przedsiębiorców, ewidencji rolników albo ewidencji dostawców.

3. Decyzja, o której mowa w ust. 1 pkt 2, podlega natychmiastowemu wykonaniu.

4. Podmiot, któremu zakazano prowadzenia obrotu materiałem siewnym, może ponownie zgłosić zamiar prowadzenia obrotu tym materiałem nie wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 1 pkt 2, stała się ostateczna. Przepisy art. 84, 86 i 87 stosuje się odpowiednio.

5. Główny Inspektor informuje Komisję Europejską oraz właściwe urzędy państw członkowskich o wykreśleniu dostawcy z ewidencji dostawców.

Art. 91. Wojewódzki inspektor właściwy ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę przedsiębiorcy, rolnika lub dostawcy, albo miejsce wykonywania działalności może wykreślić podmiot odpowiednio z ewidencji przedsiębiorców, ewidencji rolników albo ewidencji dostawców, jeżeli stwierdzi, że podmiot zaprzestał prowadzenia obrotu materiałem siewnym.

Rozdział 2

Obowiązki podmiotów prowadzących obrót

Art. 92. 1. Prowadzący obrót:

- 1) składa wojewódzkiemu inspektorowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę prowadzącego obrót, albo miejsce wykonywania działalności, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania prowadzącego obrót – w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, pisemne informacje dotyczące obrotu materiałem siewnym, w tym materiałem przywożonym z państw trzecich;
- 2) prowadzi dokumentację dotyczącą:

- a) wytwarzania materiału siewnego – w przypadku gdy został on przez niego wytworzony lub zakontraktowany,
- b) procesów technologicznych przerobu, a w szczególności czyszczenia, suszenia, sortowania, otoczkowania i zaprawiania, pakowania i przepakowywania,
- c) sposobu postępowania z materiałem siewnym niezaliczonym do kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany lub kategorii standard,
- d) tworzenia partii materiału siewnego z materiału siewnego wytworzonego przez różnych producentów lub w różnych latach,
- e) tworzenia mieszanek materiału siewnego,
- f) obrotu materiałem siewnym.

2. Przepisów ust. 1 pkt 2 lit. a – e nie stosuje się do przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 84 ust. 1, który nabył materiał siewny w zamkniętym opakowaniu i nie przepakował tego materiału.

3. Obowiązku składania informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 1, nie stosuje się do materiału siewnego nabytego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej od innych prowadzących obrót.

4. Informacje, o których mowa w ust. 1, prowadzący obrót składa raz w danym roku gospodarczym.

5. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres i terminy składania informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 1, z uwzględnieniem poszczególnych gatunków oraz danych o produkcji własnej, zakupie, sprzedaży i zapasach, pozwalających zbilansować obrót materiałem siewnym u każdego prowadzącego obrót na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,
- 2) sposób prowadzenia dokumentacji, o której mowa w ust. 1 pkt 2
– mając na uwadze specyfikę wytwarzania, przerobu i przygotowania poszczególnych grup roślin lub gatunków partii materiału siewnego do wprowadzenia do obrotu oraz prowadzenie w jednolity sposób dokumentacji dotyczącej materiału siewnego, a także zapewnienie jednolitego sposobu składania informacji.

Art. 93. 1. Zachowujący odmianę wprowadzający do obrotu materiał siewny roślin warzywnych kategorii standard własnych odmian:

- 1) przechowuje przez 3 lata dokumentację dotyczącą wytworzenia każdej partii materiału siewnego i udostępnia ją wojewódzkiemu inspektorowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę zachowującego odmianę, albo miejsce wykonywania

działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania zachowującego odmianę – w przypadku gdy zachowującym odmianę jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, lub właściwym urzędem innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego;

- 2) przechowuje przez 2 lata próby wzorcowe z każdej:
 - a) partii materiału siewnego wytworzonej i wprowadzonej do obrotu, licząc od dnia wprowadzenia tej partii do obrotu,
 - b) partii materiału siewnego odmian skreślonych z krajowego rejestru, licząc od dnia ich skreślenia– i udostępnia wojewódzkiemu inspektorowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę zachowującego odmianę, albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania zachowującego odmianę – w przypadku gdy zachowującym odmianę jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą lub właściwym urzędem innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego;
- 3) składa wojewódzkiemu inspektorowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę zachowującego odmianę albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania zachowującego odmianę – w przypadku gdy zachowującym odmianę jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą sprawozdanie na piśmie o ilości wprowadzonego do obrotu materiału siewnego.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, wielkość prób wzorcowych, o których mowa w ust. 1 pkt 2, oraz terminy i zakres składania sprawozdania, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, mając na względzie zbilansowanie obrotu materiałem siewnym roślin warzywnych kategorii standard oraz zapewnienie prawidłowego przeprowadzenia kontroli.

Art. 94. 1. Dostawca prowadzi listę odmian materiału rozmnożeniowego i nasadzeniowego roślin ozdobnych.

2. W dyspozycji dostawcy powinny znajdować się opisy odmian zamieszczonych na liście, o której mowa w ust. 1.

3. Dokumenty, o których mowa w ust. 1 i 2, dostawca udostępnia osobom zainteresowanym.

4. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, zakres informacji, które powinien zawierać opis odmiany materiału rozmnożeniowego

i nasadzeniowego roślin ozdobnych, mając na względzie cechy biologiczne poszczególnych gatunków roślin niezbędne do identyfikacji odmiany.

Dział II

Przygotowanie materiału siewnego do obrotu

Rozdział 1

Materiał siewny roślin rolniczych i warzywnych

Art. 95. 1. Materiał siewny roślin rolniczych i warzywnych wprowadzany do obrotu i znajdujący się w obrocie powinien być opakowany.

2. Opakowanie materiału siewnego zabezpiecza się w sposób trwały i uniemożliwiający jego otwarcie bez uszkodzenia.

Art. 96. 1. Materiał siewny znajdujący się w obrocie zaopatruje się w etykiety wydawane przez:

- 1) wojewódzkiego inspektora – dla materiału siewnego wytworzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo
- 2) właściwy urząd innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego – dla materiału siewnego wytworzonego na terytorium tego państwa, albo
- 3) prowadzącego obrót.

2. Etykiety, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, są etykietami urzędowymi.

3. Na etykietach umieszcza się informacje identyfikujące materiał siewny określone w przepisach wydanych na podstawie art. 101 pkt 4 lit. b.

4. W przypadku materiału siewnego, o którym mowa w art. 104 ust. 1 pkt 14, na etykiecie umieszcza się napis „badania zdolności kiełkowania nie zakończono”.

5. W przypadku materiału siewnego, o którym mowa w art. 104 ust. 1 pkt 19 i 21 oraz art. 105 ust. 1 pkt 4, na etykiecie umieszcza się informację o zdolności kiełkowania.

6. W przypadku materiału siewnego odmian roślin warzywnych znanych przed dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej, zachowywanych przez kilku zachowujących odmianę, na etykiecie oprócz nazwy odmiany, umieszcza się oznaczenie zachowującego odmianę.

7. Oznaczenie, o którym mowa w ust. 6:

- 1) nie może:

a) dominować nad nazwą odmiany,

b) dotyczyć szczególnych właściwości odmiany;

2) podaje się obok nazwy odmiany, wyraźnie oddzielone myślnikiem.

8. Za etykietę materiału siewnego, o której mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, uznaje się również paszport roślin, jeżeli zawiera informacje, które umieszcza się na etykiecie.

Art. 97. 1. W celu zabezpieczenia opakowania materiału siewnego stosuje się plomby wydawane przez wojewódzkich inspektorów, zwane dalej „plombami urzędowymi”, albo plomby prowadzących obrót.

2. Etykiety i plomby urzędowe stosuje się dla materiału siewnego kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany i kategorii handlowy.

3. Etykiety i plomby prowadzących obrót stosuje się dla małych opakowań WE, materiału siewnego kategorii standard roślin warzywnych, kategorii kwalifikowany odmian regionalnych roślin warzywnych, kategorii standard odmian regionalnych roślin warzywnych, kategorii standard odmian amatorskich, materiału siewnego odmian regionalnych roślin rolniczych oraz mieszanek dla ochrony środowiska.

4. Za etykiety, o których mowa w ust. 2 i 3, uznaje się również paszport roślin, jeżeli zawiera informacje, które powinny być umieszczone na etykiecie.

5. W przypadku małych opakowań WE za etykietę uznaje się trwały nadruk lub stempel umieszczony na tych opakowaniach.

6. W przypadku przepakowania i ponownego zaopatrzenia w etykiety numer partii pozostaje bez zmian.

7. Minister właściwy do spraw rolnictwa może, w drodze rozporządzenia, wprowadzić obowiązek etykietowania małych opakowań WE materiału siewnego buraków cukrowych i pastewnych etykietami urzędowymi, mając na uwadze usprawnienie kontroli obrotu tym materiałem.

Art. 98. 1. Etykiety i plomby urzędowe, na wniosek prowadzącego obrót, wydaje odpłatnie wojewódzki inspektor.

2. Wojewódzki inspektor może upoważnić prowadzącego obrót, w drodze decyzji, na czas określony, do wypełniania etykiet urzędowych, jeżeli przestrzega on przepisów o nasiennictwie oraz daje gwarancję rzetelnego wypełniania etykiet.

3. Decyzję, o której mowa w ust. 2, wydaje, na wniosek prowadzącego obrót, wojewódzki inspektor właściwy ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę prowadzącego obrót,

albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania prowadzącego obrót – w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą.

4. Prowadzący obrót upoważniony do wypełniania etykiet urzędowych prowadzi dokumentację dotyczącą etykiet zawierającą numery otrzymywanych etykiet wydanych dla określonych partii materiału siewnego oraz zniszczonych podczas druku.

5. Wojewódzki inspektor sprawuje nadzór nad prawidłowym wypełnianiem etykiet urzędowych przez prowadzących obrót.

6. Jeżeli w wyniku kontroli przeprowadzonej w ramach nadzoru, o którym mowa w ust. 5, wojewódzki inspektor stwierdzi nieprawidłowości, w zależności od zakresu i stopnia stwierdzonych nieprawidłowości, w drodze decyzji, cofa upoważnienie do wypełniania etykiet urzędowych lub nakazuje ich zniszczenie.

7. Zniszczenia etykiet urzędowych dokonuje się w obecności urzędowego próbobiórca.

Art. 99. Producent materiału siewnego przechowuje etykiety dotyczące partii materiału siewnego użytego do siewu lub sadzenia do czasu zakończenia oceny tego materiału i okazuje je na żądanie organu dokonującego oceny.

Art. 100. Do każdej partii materiału siewnego kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany odmian roślin rolniczych posiadającego jedynie świadectwo oceny polowej (niezakwalifikowanego ostatecznie), który jest przeznaczony do dalszej oceny w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, wojewódzki inspektor dołącza informację o dostarczonym materiale, zwaną dalej „dokumentem towarzyszącym”.

Art. 101. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje opakowań materiału siewnego dla poszczególnych gatunków lub grup roślin rolniczych i warzywnych, a także dla materiału siewnego zaprawianego, oraz sposoby zabezpieczania tych opakowań,
- 2) jakie opakowania materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych uznaje się za małe opakowania WE,
- 3) maksymalną wielkość opakowań dla mieszanek odmianowych roślin warzywnych,
- 4) szczegółowy sposób etykietowania i plombowania materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, z uwzględnieniem:

- a) rozmiarów i koloru etykiet ustalonych dla poszczególnych kategorii i stopni kwalifikacji materiału siewnego, rodzajów materiału siewnego oraz mieszanek dla ochrony środowiska,
- b) treści informacji zamieszczanych na etykietach oraz w dokumencie towarzyszącym,
- c) małych opakowań WE

– mając na względzie postęp techniki w tej dziedzinie, zapewnienie identyfikacji materiału siewnego i rozwiązania stosowane przez międzynarodowe organizacje nasienne oraz biorąc pod uwagę rodzaj i gatunek roślin, kategorię materiału siewnego, a także masę netto opakowania.

Rozdział 2

Materiał szkółkarski, materiał rozmnożeniowy i materiał nasadzeniowy roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonki winorośli

Art. 102. 1. Do każdej przesyłki zawierającej jedną lub kilka partii wprowadzonego do obrotu materiału szkółkarskiego CAC, materiału rozmnożeniowego lub materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych dostawca dołącza informację o dostarczonym materiale, zwaną dalej „dokumentem dostawcy”.

2. Dokument dostawcy sporządza się w dwóch egzemplarzach, przy czym jeden egzemplarz dołącza się do każdej przesyłki materiału, o której mowa w ust. 1, a drugi pozostawia u dostawcy.

3. Dokument dostawcy zawiera:

- 1) oznaczenie „jakość WE”;
- 2) oznaczenie „PL” jako oznaczenie państwa, w którym wystawiono ten dokument;
- 3) napis „Państwowa Inspekcja Ochrony Roślin i Nasiennictwa”;
- 4) numer w ewidencji dostawców;
- 5) oznaczenie dostawcy;
- 6) oznaczenie odbiorcy;
- 7) numer partii określony przez dostawcę;
- 8) datę wystawienia;
- 9) nazwę botaniczną;
- 10) nazwę odmiany lub nazwę odmiany podkładki albo jej opis;

- 11) liczbę roślin objętych dokumentem dostawcy;
 - 12) kategorię;
 - 13) nazwę państwa, w którym dokonano zbioru materiału – w przypadku importu z państw trzecich.
4. Dokumentem dostawcy dla materiału przeznaczonego dla nieprofesjonalnych odbiorców roślin sadowniczych, warzywnych lub ozdobnych może być etykieta zawierająca informacje, o których mowa w ust. 3 pkt 9 i 10.
5. Dokumentem dostawcy może być paszport roślin, jeżeli zawiera informacje o których mowa w ust. 3 pkt 1, 3, 10, 12 i 13.

Art. 103. 1. Materiał siewny kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych oraz materiał rozmnożeniowy winorośli zaopatruje się w etykiety wydawane przez:

- 1) wojewódzkiego inspektora – dla materiału wytworzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo
- 2) właściwy urząd innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego – dla materiału wytworzonego na terytorium tego państwa.

2. Etykiety, o których mowa w ust. 1, są etykietami urzędowymi.

3. Na etykietach umieszcza się informacje identyfikujące materiał siewny określone w przepisach wydanych na podstawie art. 103 ust. 9 pkt 1 lit. b oraz informacje określone w przepisach odrębnych.

4. Za etykiety, o których mowa w ust. 1, uznaje się również paszport roślin, jeżeli zawiera informacje, które powinny być umieszczone na etykietach.

5. Wojewódzki inspektor może upoważnić dostawcę do wypełniania etykiet urzędowych. Przepisy art. 98 ust. 2 – 6 stosuje się odpowiednio.

6. Sadzonki winorośli zaopatruje się w etykietę dostawcy.

7. Do każdej przesyłki zawierającej jedną lub kilka partii materiału siewnego kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych wytworzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dostawca dołącza wypis ze świadectwa oceny polowej.

8. Dostawca przechowuje kopie wypisów ze świadectwa oceny polowej oraz kopie dokumentów dostawcy przez 3 lata od dnia ich wydania.

9. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowy sposób etykietowania materiału siewnego kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych oraz materiału rozmnożeniowego winorośli, z uwzględnieniem:

- a) rozmiarów i koloru etykiet ustalonych dla poszczególnych kategorii i stopni kwalifikacji materiału siewnego,
 - b) treści informacji zamieszczanych na etykietach,
- 2) informacje, które zamieszcza się na etykiecie dostawcy sadzonek winorośli,
- 3) wzór wypisu ze świadectwa oceny polowej, o którym mowa w ust. 7
- mając na względzie postęp techniki w tej dziedzinie, zapewnienie identyfikacji materiału siewnego i rozwiązania stosowane przez międzynarodowe organizacje nasienne oraz biorąc pod uwagę rodzaj i gatunek roślin, a także kategorię materiału siewnego.

Dział III

Dopuszczenie do obrotu

Art. 104. 1. Do obrotu dopuszcza się:

- 1) materiał siewny kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany, kategorii standard i kategorii handlowy odmian roślin rolniczych i warzywnych wpisanych do krajowego rejestru, odpowiednich rejestrów innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich lub wspólnotowego katalogu lub rejestru państwa stowarzyszonego;
- 2) materiał siewny kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany i kategorii standard odmian roślin rolniczych i warzywnych skreślonych z krajowego rejestru, odpowiednich rejestrów innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich lub wspólnotowego katalogu lub rejestru państwa stowarzyszonego;
- 3) materiał siewny kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych wpisanych do krajowego rejestru, odpowiednich rejestrów innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich albo państw trzecich lub chronionych wyłącznym prawem do odmiany lub odmian powszechnie znanych;
- 4) sadzonki winorośli;
- 5) materiał siewny kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany i kategorii standard winorośli;
- 6) sadzonki winorośli dopuszczone do obrotu na podstawie decyzji Komisji 2010/680/UE z dnia 9 listopada 2010 r. zwalniającej Bułgarię, Republikę Czeską, Danię, Niemcy, Estonię, Irlandię, Hiszpanię, Francję, Cypr, Łotwę, Litwę, Malte, Niderlandy, Polskę, Słowenię, Słowację, Finlandię, Szwecję i Zjednoczone Królestwo z obowiązku stosowania do niektórych gatunków dyrektyw Rady 66/401/EWG, 66/402/EWG, 68/193/EWG, 1999/105/WE, 2002/54/WE, 2002/55/WE i 2002/57/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych, materiałem siewnym roślin zbożowych, materiałem do wegetatywnego rozmnażania winorośli, leśnym materiałem

rozmnożeniowym, materiałem siewnym buraka, materiałem siewnym warzyw oraz materiałem siewnym roślin oleistych i włóknistych (Dz. Urz. UE L 292 z 10.11.2010, str. 57);

- 7) materiał szkółkarski CAC;
- 8) materiał siewny kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany odmian roślin rolniczych pochodzących z państw trzecich objętych systemem OECD, nieprzeznaczony do obrotu na obszarze Unii Europejskiej;
- 9) materiał rozmnożeniowy i materiał nasadzeniowy roślin warzywnych uzyskany z materiału siewnego kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany lub kategorii standard odmian wpisanych do krajowego rejestru lub wspólnotowego katalogu, lub rejestru państwa stowarzyszonego albo skreślonych z krajowego rejestru lub wspólnotowego katalogu, lub rejestru państwa stowarzyszonego;
- 10) materiał rozmnożeniowy i nasadzeniowy roślin ozdobnych oraz odmian roślin:
 - a) tradycyjnie uprawianych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub
 - b) chronionych na podstawie ustawy z dnia 26 czerwca 2003 r. o ochronie prawnej odmian roślin, lub
 - c) wpisanych do odpowiednich rejestrów innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich albo państw trzecich, lub
 - d) znajdujących się na liście odmian prowadzonej przez dostawcę;
- 11) mieszanek uznaną za materiał siewny;
- 12) materiał szkółkarski sprowadzany z państw trzecich, który spełnia wymagania określone co najmniej dla materiału szkółkarskiego CAC;
- 13) materiał siewny kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany odmian roślin rolniczych posiadający jedynie świadectwo oceny polowej (niezakwalifikowany ostatecznie), pod warunkiem doprowadzenia go przez nabywcę do stanu odpowiadającego wymaganiom w zakresie jakości i uzyskania świadectwa oceny laboratoryjnej lub świadectwa oceny cech zewnętrznych sadzeniaków ziemniaka, przed sprzedażą ostatecznemu odbiorcy na cele siewne;
- 14) materiał siewny kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany odmian roślin rolniczych, w odniesieniu do którego nie została zakończona ocena laboratoryjna w zakresie zdolności kiełkowania, pod warunkiem uzupełnienia wyniku kiełkowania przed sprzedażą materiału siewnego ostatecznemu odbiorcy na cele siewne;

- 15) materiał siewny odmian wpisanych do wspólnotowego katalogu lub krajowego rejestru, wytworzony w państwie trzecim, w którym obowiązuje system oceny równoważny z systemem obowiązującym w Unii Europejskiej;
- 16) materiał siewny spełniający wymagania dla materiału siewnego kategorii kwalifikowany roślin rolniczych i kategorii standard roślin warzywnych zgłoszonych do krajowego rejestru i przyjętych do badań, z przeznaczeniem do testów lub doświadczeń polowych;
- 17) materiał siewny odmian regionalnych roślin rolniczych i odmian regionalnych roślin warzywnych;
- 18) materiał siewny odmian amatorskich;
- 19) mieszanki dla ochrony środowiska;
- 20) materiał siewny wytworzony w ramach tymczasowego eksperymentu;
- 21) materiał siewny kategorii elitarny i materiał siewny kategorii kwalifikowany koniczyny łąkowej, który nie spełnia określonych dla danej kategorii wymagań w zakresie zdolności kiełkowania.

2. Materiał siewny, o którym mowa w ust. 1, dopuszcza się do obrotu, jeżeli maksymalny udział procentowy genetycznie zmodyfikowanego materiału siewnego w materiale siewnym odmian konwencjonalnych dla gatunków, w których zastosowano modyfikacje genetyczne, nie przekracza dopuszczalnego poziomu, określonego w przepisach wydanych na podstawie ust. 13.

3. Materiał siewny odmian, o których mowa w ust. 1 pkt 2, może znajdować się w obrocie do dnia 30 czerwca trzeciego roku, licząc od roku następującego po roku, w którym skreślono odmianę z krajowego rejestru, wspólnotowego katalogu lub rejestru państwa stowarzyszonego.

4. Materiał siewny, o którym mowa w ust. 1 pkt 16, może znajdować się w obrocie w okresie i ilościach określonych w decyzji, o której mowa w art. 108 ust. 3.

5. Materiał siewny, o którym mowa w ust. 1 pkt 17, może znajdować się w obrocie w okresie, ilościach i regionie pochodzenia określonych w decyzji, o której mowa w art. 109 ust. 1.

6. Materiał siewny, o którym mowa w ust. 1 pkt 18, może znajdować się w obrocie w małych opakowaniach i w ilości, o której mowa w art. 111 ust. 2.

7. Materiał siewny mieszanki, o którym mowa w ust. 1 pkt 11, może znajdować się w obrocie do dnia 30 czerwca trzeciego roku, licząc od umieszczonego na etykiecie dnia zabezpieczenia opakowania mieszanki materiału siewnego.

8. Zdolność kiełkowania materiału siewnego, o którym mowa w ust. 1 pkt 20, nie może być niższa więcej niż o 10 punktów procentowych od zdolności kiełkowania określonej w wymaganiach szczegółowych w zakresie wytwarzania i jakości materiału siewnego.
9. Do obrotu dopuszcza się materiał siewny odmian genetycznie zmodyfikowanych, jeżeli modyfikacja wprowadzona do odmiany jest dopuszczona do obrotu, z przeznaczeniem do uprawy na podstawie decyzji właściwego organu Unii Europejskiej lub właściwego organu państwa członkowskiego.
10. Przepisu ust. 1 pkt 1 nie stosuje się do wytwarzanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z przeznaczeniem do obrotu w innych państwach członkowskich materiału siewnego odmian wpisanych do krajowego rejestru.
11. Minister właściwy do spraw rolnictwa może, w drodze rozporządzenia, wprowadzić zakaz stosowania materiału siewnego określonych odmian wpisanych do wspólnotowych katalogów, kierując się ich nieprzydatnością do uprawy w warunkach klimatyczno-glebowych Rzeczypospolitej Polskiej lub koniecznością uniknięcia zagrożeń zdrowia ludzi lub zwierząt lub środowiska.
12. Minister właściwy do spraw rolnictwa powiadamia Komisję Europejską o wydaniu rozporządzenia, o którym mowa w ust. 11, i przyczynach uzasadniających wydanie tego rozporządzenia.
13. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, maksymalny udział procentowy genetycznie zmodyfikowanego materiału siewnego w materiale siewnym odmian konwencjonalnych dla gatunków, w których zastosowano modyfikacje genetyczne, biorąc pod uwagę wydane w tym zakresie wytyczne Unii Europejskiej oraz mając na względzie biologiczne właściwości danego gatunku i zapewnienie bezpieczeństwa obrotu materiałem siewnym.

Art. 105. 1. W przypadku braku albo niewystarczającej ilości materiału siewnego, a także z innych ważnych powodów gospodarczych, minister właściwy do spraw rolnictwa może, w drodze decyzji, dopuścić do obrotu:

- 1) materiał siewny kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany i kategorii standard odmian roślin rolniczych i warzywnych niewpisanych do krajowego rejestru, odpowiednich rejestrów innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich lub wspólnotowego katalogu lub rejestru państwa stowarzyszonego;
- 2) materiał siewny kategorii handlowy;

- 3) materiał siewny roślin rolniczych i warzywnych, który nie spełnia wymagań w zakresie jakości;
 - 4) materiał siewny kategorii kwalifikowany roślin rolniczych i warzywnych, który nie spełnia wymagań w zakresie zdolności kiełkowania.
2. Decyzję, o której mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw rolnictwa wydaje po uzgodnieniu z Komisją Europejską i właściwymi organami państw członkowskich.
 3. W decyzji, o której mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw rolnictwa określa w szczególności rodzaj i ilość materiału siewnego oraz okres, w jakim wprowadza się ten materiał siewny do obrotu.
 4. Decyzję, o której mowa w ust. 1, wydaje się na wniosek zainteresowanego.
 5. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, zawiera w szczególności:
 - 1) nazwę gatunku i odmiany rośliny uprawnej, kategorię i stopień kwalifikacji, numer i masę partii materiału siewnego;
 - 2) uzasadnienie dopuszczenia do obrotu materiału siewnego;
 - 3) okres, w jakim materiał siewny ma być wprowadzony do obrotu.
 6. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, składa się w terminie umożliwiającym ocenę materiału siewnego.
 7. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) szczegółowe terminy składania wniosku, o którym mowa w ust. 4,
 - 2) wzór wniosku, o którym mowa w ust. 4,
 - 3) warunki i sposób wprowadzania do obrotu materiału siewnego, o którym mowa w ust. 1 – mając na względzie przepisy Unii Europejskiej obowiązujące w tym zakresie oraz zapewnienie właściwej identyfikacji tego materiału siewnego w obrocie, a także zapewnienie sprawnego i poprawnego składania wniosków.

Dział IV

Mieszanki dla ochrony środowiska

Art. 106. 1. Mieszanki dla ochrony środowiska mogą być wprowadzane do obrotu po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw rolnictwa, wydanej w drodze decyzji, wyłącznie w regionie, z którym ta mieszanka jest naturalnie związana, zwanym dalej „regionem pochodzenia mieszanki dla ochrony środowiska”.

2. Minister właściwy do spraw rolnictwa wydaje zgodę na wprowadzenie do obrotu mieszanki dla ochrony środowiska, o której mowa w ust. 1, na wniosek prowadzącego obrót,

po zasięgnięciu opinii w tym zakresie właściwego ze względu na położenie obszaru źródłowego regionalnego dyrektora ochrony środowiska, jeżeli mieszanka dla ochrony środowiska spełnia wymagania w zakresie wytwarzania i jakości.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

- 1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę prowadzącego obrót, z tym że w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;
- 2) określenie rodzaju mieszanki (mieszanka dla ochrony środowiska zbierana bezpośrednio albo uprawiana mieszanka dla ochrony środowiska);
- 3) procentowy skład wagowy poszczególnych składników mieszanki dla ochrony środowiska, z podaniem gatunków;
- 4) zdolność kiełkowania poszczególnych składników mieszanki dla ochrony środowiska objętych przepisami ustawy – w przypadku uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska;
- 5) określenie proponowanej do wprowadzenia do obrotu ilości mieszanki dla ochrony środowiska;
- 6) wskazanie regionu pochodzenia mieszanki dla ochrony środowiska, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa;
- 7) wskazanie obszaru źródłowego;
- 8) określenie miejsca zbioru, a w przypadku uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska – dodatkowo miejsca rozmnażania;
- 9) termin i sposób zbioru mieszanek zbieranych bezpośrednio;
- 10) określenie rodzaju siedliska występującego w miejscu zbioru;
- 11) rok zbioru mieszanki dla ochrony środowiska.

4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się świadectwo mieszanki dla ochrony środowiska potwierdzające spełnienie wymagań w zakresie wytwarzania i jakości dla mieszanki dla ochrony środowiska.

5. W decyzji, o której mowa w ust. 1, określa się:

- 1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę prowadzącego obrót, z tym że w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby –

miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;

- 2) ilość mieszanki dla ochrony środowiska, jaka może być wprowadzona do obrotu;
- 3) region pochodzenia mieszanki dla ochrony środowiska, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa;
- 4) okres, w jakim wprowadza się mieszankę dla ochrony środowiska do obrotu;
- 5) informacje, o których mowa w ust. 3 pkt 2 – 5, 7 i 8.

6. Całkowita ilość mieszanek dla ochrony środowiska nie może przekroczyć 5 % ilości materiału siewnego mieszanek roślin pastewnych wprowadzanego rocznie do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

7. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) terminy składania wniosku, o którym mowa w ust. 2,
 - 2) wzór wniosku, o którym mowa w ust. 2
- biorąc pod uwagę cechy biologiczne poszczególnych grup roślin i gatunków oraz konieczność właściwego i sprawnego zbilansowania ilości mieszanek dla ochrony środowiska, a także zapewnienie sprawnego i poprawnego składania wniosków.

Art. 107. Minister właściwy do spraw rolnictwa przekazuje, na wniosek Komisji Europejskiej lub właściwych organów państw członkowskich, informacje dotyczące ilości mieszanek dla ochrony środowiska wprowadzonych do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz organów, o których mowa w art. 106 ust. 2.

Dział V

Odmiany w trakcie badań rejestrowych

Art. 108. 1. Wprowadzenie do obrotu materiału siewnego z przeznaczeniem do testów lub doświadczeń polowych odmian roślin rolniczych, zgłoszonych do krajowego rejestru i przyjętych do urzędowych badań, wymaga zgody dyrektora Centralnego Ośrodka albo właściwego urzędu innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego, w którym odmiana została zgłoszona do odpowiedniego rejestru i przyjęta do urzędowych badań.

2. Wprowadzenie do obrotu materiału siewnego z przeznaczeniem do testów lub doświadczeń polowych odmian roślin warzywnych, zgłoszonych do krajowego rejestru lub

odpowiednich rejestrów państw członkowskich oraz przyjętych do badań, wymaga zgody odpowiednio dyrektora Centralnego Ośrodka albo właściwego urzędu innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego.

3. Decyzję w sprawie wyrażenia zgody na wprowadzenie do obrotu materiału siewnego z przeznaczeniem do testów lub doświadczeń polowych wydaje dyrektor Centralnego Ośrodka na wniosek zainteresowanego zachowującego odmianę lub upoważnionej przez niego osoby, która będzie prowadziła obrót materiałem siewnym odmiany przyjętej do urzędowych badań.

4. Wniosek, o którym mowa w ust. 3, zawiera:

1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę zachowującego odmianę, z tym że w przypadku gdy zachowującym odmianę jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;

2) nazwę rodzaju lub gatunku rośliny w języku polskim i nazwę botaniczną oraz:

a) w przypadku roślin rolniczych:

- opis odmiany,
- powierzchnię plantacji nasiennej i przewidywany zbiór materiału siewnego z przeznaczeniem do testów lub doświadczeń polowych,
- ilość materiału siewnego proponowaną do wprowadzenia do obrotu z przeznaczeniem do testów lub doświadczeń polowych,
- państwo członkowskie, w którym będą przeprowadzane testy lub doświadczenia polowe,
- miejsce prowadzenia zachowania odmiany,

b) w przypadku roślin warzywnych:

- opis odmiany,
- miejsce prowadzenia zachowania odmiany,
- potwierdzenie przyjęcia odmiany do badań przez właściwy urząd państwa członkowskiego, w przypadku zgłoszenia odmiany w tym państwie.

5. Dyrektor Centralnego Ośrodka wydaje zgodę na wprowadzenie do obrotu materiału siewnego odmiany z przeznaczeniem do testów lub doświadczeń polowych:

1) roślin rolniczych, jeżeli jest to uzasadnione uzyskaniem informacji o wartości gospodarczej odmiany;

2) roślin warzywnych, jeżeli jest to uzasadnione uzyskaniem praktycznej wiedzy podczas uprawy odmiany.

6. W decyzji, o której mowa w ust. 3, określa się:

- 1) nazwę gatunku;
- 2) nazwę odmiany;
- 3) ilość materiału siewnego, jaka może być wprowadzona do obrotu – w przypadku roślin rolniczych;
- 4) okres, na jaki została wydana zgoda na wprowadzenie do obrotu materiału siewnego odmiany z przeznaczeniem do testów lub doświadczeń polowych – jednak nie dłuższy niż rok;
- 5) nazwę państwa, w którym będą przeprowadzane testy lub doświadczenia polowe – w przypadku roślin rolniczych;
- 6) powierzchnię plantacji nasiennej – w przypadku roślin rolniczych.

7. Kopię decyzji, o której mowa w ust. 3, dyrektor Centralnego Ośrodka przesyła do ministra właściwego do spraw rolnictwa oraz do Głównego Inspektora.

8. Zachowujący odmianę informuje dyrektora Centralnego Ośrodka o ilości wprowadzonego do obrotu materiału siewnego wymienionego w art. 104 ust. 1 pkt 16 w okresie, o którym mowa w ust. 6 pkt 4, w terminie 30 dni od dnia wprowadzenia tego materiału do obrotu.

9. Ilość materiału siewnego odmiany rośliny rolniczej, na którą została wydana zgoda na wprowadzenie do obrotu, nie może przekraczać wartości procentowych materiału siewnego danego gatunku stosowanego rocznie do zasiewów w państwie członkowskim, w którym będą przeprowadzane testy lub doświadczenia polowe dla:

- 1) pszenicy twardej – 0,05 %;
- 2) bobiku, grochu siewnego, jęczmienia, owsa, pszenicy zwyczajnej – 0,3 %;
- 3) pozostałych gatunków – 0,1 %.

10. Jeżeli ilość materiału siewnego określona w ust. 9 nie wystarcza do obsiania 10 ha, dyrektor Centralnego Ośrodka, w drodze decyzji, wydaje zgodę na wprowadzenie do obrotu materiału siewnego w ilości niezbędnej do obsiania 10 ha.

11. Zainteresowany podmiot może złożyć wniosek o przedłużenie okresu, na jaki została wydana zgoda, o której mowa w ust. 3, jeżeli odmiana jest nadal poddawana badaniom:

- 1) w przypadku roślin rolniczych – za każdym razem, na okres nie dłuższy niż rok;
- 2) w przypadku roślin warzywnych – maksymalnie dwukrotnie, na okresy nie dłuższe niż rok.

12. Do wniosku, o którym mowa w ust. 11, dołącza się:

- 1) kopię pierwszej decyzji, o której mowa w ust. 3;
- 2) informacje dotyczące opisu, zachowania odmiany, wartości gospodarczej odmiany albo praktycznej wiedzy z jej uprawy uzupełniające informacje zawarte we wniosku, o którym mowa w ust. 3;
- 3) zaświadczenie wydane przez właściwy urząd innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego potwierdzające, że odmiana nadal jest poddawana badaniom – w przypadku roślin warzywnych.

13. Dyrektor Centralnego Ośrodka, w drodze decyzji:

- 1) przedłuża okres, na który została wydana zgoda, o której mowa w ust. 1, w przypadku określonym w ust. 11;
- 2) uchyla zgodę na wprowadzenie do obrotu materiału siewnego odmiany przeznaczonej do testów lub doświadczeń polowych, w przypadku gdy:
 - a) wniosek o wpis odmiany do krajowego rejestru został wycofany,
 - b) odmówiono wpisania odmiany do krajowego rejestru;
- 3) stwierdza wygaśnięcie zgody na wprowadzenie do obrotu materiału siewnego odmiany z przeznaczeniem do testów lub doświadczeń polowych, w przypadku gdy odmiana została wpisana do krajowego rejestru.

14. Dyrektor Centralnego Ośrodka informuje Komisję Europejską oraz właściwe urzędy państw członkowskich o przyjętych wnioskach o wyrażenie zgody na wprowadzenie do obrotu materiału siewnego odmian z przeznaczeniem do testów lub doświadczeń polowych oraz o wydanych w tym zakresie zgodach.

Dział VI

Odmiany regionalne i odmiany amatorskie

Art. 109. 1. Materiał siewny odmian regionalnych może być wprowadzany do obrotu po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw rolnictwa, wydanej w drodze decyzji, wyłącznie w regionie pochodzenia, z zastrzeżeniem art. 110.

2. Zgodę, o której mowa w ust. 1, wydaje się na wniosek zachowującego odmianę regionalną.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

- 1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę zachowującego odmianę regionalną, z tym że w przypadku gdy zachowującym odmianę

regionalną jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;

- 2) nazwę rodzaju lub gatunku rośliny uprawnej w języku polskim oraz nazwę botaniczną;
- 3) nazwę odmiany regionalnej;
- 4) położenie i powierzchnię plantacji nasiennej oraz przewidywaną ilość materiału siewnego odmiany regionalnej, jaka może być wprowadzona do obrotu.

4. W decyzji, o której mowa w ust. 1, określa się gatunek i odmianę regionalną, ilość materiału siewnego tej odmiany, jaka może być wprowadzona do obrotu, oraz okres, w jakim wprowadza się do obrotu materiał siewny tej odmiany.

5. Ilość materiału siewnego odmiany regionalnej roślin rolniczych, na jaką została wydana zgoda, o której mowa w ust. 1, nie może przekraczać wartości procentowych materiału siewnego danego gatunku stosowanego rocznie do zasiewów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dla:

- 1) rzepaku, jęczmienia, pszenicy, grochu, słonecznika, kukurydzy i ziemniaka – 0,3 %;
- 2) pozostałych gatunków – 0,5 %.

6. Jeżeli ilość materiału siewnego odmiany regionalnej roślin rolniczych określona w ust. 5 nie wystarcza do obsiania 100 ha, minister właściwy do spraw rolnictwa w decyzji, o której mowa w ust. 1, określa ilość materiału siewnego niezbędną do obsiania 100 ha.

7. Całkowita ilość materiału siewnego odmian regionalnych roślin rolniczych danego gatunku nie może przekroczyć 10 % ilości materiału siewnego danego gatunku stosowanego rocznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

8. Ilość materiału siewnego odmiany regionalnej roślin warzywnych, na jaką została wydana zgoda, o której mowa w ust. 1, nie może przekraczać rocznie ilości materiału siewnego potrzebnego do obsiania powierzchni:

- 1) 40 ha dla cebuli, jarmużu, kalafiora, kalarepy, kapusty brukselskiej, kapusty głowiastej białej, kapusty głowiastej czerwonej, kapusty pekińskiej, papryki, cykorii liściowej, cykorii sałatowej, cykorii korzeniowej, melona, dyni olbrzymiej, karczocha, marchwi, sałaty, pomidora, fasoli zwykłej karłowej, fasoli zwykłej tycznej, grochu siewnego cukrowego, grochu zwykłego łuskowego i bobu;
- 2) 20 ha dla szalotki, pora, czosnku pospolitego, buraka ćwikłowego, buraka liściowego, kawona, ogórka, dyni zwyczajnej, kopru włoskiego, oberżyny i szpinaku;

3) 10 ha dla cebuli siedmiolatki, szczypiorku, trybuli ogrodowej, selera korzeniowego, selera naciowego, szparaga, endywii, pietruszki, fasoli wielokwiatowej, rzodkiewki, rabarbaru, skorzonery, roszonek warzywnej, kukurydzy cukrowej i kukurydzy pękającej.

9. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, terminy składania wniosków o wyrażenie zgody na wprowadzenie do obrotu materiału siewnego odmian regionalnych roślin rolniczych i roślin warzywnych, biorąc pod uwagę cechy biologiczne poszczególnych grup roślin i gatunków.

Art. 110. 1. Materiał siewny odmian regionalnych, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw rolnictwa wydawanej, w drodze decyzji, może być wprowadzany do obrotu w innym niż region pochodzenia regionie, zwanym dalej „dodatkowym regionem obrotu”, z tym że gdy dla danej odmiany regionalnej nie został określony dodatkowy region wytwarzania, materiał tej odmiany może być wprowadzany do obrotu wyłącznie w regionie pochodzenia.

2. Ilość materiału siewnego odmian regionalnych wprowadzana do obrotu w regionie pochodzenia oraz w dodatkowym regionie obrotu nie może przekraczać łącznie ilości materiału określonej w decyzji, o której mowa w art. 109 ust. 1.

3. Zgodę, o której mowa w ust. 1, wydaje się na wniosek zachowującego odmianę regionalną.

4. Zgodę, o której mowa w ust. 1, wydaje się, jeżeli dodatkowy region obrotu jest porównywalny z regionem pochodzenia pod względem siedlisk naturalnych i częściowo naturalnych dla danej odmiany regionalnej.

5. Wniosek, o którym mowa w ust. 3, zawiera:

1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę zachowującego odmianę, z tym że w przypadku gdy zachowującym odmianę jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;

2) nazwę rodzaju lub gatunku rośliny uprawnej w języku polskim i nazwę botaniczną;

3) nazwę odmiany regionalnej;

4) wskazanie regionu pochodzenia, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa;

5) wskazanie dodatkowego regionu, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa, wraz z uzasadnieniem konieczności określenia tego regionu.

6. W decyzji, o której mowa w ust. 1, określa się w szczególności gatunek i odmianę regionalną, dodatkowy region obrotu materiałem siewnym tej odmiany, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa, oraz okres, w jakim wprowadza się do obrotu materiał siewny tej odmiany w tym regionie.

Art. 111. 1. Materiał siewny odmian amatorskich jest wprowadzany do obrotu w małych opakowaniach.

2. Ilość materiału siewnego odmian amatorskich w małych opakowaniach nie może przekraczać ilości:

- 1) 250 gramów dla kukurydzy cukrowej, kukurydzy pękającej, szpinaku, bobu, grochu siewnego cukrowego, grochu siewnego łuskowego, fasoli zwykłej karłowej, fasoli zwykłej tyczej i fasoli wielokwiatowej;
- 2) 25 gramów dla cebuli (grupa *Cepa*, grupa *Aggregatum*), cebuli siedmiolatki, pora, czosnku pospolitego, trybuły ogrodowej, buraka ćwikłowego, buraka liściowego, kapusty pekińskiej, ogórka, dyni olbrzymiej, dyni zwyczajnej, marchwi i sałaty;
- 3) 5 gramów dla szczypiorku, selera korzeniowego, selera naciowego, szparaga, papryki, endywii, kawona, melona, karczocha, pomidora, kopru włoskiego, rabarbaru, oberżyny, cykorii korzeniowej, cykorii liściowej, cykorii sałatowej, jarmużu, kalafiora, kalarepy, kapusty brukselskiej, kapusty głowiastej białej i kapusty głowiastej czerwonej.

Art. 112. Minister właściwy do spraw rolnictwa przekazuje Komisji Europejskiej informacje o regionach pochodzenia, dodatkowych regionach wytwarzania materiału siewnego danej odmiany regionalnej oraz dodatkowych regionach obrotu tym materiałem, a także, na wniosek Komisji Europejskiej lub właściwych organów państw członkowskich, informacje dotyczące ilości materiału siewnego odmiany regionalnej, a także materiału siewnego odmiany amatorskiej wprowadzonej do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Dział VII

Tymczasowe eksperymenty

Art. 113. 1. Wojewódzki inspektor, w przypadku gdy z przepisów Unii Europejskiej wydanych w trybie art. 13a dyrektywy Rady 66/401/EWG, art. 13a dyrektywy Rady 66/402/EWG, art. 19 dyrektywy Rady 2002/54/WE, art. 33 dyrektywy Rady 2002/55/WE, art. 19 dyrektywy Rady 2002/56/WE lub art. 16 dyrektywy Rady 2002/57/WE wynika możliwość podjęcia tymczasowego eksperymentu, wykonuje czynności związane z tymczasowym eksperymentem, jest organem właściwym w sprawach wydawania pozwolenia na przeprowadzenie tego eksperymentu, kontroli w zakresie przeprowadzania eksperymentu i przyjmowania informacji o jego przebiegu.

2. Podmiot zainteresowany udziałem w tymczasowym eksperymencie jest obowiązany:

- 1) uzyskać pozwolenie na przeprowadzenie eksperymentu;
- 2) poddać się kontroli w zakresie przeprowadzania eksperymentu;
- 3) składać informację o przebiegu eksperymentu.

Art. 114. Minister właściwy do spraw rolnictwa może określić, w drodze rozporządzenia, tymczasowe eksperymenty, w ramach których może być wytwarzany materiał siewny, w tym:

- 1) warunki przeprowadzania tymczasowego eksperymentu lub
- 2) czas trwania tymczasowego eksperymentu, lub
- 3) zakres i terminy składania wojewódzkiemu inspektorowi informacji o przebiegu tymczasowego eksperymentu przez podmiot, który uzyskał pozwolenie na przeprowadzenie tymczasowego eksperymentu, lub
- 4) zakres kontroli przeprowadzania tymczasowego eksperymentu, lub
- 5) dodatkowe informacje umieszczane na etykietach, w które zaopatruje się materiał siewny wytworzony w ramach tymczasowego eksperymentu

– uwzględniając przepisy Unii Europejskiej dotyczące tymczasowych eksperymentów wydane na podstawie art. 13a dyrektywy Rady 66/401/EWG, art. 13a dyrektywy Rady 66/402/EWG, art. 19 dyrektywy Rady 2002/54/WE, art. 33 dyrektywy Rady 2002/55/WE, art. 19 dyrektywy Rady 2002/56/WE lub art. 16 dyrektywy Rady 2002/57/WE oraz zapewnienie kontroli nad prawidłowym przeprowadzeniem tymczasowych eksperymentów i materiałem siewnym wytworzonym w ramach tych eksperymentów.

Tytuł VI

Oplaty związane z oceną materiału siewnego

Art. 115. 1. Opłacie podlega:

- 1) dokonanie oceny tożsamości oraz czystości odmianowej materiału siewnego;
- 2) pobranie urzędowych prób oraz dokonanie oceny polowej i oceny laboratoryjnej materiału siewnego przez organy Państwowej Inspekcji;
- 3) dokonanie ponownej oceny polowej i ponownej oceny laboratoryjnej materiału siewnego;
- 4) udzielenie akredytacji do pobierania prób materiału siewnego;
- 5) udzielenie akredytacji do dokonywania oceny materiału siewnego;
- 6) udzielenie upoważnienia do wypełniania etykiet urzędowych;
- 7) udzielenie zgody na pobieranie prób za pomocą urządzenia do automatycznego pobierania prób materiału siewnego;
- 8) przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w art. 75 ust. 1 pkt 3;
- 9) wydanie świadectwa mieszanki materiału siewnego;
- 10) wydanie etykiet i plomb urzędowych;
- 11) wykonywanie czynności w ramach nadzoru nad akredytowanymi podmiotami, o których mowa w art. 81.

2. Opłaty, o których mowa w ust. 1 pkt 2, pobiera się również, w przypadku gdy pobranie urzędowych prób lub dokonanie oceny nie było możliwe z winy wnioskodawcy.

3. Opłaty, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2, 9 i 10, wnosi się na podstawie rachunku wystawionego przez wojewódzkiego inspektora, w terminie 14 dni od dnia doręczenia tego rachunku, przy czym rachunek za dokonanie oceny tożsamości i czystości odmianowej wystawia się przy pobieraniu próby do tej oceny.

4. Opłaty, o których mowa w ust. 1 pkt 3 – 7, wnosi się po złożeniu wniosku o:

- 1) dokonanie ponownej oceny polowej i oceny laboratoryjnej materiału siewnego;
- 2) udzielenie akredytacji do pobierania prób materiału siewnego;
- 3) udzielenie akredytacji do dokonywania oceny materiału siewnego;
- 4) udzielenie upoważnienia do wypełniania etykiet urzędowych;
- 5) udzielenie zgody na pobieranie prób za pomocą urządzenia do automatycznego pobierania prób materiału siewnego.

5. Opłatę za przeprowadzenie egzaminu, o której mowa w ust. 1 pkt 8, wnosi się nie później niż na dzień przed przystąpieniem do egzaminu.

6. Opłatę, o której mowa w ust. 1 pkt 11, wnosi się wnosi się corocznie na podstawie rachunku wystawionego przez wojewódzkiego inspektora, w terminie do dnia 15 lutego.

Art. 116. 1. Opłaty, o których mowa w art. 115 ust. 1, stanowią dochód budżetu państwa.

2. Opłaty, o których mowa w art. 115 ust. 1, są ustalane z uwzględnieniem kosztów poniesionych na dojazd do plantacji nasiennej lub miejsca pobrania próby, czasu potrzebnego na dokonanie oceny lub pobranie próby, zużycia materiałów i odczynników stosowanych przy dokonywaniu oceny lub pobieraniu próby, kosztów przygotowania i przeprowadzenia egzaminu, kosztów prowadzenia nadzoru nad podmiotami akredytowanymi, a także gatunku, kategorii oraz grupy roślin i rodzaju dokonywanej oceny.

Art. 117. W razie niewniesienia opłat, o których mowa w art. 115 ust. 1:

- 1) pkt 1 – nie dokonuje się oceny tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego;
- 2) pkt 2 – nie wydaje się wyników dokonanych ocen;
- 3) pkt 3 – nie dokonuje się ponownej oceny materiału siewnego;
- 4) pkt 4 i 5 – wniosek o udzielenie akredytacji odpowiednio do pobierania prób materiału siewnego lub dokonywania oceny materiału siewnego pozostawia się bez rozpoznania;
- 5) pkt 6 – wniosek o upoważnienie do wypełniania etykiet urzędowych pozostawia się bez rozpoznania;
- 6) pkt 7 – wniosek o udzielenie zgody na pobieranie prób za pomocą urządzenia do automatycznego pobierania prób pozostawia się bez rozpoznania;
- 7) pkt 8 – nie dopuszcza się do przystąpienia do egzaminu;
- 8) pkt 9 i 10 – nie wydaje się świadectw mieszanki materiału siewnego oraz etykiet i plomb urzędowych;
- 9) pkt 11 – wydaje się decyzję o cofnięciu akredytacji.

Art. 118. Minister właściwy do spraw rolnictwa w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób ustalania i wysokość opłat, o których mowa w art. 115 ust. 1,
- 2) sposób uiszczania opłat, o których mowa w art. 115 ust. 1

– mając na względzie zasady określone w art. 116 ust. 2 oraz ułatwienie terminowego uiszczania tych opłat.

Tytuł VII

Przywóz materiału siewnego z państw trzecich

Art. 119. 1. Z państw trzecich może być przywożony wyłącznie materiał siewny dopuszczony do obrotu.

2. Jeżeli materiał siewny, o którym mowa w ust. 1, jest genetycznie zmodyfikowany, to przywozi się go z państw trzecich, gdy modyfikacja wprowadzona do odmiany jest dopuszczona do obrotu z przeznaczeniem do uprawy na podstawie decyzji właściwego organu Unii Europejskiej lub właściwego organu państwa członkowskiego.

Art. 120. Prowadzący obrót materiałem siewnym lub dostawca, który przywiózł z państw trzecich materiał siewny, w terminie 3 dni od dnia odprawy celnej, informuje wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę prowadzącego obrót lub dostawcy, albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania prowadzącego obrót lub dostawcy – w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, o ilości i rodzaju przywiezionego materiału siewnego oraz przedstawia dokumenty dotyczące wytwarzania i jakości tego materiału.

Tytuł VIII

Kontrola materiału siewnego

Art. 121. 1. Kontrola materiału siewnego polega na losowym sprawdzeniu wymagań w zakresie jakości oraz spełniania innych wymagań w zakresie wytwarzania, oceny i przechowywania materiału siewnego, a także obrotu tym materiałem.

2. Kontrolę materiału siewnego przeprowadza wojewódzki inspektor.

3. Pobieranie prób urzędowych i ocena materiału siewnego, dokonywane przez organy Państwowej Inspekcji w ramach kontroli, nie podlegają opłacie.

4. Jeżeli w wyniku kontroli materiału siewnego stwierdzono, że jedna lub kilka partii materiału siewnego nie odpowiadają wymaganiom w zakresie jakości albo wytwarzania, oceny i przechowywania materiału siewnego lub obrotu tym materiałem, wojewódzki inspektor, w drodze decyzji, w zależności od zakresu i stopnia naruszeń, może:

- 1) nakazać usunięcie, w określonym terminie, nieprawidłowości stwierdzonych w trakcie kontroli;
- 2) zakazać prowadzenia obrotu partią materiału siewnego niespełniającą wymagań;

3) nakazać poddanie partii materiału siewnego niespełniającej wymagań zabiegom uniemożliwiającym użycie go do siewu, sadzenia, szczepienia, okulizacji lub tylko do rozmnażania roślin.

5. Decyzje, o których mowa w ust. 4, podlegają natychmiastowemu wykonaniu.

6. Do podmiotów, o których mowa w art. 86 ust. 1 i art. 87 ust. 1, niebędących przedsiębiorcami w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 i Nr 239, poz. 1593), przepisy rozdziału 5 tej ustawy stosuje się odpowiednio.

Art. 122. 1. Z materiału siewnego znajdującego się w obrocie pobiera się kontrolne próby do wspólnotowych testów i doświadczeń porównawczych w celu sprawdzenia jego jakości oraz harmonizacji metod dokonywania oceny.

2. Główny Inspektor pobiera i przesyła próby materiału siewnego, o których mowa w ust. 1, do odpowiednich jednostek prowadzących wspólnotowe testy i doświadczenia porównawcze, zgodnie z przepisami Unii Europejskiej dotyczącymi przeprowadzania doświadczeń i testów porównawczych.

Tytuł IX

Opłaty sankcyjne i przepisy karne

Dział I

Opłaty sankcyjne

Art. 123. 1. Kto prowadzi obrót materiałem siewnym niezgodnie z warunkami określonymi w art. 104 ust. 1 – 9, jest obowiązany do wycofania go z obrotu na własny koszt oraz do wniesienia na rachunek wojewódzkiego inspektoratu właściwego ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę prowadzącego obrót albo dostawcy, albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania prowadzącego obrót albo dostawcy – w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, materiałem siewnym, opłaty sankcyjnej stanowiącej 200 % kwoty należnej za sprzedany lub dostarczony materiał siewny.

2. Kto prowadzi obrót materiałem siewnym bez zgłoszenia właściwemu wojewódzkiemu inspektorowi zamiaru prowadzenia obrotu materiałem siewnym jest obowiązany do wniesienia na rachunek wojewódzkiego inspektoratu właściwego ze względu na miejsce

zamieszkania lub siedzibę prowadzącego obrót albo dostawcy, opłaty sankcyjnej w wysokości 2 270 zł, na podstawie decyzji wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na miejsce zamieszkania lub siedzibę prowadzącego obrót albo dostawcy.

3. Stwierdzenia, że obrót materiałem siewnym jest prowadzony niezgodnie z warunkami określonymi w art. 104 ust. 1 – 9, dokonuje, w drodze decyzji, wojewódzki inspektor właściwy ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę prowadzącego obrót albo dostawcy, albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania prowadzącego obrót albo dostawcy – w przypadku gdy prowadzącym obrót albo dostawcą jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, określając w tej decyzji ilość sprzedanego lub dostarczonego materiału siewnego i wysokość opłaty sankcyjnej, o której mowa w ust. 1.

Art. 124. Opłata sankcyjna, o której mowa w art. 123, stanowi dochód budżetu państwa i stosuje się do niej przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.²⁾).

Art. 125. Egzekucja opłat wynikających z decyzji, o których mowa w art. 123 ust. 2 i 3, następuje w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Dział II Przepisy karne

Art. 126. 1. Kto:

- 1) nie stosuje nazwy odmiany zgodnie z wpisem w krajowym rejestrze lub w odpowiednich rejestrach państw członkowskich, lub we wspólnotowych katalogach,
- 2) nie przekazuje dyrektorowi Centralnego Ośrodka informacji, o których mowa w art. 23,
- 3) nie stosuje się do zakazów obowiązujących w rejonie zamkniętym,
- 4) nie składa wojewódzkiemu inspektorowi obowiązującej informacji dotyczącej obrotu materiałem siewnym lub nie prowadzi obowiązującej dokumentacji dotyczącej tego materiału, o których mowa w art. 92,
- 5) składa wojewódzkiemu inspektorowi nieprawdziwe informacje dotyczące obrotu materiałem siewnym,

- 6) nie zaopatruje materiału siewnego w etykiety, nie dołącza dokumentu towarzyszącego lub dokumentu dostawcy, nie stosuje plomb lub nie zabezpiecza opakowań z materiałem siewnym zgodnie z art. 95 ust. 2, art. 96 ust. 1, art. 97 ust. 1, art. 102 lub art. 103, lub podaje na etykietach informacje niezgodne ze świadectwem oceny laboratoryjnej,
- 7) nie umieszcza na dokumencie sprzedaży nazwy gatunku, nazwy odmiany i numeru partii jako informacji identyfikujących ten materiał,
- 8) nie prowadzi lub nie przechowuje dokumentacji zgodnie z warunkami określonymi w art. 64 ust. 2 pkt 2 i art. 92 ust. 1 pkt 2,
- 9) bez wymaganej zgody, o której mowa w art. 106 ust. 1, wprowadza do obrotu mieszanki dla ochrony środowiska,
- 10) prowadzi obrót mieszanką dla ochrony środowiska niezgodnie z decyzją, o której mowa w art. 106 ust. 1,
- 11) przed zbiorem mieszanki dla ochrony środowiska zbieranej bezpośrednio lub składników uprawianej mieszanki dla ochrony środowiska nie informuje właściwego ze względu na położenie obszaru źródłowego regionalnego dyrektora ochrony środowiska o wyznaczonym miejscu zbioru,
- 12) nie będąc wpisanym odpowiednio do ewidencji dostawców albo ewidencji rolników, sprzedaje materiał siewny przeznaczony dla nieprofesjonalnego odbiorcy poza obszar powiatu, w którym go wytworzył,
- 13) nabywa od producenta materiał rozmnożeniowy lub materiał nasadzeniowy roślin warzywnych lub ozdobnych lub materiał szkółkarski przeznaczony na jego własne niezarobkowe potrzeby, który wprowadza do obrotu lub rozmnaża w celach zarobkowych,
- 14) prowadzi obrót materiałem siewnym wbrew zakazowi, o którym mowa w art. 90 ust. 1 pkt 2,
- 15) bez wymaganej zgody, o której mowa w art. 108 ust. 3, wprowadza do obrotu materiał siewny z przeznaczeniem do testów lub doświadczeń polowych odmian roślin rolniczych lub roślin warzywnych,
- 16) sporządza mieszanki roślin pastewnych przeznaczone na cele paszowe, nie posiadając opracowanej technologii sporządzania tych mieszanek oraz urządzeń niezbędnych do ich sporządzania,
- 17) sporządza protokół pobrania prób materiału siewnego roślin rolniczych lub warzywnych na formularzu, który jest niezgodny ze wzorem określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 51 pkt 2,

- 18) nie składa wojewódzkiemu inspektorowi wykazu prowadzonych plantacji nasiennych odmian regionalnych, o którym mowa w art. 53 ust. 3,
- 19) wydaje świadectwa albo informacje wymienione w art. 73 ust. 1, które są niezgodne ze wzorami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 73 ust. 7;
- 20) wprowadza do obrotu materiał siewny, w którym udział genetycznie zmodyfikowanego materiału siewnego przekracza maksymalny udział procentowy genetycznie zmodyfikowanego materiału siewnego w materiale siewnym odmian konwencjonalnych, określony w przepisach wydanych na podstawie art. 104 ust. 13,
- 21) nie oznacza partii materiału siewnego wytworzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej numerem utworzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 40 pkt 6 lub art. 72 pkt 2 lit. e,
- 22) będąc zachowującym odmianę wprowadzającym do obrotu materiał siewny kategorii standard roślin warzywnych własnych odmian:
 - a) nie przechowuje lub nie udostępnia wojewódzkiemu inspektorowi dokumentacji, o której mowa w art. 93 ust. 1 pkt 1, lub
 - b) nie przechowuje lub nie udostępnia wojewódzkiemu inspektorowi lub właściwemu urzędowi innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego prób, o których mowa w art. 93 ust. 1 pkt 2, lub
 - c) nie składa wojewódzkiemu inspektorowi sprawozdania o ilości wprowadzonego do obrotu materiału siewnego, o którym mowa w art. 93 ust. 1 pkt 3,
- 23) prowadzi obrót materiałem siewnym z przeznaczeniem do testów lub doświadczeń polowych niezgodnie z decyzją, o której mowa w art. 108 ust. 3,
- 24) nie informuje dyrektora Centralnego Ośrodka o ilości wprowadzonego do obrotu materiału siewnego, o którym mowa w art. 108 ust. 8, w terminie określonym w tym przepisie,
- 25) wytwarza materiał siewny odmian regionalnych roślin rolniczych poza regionem pochodzenia lub dodatkowym regionem wytwarzania lub prowadzi obrót tym materiałem siewnym poza regionem pochodzenia lub poza dodatkowym regionem obrotu, lub w ilości większej niż określona w decyzji, o której mowa w art. 109 ust. 1 lub art. 110 ust. 1,
- 26) wytwarza materiał siewny odmian regionalnych roślin warzywnych poza regionem pochodzenia lub dodatkowym regionem wytwarzania lub prowadzi obrót tym materiałem siewnym poza regionem pochodzenia lub poza dodatkowym regionem obrotu, lub

w ilości większej niż określona w decyzji, o której mowa w art. 109 ust. 1 lub art. 110 ust. 1,

- 27) wprowadza do obrotu materiał siewny odmian amatorskich w ilości większej niż określona w art. 111 ust. 2,
- 28) dokonuje degradacji materiału siewnego do niższego stopnia kwalifikacji niezgodnie z art. 50,
- 29) stosuje materiał siewny, co do którego zakaz stosowania wprowadzono w przepisach wydanych na podstawie art. 104 ust. 11,
- 30) nie wykonuje obowiązku etykietowania etykietą urzędową małych opakowań WE materiału siewnego buraków cukrowych lub pastewnych wprowadzonego na podstawie art. 97 ust. 7,
- 31) nie informuje wojewódzkiego inspektora o zmianie danych wpisanych do ewidencji przedsiębiorców, ewidencji rolników i ewidencji dostawców, o których mowa w art. 88 ust. 1 i 2, w terminie określonym w tych przepisach,
- 32) nie składa wojewódzkiemu inspektorowi wymaganych informacji o przebiegu tymczasowego eksperymentu, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114 pkt 3, w terminie określonym w tych przepisach, lub składa w tym zakresie nieprawdziwe informacje,
- 33) przywozi materiał siewny z państw trzecich niezgodnie z wymaganiami określonymi w art. 119 i 120,
- 34) dokonuje pobierania prób za pomocą urządzenia do automatycznego pobierania prób bez uzyskania zgody, o której mowa w art. 46 ust. 4
– podlega karze grzywny.

2. Orzekanie w sprawach określonych w ust. 1 następuje w trybie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Tytuł X

Przepisy zmieniające, przejściowe i końcowe

Art. 127. W ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o Agencji Rynku Rolnego i organizacji niektórych rynków rolnych (Dz. U. z 2007 r. Nr 231, poz. 1702, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 40c w ust. 3 pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2) materiał siewny kategorii elitarny lub kwalifikowany został wytworzony:

- a) przez przedsiębiorcę wpisanego do ewidencji przedsiębiorców, o której mowa w przepisach o nasiennictwie, lub
- b) w gospodarstwie rolnym posiadanym przez rolnika wpisanego do ewidencji rolników, o której mowa w przepisach o nasiennictwie, lub

3) materiał siewny kategorii elitarny lub kwalifikowany został zakupiony:

- a) od przedsiębiorcy wpisanego do ewidencji przedsiębiorców prowadzących obrót materiałem siewnym, o której mowa w przepisach o nasiennictwie, albo
- b) od rolnika prowadzącego obrót materiałem siewnym wytworzonym w posiadanym gospodarstwie rolnym, wpisanego do ewidencji rolników, o której mowa w przepisach o nasiennictwie, albo
- c) od podmiotu prowadzącego obrót materiałem siewnym na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.”;

2) w art. 40e w ust. 1:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) przedsiębiorcach wpisanych do ewidencji przedsiębiorców prowadzących obrót materiałem siewnym oraz rolników wpisanych do ewidencji rolników prowadzących obrót materiałem siewnym, o których mowa w przepisach o nasiennictwie, w zakresie:

- a) imienia i nazwiska, miejsca zamieszkania i adresu albo nazwy, siedziby i adresu oraz miejsca i adresu wykonywania działalności,
- b) numeru w ewidencji przedsiębiorców prowadzących obrót materiałem siewnym albo numeru w ewidencji rolników prowadzących obrót materiałem siewnym, prowadzonym przez wojewódzkiego inspektora,
- c) numeru identyfikacji podatkowej (NIP) – jeżeli został nadany;”,

b) uchyla się pkt 2.

Art. 128. W ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. Nr 225, poz. 1635, z późn. zm.⁴⁾) w załączniku do ustawy wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w części I w ust. 36 uchyla się pkt 7;
- 2) w części II w ust. 10 uchyla się pkt 2.

Art. 129. W ustawie z dnia 25 listopada 2010 r. o Centralnym Ośrodku Badania Odmian Roślin Uprawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 1591) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 4 część wspólna otrzymuje brzmienie:

„ – na zasadach określonych w ustawie z dniao nasiennictwie (Dz. U. Nr. , poz. ...) oraz w ustawie z dnia 26 czerwca 2003 r. o ochronie prawnej odmian roślin (Dz. U. Nr 137, poz. 1300, z 2006 r. Nr 126, poz. 877 oraz z 2007 r. Nr 99, poz. 662).”;

2) w art. 9 w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wydaje decyzje administracyjne w zakresie określonym w ustawie z dnia o nasiennictwie oraz w ustawie z dnia 26 czerwca 2003 r. o ochronie prawnej odmian roślin.”.

Art. 130. Do spraw wszczętych na podstawie ustawy, o której mowa w art. 139, i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 131. Odmiany roślin sadowniczych utrzymywane przez dostawców na liście odmian materiału szkółkarskiego CAC w okresie od dnia 1 maja 2004 r. do dnia 30 września 2012 r. mogą być wpisane do krajowego rejestru, na wniosek zainteresowanego podmiotu, bez przeprowadzenia badań OWT, w terminie do dnia 30 września 2012 r.

Art. 132. 1. Upoważnienia oraz decyzje w sprawie akredytacji wydane na podstawie ustawy, o której mowa w art. 139, stają się upoważnieniami i decyzjami w sprawie akredytacji w rozumieniu niniejszej ustawy.

2. Zaświadczenia o ukończeniu szkolenia, o których mowa w art. 45 ust. 1 pkt 3 ustawy, o której mowa w art. 139, stają się zaświadczeniami o ukończeniu szkolenia, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 3 niniejszej ustawy.

Art. 133. 1. Materiał szkółkarski kategorii CAC wytworzony z plantacji założonych przed dniem 30 września 2012 r. może znajdować się w obrocie do dnia 31 grudnia 2018 r.

2. W przypadku materiału szkółkarskiego, o którym mowa w ust. 1, na etykiecie lub dokumencie dostawcy umieszcza się napis „dyrektywa Rady 2008/90/WE art. 21”.

Art. 134. Świadczenia i informacje wydane na podstawie ustawy, o której mowa w art. 139, są równoważne ze świadectwami i informacjami w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 135. 1. Wpis przedsiębiorców do rejestru przedsiębiorców i rolników do rejestru rolników dokonany na podstawie ustawy, o której mowa w art. 139, zachowuje ważność przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Wpis dostawców materiału szkółkarskiego, materiału rozmnożeniowego lub materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych wpisanych do rejestru przedsiębiorców dokonany na podstawie przepisów ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin (Dz. U. z 2008 r. Nr 133, poz. 849, z późn. zm.⁵⁾) zachowuje ważność przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

3. Podmioty, które zgodnie z art. 84 ust. 1, art. 86 ust. 1 i art. 87 ust. 1 niniejszej ustawy mają obowiązek zgłoszenia zamiaru prowadzenia obrotu odpowiednio materiałem siewnym roślin rolniczych i warzywnych albo materiałem szkółkarskim, materiałem rozmnożeniowym lub materiałem nasadzeniowym roślin warzywnych i ozdobnych, wpisane w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy odpowiednio do rejestru, o którym mowa w ust. 1 lub 2, mogą nadal prowadzić obrót materiałem siewnym roślin rolniczych i warzywnych albo materiałem szkółkarskim, rozmnożeniowym i nasadzeniowym roślin warzywnych i ozdobnych, pod warunkiem że w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy zgłoszą wojewódzkiemu inspektorowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę prowadzenie obrotu tym materiałem.

4. Przepisy art. 84 ust. 3 – 6, art. 86 ust. 3 – 6 i art. 87 ust. 4 – 7 niniejszej ustawy stosuje się odpowiednio.

Art. 136. Rejestr odmian prowadzony na podstawie ustawy, o której mowa w art. 139, staje się rejestrem odmian w rozumieniu niniejszej ustawy.

Art. 137. 1. Prawa twórców odmian do wynagrodzenia za wszelkie zarobkowe korzyści z odmiany nabyte na podstawie przepisów ustawy z dnia 24 listopada 1995 r. o nasiennictwie (Dz. U. z 2001 r. Nr 53, poz. 563 i Nr 76, poz. 811 oraz z 2002 r. Nr 25, poz. 253) pozostają w mocy do czasu ich wygaśnięcia.

2. Prawa hodowców, autorów odmian do premii autorskiej i prawa osób fizycznych, które udzieliły pomocy przy wytwarzaniu odmian, istniejące w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 24 listopada 1995 r. o nasiennictwie, pozostają w mocy do czasu ich wygaśnięcia.

3. Do praw, o których mowa w ust. 1 i 2, stosuje się przepisy ustawy z dnia 24 listopada 1995 r. o nasiennictwie.

4. Wysokość premii, o której mowa w ust. 2, ustala się w wysokości premii uzyskanej za daną odmianę w 2003 r., przy czym warunkiem koniecznym do wypłacenia premii jest prowadzenie obrotu kwalifikowanym materiałem siewnym odmiany.

5. Premię, o której mowa w ust. 2, wypłaca Centralny Ośrodek.

Art. 138. Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 10, art. 12 ust. 7 i 12, art. 14 ust. 8, art. 22 ust. 3, art. 36 ust. 2, art. 37 ust. 12, art. 40 ust. 7, art. 45b ust. 1, art. 45c, art. 46 ust. 4, art. 47 ust. 10, art. 47a ust. 2 i 3, art. 47b ust. 2, art. 48 ust. 8, art. 49 ust. 6, art. 52 ust. 7, art. 53, art. 55 ust. 3, art. 55a ust. 2, art. 59 ust. 12, art. 60 i art. 63 ustawy, o której mowa w art. 139, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 11, art. 24 ust. 6, art. 40, art. 51, art. 56, art. 57 ust. 11, art. 72, art. 73 ust. 7, art. 83 ust. 1, art. 92 ust. 5, art. 93 ust. 2, art. 94 ust. 4, art. 101, art. 103 ust. 9, art. 109 ust. 9 i art. 118 niniejszej ustawy.

Art. 139. Traci moc ustawa z dnia 26 czerwca 2003 r. o nasiennictwie (Dz. U. z 2007 r. Nr 41, poz. 271, z późn. zm.⁶⁾).

Art. 140. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

¹⁾ Przepisy niniejszej ustawy:

1) wdrażają postanowienia:

- a) dyrektywy Rady 66/401/WE z dnia 14 czerwca 1966 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych (Dz. Urz. WE L 125 z 11.07.1966, str. 2298, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 1, str. 55, z późn. zm.),
- b) dyrektywy Rady 66/402/WE z dnia 14 czerwca 1966 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych (Dz. Urz. WE L 125 z 11.07.1966, str. 2309, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 1, str. 66, z późn. zm.),
- c) dyrektywy Rady 68/193/EWG z dnia 9 kwietnia 1968 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym winorośli (Dz. Urz. WE L 93 z 17.04.1968, str. 15, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 1, str. 123, z późn. zm.),
- d) dyrektywy Rady 98/56/EWG z dnia 20 lipca 1998 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin ozdobnych (Dz. Urz. WE L 226 z 13.08.1998, str. 16, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 23, str. 363, z późn. zm.),
- e) Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 23, str. 363, z późn. zm.),

- f) dyrektywy Komisji 93/17/EWG z dnia 30 marca 1993 r. określającej wspólnotowe klasy dla elitarnych sadzeniaków ziemniaka, wraz z warunkami oraz oznaczeniami stosowanymi dla tych klas (Dz. Urz. WE L 106 z 30.04.1993, str. 7; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 14, str. 169),
- g) dyrektywy Komisji 93/48/EWG z dnia 23 czerwca 1993 r. ustanawiającej wykaz warunków, jakie mają być spełnione przez materiał rozmnożeniowy roślin sadowniczych i rośliny sadownicze przeznaczone do produkcji owoców, stosownie do dyrektywy 92/34/EWG (Dz. Urz. WE L 250 z 07.10.1993, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 15, str. 83),
- h) dyrektywy Komisji 93/61/EWG z dnia 2 lipca 1993 r. określającej wykazy wskazujące warunki, jakie mają być spełnione przez materiał rozmnożeniowy i siewny warzyw, inny niż nasiona, zgodnie z dyrektywą 92/33/EWG (Dz. Urz. WE L 250 z 07.10.1993, str. 19; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 15, str. 101),
- i) dyrektywy Komisji 93/62/EWG z dnia 5 lipca 1993 r. ustanawiającej środki wykonawcze dotyczące nadzoru i monitorowania dostawców i zakładów zgodnie z dyrektywą 92/33/EWG w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym oraz nasadzeniowym warzyw, innym niż materiał siewny (Dz. Urz. WE L 250 z 07.10.1993, str. 29; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 15, str. 111),
- j) dyrektywy Komisji 93/64/EWG z dnia 5 lipca 1993 r. ustanawiającej środki wykonawcze dotyczące nadzoru i monitorowania dostawców i obiektów zgodnie z dyrektywą 92/34/EWG w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin owocowych oraz roślinami owocowymi przeznaczonymi do produkcji owoców (Dz. Urz. WE L 250 z 07.10.1993, str. 33; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 15, str. 113),
- k) dyrektywy Komisji 93/64/EWG z dnia 5 lipca 1993 r. ustanawiającej środki wykonawcze dotyczące nadzoru i monitorowania dostawców i obiektów zgodnie z dyrektywą 92/34/EWG w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin owocowych oraz roślinami owocowymi przeznaczonymi do produkcji owoców (Dz. Urz. WE L 250 z 07.10.1993, str. 33; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 15, str. 113),
- l) dyrektywy Komisji 93/79/EWG z dnia 21 września 1993 r. określającej dodatkowe przepisy wykonawcze dla wykazów odmian materiału rozmnożeniowego roślin owocowych oraz roślin owocowych przechowywanych przez dostawców zgodnie z dyrektywą 92/34/EWG (Dz. Urz. WE L 256 z 14.10.1993, str. 25; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 15, str. 115),
- m) dyrektywy Komisji 1999/66/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustalającej wymagania dotyczące etykiety lub innego dokumentu sporządzonego przez dostawcę zgodnie z dyrektywą 98/56/WE (Dz. Urz. WE L 164 z 30.06.1999, str. 76; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 25, str. 450),
- n) dyrektywy Komisji 1999/68/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. określającej dodatkowe przepisy w odniesieniu do wykazów odmian roślin ozdobnych prowadzonych przez dostawców na mocy

- dyrektywy 98/56/WE (Dz. Urz. WE L 172 z 08.07.1999, str. 42, Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 26, str. 8),
- o) dyrektywy Rady 2002/53/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie wspólnotowego katalogu odmian roślin rolniczych (Dz. Urz. WE L 193 z 20.07.2002, str. 1, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 36, str. 281, z późn. zm.),
 - p) dyrektywy Rady 2002/54/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka (Dz. Urz. WE L 193 z 20.07.2002, str. 12, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 36, str. 292, z późn. zm.),
 - q) dyrektywy Rady 2002/55/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw (Dz. Urz. WE L 193 z 20.07.2002, str. 33, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 36, str. 313, z późn. zm.),
 - r) dyrektywy Rady 2002/56/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu sadzoniakami ziemniaków (Dz. Urz. WE L 193 z 20.07.2002, str. 60, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 36, str. 354, z późn. zm.),
 - s) dyrektywy Rady 2002/57/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych i włóknistych (Dz. Urz. WE L 193 z 20.07.2002, str. 74, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 36, str. 340, z późn. zm.),
 - t) dyrektywy Rady 2004/117/WE z dnia 22 grudnia 2004 r. zmieniającej dyrektywy 66/401/EWG, 66/402/EWG, 2002/54/WE, 2002/55/WE oraz 2002/57/WE w odniesieniu do badań przeprowadzanych pod nadzorem urzędowym oraz równoważności materiału siewnego produkowanego w krajach trzecich (Dz. Urz. UE L 14 z 18.01.2005, str. 18),
 - u) dyrektywy Komisji 2006/47/WE z dnia 23 maja 2006 r. ustanawiającej specjalne warunki dotyczące obecności *Avena fatua* w materiale siewnym roślin zbożowych (Dz. Urz. UE L 136 z 24.05.2006, str. 18),
 - w) dyrektywy Komisji 2006/55/WE z dnia 12 czerwca 2006 r. zmieniającej załącznik III do dyrektywy Rady 66/402/EWG w odniesieniu do maksymalnej wagi partii materiału siewnego (Dz. Urz. UE L 159 z 13.06.2006, str. 13),
 - y) dyrektywy Komisji 2006/124/WE z dnia 5 grudnia 2006 r. zmieniającej dyrektywę Rady 92/33/EWG w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym oraz nasadzeniowym warzyw, innym niż nasiona, oraz dyrektywę Rady 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw (Dz. Urz. UE L 22 z 26.01.2006, str. 12),
 - z) dyrektywy Komisji 2007/72/WE z dnia 13 grudnia 2007 r. zmieniającej dyrektywę Rady 66/401/EWG w odniesieniu do włączenia gatunku *Galega orientalis Lam.* (Dz. Urz. UE L 338 z 17.12.2008, str. 79),
 - za) dyrektywy Komisji 2008/62/WE z dnia 20 czerwca 2008 r. przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do rejestracji populacji miejscowych i odmian roślin rolniczych przystosowanych

naturalnie do warunków lokalnych i regionalnych i zagrożonych erozją genetyczną oraz obrót materiałem siewnym i sadzeniakami ziemniaka tych populacji miejscowych i odmian (Dz. Urz. UE L 162 z 21.06.2008, str. 13),

- zb) dyrektywy Rady 2008/72/WE z dnia 15 lipca 2008 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym oraz nasadzeniowym warzyw, innym niż nasiona (Dz. Urz. UE L 205 z 01.08.2008, str. 28),
- zc) dyrektywy Komisji 2008/83/WE z dnia 13 sierpnia 2008 r. zmieniającej dyrektywę 2003/91/WE określającą środki wykonawcze do celów art. 7 dyrektywy Rady 2002/55/WE w odniesieniu do cech minimalnych objętych badaniem oraz minimalnych warunków do badania niektórych odmian gatunków warzyw (Dz. Urz. UE L 219 z 14.08.2008, str. 55),
- zd) dyrektywy Rady 2008/90/WE z dnia 29 września 2008 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych i roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców (Dz. Urz. UE L 267 z 08.10.2008, str. 8),
- ze) dyrektywy Komisji 2008/124/WE z dnia 18 grudnia 2008 r. ograniczającej obrót materiałem siewnym niektórych gatunków roślin pastewnych oraz oleistych i włóknistych do materiału siewnego, który został urzędowo zakwalifikowany jako elitarny materiał siewny lub kwalifikowany materiał siewny (Dz. Urz. UE L 340 z 19.12.2008, str. 73),
- zf) dyrektywy Komisji 2009/74/WE z dnia 26 czerwca 2009 r. zmieniającej dyrektywę Rady 66/401/EWG, 66/402/EWG, 2002/55/WE i 2002/57/WE w odniesieniu do botanicznych nazw roślin, naukowych nazw innych organizmów oraz niektórych załączników do dyrektywy Rady 66/401/EWG, 66/402/EWG i 2002/57/WE w związku z rozwojem wiedzy naukowej i technicznej (Dz. Urz. UE L 166 z 27.06.2009, str. 40),
- zg) dyrektywy Komisji 2009/145/WE z dnia 26 listopada 2009 r. przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i rejonach zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian (Dz. Urz. UE L 312 z 27.11.2009, str. 44),
- zh) dyrektywy Komisji 2010/60/WE z dnia 30 sierpnia 2010 r. przewidującej pewne odstępstwa dotyczące wprowadzania do obrotu mieszanek pastewnych materiału siewnego przeznaczonych do wykorzystania w celu ochrony środowiska naturalnego (Dz. Urz. UE L 228 z 31.08.2010, str. 10),
- zi) decyzji Komisji 2004/371/WE z dnia 20 kwietnia 2004 r. w sprawie warunków wprowadzenia do obrotu mieszanek materiału siewnego przeznaczonych do użytku jako rośliny pastewne (Dz. Urz. UE L 116 z 22.04.2004, str. 39; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 44, str. 133);
- zj) decyzji Komisji 2004/842/WE z dnia 1 grudnia 2004 r. w sprawie przepisów wykonawczych, na mocy których państwa członkowskie mogą zezwolić na wprowadzenie do obrotu materiału

siewnego należącego do odmiany, dla której złożono wnioski o włączenie do krajowego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych lub katalogu odmian gatunków warzyw (Dz. Urz. UE L 362 z 09.12.2004, str. 21),

zk) decyzji Komisji 2007/699/WE z dnia 29 października 2007 r. zmieniającej dyrektywę 92/33/EWG celem rozszerzenia odstępstwa odnoszącego się do warunków przywozu materiału rozmnożeniowego oraz nasadzeniowego warzyw z państw trzecich (Dz. Urz. UE L 274 z 18.10.2007, str. 33),

zl) decyzji Komisji 2007/776/WE z dnia 28 listopada 2007 r. zmieniającej dyrektywę Rady 92/34/EWG w celu przedłużenia obowiązywania odstępstwa dotyczącego warunków przywozu materiału rozmnożeniowego roślin owocowych oraz roślin owocowych przeznaczonych do produkcji owoców z państw trzecich (Dz. Urz. UE L 312 z 30.11.2007, str. 48),

zm) decyzji Rady 2007/780/WE z dnia 26 listopada 2007 r. zmieniającej decyzję 2003/17/WE w sprawie równoważności inspekcji polowych stosowanych w państwach trzecich w uprawach nasiennych roślin uprawnych oraz w sprawie równoważności materiału siewnego wyprodukowanego w państwach trzecich (Dz. Urz. UE L 314 z 01.12.2007, str. 20),

zk) decyzji Komisji 2010/680/UE z dnia 9 listopada 2010 r. zwalniającej Bułgarię, Republikę Czeską, Danię, Niemcy, Estonię, Irlandię, Hiszpanię, Francję, Cypr, Łotwę, Litwę, Maltę, Niderlandy, Polskę, Słowenię, Słowację, Finlandię, Szwecję i Zjednoczone Królestwo z obowiązku stosowania do niektórych gatunków dyrektyw Rady 66/401/EWG, 66/402/EWG, 68/193/EWG, 1999/105/WE, 2002/54/WE, 2002/55/WE i 2002/57/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych, materiałem siewnym roślin zbożowych, materiałem do wegetatywnego rozmnażania winorośli, leśnym materiałem rozmnożeniowym, materiałem siewnym buraka, materiałem siewnym warzyw oraz materiałem siewnym roślin oleistych i włóknistych (Dz. Urz. UE L 292 z 10.11.2010, str. 57);

zl) decyzji Komisji implementującej dyrektywę Rady 2002/55/WE w odniesieniu do wymagań zgodnie z którymi można wprowadzać do obrotu małe opakowania materiału siewnego kategorii standard różnych odmian roślin warzywnych należących do tego samego gatunku,

2) wykonują postanowienia:

a) rozporządzenia Komisji (WE) nr 217/2006 z dnia 8 lutego 2006 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania dyrektyw Rady 66/401/EWG, 66/402/EWG, 2002/54/WE, 2002/55/WE i 2002/57/WE w odniesieniu do upoważnienia państw członkowskich do pozwolenia na tymczasowe wprowadzenie do obrotu materiału siewnego, który nie spełnia wymogów w zakresie minimalnej zdolności kiełkowania (Dz. Urz. UE L 38 z 09.02.2006, str. 17),

b) rozporządzenia Komisji (WE) nr 920/2007 z dnia 1 sierpnia 2007 r. zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 930/2000 ustanawiające reguły wykonawcze co do odpowiedniego nazewnictwa odmian gatunków roślin rolniczych i warzyw (Dz. Urz. UE L 201 z 02.08.2007, str.3).

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 85, poz. 727, Nr 86, poz. 732 i Nr 143, poz. 1199, z 2006 r. Nr 66, poz. 470, Nr 104, poz. 708, Nr 143, poz. 1031, Nr 217, poz. 1590 i Nr 225, poz. 1635, z 2007 r. Nr 112, poz. 769, Nr 120, poz. 818, Nr 192, poz. 1378 i Nr 225, poz. 1671, z 2008 r. Nr 118, poz. 745, Nr 141, poz. 888, Nr 180, poz. 1109 i Nr 209, poz. 1316, 1318 i 1320 oraz z 2009 r. Nr 18, poz. 97, Nr 44, poz. 362, Nr 57, poz. 466, Nr 131, poz. 1075, Nr 157, poz. 1241, Nr 166, poz. 1317, Nr 168, poz. 1323, Nr 213, poz. 1652 i Nr 216, poz. 1676 oraz z 2010 r. Nr 40, poz. 230, Nr 57, poz. 355, Nr 127, poz. 858 i Nr 142, poz. 961.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 19, poz. 100, Nr 95, poz. 792 i Nr 97, poz. 799 oraz z 2010 r. Nr 228, poz. 1486 i Nr 247, poz. 1650.

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 64, poz. 427, Nr 124, poz. 859, Nr 127, poz. 880 i Nr 128, poz. 883, z 2008 r. Nr 44, poz. 262, Nr 63, poz. 394, Nr 182, poz. 1121, Nr 195, poz. 1198, Nr 216, poz. 1367 i Nr 220, poz. 1414, z 2009 r. Nr 6, poz. 33, Nr 22, poz. 120, Nr 57, poz. 466 i Nr 72, poz. 619 oraz z 2010 r. Nr 8, poz. 51, Nr 81, poz. 531 i Nr 107, poz. 679.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2008 r. Nr 227, poz. 1505, z 2009 r. Nr 20, poz. 106, Nr 31, poz. 206 i Nr 98, poz. 817 oraz z 2010 r. Nr 47, poz. 278.

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2007 r. Nr 80, poz. 541 i Nr 191, poz. 1362 oraz z 2009 r. Nr 69, poz. 591, Nr 98, poz. 817 i Nr 215, poz. 1665.

UZASADNIENIE

Obowiązująca ustawa z dnia 26 czerwca 2003 r. o nasiennictwie (Dz. U. z 2007 r. Nr 41, poz. 271, z późn. zm.), zwana dalej „obowiązującą ustawą”, była dotychczas wielokrotnie nowelizowana.

Nowelizacje te wynikały przede wszystkim z konieczności wdrażania przepisów Unii Europejskiej z zakresu nasiennictwa.

Z uwagi na konieczność implementacji kolejnych aktów prawnych, to jest:

- 1) dyrektywy Rady 2008/90/WE z dnia 29 września 2008 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych oraz roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców (Dz. Urz. UE L 267 z 08.10.2008, str. 8),
- 2) rozporządzenia Komisji (WE) nr 637/2009 z dnia 22 lipca 2009 r. ustanawiającego reguły wykonawcze co do odpowiedniego nazewnictwa odmian gatunków roślin rolniczych i warzywnych (Dz. Urz. UE L 1191 z 23.07.2009, str. 10),
- 3) dyrektywy Komisji 2009/145/WE z dnia 26 listopada 2009 r. przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i rejonach zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian (Dz. Urz. UE L 312 z 27.11.2009, str. 10),
- 4) dyrektywy Komisji 2010/60/WE z dnia 30 sierpnia 2010 r. przewidującej pewne odstępstwa dotyczące wprowadzania do obrotu mieszanek pastewnych materiału siewnego przeznaczonych do wykorzystania w celu ochrony środowiska naturalnego (Dz. Urz. UE L 228 z 31.08.2010, str. 10),
- 5) projektu decyzji Komisji implementującej dyrektywę Rady 2002/55/WE w odniesieniu do wymagań, zgodnie z którymi można wprowadzać do obrotu małe opakowania materiału siewnego kategorii standard różnych odmian roślin warzywnych należących do tego samego gatunku

oraz mając na względzie, że zakres projektowanych zmian, uzupełnień i uaktualnień obecnie obowiązujących przepisów jest szeroki i dotyczy różnych części ustawy, jak również w celu zapewnienia przejrzystości i spójności ustawy, postanowiono, że korzystniejszym

rozwiązaniem będzie opracowanie nowego projektu ustawy, niż dokonywanie kolejnej nowelizacji.

W stosunku do obowiązującej ustawy wprowadzony został podział na tytuły, działy i rozdziały, aby w sposób czytelny i bardziej przejrzysty ująć regulowane zagadnienia.

Projekt ustawy obejmuje zarówno przepisy dotyczące zgłaszania i rejestracji odmian uprawnych przez Centralny Ośrodek Badania Odmian Roślin Uprawnych, jak też przepisy dotyczące wytwarzania i oceny materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, materiału szkółkarskiego oraz rozmnożeniowego i nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych, zasady etykietowania i oznaczania tego materiału siewnego, jak też obrotu tym materiałem i jego kontroli.

Należy zaznaczyć, że projekt ustawy reguluje materię zawartą w 8 różnych dyrektywach Unii Europejskiej. Oznacza to, że pojęcie materiał siewny obejmuje różne rodzaje tego materiału, w tym:

- 1) materiał siewny roślin rolniczych,
- 2) materiał siewny roślin warzywnych,
- 3) materiał szkółkarski,
- 4) materiał rozmnożeniowy i nasadzeniowy roślin warzywnych,
- 5) materiał rozmnożeniowy i nasadzeniowy roślin ozdobnych,

a także różne, dla każdego z rodzajów materiału siewnego, zasady rejestracji odmian, wytwarzania, oceny i kontroli materiału oraz obrotu tym materiałem.

Tytuł I obejmuje przepisy ogólne, w tym dotyczące obszaru, który będzie uregulowany przepisami projektu ustawy, oraz definiuje pojęcia stosowane w projekcie.

W odróżnieniu od obowiązującej ustawy, proponuje się, aby wykaz gatunków roślin, których dotyczą przepisy projektu ustawy, był ogłoszony, w drodze obwieszczenia ministra właściwego do spraw rolnictwa, w Dzienniku Urzędowym Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Wprowadzenie takiej regulacji uchroni w przyszłości ustawodawcę przed koniecznością dokonywania częstych zmian w ustawie, związanych z wdrażaniem przepisów Unii Europejskiej dotyczących zmian nazewnictwa gatunków oraz dopisywaniem lub skreślaniami gatunków.

Wprowadzono definicję „odmiany regionalnej” roślin rolniczych i roślin warzywnych zamiast obecnej definicji „odmiany miejscowej”. Zmiana ta jest związana z wprowadzeniem do przepisów o nasiennictwie nowych regulacji dla odmian miejscowych roślin rolniczych

i warzywnych, które zgodnie z nazewnictwem obowiązującym w Unii Europejskiej są określane jako odmiany dla zachowania bioróżnorodności – odmiany regionalne.

Wprowadzono definicję „odmiany amatorskiej” dla odmian roślin warzywnych, która, będąc naturalnie przystosowana do warunków lokalnych, nie ma znaczenia komercyjnego i nie będzie wykorzystywana do produkcji towarowej.

Rozszerzono definicję „materiału siewnego”, dokonując podziału na różne jego rodzaje, z uwzględnieniem specyfiki i sposobów rozmnażania tego materiału, tj. wegetatywny lub generatywny.

Zastąpiono określenie materiału siewnego jako „materiału hodowcy” określeniem „materiał mateczny”, ponieważ w projekcie ustawy wprowadza się definicję „zachowującego odmianę”, który odpowiada za wytworzenie materiału matecznego danej odmiany, jak też za zachowanie jej charakterystycznych właściwości.

Dokonano zmiany definicji „dostawcy”, który będzie wpisywany do ewidencji dostawców zgodnie z przepisami projektu ustawy, a nie jak dotychczas zgodnie z przepisami ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin (Dz. U. z 2004 r. Nr 11, poz. 94, z późn. zm.). Zmiana ta ma charakter porządkowy polegający na umieszczeniu w jednej ustawie przepisów związanych z wytwarzaniem, oceną i obrotem materiałem szkółkarskim oraz rozmnożeniowym i nasadzeniowym roślin warzywnych i ozdobnych.

Wprowadzono definicję „nieprofesjonalnego odbiorcy”, zgodnie z którą jest to osoba fizyczna nabywająca materiał siewny w celu użycia na potrzeby własne i nieprzeznaczająca tego materiału oraz wytworzonych z niego produktów na cele zarobkowe, w związku z czym materiał siewny przeznaczony dla tych odbiorców może podlegać wyłączeniom z niektórych regulacji dotyczących ewidencji osób prowadzących obrót, etykietowania, prowadzenia i przechowywania dokumentacji oraz składania sprawozdań z obrotu.

W celu doprecyzowania przepisów dotyczących składania wniosków o wpis odmiany do krajowego rejestru dodano definicję „zgłaszającego odmianę”, zgodnie z którą może to być zachowujący odmianę lub inny podmiot składający wniosek o wpis odmiany do krajowego rejestru, będący osobą fizyczną, osobą prawną albo jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, mający miejsce zamieszkania albo siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub innych państw członkowskich. Obecnie odmianę wpisuje się do krajowego rejestru na wniosek hodowcy albo jego pełnomocnika.

Doprecyzowane zostały przepisy dotyczące urzędowych działań, które stanowią implementację definicji tych działań zawartych w dyrektywach Rady Unii Europejskiej

z zakresu nasiennictwa. Zgodnie z art. 3 ust. 2 projektu ustawy za urzędowe działania uważa się działania wykonywane przez Państwową Inspekcję Ochrony Roślin i Nasiennictwa, osobę prawną upoważnioną przepisami ustawy do działań w imieniu organów państwa oraz osobę fizyczną upoważnioną do działań pomocniczych prowadzonych pod kontrolą organów państwa. W celu zapewnienia, że działania wykonywane przez upoważnione osoby prawne oraz osoby fizyczne będą niezależne i obiektywne, w art. 3 ust. 5 projektu ustawy wprowadzono przepis stanowiący, że osoby te nie uzyskują w zakresie swojej działalności żadnych korzyści z działań, do których zostały upoważnione. Przepis ten nie dotyczy wynagrodzenia otrzymywanego w ramach stosunku pracy.

Tytuł II obejmuje dwa działy i zawiera przepisy regulujące zagadnienia dotyczące badania i rejestracji odmian. Przepisy ogólne dotyczące urzędowych badań odmian oraz wpisu odmian do krajowego rejestru pozostają niezmienione w stosunku do obecnie obowiązujących.

W dziale I, w celu usprawnienia procesu składania wniosków o wpis odmiany do rejestru, wprowadza się przepis o umieszczeniu wzoru wniosku i kwestionariusza technicznego na stronie internetowej administrowanej przez Centralny Ośrodek Badania Odmian Roślin Uprawnych (Centralny Ośrodek). Odmianę do krajowego rejestru wpisuje się na wniosek zgłaszającego odmianę.

W art. 14 ust. 8 projektu ustawy wprowadzono regulację odmienną od zawartej w art. 12 ust. 9 obowiązującej ustawy, zgodnie z którą koszt wykonania badań odrębności, wyrównania i trwałości (OWT), w przypadku gdy ich wykonanie jest zlecane przez Centralny Ośrodek w całości lub w części innemu podmiotowi, ponosi hodowca, jeżeli wyrazi na to zgodę na piśmie. Taki przepis oznaczałby bowiem nierówne traktowanie podmiotów w przypadku tych, które ponoszą inne opłaty niż ustalone w przepisach określających wysokość opłat za badania OWT. Centralny Ośrodek zleca badania innym podmiotom jedynie w przypadku badań specjalistycznych, dla przeprowadzenia których niezbędne jest posiadanie odpowiedniego wyposażenia i wyspecjalizowanej kadry oraz których przeprowadzenie przez Centralny Ośrodek byłoby nieuzasadnione ekonomicznie. Obecnie koszty badań zleczanych innym podmiotom wynoszą ok. 2 – 3 % ogółu kosztów badań przeprowadzanych przez Centralny Ośrodek i są to koszty badania odporności odmian na patogeny oraz koszty badań przeprowadzanych przez Instytut Sadownictwa i Kwiaciarnictwa w Skierniewicach w zakresie roślin sadowniczych. W przypadku zlecenia badań innym podmiotom oraz wyższych kosztów

badania niż określone w rozporządzeniu, Centralny Ośrodek z własnego budżetu sfinansuje różnicę pomiędzy kosztami zleconych badań a wpływami z urzędowych opłat za te badania.

Należy zaznaczyć, że ewentualny wzrost wydatków z budżetu Centralnego Ośrodka nie zwiększy wydatków z budżetu państwa na ten cel. Obecnie opłaty za wykonanie badań OWT wnoszone przez podmioty nie pokrywają całkowitych kosztów wykonania tych badań. Pozostałe koszty będą ponoszone z budżetu państwa oraz finansowane z przychodów z działalności Centralnego Ośrodka. Rozwiązania takie stosowane są również w innych państwach Unii Europejskiej, w tym w państwach sąsiednich: Niemczech i Czechach. Rozwiązanie to zapewnia sprawdzanie odmian w badaniach rejestrowych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz dostarcza informacji o cechach odmian oraz ich przydatności w warunkach glebowo-klimatycznych Polski.

Na wniosek Polskiej Izby Nasionnej dodany został przepis umożliwiający zgłaszającemu odmianę zapoznanie się z przebiegiem oraz wynikami badań OWT lub WGO (wartość gospodarcza odmiany). Zgłaszający odmianę otrzymuje raport końcowy dotyczący badań OWT. Wyniki badań WGO ze względu na obszerność badań publikowane są w postaci opisowych list odmian.

Wprowadza się przepis, który umożliwia hodowcy dołączenie do wniosku o wpis odmiany do krajowego rejestru listy osób fizycznych, które brały udział w wyhodowaniu albo odkryciu i wyprowadzeniu odmiany, jeżeli wyrażą na to zgodę. Po zarejestrowaniu odmiany dyrektor Centralnego Ośrodka będzie wydawał tym osobom, na ich wniosek, zaświadczenie potwierdzające ich udział w procesie hodowli. O wprowadzenie tego przepisu wnioskował Związek Twórców Odmian Roślin Uprawnych, tj. organizacja zrzeszająca autorów odmian.

W celu zapewnienia właściwego zachowywania odmiany został wprowadzony przepis o przeprowadzaniu kontroli w tym zakresie przez Centralny Ośrodek po wpisie odmiany do krajowego rejestru. Kontrola ta może być przeprowadzana przy udziale osób niebędących pracownikami Centralnego Ośrodka.

W trakcie rozpatrywania projektu ustawy przez Komisję Prawniczą zrezygnowano z przepisów mówiących o powoływaniu i działaniu komisji do spraw rejestracji. Dyrektor Centralnego Ośrodka przy wydawaniu decyzji o wpisie odmiany do krajowego rejestru oraz skreśleniu odmiany z krajowego rejestru może, a nie musi uwzględniać opinię komisji do spraw rejestracji. Komisja ta może być powoływana zgodnie ze statutem Centralnego Ośrodka. Członkom komisji do spraw rejestracji, tak jak w obowiązującej ustawie, za udział

w posiedzeniu będzie przysługiwała dieta i zwrot kosztów przejazdów w wysokości oraz zgodnie z warunkami stosowanymi przy podróżach służbowych na obszarze kraju pracowników zatrudnionych w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej, określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 Kodeksu pracy.

Projekt ustawy uwzględnia przepisy, które zostaną wydane na podstawie art. 7 dyrektywy Rady 2008/90/WE z dnia 29 września 2008 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych oraz roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców. Ww. przepis dyrektywy dotyczy rejestracji odmian, w tym określa okres ważności urzędowej rejestracji odmiany. Dlatego też do 30 lat przedłużono okres wpisu do krajowego rejestru – w przypadku odmian roślin sadowniczych (obecnie okres ten wynosi 25 lat – w przypadku odmian drzew i 20 lat – w przypadku odmian krzewów i bylin).

Wprowadza się przepis, który umożliwia zachowywanie odmiany niechronionej wyłącznym prawem do odmiany przez więcej niż jednego zachowującego odmianę. Każdy zainteresowany zachowaniem określonej odmiany może wystąpić do dyrektora Centralnego Ośrodka z wnioskiem o wpisanie go w krajowym rejestrze jako zachowującego odmianę. Po przeprowadzeniu badań OWT dyrektor Centralnego Ośrodka wydaje decyzję w sprawie wpisania zachowującego odmianę do krajowego rejestru jako kolejnego zachowującego daną odmianę. W przypadku odmian mieszańcowych, kolejny zachowujący odmianę jest obowiązany przedstawić Centralnemu Ośrodkowi upoważnienie hodowcy tej odmiany do zachowywania składników mieszańcowych oraz dowód ich nabycia od hodowcy.

W projekcie ustawy zostało dodane upoważnienie dla ministra właściwego do spraw rolnictwa do ustalenia listy gatunków roślin warzywnych i sadowniczych, dla których będą przeprowadzane badania WGO. Obecnie lista ta stanowi załącznik nr 4 do obowiązującej ustawy. Proponowana zmiana uchroni w przyszłości ustawodawcę od konieczności dokonywania zmian w ustawie w wyniku zmiany gatunków podlegających badaniom WGO.

Projekt ustawy wprowadza przepisy regulujące kwestie związane z rejestracją odmian genetycznie zmodyfikowanych. Wprowadzenie tych przepisów stało się niezbędne w świetle wyroku Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 17 lipca 2009 r. W wyroku tym Europejski Trybunał Sprawiedliwości orzekł, że Polska, zakazując swobodnego obrotu materiałem siewnym odmian genetycznie zmodyfikowanych oraz zakazując wpisu odmian genetycznie zmodyfikowanych do krajowego rejestru odmian, uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 22 i 23 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska

organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającej dyrektywę Rady 90/220/EWG, jak również na mocy art. 4 ust. 4 i art. 16 dyrektywy Rady 2002/53/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych. Oznacza to, że zakaz, który został wprowadzony do obowiązującej ustawy w 2006 r., okazał się dla Polski wyjątkowo niekorzystny. Inne państwa członkowskie Unii Europejskiej nie wprowadziły tak jak Polska generalnego zakazu stosowania materiału siewnego genetycznie zmodyfikowanego. Starają się one jedynie o indywidualne odstępstwa, poparte badaniami naukowymi, uzasadniającymi szkodliwość danego produktu.

W tym celu projekt ustawy przewiduje, że do krajowego rejestru będą mogły zostać wpisane jedynie te odmiany genetycznie zmodyfikowane, w których znajduje się modyfikacja dopuszczona do obrotu z możliwością uprawy na terytorium Unii Europejskiej, zgodnie z decyzją właściwego organu Unii Europejskiej. Przepis ten wdraża do prawa krajowego art. 7 ust. 4 lit. b dyrektywy Rady 2002/53/WE.

Jednocześnie wprowadzono przepis, który reguluje kwestię rejestracji odmian genetycznie zmodyfikowanych zawierających modyfikacje, co do których nie został zakończony proces dopuszczania do obrotu w Unii Europejskiej zgodnie z częścią C dyrektywy 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie oraz uchylającej dyrektywę 90/220/EWG lub rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy. W takiej sytuacji zgłaszający odmianę będzie obowiązany dołączyć do wniosku o wpis odmiany do krajowego rejestru kopię zgody ministra właściwego do spraw środowiska w sprawie zamierzonego uwolnienia do środowiska organizmów genetycznie zmodyfikowanych w celach eksperymentalnych. Przepis ten stanowi wdrożenie art. 4 ust. 4 dyrektywy Rady 2002/53/WE.

W przypadku odmian genetycznie zmodyfikowanych, co do których zakończono badania rejestrowe, ale nie został w Unii Europejskiej zakończony proces autoryzacji modyfikacji wprowadzonej do takiej odmiany i nie została wydana w tym zakresie decyzja przez właściwy organ Unii Europejskiej, nie ma podstawy wpisania takiej odmiany do rejestru.

Dział II projektu ustawy, który dotyczy rejestracji odmian regionalnych i odmian amatorskich, implementuje przepisy dyrektywy Komisji 2008/62/WE z dnia 20 czerwca 2008 r. przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do rejestracji populacji miejscowych i odmian roślin rolniczych przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i regionalnych i zagrożonych erozją genetyczną oraz obrót materiałem siewnym

i sadzeniakami ziemniaka tych populacji miejscowych i odmian oraz dyrektywy Komisji 2009/145/WE z dnia 26 listopada 2009 r. przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i rejonach zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego populacji miejscowych i odmian.

Zgodnie z projektowanymi przepisami za wpis odmiany regionalnej albo odmiany amatorskiej do krajowego rejestru, za zachowanie jej w trakcie badań rejestrowych, a także za zachowanie odmiany po wpisie do krajowego rejestru odpowiada zachowujący odmianę. W projekcie określono warunki, jakie powinny być spełnione, aby odmiana regionalna mogła zostać uznana za odmianę regionalną (dla zachowania bioróżnorodności). Odmiana taka powinna mieć znaczenie w regionie pochodzenia, czyli w regionie, w którym odmiana była tradycyjnie uprawiana i do którego naturalnie się przystosowała. Jako odmiany regionalne będzie można wpisywać do krajowego rejestru odmiany, które znajdowały się wcześniej w krajowym rejestrze lub we wspólnotowym katalogu, ale zostały z niego wykreślone co najmniej na dwa lata przed dniem złożenia wniosku o ich wpis. Nie będzie można wpisywać jako odmiany regionalnej odmian chronionych wyłącznym prawem do odmiany na podstawie przepisów krajowych lub wspólnotowych. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w drodze rozporządzenia, określi jednostki odpowiedzialne za genetyczne zasoby roślin. Jednostki te będą opiniować wnioski składane do ministra właściwego do spraw rolnictwa w sprawie uznania odmiany za odmianę regionalną lub amatorską.

W odróżnieniu od odmian regionalnych dla odmiany amatorskiej nie określa się regionu pochodzenia i wymogu zachowywania jej w regionie pochodzenia.

Tytuł III projektu ustawy obejmuje pięć działów podzielonych dodatkowo w przypadku działu II na trzy rozdziały, a w przypadku działu III na dwa rozdziały. Przepisy zawarte w tym tytule regulują zasady wytwarzania i oceny różnych rodzajów materiału siewnego, w tym materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, materiału siewnego odmian regionalnych roślin rolniczych i warzywnych, odmian amatorskich, mieszanek materiału siewnego oraz materiału szkółkarskiego, materiału rozmnożeniowego i nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonek winorośli.

Dział I stanowią przepisy wspólne dla wszystkich rodzajów materiału siewnego. Są w nich określone ogólne warunki, które należy spełnić przy wytwarzaniu materiału siewnego

oraz rodzaje dokonywanych ocen.

Dział II, regulujący zasady wytwarzania i oceny materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, podzielony został na trzy rozdziały.

Rozdział 1 obejmuje przepisy dotyczące wytwarzania i oceny materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych. W stosunku do obecnie obowiązujących przepisów proponuje się, aby wniosek o dokonanie oceny polowej odmian niechronionych wyłącznym prawem do odmiany składał podmiot prowadzący obrót, a nie hodowca. Zmiana ta uprości i ułatwi podmiotom proces wytwarzania materiału siewnego, gdyż w przypadku odmian niechronionych wyłącznym prawem do odmiany, zachowaniem odmiany może zajmować się kilka podmiotów. Jest to rozwiązanie praktykowane w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej. W przypadku odmian chronionych wyłącznym prawem do odmiany, wniosek o dokonanie oceny polowej będzie tak jak dotychczas składał hodowca odmiany lub osoba przez niego upoważniona, z tym że obecnie proponuje się, aby minister właściwy do spraw rolnictwa określił, w drodze rozporządzenia, również wzór tego upoważnienia.

W przypadku materiału matecznego, wniosek o dokonanie oceny polowej materiału siewnego własnych odmian składa zachowujący te odmiany. Przepis ten został rozszerzony o materiał siewny kategorii elitarny o obniżonej zdolności kiełkowania.

Stworzenie możliwości oceny polowej plantacji obsianej materiałem siewnym kategorii elitarny o obniżonej zdolności kiełkowania umożliwia wykorzystanie w procesie reprodukcji nasiennej wartościowych materiałów na plantacjach zachowującego odmianę, który daje gwarancję, że wyprodukowany materiał siewny będzie spełniał wszystkie wymagania w zakresie tożsamości i czystości odmianowej, a także wymagania w zakresie jakości.

Tak jak w obowiązujących przepisach wprowadzone zostały ograniczenia wielkości dla plantacji nasiennych, obsianych materiałem siewnym roślin zbożowych – 2 ha, obsadzonymi sadzeniakami ziemniaka – 1 ha, obsianymi materiałem siewnym pozostałych gatunków roślin rolniczych – 0,5 ha. Ograniczenie to dotyczy wyłącznie plantacji przeznaczonych do produkcji materiału siewnego kategorii kwalifikowany, tak aby ocena była możliwa zgodnie z obowiązującymi metodykami. Nie dotyczy to plantacji nasiennych, obsianych materiałem matecznym przeznaczonym do produkcji materiału siewnego kategorii elitarny, ponieważ uprawa ta stanowi punkt wyjściowy do dalszej reprodukcji materiału siewnego, a powierzchnie te są niewielkie.

W części dotyczącej zgłaszania do oceny polowej plantacji nasiennej wprowadzono przepisy porządkujące i upraszczające działania. Informacje zawarte we wniosku o dokonanie oceny polowej zostały rozszerzone o numer identyfikacji podatkowej prowadzącego obrót oraz imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę producenta. W przypadku dokumentów, które dołącza się do wniosku o dokonanie oceny polowy roślin wieloletnich, wymagane załączniki dołącza się tylko w pierwszym roku oceny, a w przypadku zgłaszania odmian roślin rolniczych i warzywnych znajdujących się w badaniach rejestrowych dołącza się decyzję dyrektora Centralnego Ośrodka lub właściwego urzędu rejestracyjnego innego państwa członkowskiego. W przypadku odmian wpisywanych do katalogów wspólnotowych, do wniosku dołącza się opis odmiany wraz z tłumaczeniem na język polski. Zrezygnowano z dołączania uwierzytelnionego tłumaczenia na język polski.

W przypadku gdy po złożeniu wniosku o dokonanie oceny polowej plantacji nasiennej danej odmiany, odmiana ta została skreślona z krajowego rejestru, odpowiedniego rejestru państwa członkowskiego lub wspólnotowego katalogu, plantacja taka jest poddana ocenie, a materiał siewny jest oceniany w najniższym stopniu lub kategorii przewidzianej dla danego gatunku.

W odróżnieniu od obowiązujących przepisów rozszerzony został zakres akredytacji dla próbobiorców oraz laboratoriów samodzielnych i laboratoriów należących do prowadzących obrót. Zgodnie z zaproponowanymi przepisami akredytowani próbobiorcy mogą pobierać próby materiału siewnego kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany, a ww. laboratoria mogą oceniać materiał siewny tych kategorii. Rozszerzenie akredytacji na pobieranie prób i ocenę laboratoryjną dla materiału siewnego kategorii elitarny ma na celu pełną implementację przepisów wspólnotowych do prawodawstwa krajowego. Przepisy te nie dotyczą sadzoniaków ziemniaka, który podlega pełnej urzędowej ocenie zgodnie z przepisami Unii Europejskiej.

Wprowadza się przepis, zgodnie z którym, w przypadku ponownej polowej oceny materiału siewnego, zakazuje się dokonywania zmian na plantacji od dnia złożenia wniosku o ponowne dokonanie oceny oraz umożliwia się uczestniczenie w tej ocenie kwalifikatora, który dokonał pierwotnej oceny. Wniosek o ponowne dokonanie oceny składa się bezpośrednio w siedzibie wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na położenie plantacji nasiennej, tak aby możliwe było dokonanie ponownej oceny w czasie właściwym dla jej dokonania zgodnie z metodami oceny, a także ze względu na krótkie terminy składania wniosków o dokonanie

ponownej oceny polowej lub oceny cech zewnętrznych, które wynoszą 3 dni, a w przypadku kukurydzy – 1 dzień.

Projekt ustawy wprowadza przepis umożliwiający uznanie materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych w niższym stopniu kwalifikacji niż wynika to z kolejności rozmnożeń danego stopnia kwalifikacji użytego do jego wytworzenia, czyli degradację materiału siewnego. Obniżenia stopnia kwalifikacji można dokonać w trakcie przeprowadzania oceny oraz po zakończeniu oceny dla materiału siewnego zaopatrzonego w etykiety, jak też dla materiału siewnego po ocenie okresowej (remanenty). Obniżenie stopnia kwalifikacji może dotyczyć wyłącznie całej partii, a nie jej części. Degradacji materiału siewnego po dokonaniu oceny laboratoryjnej może dokonać wyłącznie zachowujący odmianę w odniesieniu do materiału siewnego własnych odmian. O wprowadzenie ww. przepisów wnioskowały podmioty wytwarzające materiał siewny i prowadzące obrót tym materiałem oraz Państwowa Inspekcja Ochrony Roślin i Nasiennictwa.

W rozdziale 2 określono warunki wytwarzania i oceny polowej, oceny laboratoryjnej, oceny cech zewnętrznych i oceny weryfikacyjnej materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych odmian regionalnych i odmian amatorskich.

Zgodnie z przepisami implementowanej dyrektywy Komisji 2008/62/WE oraz uwzględniając przepisy zawarte w dyrektywie Komisji 2009/145/WE dotyczące ochrony bioróżnorodności roślin warzywnych, materiał siewny odmiany regionalnej roślin rolniczych i odmiany regionalnej roślin warzywnych może być wytwarzany w jej regionie pochodzenia. Ze względów praktycznych region pochodzenia jest wyznaczany zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa. W uzasadnionych przypadkach minister właściwy do spraw rolnictwa może, w drodze decyzji, ustalić dodatkowy region wytwarzania (np. jeżeli w regionie pochodzenia nastąpiła zmiana warunków środowiskowych uniemożliwiająca spełnienie wymagań w zakresie wytwarzania).

Oceny polowej i oceny laboratoryjnej odmiany regionalnej roślin rolniczych dokonuje zachowujący odmianę. Wytworzony materiał siewny musi spełniać wymagania określone dla kategorii kwalifikowany. W przypadku odmian regionalnych roślin warzywnych zachowujący odmianę, który dokonuje oceny, może uznać go za materiał siewny kategorii kwalifikowany lub kategorii standard. Oceny polowej i oceny laboratoryjnej materiału siewnego odmiany amatorskiej dokonuje zachowujący odmianę i uznaje go za materiał siewny kategorii standard. Zachowujący odmianę jest obowiązany składać wojewódzkiemu inspektorowi

właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę wykaz plantacji nasiennych odmian regionalnych w celu właściwej kontroli procesu wytwarzania odmian regionalnych.

Rozdział 3 obejmuje przepisy dotyczące organizacji i zasad dokonywania oceny tożsamości i czystości odmianowej. W projekcie wprowadza się przepis, zgodnie z którym ocenie tożsamości i czystości odmianowej podlega, w odróżnieniu od istniejących przepisów, 100 % partii materiału siewnego kategorii kwalifikowany przeznaczonych do dalszej reprodukcji. Dodano również przepis stanowiący, że ocenie tej podlega nie mniej niż 10 % partii materiału siewnego odmian regionalnych roślin rolniczych, odmian regionalnych roślin warzywnych oraz odmian amatorskich. Przepisy te wynikają z wdrożenia dyrektyw Komisji Europejskiej dotyczących bioróżnorodności. Wprowadzono także przepis, zgodnie z którym w razie stwierdzenia braku tożsamości odmianowej w ocenie następczej materiału siewnego kategorii standard oraz materiału siewnego odmian regionalnych i amatorskich, wojewódzki inspektor może, w drodze decyzji, zakazać dokonywania oceny materiału siewnego przez zachowującego odmianę na okres dwóch kolejnych sezonów wegetacyjnych następujących po sezonie, w którym został stwierdzony brak tożsamości odmianowej. W tym okresie materiał siewny podlega urzędowej ocenie.

Ponadto Centralny Ośrodek po zakończeniu oceny tożsamości i czystości odmianowej będzie wydawał pisemną informację o jej wynikach. Wprowadzono również przepis stanowiący, że właściciel badanej partii materiału siewnego, który nie zgadza się z zawartym w informacji stwierdzeniem braku tożsamości odmianowej, może w terminie 2 dni od otrzymania tej informacji zwrócić się do dyrektora Centralnego Ośrodka o sprawdzenie, czy nie nastąpiły ewentualne nieprawidłowości mające wpływ na wynik tożsamości i czystości odmianowej. W tym celu dyrektor Centralnego Ośrodka powołuje komisję do sprawdzenia ewentualnych nieprawidłowości dotyczących badanej próby, przedstawionych przez właściciela badanej partii. W skład komisji wchodzi: właściciel badanej partii, zachowujący odmianę lub osoba przez niego wskazana, osoba wskazana przez kierownika jednostki organizacyjnej Centralnego Ośrodka dokonującej oceny tożsamości i czystości odmianowej danej partii, osoba wskazana przez wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na miejsce pobrania próby. Z czynności dokonanych przez komisję sporządza się protokół. Protokół ten przekazywany jest do dyrektora Centralnego Ośrodka w celu podjęcia ostatecznego rozstrzygnięcia dotyczącego ewentualnego braku tożsamości odmianowej badanej partii materiału siewnego.

Zgodnie z zaproponowanymi przepisami ocenę tożsamości i czystości odmianowej będzie wykonywał Centralny Ośrodek, a nie jak obecnie Główny Inspektor. Główny Inspektor będzie przekazywał Centralnemu Ośrodkowi informacje o planowanej liczbie prób materiału siewnego przeznaczonego do oceny tożsamości i czystości odmianowej w sezonie poprzedzającym ocenę oraz wykaz pobranych prób materiału siewnego wysłanego do oceny tożsamości i czystości odmianowej w danym sezonie wegetacyjnym.

Projektowane przepisy wprowadzono na wniosek Polskiej Izby Nasiennej. Wynikają one z dotychczasowych doświadczeń i mają na celu uporządkowanie i usprawnienie oceny tożsamości i czystości odmianowej.

Dział III, podzielony na dwa rozdziały, dotyczy mieszanek materiału siewnego.

Rozdział 1 obejmuje przepisy dotyczące mieszanek materiału siewnego roślin rolniczych i roślin warzywnych. Skład mieszanki określa prowadzący obrót. Wprowadzono przepis stanowiący, że materiał siewny mieszanek nie podlega okresowej ocenie laboratoryjnej. Po dniu 30 czerwca trzeciego roku, licząc od dnia zabezpieczenia opakowania, mieszanki materiału siewnego nie mogą być przeznaczone na cele siewne. Jest to rozwiązanie stosowane w wielu państwach członkowskich. Ma to na celu zapewnienie właściwej jakości materiału siewnego mieszanek znajdujących się w obrocie. W trakcie rozpatrywania projektu przez Komisję Prawniczą zostały wprowadzone przepisy dotyczące mieszanek odmianowych roślin warzywnych wdrażające przepisy przekazanego do głosowania projektu decyzji Komisji implementującej dyrektywę Rady 2002/55/WE w odniesieniu do wymagań, zgodnie z którymi można wprowadzać do obrotu małe opakowania materiału siewnego kategorii standard różnych odmian roślin warzywnych należących do tego samego gatunku. Zgodnie z ww. projektem decyzji Komisji mieszanki odmianowe roślin warzywnych mogą być sporządzane z materiału siewnego kategorii standard i wprowadzane do obrotu jako małe opakowania WE.

Rozdział 2 dotyczy mieszanek nasiennych roślin pastewnych dla ochrony środowiska. Przepisy te zostały wprowadzone na etapie uzgodnień międzyresortowych w związku z opublikowaniem dyrektywy Komisji 2010/60/WE z dnia 30 sierpnia 2010 r. przewidującej pewne odstępstwa dotyczące wprowadzania do obrotu mieszanek materiału siewnego roślin pastewnych przeznaczonych do wykorzystania w ramach ochrony środowiska naturalnego (Dz. Urz. UE L 228 z 31.08.2010, str. 10). Ponieważ przepisy ww. dyrektywy Komisji odnoszą się do regulacji zawartych w dyrektywie Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (kwestie te należą do

kompetencji Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska), przepisy projektu ustawy dotyczące mieszanek dla ochrony środowiska powinny być zgodne z art. 26 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220, z późn. zm.). Dlatego też minister właściwy do spraw rolnictwa, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw ochrony środowiska, określi w drodze rozporządzenia szczegółowe wymagania dotyczące wytwarzania mieszanek dla ochrony środowiska zbieranych bezpośrednio oraz składników uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska oraz szczegółowe wymagania dotyczące jakości mieszanek dla ochrony środowiska zbieranych bezpośrednio oraz składników uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska, a także wzór świadectwa mieszanki dla ochrony środowiska.

Dział IV obejmuje przepisy dotyczące wytwarzania i oceny materiału szkółkarskiego oraz materiału rozmnożeniowego i nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonek winorośli.

W stosunku do obowiązujących przepisów zostały wprowadzone przepisy wynikające z wdrożenia przepisów dyrektywy Rady 2008/90/WE z dnia 29 września 2008 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych oraz roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców, w tym przepis, zgodnie z którym wojewódzki inspektor dokonuje kontroli wytwarzania materiału szkółkarskiego CAC, a także materiału rozmnożeniowego i nasadzeniowego roślin warzywnych lub ozdobnych oraz sadzonek winorośli.

Dodano przepis, zgodnie z którym obowiązek przechowywania dokumentacji sprzedaży przez 3 lata nie dotyczy sprzedaży dla nieprofesjonalnych odbiorców. Wprowadzono przepis, zgodnie z którym minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, wykaz gatunków i odmian roślin, dla których materiał szkółkarski CAC powinien być wytwarzany wyłącznie z materiału siewnego kategorii kwalifikowany. O wprowadzenie tego przepisu wnioskowali dostawcy, mając na uwadze zapewnienie wysokiej jakości wytwarzanego i wprowadzanego do obrotu materiału szkółkarskiego tej kategorii. Rozszerzony został przepis stanowiący, że za odmiany powszechnie znane uznaje się odmiany wprowadzane do obrotu przed dniem 30 września 2012 r., jeżeli posiadają urzędowo uznany opis. Za urzędowo uznany opis uznaje się opis odmiany, jeżeli został on sporządzony dla odmiany utrzymywanej przez dostawcę na liście odmian materiału szkółkarskiego CAC.

Po Komisji Prawniczej do działu tego przeniesione zostały przepisy dotyczące upoważniania przez wojewódzkiego inspektora, w drodze decyzji, jednostki organizacyjnej do

przeprowadzania oceny laboratoryjnej materiału siewnego kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych, ponieważ dla tego materiału nie przewiduje się udzielania akredytacji kwalifikatorom i próbobiorcom.

Dział V obejmuje przepisy dotyczące dokumentowania wyników poszczególnych ocen materiału siewnego.

Wprowadzono przepis stanowiący, że do świadectw i informacji z wyników oceny nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego. Biorąc pod uwagę specyfikę wytwarzania i oceny materiału siewnego w wielu przypadkach zachodzi potrzeba dokonywania dodatkowych, niezbędnych czynności polegających m.in. na ponownym czyszczeniu, łączeniu już ocenionych partii materiału siewnego o różnej zdolności kiełkowania (ocena ponowna, degradacja, łączenie partii) i na tej podstawie wydawania nowych świadectw lub informacji. Ma to miejsce w przypadku, gdy materiał siewny został oceniony w kategorii elitarny, a w wyniku braku zainteresowania nie został sprzedany przez zachowującego odmianę w tej kategorii, istnieje natomiast możliwość jego sprzedaży w kategorii kwalifikowany. Proponowany przepis powoduje, że po degradacji tego materiału do kategorii kwalifikowany można bez oceny wydać nowe świadectwo, ponieważ materiał kategorii elitarny spełnia wyższe wymagania niż materiał kategorii kwalifikowany. Gdyby świadectwo było zaświadczeniem w rozumieniu przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, należałoby wystąpić z wnioskiem o ponowne dokonanie oceny tego materiału w kategorii kwalifikowany i wydać nowe świadectwo. Przepis ten działa na korzyść przedsiębiorców prowadzących obrót, natomiast Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa umożliwia właściwą kontrolę nad wytworzonymi i ocenionymi partiami materiału siewnego.

Wprowadzono przepis mówiący o tym, że wyniki poszczególnych ocen, tj. świadectwa i informację, w przypadku oceny materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych wydaje się w miejscu dokonania tej oceny niezwłocznie po uzyskaniu wyników oceny materiału siewnego. Takie brzmienie tego przepisu jest związane z regulacjami dotyczącymi ponownej oceny, a przede wszystkim krótkimi terminami złożenia wniosku o dokonanie ponownej oceny, która musi być wykonana w odpowiedniej fazie wegetacji roślin.

W dziale tym wprowadzone zostały przepisy, zgodnie z którymi w przypadku gdy oceniana partia materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych spełnia wymagania jakości, na wniosek właściciela ocenianej partii, może być wydane świadectwo ISTA zamiast

świadczenia oceny laboratoryjnej. Jeżeli świadectwo oceny laboratoryjnej zostało już wydane, to świadectwo ISTA wydaje się po anulowaniu świadectwa oceny laboratoryjnej, którego dokonuje się przez przekreślenie świadectwa i umieszczenie na nim wyrazu „anulowano”. Przepis ten daje możliwość właścicielowi danej partii materiału siewnego roślin rolniczych sprzedaży materiału siewnego ze świadectwem ISTA, jeżeli takie są wymogi zakupu danego materiału. Na terytorium Unii Europejskiej i państw stowarzyszonych obowiązują świadectwa oceny laboratoryjnej wydawane przez właściwe urzędy państw członkowskich lub ich akredytowane laboratoria (odpowiednio państw stowarzyszonych), ale swobodny międzynarodowy obrót odbywa się przede wszystkim zgodnie z przepisami systemów nasiennych OECD, gdzie dla partii materiału siewnego roślin rolniczych lub warzywnych wymagane jest świadectwo ISTA.

Tytuł IV obejmuje przepisy dotyczące wydawania upoważnień i akredytacji w zakresie oceny materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, jak też kontroli pracy upoważnionych i akredytowanych kwalifikatorów, upoważnionych i akredytowanych próbobiorców oraz urzędowych, akredytowanych i samodzielnych laboratoriów. W stosunku do obowiązującej ustawy wprowadzono przepis stanowiący, że upoważnienia i akredytacje do oceny polowej, oceny laboratoryjnej i pobierania prób udziela się bezterminowo. Jednocześnie został wprowadzony obowiązek uczestniczenia przez akredytowane i upoważnione podmioty w szkoleniach doskonalących kończących się testem sprawdzającym zdobytą wiedzę i umiejętności. Urzędowi kwalifikatorzy, urzędowi próbobiorcy, akredytowani kwalifikatorzy, akredytowani próbobiorcy i analitycy nasienni, którzy nie odbędą corocznego szkolenia doskonalącego, nie mogą dokonywać oceny lub pobierać materiału siewnego w tym roku. Dodany został również przepis dotyczący składania przez podmioty upoważnione i akredytowane oświadczeń o przestrzeganiu przepisów z zakresu nasiennictwa, zapoznawaniu się ze wszelkimi zmianami tych przepisów oraz zobowiązania się przez te podmioty do uczestniczenia we wszystkich szkoleniach organizowanych przez wojewódzkiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa. Przepisy te mają na celu usprawnienie systemu udzielania upoważnień i akredytacji oraz zagwarantowanie rzetelnego wykonywania obowiązków przez upoważnione i akredytowane podmioty. Wprowadzono przepis, zgodnie z którym kwalifikatorzy i próbobiorcy, po uzyskaniu pierwszego upoważnienia lub akredytacji, pierwszych pięć ocen materiału siewnego mogą dokonywać z udziałem urzędowego kwalifikatora lub akredytowanego kwalifikatora, który posiada upoważnienie lub akredytację co najmniej od 2 lat. Dodano ponadto przepis, zgodnie z którym w przypadku cofnięcia akredytacji, dany podmiot może

ponownie ubiegać się o jej uzyskanie po upływie roku od dnia, w którym decyzja o cofnięciu akredytacji stała się ostateczna. Wydaje się, że okres ten pozwoli na wyeliminowanie stwierdzonych uchybień, które stały się przyczyną cofnięcia akredytacji. W projektowanych przepisach w przewiduje się cofnięcie upoważnienia lub akredytacji przewidzianej dla kwalifikatorów, próbobiorców i laboratoriów. Nie ma zaś bezpośredniego odniesienia do analityków nasiennych, którzy są pracownikami laboratorium i których zatrudnienie jest wymagane przy udzielaniu akredytacji i funkcjonowaniu laboratorium. W przypadku cofnięcia akredytacji dla laboratorium, analitycy nasienni nie mogą dokonywać w nim oceny. Uzupełniono przepisy dotyczące kontrolnej oceny polowej dokonywanej przez wojewódzkich inspektorów o przepis, zgodnie z którym, jeżeli zainteresowany podmiot nie zgadza się z wynikami kontrolnej oceny polowej, może zwrócić się do Głównego Inspektora z wnioskiem o ponowne dokonanie oceny.

Wprowadza się przepis zobowiązujący akredytowane laboratoria do wprowadzania danych zawartych w świadectwach oceny laboratoryjnej i informacjach o dyskwalifikacji materiału siewnego do systemu informatycznego udostępnionego przez Inspekcję Ochrony Roślin i Nasiennictwa.

Tytuł V obejmuje przepisy dotyczące obrotu materiałem siewnym. Został on podzielony na siedem działów, z których dwa pierwsze dodatkowo zostały podzielone na rozdziały.

Dział I obejmuje przepisy dotyczące praw i obowiązków podmiotów prowadzących obrót i składa się z dwóch rozdziałów. Rozdział 1 zawiera przepisy dotyczące rejestracji podmiotów prowadzących obrót materiałem siewnym.

Po uzgodnieniach społecznych, a przed wysłaniem projektu ustawy w celu zaopiniowania w zakresie OSR Ministerstwo Gospodarki opracowało projekt ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców. Projekt ten (wersja z marca 2010 r.) wprowadzał zmiany do ustawy z dnia 26 czerwca 2003 r. o nasiennictwie. Zmiana ta miała na celu ograniczenie barier administracyjnych przez likwidację rejestru przedsiębiorców i rejestru rolników oraz wprowadzenie obowiązku zgłoszenia właściwemu wojewódzkiemu inspektorowi prowadzenia obrotu materiałem siewnym. W trakcie uzgodnień z Ministrem Gospodarki postanowiono wprowadzić te zmiany w projekcie ustawy i usunąć je z przygotowywanego w Ministerstwie Gospodarki projektu ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców.

Rejestr przedsiębiorców i rejestr rolników zostały zastąpione odpowiednio ewidencją przedsiębiorców i ewidencją rolników, a wnioski o wpis do rejestru – zgłoszeniem do ewidencji. Konieczność prowadzenia ewidencji podyktowana jest koniecznością dostosowania przepisów obowiązującej ustawy do przepisów Unii Europejskiej oraz zapewnieniem właściwej jakości materiału siewnego dzięki wydajnemu i sprawnemu systemowi nadzoru nad wytwarzaniem i oceną materiału siewnego oraz kontroli jego jakości w obrocie. Numer w ewidencji przedsiębiorców, ewidencji rolników i ewidencji dostawców jest nierozdzielnie związany z numerem partii materiału siewnego wprowadzonego do obrotu. Numer partii materiału siewnego umożliwia jego kontrolę na każdym etapie wytwarzania i oceny, a także obrotu. Po wpisie do ewidencji zainteresowany podmiot otrzymuje zaświadczenie, w którym podaje się numer nadany mu w ewidencji. Wydanie zaświadczenia nie wymaga wniosku podmiotu (zgodnie z intencją Ministra Gospodarki) i dlatego nie podlega opłacie skarbowej. W projekcie ustawy wprowadza się ewidencję dostawców zajmujących się wytwarzaniem i obrotem materiałem szkółkarskim oraz rozmnożeniowym i nasadzeniowym roślin warzywnych i ozdobnych. Obecnie rejestr dostawców jest prowadzony na podstawie przepisów ustawy o ochronie roślin, natomiast pozostałe przepisy dotyczące wytwarzania i oceny ww. materiału znajdują się w obowiązującej ustawie. Zasadne jest więc, aby przepisy dotyczące ewidencji dostawców były wprowadzone do projektu ustawy.

Z obowiązku wpisu do ewidencji przedsiębiorców oraz ewidencji dostawców zostały wyłączone podmioty prowadzące sprzedaż materiału siewnego wyłącznie dla nieprofesjonalnych odbiorców, ponieważ materiał ten wykorzystywany jest w celach niezarobkowych, jedynie na potrzeby własne odbiorcy.

Przepisy rozdziału 2 określające obowiązki podmiotów prowadzących obrót, nakładają na prowadzącego obrót wymóg składania wojewódzkiemu inspektorowi okresowych pisemnych informacji dotyczących obrotu, w tym informacji o materiale siewnym przywożonym z państw trzecich. Prowadzący obrót jest obowiązany również do prowadzenia dokumentacji, która obejmuje wszystkie etapy jego działalności związanej z wytwarzaniem materiału siewnego.

W przypadku materiału siewnego roślin warzywnych kategorii standard zobowiązuje się zachowującego odmianę do przechowywania i udostępniania przez 3 lata dokumentacji dotyczącej wytworzenia partii materiału siewnego, a przez 2 lata próby wzorcowej dla każdej wytworzonej i wprowadzonej do obrotu partii materiału siewnego. W przypadku materiału

rozmnożeniowego i nasadzeniowego roślin ozdobnych dostawca jest obowiązany prowadzić listę odmian wprowadzanych przez niego do obrotu oraz dysponować opisami odmian znajdujących się na tej liście.

Dział II obejmuje przepisy dotyczące przygotowania materiału siewnego do obrotu. Są to przepisy regulujące rodzaje opakowań materiału siewnego, sposoby ich plombowania i etykietowania.

Rozdział 1 dotyczy materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, natomiast rozdział 2 – materiału szkółkarskiego oraz materiału rozmnożeniowego i materiału nasadzeniowego. Doprecyzowany został przepis dotyczący wystawiania „dokumentu towarzyszącego” dla materiału siewnego roślin rolniczych niezakwalifikowanego ostatecznie. Dokument ten ma być wydawany przez wojewódzkiego inspektora. Prowadzący obrót i dostawcy, którzy składają wniosek o upoważnienie do wypełniania urzędowych etykiet, zostali obowiązani do dołączenia do tego wniosku oświadczenia o spełnieniu warunków wymaganych do wykonywania działalności w zakresie etykietowania materiału siewnego, określonych w przepisach o nasiennictwie.

W dziale III zostały określone rodzaje i kategorie materiału siewnego dopuszczonego do obrotu.

Wprowadzony został przepis, który określa, że do obrotu dopuszcza się materiał siewny roślin rolniczych i warzywnych odmian wpisanych do krajowego rejestru, odpowiednich rejestrów innych państw członkowskich oraz wspólnotowego katalogu lub rejestru państwa stowarzyszonego.

Doprecyzowano przepis o dopuszczeniu do obrotu materiału siewnego kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany koniczyny łąkowej, który nie spełnia określonych wymagań w zakresie zdolności kiełkowania. Zdolność kiełkowania nie może być niższa o 10 punktów procentowych od określonej w wymaganiach szczegółowych.

Określone zostały przepisy dotyczące dopuszczenia do obrotu materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych w drodze decyzji ministra właściwego do spraw rolnictwa. W celu uporządkowania systemu składania wniosków o dopuszczenie materiału siewnego do obrotu i usprawnienia wydawania decyzji w tym zakresie zostało dodane upoważnienie dla ministra właściwego do spraw rolnictwa do wydania rozporządzenia określającego wzór wniosku o dopuszczenie materiału siewnego do obrotu, szczegółowe terminy jego składania oraz warunki i sposób wprowadzania do obrotu materiału siewnego.

Wprowadzono przepis o dopuszczeniu do obrotu materiału siewnego odmian genetycznie zmodyfikowanych, pod warunkiem że modyfikacja wprowadzona do odmiany jest dopuszczona do obrotu z przeznaczeniem do uprawy na podstawie decyzji właściwego organu Unii Europejskiej.

Zmiana ta jest konsekwencją dokonanej zmiany dotyczącej możliwości rejestracji odmian genetycznie zmodyfikowanych. Został wprowadzony przepis upoważniający ministra właściwego do spraw rolnictwa do określenia, w drodze rozporządzenia, maksymalnego udziału procentowego genetycznie zmodyfikowanego materiału siewnego w materiale siewnym odmian konwencjonalnych, w którym zastosowano modyfikacje genetyczne.

W dziale IV zostały wyszczególnione przepisy dotyczące wprowadzania do obrotu mieszanek dla ochrony środowiska, implementujące przepisy dyrektywy Komisji 2010/60/WE z dnia 30 sierpnia 2010 r. przewidującej pewne odstępstwa dotyczące wprowadzania do obrotu mieszanek pastewnych materiału siewnego przeznaczonych do wykorzystania w celu ochrony środowiska naturalnego.

W dziale V zostały wyodrębnione przepisy dotyczące dopuszczenia do obrotu materiału siewnego odmian roślin rolniczych i warzywnych znajdujących się w badaniach rejestrowych.

W dziale VI zostały zamieszczone przepisy dotyczące wprowadzania do obrotu materiału siewnego odmian regionalnych i odmian amatorskich. Zgodnie z przepisami implementowanej dyrektywy Komisji 2008/62/WE materiał siewny odmiany regionalnej roślin rolniczych może być wytwarzany i wprowadzany do obrotu w regionie pochodzenia. W uzasadnionych przypadkach minister właściwy do spraw rolnictwa może, w drodze decyzji, wyznaczyć dodatkowy region lub regiony, w których materiał siewny danej odmiany może być wprowadzany do obrotu (dodatkowy region obrotu). Ilość materiału siewnego odmiany regionalnej roślin rolniczych, jaka może zostać wprowadzona do obrotu, będzie określana, w drodze decyzji, przez ministra właściwego do spraw rolnictwa. Maksymalna ilość materiału siewnego danej odmiany w przypadku rzepaku, jęczmienia, pszenicy, grochu, słonecznika, kukurydzy i ziemniaka wynosi 0,3 % materiału siewnego danego gatunku stosowanego rocznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz odpowiednio 0,5 % dla pozostałych gatunków. W przypadku gdy ilość materiału siewnego wynikająca z udziału procentowego nie wystarcza na obsianie 100 ha, ilość ta może być zwiększona tak, aby można było nią obsiać 100 ha. Łączna ilość wprowadzonego do obrotu materiału siewnego odmian regionalnych roślin rolniczych nie może jednak przekroczyć 10 %

ilości materiału siewnego danego gatunku stosowanego rocznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

W przypadku odmian regionalnych roślin warzywnych w decyzji w sprawie dopuszczenia do obrotu określa się ilość materiału siewnego potrzebną do obsiania określonej powierzchni (40, 20 albo 10 ha), którą zróżnicowano dla trzech grup roślin, biorąc pod uwagę ich znaczenie gospodarcze.

Przepisy projektu ustawy określają również ilości materiału siewnego, które mogą być wprowadzone do obrotu dla odmian amatorskich roślin warzywnych. Materiał siewny tych odmian wprowadza się do obrotu w małych opakowaniach. Ilość materiału siewnego odmian amatorskich w małych opakowaniach nie może przekraczać 250 g, 25 g lub 5 g, w zależności od wielkości i ciężaru nasion.

W dziale VII znajdują się przepisy dotyczące wprowadzania do obrotu materiału siewnego wytworzonego w ramach tymczasowego eksperymentu. Tymczasowe eksperymenty wprowadzane są przez Komisję Europejską w drodze decyzji. Udział państwa członkowskiego w danym eksperymencie jest dobrowolny. Eksperyment musi być prowadzony zgodnie z decyzją Komisji Europejskiej, która go wprowadza.

Tytuł VI obejmuje przepisy dotyczące opłat związanych z oceną materiału siewnego. Materiał siewny, zgodnie z definicją, obejmuje materiał siewny roślin rolniczych, materiał siewny roślin warzywnych, sadzeniaki ziemniaka, materiał szkółkarski, materiał rozmnożeniowy roślin warzywnych, materiał rozmnożeniowy roślin ozdobnych, materiał nasadzeniowy roślin warzywnych lub ozdobnych oraz materiał rozmnożeniowy winorośli. W celu ułatwienia korzystania przez podmioty zajmujące się wytwarzaniem i obrotem materiałem siewnym z przepisów zawartych w projekcie ustawy, w jednym tytule zebrano przepisy, które określają, jakie czynności podlegają opłacie, jaki jest tryb i termin wnoszenia tych opłat oraz sankcje w przypadku niewniesienia tych opłat.

Zgodnie z obowiązującą ustawą na wniosek wydawane jest tylko świadectwo mieszanki materiału siewnego. Pozostałe świadectwa i informacje stanowią integralną część poszczególnych ocen materiału siewnego i nie są wydawane na wniosek zainteresowanego podmiotu. W związku z powyższym jedynie świadectwo mieszanki materiału siewnego podlega opłacie skarbowej.

Mając na uwadze przejrzystość i jasność przepisów, a także uwzględniając szczególny charakter materiału siewnego, wprowadzono przepis, zgodnie z którym do świadectw i informacji wydawanych dla materiału siewnego nie stosuje się przepisów Kodeksu

postępowania administracyjnego. Przepis dotyczący opłaty za wydanie świadectwa mieszanki materiału siewnego został przeniesiony do opłat związanych z oceną materiału siewnego (art. 115 ust. 1 pkt 9). Opłata będzie stanowiła dochód budżetu państwa.

W tytule VII zostały wprowadzone przepisy dotyczące obowiązku informowania wojewódzkiego inspektora o sprowadzonym z państw trzecich materiale siewnym w celu zapewnienia właściwej kontroli materiału siewnego i nadzoru nad obrotem tym materiałem, w tym materiałem siewnym odmian zmodyfikowanych genetycznie.

Tytuł VIII obejmuje przepisy dotyczące zakresu kontroli oraz zasad dokonywania tej kontroli nad wytwarzaniem materiału siewnego i obrotem tym materiałem.

Tytuł IX zawiera dwa działy. W dziale I zostały określone przepisy dotyczące opłat sankcyjnych, a w dziale II – przepisy karne dotyczące nieprzestrzegania przepisów projektu ustawy.

Po Komisji Prawniczej został dodany przepis mówiący o tym, że do rolników i dostawców niebędących przedsiębiorcami w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 i Nr 239, poz. 1593) stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 5 – kontrola działalności gospodarczej przedsiębiorcy. Przepis ten ma na celu zapewnienie jednakowych zasad kontroli dla wszystkich podmiotów prowadzących obrót materiałem siewnym.

W odróżnieniu od obowiązujących przepisów proponuje się, aby wysokość opłaty sankcyjnej wynosiła nie 300 %, a 200 % kwoty należnej za materiał siewny sprzedany lub dostarczony niezgodnie z warunkami określonymi w art. 104 ust. 1 – 9 projektu.

Wprowadzono również przepis stanowiący, że prowadzący obrót materiałem siewnym bez zgłoszenia zamiaru prowadzenia takiego obrotu jest obowiązany do wniesienia opłaty sankcyjnej w wysokości 2 270 zł. Jest to dostosowanie tej opłaty do wysokości opłaty sankcyjnej za prowadzenie obrotu środkami ochrony roślin bez wpisu do rejestru przedsiębiorców określonej w przepisach o ochronie roślin.

Przepisy karne w porównaniu do tych zawartych w obowiązującej ustawie zostały rozszerzone o przepisy dotyczące odmian regionalnych roślin rolniczych i warzywnych, odmian amatorskich oraz mieszanek dla ochrony środowiska.

Tytuł X obejmuje przepisy zmieniające, przejściowe i końcowe wprowadzone w celu zapewnienia płynnego i niepowodującego niedogodności dla działających podmiotów przejścia między obowiązującą ustawą a przepisami projektu ustawy.

Konsekwencją przeniesienia przepisu dotyczącego opłaty za wydanie świadectwa mieszanki materiału siewnego do opłat związanych z oceną materiału siewnego oraz wprowadzeniem zaświadczeń o wpisie do ewidencji przedsiębiorców i ewidencji rolników w miejsce decyzji o wpisie do rejestru przedsiębiorców i rejestru rolników, jest wprowadzenie odpowiednich zmian w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. Nr 225, poz. 1635, z późn. zm.).

Konsekwencją wprowadzenia ewidencji przedsiębiorców i ewidencji rolników w miejsce rejestru przedsiębiorców i rejestru rolników jest wprowadzenie odpowiednich zmian w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o Agencji Rynku Rolnego i organizacji niektórych rynków rolnych (Dz. U. z 2007 r. Nr 231, poz. 1702, z późn. zm.).

Wdrażając przepisy dyrektywy Rady 2008/90/WE z dnia 29 września 2008 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych i roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców, wprowadzono przepisy, które stanowią, że:

1) do krajowego rejestru wpisuje się odmiany roślin sadowniczych bez przeprowadzania badań OWT – w przypadku odmian utrzymywanych przez dostawców na liście odmian materiału szkółkarskiego CAC od dnia 1 maja 2004 r. do dnia 30 września 2012 r.,

2) do dnia 31 grudnia 2018 r. może znajdować się w obrocie materiał szkółkarski kategorii CAC wytworzony z plantacji szkółkarskich założonych przed dniem 30 września 2012 r.; materiał ten na etykiecie lub w dokumencie dostawcy powinien zawierać napis „dyrektywa Rady 2008/90/WE art. 21”.

Projekt ustawy o nasiennictwie w dniu 25 sierpnia 2010 r. był rozpatrywany podczas posiedzenia Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego i został uzgodniony.

Projekt ustawy jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt ustawy nie zawiera przepisów technicznych i w związku z tym nie podlega notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414 oraz z 2009 r. Nr 42, poz. 337) projekt ustawy został zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Od dnia udostępnienia projektu ustawy w Biuletynie Informacji

Publicznej żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem w trybie art. 7 tej ustawy.

Projekt ustawy został ujęty w Programie prac legislacyjnych Rządu na I półrocze 2011 r.

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

1. Podmioty, na które oddziałuje akt normatywny

Projektowana ustawa będzie miała wpływ na podmioty działające w obszarze nasiennictwa, to jest na:

- 1) hodowców i zachowujących odmiany;
- 2) podmioty wytwarzające materiał siewny i prowadzące obrót materiałem siewnym;
- 3) Centralny Ośrodek Badania Odmian Roślin Uprawnych;
- 4) Państwową Inspekcję Ochrony Roślin i Nasiennictwa.

2. Wpływ aktu normatywnego na sektor finansów publicznych, w tym na budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Wejście w życie projektowanej ustawy nie spowoduje zwiększenia wydatków sektora finansów publicznych, w tym budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego, natomiast spowoduje zmniejszenie dochodów jednostek sektora finansów publicznych w stosunku do obowiązującej ustawy.

Wysokość obecnie ponoszonych wydatków na realizację zadań wynikających z obowiązującej ustawy wynosi ok. 55 165 tys. zł i wiąże się z realizacją zadań przez Państwową Inspekcję Ochrony Roślin i Nasiennictwa (PIORiN) i Centralny Ośrodek Badania Odmian Roślin Uprawnych (COBORU).

Szacuje się, że PIORiN wydaje ok. 23 % swojego budżetu, tj. ok. 27 327 tys. zł, na realizację zadań wynikających z obowiązującej ustawy, związanych z nadzorem nad wytwarzaniem i oceną materiału siewnego oraz obrotem tym materiałem, a w szczególności na następujące działania urzędowe:

- 1) ocenę polową, ocenę laboratoryjną i ocenę cech zewnętrznych materiału siewnego;
- 2) kontrolę tożsamości materiału siewnego;
- 3) kontrolę przestrzegania zasad i obowiązujących wymagań w zakresie wytwarzania, oceny i przechowywania materiału siewnego oraz obrotu tym materiałem, w tym modyfikowanym genetycznie;

- 4) wydawanie akredytacji w zakresie pobierania próbek i oceny materiału siewnego oraz kontrolę przestrzegania przepisów dotyczących akredytacji;
- 5) wydawanie urzędowych etykiet i plomb oraz nadzór nad jednostkami upoważnionymi do wypełniania etykiet;
- 6) kontrolę materiału siewnego wwożonego z państw trzecich oraz ustalanie stopni kwalifikacji tego materiału;
- 7) dokonywanie oceny materiału siewnego, w przypadku złożenia odwołania od oceny wykonanej przez akredytowane podmioty.

COBORU, według szacunków, wydaje ok. 99 % swojego budżetu, tj. ok. 27 838 tys. zł, na realizację zadań wynikających z obowiązującej ustawy, a w szczególności:

- 1) wykonywanie badań odrębności, wyrównania i trwałości;
- 2) wykonywanie badań wartości gospodarczej odmiany;
- 3) prowadzenie porejestrowego doświadczalnictwa odmianowego;
- 4) sporządzanie i udostępnianie list odmian roślin rolniczych, warzywnych i sadowniczych wpisanych do krajowego rejestru oraz opisów botanicznych odmian wpisanych do krajowego rejestru.

Wymienione powyżej koszty realizacji zadań przez PIORiN i COBORU ponoszone są z budżetu państwa.

Wejście w życie projektowanej ustawy nie spowoduje wzrostu wydatków w 2011 r. ponad kwotę 55 165 tys. zł. Zadania wynikające z projektu ustawy będą realizowane w ramach limitu wydatków zaplanowanych w ustawie budżetowej na rok 2011 i lata kolejne.

Koszty realizacji w 2011 r. wszystkich zadań wynikających z projektu ustawy – oszacowane przez resort rolnictwa na kwotę 55 165 tys. zł – będą sfinansowane w ramach ogólnej kwoty wydatków (146 932 tys. zł) zaplanowanych w projekcie ustawy budżetowej na rok 2011 dla PIORiN (Główny Inspektorat i wojewódzkie inspektoraty) oraz COBORU.

W celu obliczenia kwotowego, maksymalnego limitu skutków finansowych dla jednostek sektora finansów publicznych na lata 2011 – 2020, kwoty zaplanowane w projekcie ustawy budżetowej na rok 2011 waloryzowano na kolejne lata według współczynnika 2,5 % + 1 %. Uzyskane w ten sposób kwoty przedstawia zamieszczona poniżej tabela wydatków na

zadania wynikające z projektu ustawy. W tabeli uwzględniono także całkowity limit wydatków na wszystkie zadania realizowane przez PIORiN oraz COBORU.

Limity wydatków z budżetu państwa po wejściu w życie projektowanej ustawy o nasiennictwie dla COBORU i PIORiN w latach 2011 – 2020

Wyszczególnienie	Rok									
	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020
	w tysiącach złotych									
Kwota limitu wydatków na realizację zadań określonych w ustawie o nasiennictwie,	55 165	57 096	59 094	61 162	63 303	65 519	67 812	70 185	72 641	75 183
z tego:										
na realizację zadań wykonywanych przez PIORiN	27 327	28 283	29 273	30 298	31 358	32 456	33 592	34 768	35 985	37 244
na realizację zadań wykonywanych przez COBORU	27 838	28 812	29 820	30 864	31 944	33 062	34 219	35 417	36 657	37 940
Całkowity limit wydatków PIORiN i COBORU	146 932	152 075	157 398	162 907	168 609	174 510	180 618	186 940	193 483	200 255

Całkowite koszty działalności PIORiN na zadania związane z nadzorem nad zdrowiem roślin, obrotem środkami ochrony roślin i ich stosowaniem oraz wytwarzaniem i oceną materiału siewnego i obrotem tym materiałem (funkcja 21 – Polityka rolna i rybacka, zadanie 21.1 – Wspieranie rozwoju produkcji roślinnej i ochrona roślin uprawnych, podzadanie 21.1.3 – Nadzór nad zdrowiem roślin, obrotem i stosowaniem środków ochrony roślin oraz wytwarzaniem, oceną i obrotem materiałem siewnym) na rok 2011 zostały zaplanowane na 118 813 tys. zł (kwota obejmuje budżet Głównego Inspektoratu i wojewódzkich inspektoratów). Natomiast całkowite koszty działalności COBORU na zadanie związane z badaniem, rejestracją i ochroną prawną odmian roślin (funkcja 21 – Polityka rolna i rybacka, zadanie 21.1 – Wspieranie rozwoju produkcji roślinnej i ochrona roślin

uprawnnych, podzadanie 21.1.2 – Badania, rejestracja i ochrona prawna odmian roślin uprawnych) na rok 2011 zostały zaplanowane na 28 119 tys. zł.

W związku z wejściem w życie projektowanej ustawy, nie zmienia się dotychczasowe zadania, cele i mierniki określone w katalogu funkcji, zadań i podzadań budżetu zadaniowego. Zadania związane z wejściem w życie przepisów projektowanej ustawy w zakresie organizmów genetycznie zmodyfikowanych (GMO) będą realizowane w ramach budżetu przewidzianego na działalność PIORiN w 2011 r. i lata kolejne. Zadania te mieszczą się w obecnym katalogu funkcji, zadań i podzadań w podzadaniu 21.1.3 – Nadzór nad zdrowiem roślin, obrotem i stosowaniem środków ochrony roślin oraz wytwarzaniem i oceną materiału siewnego i obrotem tym materiałem. Dostosowania będzie wymagała wartość miernika stosowanego dla tego podzadania, tj. liczba decyzji administracyjnych lub liczba przeprowadzonych kontroli, wydanych wytycznych i instrukcji, zorganizowanych szkoleń i konferencji lub liczba wykonanych analiz laboratoryjnych. Jednakże obecnie brakuje danych, które pozwoliłyby na określenie wzrostu wartości tego miernika w związku z wejściem w życie przepisów projektowanej ustawy.

Łączne dochody z tytułu opłat pobieranych na podstawie projektowanej ustawy wyniosą ok. 6 700 tys. zł rocznie, z tego:

- 1) za rejestrację odmian przez COBORU – ok. 3 060 tys. zł rocznie;
- 2) za ocenę materiału siewnego wykonywaną przez PIORiN osiągnie łączne dochody wynoszące – ok. 3 640 tys. zł rocznie (w tej kwocie mieszczą się dochody z tytułu egzaminowania podmiotów ubiegających się o akredytację do oceny materiału siewnego lub pobierania prób tego materiału);
- 3) z tytułu nałożonych przez PIORiN opłat sanacyjnych – ok. 120 tys. zł rocznie.

Średnia kwota opłat sankcyjnych została ustalona na podstawie wieloletnich danych. Należy zaznaczyć, że w tym przypadku występuje duże zróżnicowanie w kwotach dochodów uzyskiwanych w poszczególnych latach ze względu na charakter wnoszonych opłat.

Egzaminowanie podmiotów ubiegających się o akredytację do oceny materiału siewnego lub pobierania prób tego materiału wymaga przygotowania odpowiedniej bazy poletek odmianowych, pól egzaminacyjnych oraz innych materiałów, w szczególności dla analityków nasiennych, w tym sprzętu laboratoryjnego i przygotowania nasion do kiełkowania oraz uwzględnienia wartości pracy egzaminatorów. Dlatego szacuje się, że opłata za egzamin powinna wynosić ok. 50 zł za osobę. Przyjmując potrzebę przeegzaminowania

ok. 200 do 250 osób rocznie, wpływ do budżetu państwa z tego tytułu wyniesie około 10 – 12,5 tys. zł rocznie.

Z uwagi na wzrost kosztów materiałowych, sprzętu i robocizny wzrosły koszty ogólnogospodarcze oceny tożsamości i czystości odmianowej wykonywane przez jednostki organizacyjne COBORU, a także koszty ponoszone przez organy PIORiN. Szacuje się, że koszt badania jednej próby wyniesie średnio 280 – 300 zł. W najbliższych latach szacuje się wzrost liczby badanych prób do ok. 2000 – 2500, co daje wartość stanowiącą wpływ do budżetu państwa ok. 630 tys. zł.

Rzeczywistą wartość przeprowadzenia oceny tożsamości i czystości odmianowej stanowi dodatkowo koszt prób wzorcowych wynoszący za ostatnie kilka lat 10 – 12 % liczby badanych prób, co podnosi koszt całej oceny tożsamości i czystości odmianowej do ok. 1 mln zł.

W wyniku wejścia w życie projektowanej ustawy zmniejszą się dochody gmin z tytułu opłat za wydanie świadectwa mieszanki materiału siewnego oraz dokonanie wpisu do rejestru przedsiębiorców, rejestru rolników oraz rejestru dostawców.

Projekt ustawy zawierający ww. przepisy w dniu 25 sierpnia 2010 r. był rozpatrywany podczas posiedzenia Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, która do nich nie zgłosiła uwag, a projekt został uzgodniony.

Pomniejszenie wpływów z opłaty skarbowej wyniesie:

1) ok. 195 tys. zł – za dokonania wpisu do rejestru przedsiębiorców, rejestru rolników oraz rejestru dostawców;

2) ok. 12 tys. zł – za wydanie świadectwa mieszanki materiału siewnego.

Zniesienie tych opłat zgodnie z intencją projektu ustawy o ograniczaniu barier administracyjnych dla obywateli i przedsiębiorców, opracowanego przez Ministerstwo Gospodarki, ma na celu pobudzenie przedsiębiorczości.

Utracone wpływy z ww. opłat zostaną zrekompensowane pobieranymi od przedsiębiorców podatkami od budynków lub ich części zajętych na prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie obrotu kwalifikowanym materiałem siewnym. Maksymalna stawka podatku z tego tytułu została określona w ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych w wysokości 8,06 zł od m² powierzchni użytkowej. Należy zauważyć, że przy tego rodzaju działalności wykorzystywane są duże powierzchnie, tj. średnio ok. 500 m².

Wnoszone corocznie podatki pozwolą zrekompensować utracone wpływy z opłat jednorazowych.

3. Wpływ aktu normatywnego na rynek pracy

Wejście w życie projektowanej ustawy nie wpłynie na rynek pracy.

4. Wpływ aktu normatywnego na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym na funkcjonowanie przedsiębiorstw

Wejście w życie projektowanej ustawy korzystnie wpłynie na funkcjonowanie rynku nasiennego. Propozycje dotyczące układu aktu normatywnego z podziałem na tytuły, działy i rozdziały, które odnoszą się do różnych rodzajów materiału siewnego i odmiennych zasad ich wytwarzania, oceny i obrotu (materiał siewny roślin rolniczych i warzywnych, materiał szkółkarski, materiał rozmnożeniowy i nasadzeniowy roślin warzywnych i ozdobnych) powodują większą czytelność i przejrzystość przepisów.

Dla funkcjonowania przedsiębiorców istotne znaczenie będą mieć przepisy dotyczące:

- 1) zgłaszania do oceny polowej plantacji nasiennych przez prowadzącego obrót, a nie jak dotychczas przez hodowcę lub osobę przez niego upoważnioną;
- 2) rezygnacji z wymogu dołączania do wniosku o dokonanie oceny polowej uwierzytelnionego tłumaczenia opisu odmiany – w przypadku odmian wpisanych do wspólnotowego katalogu;
- 3) obniżania stopnia kwalifikacji (degradacji materiału siewnego) na wniosek prowadzącego obrót w trakcie oceny lub po jej zakończeniu;
- 4) wyłączenia nieprofesjonalnego odbiorcy z obowiązku stosowania niektórych przepisów dotyczących etykietowania i prowadzenia dokumentacji materiału siewnego oraz przekazywania informacji o obrocie tym materiałem;
- 5) umożliwienia wprowadzania do obrotu przez zachowujących odmianę materiału siewnego kategorii elitarny o obniżonej zdolności kiełkowania i zakładania plantacji nasiennych bez zgody ministra właściwego do spraw rolnictwa, która jest obecnie wymagana;

- 6) umożliwienia wpisywania do krajowego rejestru odmiany, która ma kilku zachowujących odmianę (w przypadku odmian niechronionych wyłącznym prawem);
- 7) wprowadzenia obowiązku sporządzania pisemnej informacji z wyników oceny tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego;
- 8) rezygnacji z okresowej oceny laboratoryjnej dla mieszanek materiału siewnego; zgodnie z proponowanym przepisem mieszanki materiału siewnego po dniu 30 czerwca trzeciego roku, licząc od dnia zabezpieczenia opakowania, nie mogą być przeznaczone na cele siewne.

5. Wpływ aktu normatywnego na sytuację i rozwój regionalny

Wejście w życie projektowanej ustawy nie będzie miało wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

6. Konsultacje społeczne

W ramach prowadzonych konsultacji społecznych projekt ustawy został przesłany do organizacji społeczno-zawodowych, związków zawodowych, a w szczególności do: Sekretariatu Rolnictwa Komisji Krajowej NSZZ „Solidarność”, Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego Rolników Indywidualnych „Solidarność”, Związku Zawodowego Rolnictwa „Samoobrona”, Krajowego Związku Rolników, Kółek i Organizacji Rolniczych, Krajowej Rady Izb Rolniczych, Sekcji Krajowej Pracowników Administracji Rządowej i Samorządowej NSZZ „Solidarność”, Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa, Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych, Związku Zawodowego Centrum Narodowe Młodych Rolników, Ogólnopolskiego Porozumienia Związków Zawodowych Rolników i Organizacji Rolniczych, Krajowej Rady Spółdzielczej, Związku Zawodowego Rolników Rzeczpospolitej „SOLIDARNI”, Federacji Branżowych Związków Producentów Rolnych, Związku Zawodowego Rolników „Ojczyzna”, Stowarzyszenia Polski Ziemniak, Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych, Konfederacji Pracodawców Polskich, Związku Rzemiosła Polskiego, Forum Związków Zawodowych, Business Centre Club, Komisji Krajowej NSZZ Solidarność Pracowników ODR, Polskiej Izby Nasionnej, Związku Twórców Odmian Roślin Uprawnych, Stowarzyszenia Polskich Szkółkarzy, a ponadto do

Centralnego Ośrodka Badania Odmian Roślin Uprawnych oraz Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa.

W toku uzgodnień społecznych uwagi zgłosiły: Polska Izba Nasienna, Związek Twórców Odmian Roślin Uprawnych, Krajowa Rada Izb Rolniczych, Związek Szkółkarzy Polskich, Federacja Branżowych Związków Producentów Rolnych, Stowarzyszenie Polskich Szkółkarzy oraz Centralny Ośrodek Badania Odmian Roślin Uprawnych, Główny Inspektor Ochrony Roślin i Nasiennictwa, a także Instytut Hodowli i Aklimatyzacji Roślin oraz Instytut Sadownictwa i Kwiaciarnictwa.

W trakcie zorganizowanych spotkań, po dyskusji, przyjęto uwagi dotyczące:

- 1) zmiany definicji odmiany amatorskiej – dostosowując ją do zawartej w przepisach dyrektywy Komisji 2008/62/WE oraz dyrektywy Komisji 2009/145/WE,
- 2) zmiany definicji materiału siewnego kategorii elitarny – wskazując przez kogo i do jakiego stopnia kwalifikacji materiał tej kategorii może być rozmnażany,
- 3) rezygnacji z definicji materiału siewnego odmiany regionalnej roślin warzywnych kategorii kwalifikowany, ponieważ odmiana regionalna roślin warzywnych jest wytwarzana i oceniana przez zachowującego odmianę (nie podlega urzędowej kwalifikacji) i jako taka stanowi materiał siewny kategorii standard,
- 4) wprowadzenia definicji zgłaszającego odmianę – co oznacza hodowcę lub inny podmiot składający wniosek o wpis odmiany do krajowego rejestru. Jest to rozwiązanie obowiązujące w większości państw Unii Europejskiej,
- 5) doprecyzowania przepisu dotyczącego wniosku o wpis odmiany do krajowego rejestru. Rozszerzono, w określonych przypadkach, jego zakres o oświadczenie składającego wniosek. W przypadku rejestracji odmian traw gazonowych wymagane jest oświadczenie, że materiał siewny nie będzie wykorzystywany do uprawy na cele pastewne, natomiast w przypadku rejestracji odmiany z przeznaczeniem do państw trzecich, oświadczenie, że odmiana jest przeznaczona wyłącznie do wywozu do tych państw,
- 6) doprecyzowania przepisów stanowiących, że dyrektor Centralnego Ośrodka, po wydaniu decyzji o wpisie odmiany do krajowego rejestru, może, na wniosek zainteresowanego podmiotu, wydać zaświadczenie potwierdzające jego udział w wyhodowaniu albo odkryciu i wyprowadzeniu odmiany,

- 7) dodania przepisu regulującego warunki wykorzystania do produkcji mieszańców określonych linii (za zgodą ich hodowcy) oraz stanowiącego, że w przypadku odmian mieszańcowych zachowujący odmianę jest obowiązany przedstawić zezwolenie hodowcy na zachowywanie linii do produkcji mieszańców oraz przedstawić dowód nabycia tych linii od hodowcy,
- 8) doprecyzowania przepisów w sprawie wydania przez dyrektora Centralnego Ośrodka decyzji w sprawie skreślenia odmiany z krajowego rejestru z wyszczególnieniem przypadków, które dotyczą zgłaszającego odmianę lub zachowującego odmianę,
- 9) wprowadzenia w części dotyczącej rejestracji odmian regionalnych i odmian amatorskich upoważnienia dla ministra właściwego do spraw rolnictwa do określenia, w drodze rozporządzenia, podmiotów odpowiedzialnych za genetyczne zasoby roślin, do czego zobowiązane są państwa członkowskie na podstawie dyrektywy Komisji 2008/62/WE oraz dyrektywy Komisji 2009/145/WE,
- 10) doprecyzowania w rozdziale dotyczącym wytwarzania i oceny materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, przepisów dotyczących tego, kto i w jakim przypadku zgłasza plantację do oceny polowej. W przypadku odmian chronionych wyłącznym prawem do odmiany, składającym wniosek w tym zakresie jest hodowca lub osoba przez niego upoważniona, natomiast w przypadku odmian niechronionych wyłącznym prawem do odmiany, składającym wniosek o dokonanie oceny polowej pozostaje prowadzący obrót. Wzór upoważnienia hodowcy do zgłaszania plantacji do oceny polowej odmiany chronionej wyłącznym prawem do odmiany określi, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw rolnictwa,
- 11) dodania przepisu, który stanowi, że w przypadku złożenia wniosku o dokonanie oceny polowej przed dniem skreślenia danej odmiany z krajowego rejestru lub wspólnotowego rejestru, materiał siewny takiej odmiany jest oceniany i kwalifikowany w najniższym stopniu przewidzianym dla danego gatunku,
- 12) rezygnacji z propozycji zwiększenia wielkości plantacji roślin zbożowych do 5 ha, wobec uwag zgłoszonych przez przedsiębiorców zrzeszonych w Polskiej Izbie Nasiennej,
- 13) dodania przepisu o akredytacji laboratoriów samodzielnych. Przepis ten został pominięty w projekcie przedłożonym do konsultacji,
- 14) wprowadzenia przepisu, zgodnie z którym ocena laboratoryjna sadzeniaków ziemniaka odmian regionalnych będzie dokonywana przez zachowującego odmianę,

- 15) rozszerzenia uprawnienia do pobierania prób materiału siewnego przez akredytowanych próbobiorców o materiał kategorii elitarny,
- 16) doprecyzowania przepisów stanowiących o degradacji materiału siewnego, to jest uznania partii materiału siewnego w niższym stopniu kwalifikacji niż wynika to z kolejności rozmnożeń. Degradacji materiału siewnego dokonuje podmiot oceniający i dotyczy ona całej ocenianej partii materiału siewnego,
- 17) dodania przepisu nakładającego na zachowującego odmianę regionalną obowiązkowi składania wojewódzkiemu inspektorowi wykazu prowadzonych plantacji nasiennych, co umożliwi właściwy nadzór i kontrolę nad wytwarzaniem i obrotem materiałem siewnym odmian regionalnych,
- 18) wprowadzenia przepisu, zgodnie z którym ocenie tożsamości i czystości odmianowej podlega materiał siewny roślin rolniczych i warzywnych wszystkich kategorii, jeżeli przeznaczony jest do dalszej reprodukcji,
- 19) zmiany przepisu dotyczącego dokonywania oceny tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego. Oceny tej zgodnie z nowym przepisem dokonuje COBORU. Uznano bowiem, że instytucja, która dysponuje fachową kadrami, odpowiednimi metodykami i gruntami ornymi w stacjach oceny odmian jest najlepiej przygotowana do dokonywania tej oceny,
- 20) wprowadzenia przepisów, które w przypadku stwierdzenia braku tożsamości dają właścicielowi badanej partii możliwość złożenia do dyrektora Centralnego Ośrodka wniosku o sprawdzenie, czy nie nastąpiły ewentualne nieprawidłowości mające wpływ na wynik oceny tożsamości i czystości odmianowej. Za wprowadzeniem ww. przepisów wnioskowali wszyscy uczestnicy przeprowadzonych konsultacji,
- 21) uwzględnienia wniosku dotyczącego uznania ważności mieszanek materiału siewnego do dnia 30 czerwca trzeciego roku, licząc od dnia zabezpieczenia opakowania umieszczonego na etykiecie (w projekcie skierowanym do konsultacji było 2 lata),
- 22) doprecyzowania i uproszczenia przepisów dotyczących obowiązków dostawców wytwarzających materiał szkółkarski, materiał rozmnożeniowy lub nasadzeniowy roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonek winorośli; z obowiązku przechowywania dokumentów sprzedaży przez 3 lata wyłączono dokumenty sprzedaży dla nieprofesjonalnych odbiorców,
- 23) wprowadzenia przepisu stanowiącego, że dla określonych przez ministra właściwego do spraw rolnictwa w drodze rozporządzenia gatunków i odmian materiału szkółkarski

CAC powinien być wytwarzany wyłącznie z materiału szkółkarskiego kategorii kwalifikowany,

- 24) doprecyzowania przepisów dotyczących oceny polowej materiału szkółkarskiego kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany oraz składania wniosku o dokonanie tej oceny,
- 25) doprecyzowania przepisu dotyczącego oceny laboratoryjnej materiału rozmnożeniowego i nasadzeniowego roślin warzywnych lub ozdobnych, której dokonuje dostawca zajmujący się wytwarzaniem tego materiału,
- 26) dokonania zmiany nazwy dokumentu, który wystawiany jest przez podmiot dokonujący oceny na podstawie otrzymanych wyników z „raportu” na „świadcstwo”. Jest to zgodne z obecnie obowiązującymi przepisami w tym zakresie,
- 27) wprowadzenia przepisu stanowiącego, że upoważnień i akredytacji do dokonywania oceny materiału siewnego udziela się na czas nieokreślony. Na urzędowych kwalifikatorów, urzędowych próbobiorców, akredytowanych kwalifikatorów, akredytowanych próbobiorców i analityków nasiennych nakłada się jednocześnie obowiązek uczestniczenia w corocznych szkoleniach doskonalących zakończonych testem sprawdzającym. Wprowadzono ponadto opłaty za sprawowanie nadzoru nad akredytowanymi podmiotami,
- 28) skrócenia okresu, na jaki cofa się akredytację dla laboratoriów, z 2 lat do roku,
- 29) wprowadzenia przepisu, zgodnie z którym podmiot, który nie zgadza się z wynikami kontroli pracy akredytowanych kwalifikatorów, akredytowanych próbobiorców oraz akredytowanych laboratoriów przeprowadzonej przez wojewódzkiego inspektora, może zwrócić się do Głównego Inspektora z wnioskiem o ponowne dokonanie oceny materiału siewnego,
- 30) rozszerzenia przepisu dotyczącego wprowadzenia do obrotu odmian o odmiany wpisane do odpowiednich rejestrów innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich, przepis ten umożliwi obrót materiałem siewnym odmiany wpisanej do rejestru w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, przed umieszczeniem jej we wspólnym katalogu,
- 31) uzupełnienia przepisów dotyczących kontroli materiału siewnego o przepis umożliwiający wojewódzkiemu inspektorowi wydanie nakazu usunięcia stwierdzonych w czasie kontroli wad materiału siewnego, w określonym terminie,

- 32) wprowadzenia niższej opłaty sankcyjnej, tj. w wysokości 200 % wartości zakwestionowanego materiału siewnego zamiast dotychczasowych 300 %. Zaproponowany poziom opłaty sankcyjnej, w przypadku jej zastosowania, nie będzie powodował groźby likwidacji podmiotu, wobec którego sankcja została zastosowana. O obniżenie wysokości opłaty sankcyjnej wnioskowały wszystkie organizacje zrzeszające podmioty prowadzące produkcję materiału siewnego i obrót tym materiałem,
- 33) wprowadzenia jednolitej opłaty sankcyjnej za prowadzenie obrotu bez zgłoszenia właściwemu wojewódzkiemu inspektorowi zamiaru prowadzenia obrotu materiałem siewnym, w wysokości 2 270 zł. Jest to dostosowanie wysokości tej opłaty do wysokości opłaty sankcyjnej za prowadzenie obrotu środkami ochrony roślin bez wpisu do rejestru przedsiębiorców określonej w ustawie z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin.

TABELA ZBIEŻNOŚCI

TYTUŁ PROJEKTU:		Projekt ustawy o nasiennictwie			
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO / WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH ¹⁾:		Dyrektywa Rady 2008/90/WE z dnia 29 września 2008 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych oraz roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców			
PRZEPISY UNII EUROPEJSKIEJ ²⁾					
Jedn. red.	Treść przepisu UE ³⁾	Konieczność wdrożenia	Jedn. red. (*)	Treść przepisu/ów projektu (*)	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE (**)
	Dyrektywa Rady 2008/90/WE z dnia 29 września 2008 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych oraz roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców	T / N			
Art. 1	<p>Zakres</p> <p>1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych oraz roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców we Wspólnocie.</p> <p>2. Niniejszą dyrektywę stosuje się do rodzajów i gatunków wymienionych w załączniku I, jak również do ich mieszańców. Stosuje się ją również do podkładek i innych części roślin należących do innych rodzajów lub gatunków niż te wymienione w załączniku I bądź ich mieszańców, jeśli materiał rodzajów lub gatunków wymienionych w załączniku I bądź ich mieszańców jest lub ma być zaszczerpiony na jednym z nich.</p> <p>3. Niniejszą dyrektywę stosuje się, nie naruszając przepisów dotyczących zdrowia roślin ustanowionych w dyrektywie 2000/29/WE.</p> <p>4. Niniejszej dyrektywy nie stosuje się do materiału rozmnożeniowego lub roślin sadowniczych przeznaczonych do wywozu do państw trzecich, pod warunkiem że zostały one oznaczone jako takie i należycie odseparowane.</p> <p>Środki wykonawcze do akapitu pierwszego, ze szczególnym</p>	T	<p>Art. 1</p> <p>Art. 2</p>	<p>Art. 1. 1. Ustawa reguluje sprawy:</p> <p>1) rejestracji odmian oraz wytwarzania, oceny, obrotu i kontroli materiału siewnego odmian gatunków roślin określonych w:</p> <p>.....</p> <p>h) w dyrektywie Rady 2008/90/WE z dnia 29 września 2008 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych i roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców (Dz. Urz. WE L 267 z 08.10.2008) w załączniku nr 1;</p> <p>2) wytwarzania, oceny i kontroli materiału siewnego następujących roślin uprawnych:</p> <p>a) roślin ozdobnych lub użytkowanych jako rośliny ozdobne,</p> <p>b) nieprzeznaczonych do obrotu na obszarze Unii Europejskiej odmian gatunków roślin rolniczych objętych systemami oceny określonymi przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD), ogłoszonymi na stronach internetowych tej organizacji,</p> <p>c) sadzonek winorośli</p> <p>– oraz obrotu tym materiałem.</p> <p>2. Przepisy ustawy w zakresie wytwarzania, oceny i kontroli materiału siewnego oraz obrotu tym materiałem dotyczą również gatunków roślin</p>	

	uwzględnieniem oznaczenia i separacji, przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2.			stosowanych do uszlachetniania odmian gatunków roślin, o których mowa w ust. 1. 3. Wykaz gatunków roślin, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i pkt 2 lit. c, ogłasza minister właściwy do spraw rolnictwa, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, z podziałem na grupy roślin: rolnicze, warzywne i sadownicze oraz podgrupy roślin, podając nazwę w języku polskim i nazwę botaniczną rośliny. Art. 2. Przepisów ustawy nie stosuje się do: 1) materiału siewnego przeznaczonego do państw trzecich innego niż materiał siewny, o którym mowa w art. 1 ust. 1 pkt 2 lit b; 2) leśnego materiału rozmnożeniowego.	
Art.2	<p>Definicje</p> <p>Dla celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:</p> <p>1) "materiał rozmnożeniowy" oznacza nasiona, części roślin i cały materiał roślinny, włącznie z podkładkami, przeznaczone do rozmnażania i produkcji roślin sadowniczych;</p> <p>2) "rośliny sadownicze" oznaczają rośliny, które po wprowadzeniu do obrotu mają być sadzone lub przesadzane;</p> <p>3) "odmiana" oznacza zbiorowość roślin w obrębie botanicznej jednostki systematycznej najniższego znanego stopnia, która może być:</p> <p>a) określona przez ekspresję cech wynikających z danego genotypu lub kombinacji genotypów;</p> <p>b) wyróżniona z innej dowolnej zbiorowości roślin na podstawie ekspresji przynajmniej jednej z wyżej wymienionych cech; oraz</p> <p>c) uznana za tożsamą jednostkę, z punktu widzenia jej zdolności do niezmiennego rozmnażania;</p> <p>4) "klon" oznacza jednakowe genetycznie wegetatywne potomstwo pojedynczej rośliny;</p> <p>5) "przedelitarny materiał rozmnożeniowy" oznacza materiał rozmnożeniowy, który:</p> <p>a) został wytworzony zgodnie z ogólnie przyjętymi sposobami w celu utrzymania tożsamości odmiany, włączając istotne cechy pomologiczne, oraz w celu ochrony przed chorobami;</p> <p>b) przeznaczony jest do wytwarzania materiału elitarnego lub materiału kwalifikowanego innego niż rośliny sadownicze;</p> <p>c) spełnia szczególne wymogi dla przedelitarnego materiału rozmnożeniowego ustanowione zgodnie z art. 4; oraz</p> <p>d) na podstawie inspekcji urzędowej został uznany za spełniający wymogi określone w lit. a), b) i c);</p> <p>6) "elitarny materiał rozmnożeniowy" oznacza materiał rozmnożeniowy, który:</p> <p>a) został wytworzony bezpośrednio albo w określonej liczbie etapów w sposób wegetatywny z przedelitarnego materiału rozmnożeniowego, zgodnie z ogólnie przyjętymi sposobami w</p>	T	Art. 3	<p>Art. 3. 1. W rozumieniu ustawy określenie:</p> <p>.....</p> <p>6) populacja miejscowa – oznacza zbiór populacji gatunku rośliny lub zbiór jednorodnego genetycznie wegetatywnego potomstwa pojedynczej rośliny w ramach gatunku rośliny (klony), które w sposób naturalny przystosowały się do warunków środowiskowych regionu pochodzenia; zachowanie odmiany – oznacza działalność zmierzającą do wytworzenia materiału siewnego tej odmiany, która zapewni jej charakterystyczne właściwości, wyrównanie i trwałość;</p> <p>8) materiał siewny – oznacza rośliny lub ich części przeznaczone do siewu, sadzenia, szczepienia, okulizacji lub innego sposobu rozmnażania roślin, spełniające wymagania dotyczące wytwarzania i jakości dla danej kategorii; materiał siewny obejmuje:</p> <p>.....</p> <p>d) części roślin, w tym podkładki, zrazy, wstawki i oczka, całe rośliny oraz nasiona, przeznaczone do rozmnażania i produkcji roślin sadowniczych, zwane dalej „materiałem szkółkarskim”,</p> <p>.....</p> <p>10) materiał siewny kategorii elitarny – oznacza:</p> <p>a) materiał siewny przedbazowy wytworzony przez zachowującego odmianę, stanowiący rozmnożenia poprzedzające materiał siewny bazowy, przeznaczony do produkcji materiału siewnego bazowego lub na wniosek zachowującego odmianę – do produkcji materiału siewnego kategorii kwalifikowany,</p> <p>b) materiał siewny bazowy wytworzony z materiału siewnego przedbazowego lub w przypadku gdy jest wytwarzany przez zachowującego odmianę – z materiału matecznego, przeznaczony do produkcji materiału siewnego kategorii kwalifikowany;</p> <p>11) materiał siewny kategorii kwalifikowany – oznacza materiał siewny wyprodukowany bezpośrednio z materiału siewnego kategorii elitarny, który jest przeznaczony do produkcji materiału siewnego kategorii kwalifikowany kolejnych rozmnożeń lub do produkcji innej niż produkcja materiału siewnego;</p> <p>.....</p> <p>13) materiał szkółkarski CAC (Conformitas agraria communitatis) – oznacza materiał szkółkarski roślin sadowniczych, wytworzony przez</p>	

<p>celu utrzymania tożsamości odmiany, włączając istotne cechy pomologiczne, oraz w celu ochrony przed chorobami;</p> <p>b) przeznaczony jest do produkcji materiału kwalifikowanego;</p> <p>c) spełnia szczególne wymogi dla przedelitarnego materiału rozmnożeniowego ustanowione zgodnie z art. 4; oraz</p> <p>d) na podstawie inspekcji urzędowej został uznany za spełniający wymogi określone w lit. a), b) i c);</p> <p>7) "materiał kwalifikowany" oznacza:</p> <p>a) materiał rozmnożeniowy, który:</p> <p>(i) został wytworzony bezpośrednio, w sposób wegetatywny z elitarnego materiału rozmnożeniowego lub przedelitarnego materiału rozmnożeniowego, lub – jeżeli jest przeznaczony do wytwarzania podkładek – z kwalifikowanych nasion z elitarnego materiału rozmnożeniowego lub przedelitarnego materiału rozmnożeniowego podkładek;</p> <p>(ii) jest przeznaczony do wytwarzania roślin sadowniczych.</p> <p>(iii) spełnia szczególne wymogi dla materiału kwalifikowanego ustanowione zgodnie z art. 4; oraz</p> <p>(iv) na podstawie inspekcji urzędowej został uznany za spełniający wymogi określone w ppkt (i), (ii), (iii);</p> <p>b) rośliny sadownicze, które:</p> <p>(i) zostały wytworzone bezpośrednio z kwalifikowanego elitarnego materiału rozmnożeniowego lub przedelitarnego materiału rozmnożeniowego;</p> <p>(ii) są przeznaczone do wytwarzania owoców;</p> <p>(iii) spełniają szczególne wymogi dotyczące materiału kwalifikowanego ustanowione zgodnie z art. 4; oraz</p> <p>(iv) zostały uznane w trakcie urzędowej inspekcji za spełniające warunki ustanowione w ppkt (i), (ii), (iii);</p> <p>8) "materiał CAC (Conformitas Agraria Communitatis)" oznacza materiał rozmnożeniowy i rośliny sadownicze, które:</p> <p>a) posiadają tożsamość odmianową i charakteryzują się odpowiednią czystością odmianową;</p> <p>b) są przeznaczone do:</p> <ul style="list-style-type: none"> - wytwarzania materiału rozmnożeniowego, - wytwarzania roślin sadowniczych, i/lub - wytwarzania owoców; <p>c) spełniają szczególne wymogi dla materiału CAC ustanowione zgodnie z art. 4.</p> <p>9) "dostawca" oznacza osobę fizyczną lub prawną zajmującą się zawodowo co najmniej jedną z następujących form działalności dotyczących materiału rozmnożeniowego lub roślin sadowniczych: rozmnażanie, produkcja, przechowywanie lub przerabianie, przywóz oraz obrót;</p> <p>10) "obróć" oznacza sprzedaż, posiadanie ze względu na sprzedaż, oferowanie na sprzedaż oraz wszelki zbyć, wszelką dostawę lub wszelkie przekazanie materiału rozmnożeniowego lub roślin sadowniczych osobom trzecim, za opłatą bądź bezpłatnie, do wykorzystania w celach handlowych;</p> <p>11) "właściwy organ" oznacza</p>			<p>dostawcę i przez niego oceniony, spełniający wymagania w zakresie wytwarzania i jakości określone dla tego materiału;</p> <p>....</p> <p>17)partia materiału siewnego – oznacza określoną ilość:</p> <p>a) materiału siewnego odmiany jednolitą pod względem jej właściwości,</p> <p>b) materiału siewnego mieszanek o składzie kilku odmian lub gatunków roślin określonym przez prowadzącego obrót,</p> <p>c) jednostek materiału rozmnożeniowego lub nasadzeniowego możliwą do zidentyfikowania ze względu na jego jednorodność i pochodzenie;</p> <p>18)stopień kwalifikacji – oznacza kolejne rozmnożenie materiału siewnego odmiany zgodnie z jej właściwościami;</p> <p>19)obróć – oznacza oferowanie do sprzedaży, sprzedaż, dostawę materiału siewnego lub inny sposób dysponowania tym materiałem, z wyjątkiem materiału siewnego przeznaczonego do:</p> <p>a) oceny i kontroli,</p> <p>b) przerobu, uszlachetniania i pakowania,</p> <p>c) innych celów niż siew i sadzenie,</p> <p>d) celów naukowych, doświadczalnych i hodowli roślin;</p> <p>....</p> <p>25) dostawca – oznacza osobę fizyczną, osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która wytwarza materiał szkółkarski, sadzonki winorośli, materiał rozmnożeniowy lub materiał nasadzeniowy roślin warzywnych i ozdobnych lub użytkowanych jako ozdobne lub prowadzi obrót tym materiałem;</p> <p>26) nieprofesjonalny odbiorca – oznacza osobę fizyczną, która nabywa materiał siewny w celu użycia na potrzeby własne i nie przeznacza tego materiału oraz wytworzonych z niego produktów na cele zarobkowe;</p> <p>27)państwa członkowskie – oznacza państwa będące członkami Unii Europejskiej;</p> <p>28)państwa trzecie – oznacza państwa niebędące członkami Unii Europejskiej;</p> <p>28)państwa stowarzyszone – oznacza państwa trzecie, które są państwami członkowskimi Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA);</p> <p>....</p> <p>32)próba urzędowa – oznacza próbę materiału siewnego pobraną w ramach urzędowych działań;</p> <p>Działania wykonywane przez:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) Państwową Inspekcję Ochrony Roślin i Nasiennictwa, zwaną dalej „Państwową Inspekcją”, 2) osobę prawną upoważnioną przepisami ustawy do działań w imieniu organów państwa, 3) osobę fizyczną upoważnioną do działań pomocniczych prowadzonych pod kontrolą organów państwa <p>– uważa się za urzędowe działania w rozumieniu przepisów Unii Europejskiej dotyczących nasiennictwa..</p>	
--	--	--	--	--

	<p>a) organ ustanowiony lub wyznaczony przez państwo członkowskie pod nadzorem rządu krajowego i odpowiedzialny za jakość materiału rozmnożeniowego i roślin sadowniczych;</p> <p>b) jakikolwiek organ krajowy ustanowiony:</p> <ul style="list-style-type: none"> - na poziomie krajowym, albo - na poziomie regionalnym, pod nadzorem władz krajowych, w granicach ustanowionych przez ustawodawstwo krajowe danego państwa członkowskiego; <p>12) "urzędowa inspekcja" oznacza inspekcję przeprowadzaną przez właściwy organ na odpowiedzialność tego organu;</p> <p>13) "partia" oznacza liczbę jednostek pojedynczego towaru określaną na podstawie jednorodności jego składu i pochodzenia.</p>				
Art. 3	<p>Ogólne wymogi dotyczące obrotu</p> <p>1. Materiał rozmnożeniowy i rośliny sadownicze mogą być wprowadzane do obrotu tylko jeśli:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) materiał rozmnożeniowy został urzędowo certyfikowany jako "materiał przedelitarny", "materiał elitarny" lub "materiał kwalifikowany" lub jeśli spełnia warunki, na podstawie których może zostać uznany za materiał CAC; b) rośliny sadownicze zostały urzędowo certyfikowane jako materiał kwalifikowany lub jeśli spełniają warunki, na podstawie których mogą zostać uznane za materiał CAC. <p>2. Materiał rozmnożeniowy i rośliny sadownicze składające się z organizmu zmodyfikowanego genetycznie w rozumieniu art. 2 pkt 1 i 2 dyrektywy 2001/18/WE są wprowadzane do obrotu tylko wtedy, gdy organizm zmodyfikowany genetycznie został zatwierdzony zgodnie z tą dyrektywą lub zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1829/2003.</p> <p>3. Jeśli produkty pochodzące z roślin sadowniczych lub materiału rozmnożeniowego są przeznaczone do użytku jako żywność objęta zakresem art. 3 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 lub jako składnik żywności bądź jako pasza objęta zakresem art. 15 tego rozporządzenia lub jako składnik paszy, dany materiał rozmnożeniowy i dane rośliny sadownicze są wprowadzane do obrotu tylko wtedy, gdy żywność lub pasza pochodzące z tego materiału zostały zatwierdzone zgodnie z tym rozporządzeniem.</p> <p>4. Niezależnie od ust. 1 państwa członkowskie mogą zezwolić dostawcom prowadzącym działalność na ich terytorium na wprowadzenie do obrotu odpowiednich ilości materiału rozmnożeniowego i roślin sadowniczych przeznaczonych:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) do doświadczeń lub celów naukowych; b) do pracy selekcyjnej; lub c) jako wkład w zachowanie różnorodności genetycznej. <p>Warunki wydawania takich zezwoleń przez państwa członkowskie mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2.</p>	T	Art. 104	<p>Art. 104. 1. Do obrotu dopuszcza się:</p> <ul style="list-style-type: none"> 1) materiał siewny kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany, kategorii standard i kategorii handlowy odmian rolniczych i warzywnych wpisanych do krajowego rejestru, odpowiednich rejestrów innych państw członkowskich lub wspólnotowego katalogu lub rejestru państwa stowarzyszonego; 2) materiał siewny kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany i kategorii standard odmian skreślonych z krajowego rejestru, odpowiednich rejestrów innych państw członkowskich lub wspólnotowego katalogu lub rejestru państwa stowarzyszonego; 3) materiał siewny kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych wpisanych do krajowego rejestru, odpowiednich rejestrów innych państw członkowskich albo państw trzecich lub chronionych wyłącznym prawem do odmiany lub odmian powszechnie znanych; 4) materiał szkółkarski CAC; 	

Art. 4	<p>Szczególne wymogi dotyczące rodzaju i gatunku</p> <p>Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 3, ustanawia się szczególne wymogi dla każdego rodzaju lub gatunku, o których mowa w załączniku I, określając:</p> <p>a) warunki, które powinny być spełnione przez materiał CAC, w szczególności odnoszące się do stosowanego systemu rozmnażania, czystości uprawy, zdrowia roślin oraz, z wyjątkiem podkładek, o ile materiał nie należy do odmiany, do aspektów odmianowych;</p> <p>b) warunki, które powinny być spełnione przez przedelitarny, elitarny i kwalifikowany materiał rozmnożeniowy, odnoszące się do jakości (w tym, w przypadku materiału przedelitarnego i elitarnego, metody utrzymania tożsamości odmiany oraz, w stosownych przypadkach, klona, łącznie z odnośnymi cechami pomologicznymi), zdrowia, stosowanych procedur i metod badań, stosowanych systemów rozmnażania oraz, z wyjątkiem podkładek, o ile materiał ten nie należy do odmiany, do aspektów odmianowych;</p> <p>c) warunki, które powinny być spełnione przez podkładki i inne części roślin innych rodzajów lub gatunków, innych niż te, które wymieniono w załączniku I, lub ich mieszańce, jeśli materiał rozmnożeniowy rodzajów lub gatunków wymienionych w załączniku I lub ich mieszańców jest na nich zaszczepiony.</p>	T	Art. 72	<p>Dotychczas nie wdrożone na poziomie Komisji Europejskiej.</p> <p>Po ich ustanowieniu, przepisy będą zaimplementowane w rozporządzeniu Ministra właściwego do spraw rolnictwa.</p> <p>Art. 72. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) szczegółowe terminy składania wniosków o dokonanie oceny polowej materiału szkółkarskiego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany,</p> <p>2) szczegółowe wymagania dotyczące wytwarzania i jakości materiału szkółkarskiego kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany, materiału szkółkarskiego CAC, materiału rozmnożeniowego i materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych, sadzonek winorośli, w szczególności:</p> <p>a) liczbę i terminy dokonywanych ocen stanu plantacji w odniesieniu do poszczególnych kategorii grup roślin lub gatunków,</p> <p>b) sposób dokonywania badań laboratoryjnych w odniesieniu do poszczególnych kategorii, stopni kwalifikacji lub poszczególnych grup roślin lub gatunków,</p> <p>c) liczbę rozmnożeń dla poszczególnych grup lub gatunków roślin materiału szkółkarskiego, z uwzględnieniem opisu poszczególnych kategorii i stopni kwalifikacji materiału szkółkarskiego,</p> <p>d) izolację przestrzenną od innych upraw, czystość gatunkową i odmianową, wiek roślin sadowniczych, zdrowotność oraz zmianowanie roślin,</p> <p>e) sposób oznaczania partii,</p> <p>3) metody oceny polowej, pobierania prób i oceny laboratoryjnej oraz oceny tożsamości odmianowej materiału szkółkarskiego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany,</p> <p>4) wykaz gatunków i odmian roślin, dla których materiał szkółkarski CAC może być wytwarzany z materiału szkółkarskiego kategorii kwalifikowany</p> <p>– biorąc pod uwagę cechy biologiczne poszczególnych grup lub gatunków roślin, specyfikę ich wytwarzania, a także właściwą identyfikację wytworzonego materiału siewnego.</p>	
Art. 5	<p>Rejestracja</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, aby dostawcy prowadzący działalność w ramach niniejszej dyrektywy byli urzędowo rejestrowani.</p> <p>2. Państwa członkowskie mogą postanowić, że ust. 1 nie będzie miał zastosowania do dostawców prowadzących sprzedaż wyłącznie dla niezawodowych konsumentów końcowych.</p> <p>3. Szczegółowe zasady dotyczące stosowania ust. 1 i 2 mogą zostać ustanowione zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2.</p>	T	Art. 87	<p>Art. 87. 1. Obrót materiałem szkółkarskim, materiałem rozmnożeniowym lub materiałem nasadzeniowym roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonkami winorośli może prowadzić dostawca, w tym dostawca wytwarzający taki materiał, jeżeli zgłosi zamiar prowadzenia obrotu tym materiałem siewnym wojewódzkiemu inspektorowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę dostawcy, albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania dostawcy – w przypadku gdy dostawcą jest osoba fizyczna prowadzącej działalność gospodarczą.</p> <p>2. Zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się w terminie 7 dni przed planowanym dniem rozpoczęcia prowadzenia obrotu materiałem siewnym.</p> <p>3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do:</p> <p>1) podmiotu prowadzącego sprzedaż materiału rozmnożeniowego lub materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych, sadzonek winorośli oraz materiału szkółkarskiego, jeżeli ten materiał siewny jest przeznaczony wyłącznie dla nieprofesjonalnych odbiorców;</p>	

				<p>2) producenta materiału rozmnożeniowego lub materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych, sadzonek winorośli oraz materiału szkółkarskiego, który wytwarza i sprzedaje ten materiał siewny na terenie tego samego powiatu, jeżeli ten materiał siewny jest przeznaczony wyłącznie dla nieprofesjonalnych odbiorców.</p> <p>4. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, zawiera następujące dane:</p> <p>1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę dostawcy, z tym że w przypadku gdy dostawcą jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;</p> <p>2) numer identyfikacji podatkowej (NIP), jeżeli został nadany;</p> <p>3) wskazanie rodzaju działalności, której ma dotyczyć wpis do ewidencji dostawców, z podaniem grup roślin uprawnych;</p> <p>4) imię i nazwisko osoby upoważnionej do kontaktów z wojewódzkim inspektorem;</p> <p>5) datę i podpis dostawcy albo osoby upoważnionej do reprezentowania dostawcy.</p> <p>5. Wojewódzki inspektor po otrzymaniu zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, wpisuje dostawcę do ewidencji dostawców.</p> <p>6. Do ewidencji dostawców wpisuje się dane, o których mowa w ust. 4 pkt 1–4.</p> <p>7. Wojewódzki inspektor po wpisaniu dostawcy do ewidencji dostawców wydaje dostawcy zaświadczenie o wpisie do tej ewidencji, zawierające numer dostawcy wynikający z ewidencji dostawców.</p>	
Art. 6	<p>Wymogi szczególne</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, aby materiał przedelitarny, materiał elitarny, materiał kwalifikowany oraz materiał CAC były produkowane na odpowiedzialność dostawców, którzy zajmują się wytwarzaniem lub reprodukcją materiału rozmnożeniowego i roślin sadowniczych. W tym celu dostawcy ci:</p> <ul style="list-style-type: none"> - identyfikują i monitorują punkty krytyczne własnego procesu produkcyjnego mające wpływ na jakość materiału, - przechowują informacje dotyczące monitorowania, o którym mowa w tiret pierwszym, tak aby na żądanie właściwego organu udostępnić je do zbadania, - w razie potrzeby pobierają próbki do analizy laboratoryjnej, oraz - zapewniają, aby podczas produkcji poszczególne partie materiału rozmnożeniowego pozostawały oddzielnie rozpoznawalne. <p>2. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku pojawienia się na terenie przedsiębiorstwa danego dostawcy zajmującego się wytwarzaniem materiału rozmnożeniowego szkodliwego organizmu wymienionego w załącznikach do dyrektywy 2000/29/WE lub o którym mowa w szczególnych wymogach ustanowionych zgodnie z art. 4 – w ilościach większych niż dozwolone w tych wymogach – dostawca niezwłocznie i bez uszczerbku dla wszelkich wymogów</p>	T	Art. 64	<p>Art. 64. 1. Dostawca wytwarzający materiał szkółkarski, materiał rozmnożeniowy lub materiał nasadzeniowy roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonki winorośli:</p> <p>1) prowadzi produkcję w sposób uwzględniający eliminowanie zagrożeń dla danej uprawy wynikających w szczególności z czynników zewnętrznych (punkty krytyczne) określonych przez dostawcę;</p> <p>2) prowadzi dokumentację dotyczącą:</p> <p>a) eliminowania zagrożeń, o których mowa w pkt 1,</p> <p>b) roślin, które:</p> <ul style="list-style-type: none"> - zostały zakupione i otrzymane od innych podmiotów, - są w produkcji, - zostały sprzedane i wysłane do innych podmiotów; <p>3) zapewnia identyfikację poszczególnych partii materiału podczas produkcji;</p> <p>4) pobiera, w razie potrzeby, próby do oceny laboratoryjnej dokonywanej przez urzędowe laboratorium lub akredytowane laboratorium;</p> <p>5) informuje wojewódzkiego inspektora o wystąpieniu organizmów kwarantannowych w rozumieniu przepisów o ochronie roślin;</p> <p>6) umożliwia przeprowadzenie kontroli wytwarzania materiału, w tym pobieranie prób;</p> <p>7) udziela informacji lub wyjaśnień w zakresie prowadzonej produkcji – na żądanie wojewódzkiego inspektora.</p> <p>2. Dostawca wytwarzający materiał szkółkarski, materiał rozmnożeniowy lub materiał nasadzeniowy roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonki winorośli przechowuje dokumentację, o której mowa w ust. 1 pkt 2, w</p>	

	<p> sprawozdawczych przewidzianych w dyrektywie 2000/29/WE zgłosił ten fakt właściwemu organowi i podjął wszelkie środki nałożone przez ten organ.</p> <p> 3. Państwa członkowskie zapewniają, aby w przypadku obrotu materiałem rozmnożeniowym lub roślinami sadowniczymi dostawcy prowadzili dokumentację sprzedaży i zakupów przez okres co najmniej 3 lat.</p> <p> Akapit pierwszy nie ma zastosowania do dostawców zwolnionych z obowiązku rejestracji zgodnie z art. 5 ust. 2.</p> <p> 4. Szczegółowe zasady dotyczące stosowania ust. 1 mogą zostać ustanowione zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2.</p>			<p> zakresie:</p> <p> 1) materiału rozmnożeniowego i materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych – przez 12 miesięcy od zakończenia cyklu produkcyjnego;</p> <p> 2) materiału szkółkarskiego oraz sadzonek winorośli – przez 3 lata od zakończenia cyklu produkcyjnego.</p> <p> 3. Przepisu ust. 1 pkt 2 lit. b nie stosuje się do dokumentów sprzedaży dla nieprofesjonalnych odbiorców.</p> <p> 4. Dostawca prowadzący wyłącznie obrót materiałem szkółkarskim, materiałem rozmnożeniowym i materiałem nasadzeniowym roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonkami winorośli, prowadzi dokumentację dotyczącą zakupu lub sprzedaży tego materiału, z wyłączeniem dokumentów sprzedaży dla nieprofesjonalnych odbiorców, oraz przechowuje ją przez 3 lata od zakończenia cyklu produkcyjnego.</p> <p> 5. Kontrole, o których mowa w ust. 1 pkt 6, są przeprowadzane przez wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na miejsce produkcji materiału szkółkarskiego oraz materiału rozmnożeniowego i materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonek winorośli.</p> <p> 6. Kontrole, o których mowa w ust. 1 pkt 6, w przypadku materiału szkółkarskiego CAC oraz materiału rozmnożeniowego i materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonek winorośli są przeprowadzane przynajmniej raz w danym sezonie wegetacyjnym.</p>	
Art. 7	<p> Identyfikacja odmiany</p> <p> 1. Materiał rozmnożeniowy i rośliny sadownicze wprowadza się do obrotu z oznaczeniem odmian, do których należą. Jeśli, w przypadku podkładek, materiał nie należy do odmiany, oznacza się gatunki lub krzyżówki międzygatunkowe tego materiału.</p> <p> 2. Odmiany, które oznacza się zgodnie z ust. 1, są:</p> <p> a) prawnie chronione poprzez prawo do ochrony odmian roślin, zgodnie z przepisami dotyczącymi ochrony nowych odmian;</p> <p> b) urzędowo zarejestrowane zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu; lub</p> <p> c) powszechnie znane; odmianę uznaje się za powszechnie znaną, jeżeli:</p> <p> (i) została urzędowo zarejestrowana w innym państwie członkowskim;</p> <p> (ii) złożono wniosek o jej urzędową rejestrację w którymkolwiek państwie członkowskim lub wniosek o prawo do ochrony odmian roślin, o którym mowa w lit. a); lub</p> <p> (iii) jeśli została już wprowadzona do obrotu przed dniem 30 września 2012 r. na terytorium danego państwa członkowskiego lub innego państwa członkowskiego, pod warunkiem że posiada urzędowo uznany opis.</p> <p> Oznaczenie, którego dokonuje się zgodnie z ust. 1, może odwoływać się także do odmiany, która nie ma istotnej wartości dla upraw profesjonalnych, pod warunkiem że odmiana ta posiada urzędowo uznany opis, a materiał</p>	T	Art. 66	<p> Art. 66. 1. Za materiał siewny kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych lub materiał szkółkarski CAC uznaje się materiał spełniający wymagania w zakresie wytwarzania i jakości określone w przepisach wydanych na podstawie art. 72 pkt 2, odmian:</p> <p> 1) chronionych wyłącznym prawem do odmiany;</p> <p> 2) wpisanych do krajowego rejestru;</p> <p> 3) powszechnie znanych.</p> <p> 2. Za odmiany powszechnie znane uznaje się odmiany:</p> <p> 1) wpisane do odpowiedniego rejestru innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego;</p> <p> 2) co do których złożono wnioski o wpis do krajowego rejestru, odpowiedniego rejestru innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub wnioski o przyznanie wyłącznego prawa do odmiany;</p> <p> 3) wprowadzone do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub innego państwa członkowskiego przed dniem 30 września 2012 r., dla których dostawca sporządza opis (urzędowo uznany opis) – w przypadku materiału szkółkarskiego CAC.</p> <p> 3. Za urzędowo uznany opis uznaje się opis odmiany sporządzony dla odmiany utrzymywanej przez dostawcę na liście odmian materiału szkółkarskiego CAC.</p> <p> 4. Dla gatunków i odmian roślin sadowniczych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 72 pkt 4 materiał szkółkarski CAC wytwarza się z materiału siewnego kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych.</p>	

	<p>rozmnożeniowy i rośliny sadownicze są w obrocie na terytorium danego państwa członkowskiego jako materiał CAC i w etykiecie lub w dokumencie noszą oznaczenie odwołujące się do niniejszego przepisu.</p> <p>3. Tak dalece jak to możliwe, każda odmiana otrzymuje tę samą nazwę we wszystkich państwach członkowskich, zgodnie ze środkami wykonawczymi, które mogą zostać przyjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2, lub, wobec braku tych środków, zgodnie z przyjętymi wskazówkami międzynarodowymi.</p> <p>4. Odmiany mogą być urzędowo zarejestrowane, jeśli spełniają określone urzędowo zatwierdzone warunki oraz posiadają urzędowy opis. Mogą one być także urzędowo zarejestrowane, jeśli ich materiał został już wprowadzony do obrotu przed dniem 30 września 2012 r. na terytorium danego państwa członkowskiego, pod warunkiem że posiadają urzędowo uznawany opis.</p> <p>Odmiana genetycznie zmodyfikowana może zostać urzędowo zarejestrowana tylko wtedy, gdy organizm zmodyfikowany genetycznie, z którego się składa, został zatwierdzony zgodnie z dyrektywą 2001/18/WE lub zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1829/2003.</p> <p>Jeżeli produkty pochodzące z roślin sadowniczych lub materiału rozmnożeniowego są przeznaczone do użytku jako żywność objęta zakresem art. 3 rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 lub jako składnik żywności bądź jako pasza objęta zakresem art. 15 tego rozporządzenia lub jako składnik paszy, dana odmiana może zostać urzędowo zarejestrowana tylko wtedy, gdy żywność lub pasza pochodzące z tego materiału zostały zatwierdzone zgodnie z tym rozporządzeniem.</p> <p>5. Wymagania dotyczące urzędowej rejestracji, o której mowa w ust. 4, ustala się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2, z uwzględnieniem najnowszych osiągnięć wiedzy naukowej i technicznej i obejmują one:</p> <ul style="list-style-type: none"> a) warunki dotyczące urzędowej rejestracji, które mogą obejmować w szczególności cechy odróżniające, stabilność i dostateczną jednolitość; b) cechy, które w niezbędnym zakresie należy uwzględnić przy badaniu różnych odmian; c) niezbędne wymagania dla przeprowadzania badań; d) okres ważności urzędowej rejestracji odmiany. <p>6. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2:</p> <ul style="list-style-type: none"> - można ustanowić system informowania właściwych organów państw członkowskich o odmianach lub gatunkach albo krzyżówkach międzygatunkowych, - można postanowić, że powstanie i będzie wydawany wspólny wykaz odmian. 				
Art. 8	<p>Skład i identyfikacja partii</p> <p>1. Podczas uprawy oraz podczas wyorywania lub oddzielania od materiału rodzicielskiego materiał rozmnożeniowy i rośliny</p>	T	Art. 64 Art. 72	2. Dostawca wytwarzający materiał szkółkarski, materiał rozmnożeniowy lub materiał nasadzeniowy roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonki winorośli przechowuje dokumentację, o której mowa w ust. 1 pkt 2, w	

<p>sadownicze są utrzymywane w osobnych partiach.</p> <p>2. Jeśli materiał rozmnożeniowy i rośliny sadownicze o różnym pochodzeniu umieszczane są razem lub mieszane podczas pakowania, przechowywania, transportu lub dostawy, dostawca przechowuje rejestry zawierające następujące dane: skład partii i pochodzenie poszczególnych składników.</p>			<p>zakresie:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) materiału rozmnożeniowego i materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych – przez 12 miesięcy od zakończenia cyklu produkcyjnego; 2) materiału szkółkarskiego oraz sadzonek winorośli – przez 3 lata od zakończenia cyklu produkcyjnego. <p>3. Przepisu ust. 1 pkt 2 lit. b nie stosuje się do dokumentów sprzedaży dla nieprofesjonalnych odbiorców.</p> <p>4. Dostawca prowadzący wyłącznie obrót materiałem szkółkarskim, materiałem rozmnożeniowym i materiałem nasadzeniowym roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonkami winorośli, prowadzi dokumentację dotyczącą zakupu lub sprzedaży tego materiału, z wyłączeniem dokumentów sprzedaży dla nieprofesjonalnych odbiorców, oraz przechowuje ją przez 3 lata od zakończenia cyklu produkcyjnego.</p> <p>5. Kontrole, o których mowa w ust. 1 pkt 6, są przeprowadzane przez wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na miejsce produkcji materiału szkółkarskiego oraz materiału rozmnożeniowego i materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonek winorośli.</p> <p>6. Kontrole, o których mowa w ust. 1 pkt 6, w przypadku materiału szkółkarskiego CAC oraz materiału rozmnożeniowego i materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonek winorośli są przeprowadzane przynajmniej raz w danym sezonie wegetacyjnym.</p> <p>Art. 72. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) szczegółowe terminy składania wniosków o dokonanie oceny polowej materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych, 2) wymagania w zakresie wytwarzania i jakości materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych, materiału szkółkarskiego CAC, materiału rozmnożeniowego i materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonek winorośli, z uwzględnieniem w szczególności: <ol style="list-style-type: none"> a) terminów dokonywania i liczby ocen stanu plantacji materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych w odniesieniu do poszczególnych kategorii grup roślin lub gatunków, b) metod dokonywania oceny laboratoryjnej w odniesieniu do poszczególnych kategorii, stopni kwalifikacji lub poszczególnych grup roślin lub gatunków, c) liczby rozmnożeń dla poszczególnych grup lub gatunków roślin materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych, z uwzględnieniem opisu poszczególnych kategorii i stopni kwalifikacji, d) izolacji przestrzennej od innych upraw, czystości gatunkowej i odmianowej, zdrowotności oraz zmianowania roślin, a także wieku roślin – dla materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych, e) sposobu oznaczania partii materiału szkółkarskiego lub materiału 	
---	--	--	--	--

				<p>rozmnożeniowego i materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonek winorośli,</p> <p>3) metody oceny polowej, pobierania prób i oceny laboratoryjnej oraz oceny tożsamości odmianowej materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych,</p> <p>4) wykaz gatunków i odmian roślin sadowniczych, dla których materiał szkółkarski CAC wytwarza się z materiału siewnego kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych</p> <p>– biorąc pod uwagę cechy biologiczne poszczególnych grup lub gatunków roślin, specyfikę ich wytwarzania, wysoką jakość materiału, a także zapewnienie właściwej identyfikacji wytworzonego materiału siewnego.</p>	
Art. 9	<p>Etykietowanie</p> <p>1. Materiał rozmnożeniowy i rośliny sadownicze wprowadza się do obrotu wyłącznie w dostatecznie jednolitych partiach oraz jeśli są:</p> <p>a) zakwalifikowane jako materiał CAC i zaopatrzone w dokument sporządzony przez dostawcę zgodnie ze szczególnymi wymogami ustanowionymi zgodnie z art. 4. Jeśli w takim dokumencie znajduje się urzędowe oświadczenie, oddziela się je wyraźnie od innych informacji zawartych w dokumencie; lub</p> <p>b) zakwalifikowane jako przedelitarny, elitarny lub kwalifikowany materiał rozmnożeniowy, a klasyfikacja ta została dokonana przez właściwy organ zgodnie ze szczególnymi wymogami ustanowionymi zgodnie z art. 4.</p> <p>Wymagania dotyczące etykietowania lub plombowania oraz pakowania materiału rozmnożeniowego lub roślin sadowniczych mogą zostać określone w środkach wykonawczych przyjętych zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 3.</p> <p>2. W przypadku detalicznej dostawy materiału rozmnożeniowego i roślin sadowniczych niezawodowemu konsumentowi końcowemu, wymagania dotyczące etykietowania, o których mowa w ust. 1, można ograniczyć do odpowiednich informacji o produkcie.</p> <p>3. W przypadku materiału rozmnożeniowego lub rośliny sadowniczej genetycznie zmodyfikowanej odmiany, na każdej etykietce, którą materiał ten opatrzone i w każdym dokumencie urzędowym bądź innym, który załączono do materiału objętego zakresem niniejszej dyrektywy, wyraźnie wskazuje się, że odmiana została zmodyfikowana genetycznie i podaje nazwy genetycznie zmodyfikowanych organizmów.</p>	T	<p>Art. 102 Art. 103</p> <p>Art. 102. 1. Do każdej przesyłki zawierającej jedną lub kilka partii wprowadzonego do obrotu materiału szkółkarskiego CAC, materiału rozmnożeniowego lub materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych dostawca dołącza informację o dostarczonym materiale, zwaną dalej „dokumentem dostawcy”.</p> <p>2. Dokument dostawcy sporządza się w dwóch egzemplarzach, przy czym jeden egzemplarz dołącza się do każdej przesyłki materiału, o której mowa w ust. 1, a drugi pozostawia u dostawcy.</p> <p>3. Dokument dostawcy zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) oznaczenie „jakość WE”; 2) oznaczenie „PL” jako oznaczenie państwa, w którym wystawiono ten dokument; 3) napis „Państwowa Inspekcja Ochrony Roślin i Nasiennictwa”; 4) numer w ewidencji dostawców; 5) oznaczenie dostawcy; 6) oznaczenie odbiorcy; 7) numer partii określony przez dostawcę; 8) datę wystawienia; 9) nazwę botaniczną; 10) nazwę odmiany lub nazwę odmiany podkładki albo jej opis; 11) liczbę roślin objętych dokumentem dostawcy; 12) kategorię; 13) nazwę państwa, w którym dokonano zbioru materiału – w przypadku importu z państw trzecich. <p>4. Dokumentem dostawcy dla materiału przeznaczonego dla nieprofesjonalnych odbiorców roślin sadowniczych, warzywnych lub ozdobnych może być etykieta zawierająca informacje, o których mowa w ust. 3 pkt 9 i 10.</p> <p>5. Dokumentem dostawcy może być paszport roślin, jeżeli zawiera informację, o których mowa w ust. 3 pkt 1, 3, 10, 12 i 13.</p> <p>Art. 103. 1. Materiał siewny kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych oraz materiał rozmnożeniowy winorośli zaopatruje się w etykiety wydawane przez:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wojewódzkiego inspektora – dla materiału wytworzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, albo 2) właściwy urząd innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego – dla materiału wytworzonego na terytorium tego państwa. 		

				<p>2. Etykiety, o których mowa w ust. 1, są etykietami urzędowymi.</p> <p>3. Na etykietach umieszcza się informacje identyfikujące materiał siewny określone w przepisach wydanych na podstawie art. 103 ust. 9 pkt 1 lit. b oraz informacje określone w przepisach odrębnych.</p> <p>4. Za etykiety, o których mowa w ust. 1, uznaje się również paszport roślin, jeżeli zawiera informacje, które powinny być umieszczone na etykiecie.</p> <p>5. Wojewódzki inspektor może upoważnić dostawcę do wypełniania etykiet urzędowych. Przepisy art. 98 ust. 2–6 stosuje się odpowiednio.</p> <p>6. Sadzonki winorośli zaopatruje się w etykietę dostawcy.</p> <p>7. Do każdej przesyłki zawierającej jedną lub kilka partii materiału siewnego kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych wytworzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dostawca dołącza wypis ze świadectwa oceny polowej.</p> <p>8. Dostawca przechowuje kopie wypisów ze świadectwa oceny polowej oraz kopie dokumentów dostawcy przez 3 lata od dnia ich wydania.</p> <p>9. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) szczegółowy sposób etykietowania materiału siewnego kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych oraz materiału rozmnożeniowego winorośli, z uwzględnieniem: <ol style="list-style-type: none"> a) rozmiarów i koloru etykiet ustalonych dla poszczególnych kategorii i stopni kwalifikacji materiału siewnego, b) treści informacji zamieszczanych na etykietach, 2) informacje, które zamieszcza się na etykiecie dostawcy sadzonek winorośli, 3) wzór wypisu ze świadectwa oceny polowej, o którym mowa w ust. 5 – mając na względzie postęp techniki w tej dziedzinie, zapewnienie identyfikacji materiału siewnego i rozwiązania stosowane przez międzynarodowe organizacje nasienne oraz biorąc pod uwagę rodzaj i gatunek roślin oraz kategorię materiału siewnego. 	
Art. 10	<p>Artykuł 10</p> <p>Obrót lokalny</p> <p>1. Państwa członkowskie mogą zwolnić:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) drobnych producentów, których cała produkcja oraz sprzedaż materiału rozmnożeniowego i roślin sadowniczych przeznaczona jest do ostatecznego użytku osób na rynku lokalnym, niezajmujących się zawodowo produkcją roślinną ("obróć lokalny"), od stosowania przepisów art. 9 ust. 1; b) lokalny obrót materiałem rozmnożeniowym i roślinami sadowniczymi produkowanymi przez drobnych producentów korzystających z powyższego zwolnienia od kontroli i urzędowych inspekcji przewidzianych w art. 13. <p>2. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2, można przyjąć środki wykonawcze dotyczące innych wymagań odnośnie do zwolnień, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, w szczególności w odniesieniu do pojęć "drobnych producentów" i "rynku lokalnego" oraz właściwych procedur.</p>	T	Art. 87	<p>Art. 87. 1. Obrót materiałem szkółkarskim, materiałem rozmnożeniowym lub materiałem nasadzeniowym roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonkami winorośli może prowadzić dostawca, w tym dostawca wytwarzający taki materiał, jeżeli zgłosi zamiar prowadzenia obrotu tym materiałem siewnym wojewódzkiemu inspektorowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę dostawcy, albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania dostawcy – w przypadku gdy dostawcą jest osoba fizyczna prowadzącej działalność gospodarczą.</p> <p>2. Zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się w terminie 7 dni przed planowanym dniem rozpoczęcia prowadzenia obrotu materiałem siewnym.</p> <p>3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) podmiotu prowadzącego sprzedaż materiału rozmnożeniowego lub materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych, sadzonek winorośli oraz materiału szkółkarskiego, jeżeli ten materiał siewny jest przeznaczony wyłącznie dla nieprofesjonalnych odbiorców; 2) producenta materiału rozmnożeniowego lub materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych, sadzonek winorośli oraz materiału 	

				szkółkarskiego, który wytwarza i sprzedaje ten materiał siewny na terenie tego samego powiatu, jeżeli ten materiał siewny jest przeznaczony wyłącznie dla nieprofesjonalnych odbiorców. 4. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, zawiera następujące dane: 1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę dostawcy, z tym że w przypadku gdy dostawcą jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby; 2) numer identyfikacji podatkowej (NIP), jeżeli został nadany; 3) wskazanie rodzaju działalności, której ma dotyczyć wpis do ewidencji dostawców, z podaniem grup roślin uprawnych; 4) imię i nazwisko osoby upoważnionej do kontaktów z wojewódzkim inspektorem; 5) datę i podpis dostawcy albo osoby upoważnionej do reprezentowania dostawcy. 5. Wojewódzki inspektor po otrzymaniu zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, wpisuje dostawcę do ewidencji dostawców. 6. Do ewidencji dostawców wpisuje się dane, o których mowa w ust. 4 pkt 1–4. 7. Wojewódzki inspektor po wpisaniu dostawcy do ewidencji dostawców wydaje dostawcy zaświadczenie o wpisie do tej ewidencji, zawierające numer dostawcy wynikający z ewidencji dostawców.	
Art. 11	Czasowe trudności w dostawie W przypadku czasowych trudności w dostawie, dotyczących materiału rozmnożeniowego i roślin sadowniczych spełniających wymagania niniejszej dyrektywy, spowodowanych katastrofami naturalnymi lub nieprzewidzianymi okolicznościami, można podjąć środki, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2, dotyczące dopuszczenia do obrotu materiału rozmnożeniowego i roślin sadowniczych niespełniających powyższych wymagań.	N			
Art. 12	Artykuł 12 1. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2, podejmuje się decyzję, czy materiał rozmnożeniowy i rośliny sadownicze wytwarzane w państwie trzecim oraz spełniające te same wymogi odnoszące się do obowiązków dostawcy, tożsamości, cech, zdrowia roślin, podłoża uprawowego, pakowania, przeprowadzonych inspekcji, oznaczania i plombowania odpowiadają pod każdym z wyżej wymienionych względów materiałowi rozmnożeniowemu i roślinom sadowniczym produkowanym we Wspólnocie i spełniającym wymogi niniejszej dyrektywy. 2. W oczekiwaniu na decyzję, o której mowa w ust. 1, państwa członkowskie mogą do dnia 31 grudnia 2010 r., nie naruszając przepisów dyrektywy 2000/29/WE, stosować do przywozu materiału rozmnożeniowego i roślin sadowniczych z państw trzecich warunki odpowiadające co najmniej podanym, tymczasowo lub na stałe, w szczególnych wymogach	T	Art. 104	Art. 104. 1. Do obrotu dopuszcza się: 12) materiał szkółkarski sprowadzany z państw trzecich, który spełnia wymagania określone co najmniej dla materiału szkółkarskiego CAC;	

	<p>przyjętych zgodnie z art. 4. Jeśli warunki takie nie są ustanowione w szczególnych wymogach, to warunki przywozu powinny odpowiadać co najmniej tym mającym zastosowanie do produkcji w danych państwach członkowskich.</p> <p>Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2, termin określony w akapicie pierwszym niniejszego ustępu może, dla różnych państw trzecich, zostać odroczone do podjęcia decyzji, o której mowa w ust. 1 niniejszego artykułu.</p> <p>Materiał rozmnożeniowy i rośliny sadownicze przywożone przez państwo członkowskie zgodnie z decyzją podjętą przez to państwo członkowskie zgodnie z akapitem pierwszym, nie podlegają ograniczeniom handlowym w innych państwach członkowskich dotyczącym kwestii, o których mowa w ust. 1.</p>				
Art. 13	<p>Urzędowa inspekcja</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, aby materiał rozmnożeniowy i rośliny sadownicze były poddawane urzędowej inspekcji w czasie produkcji i wprowadzania do obrotu w celu sprawdzenia zgodności z wymogami i warunkami niniejszej dyrektywy. W tym celu właściwy organ ma swobodny dostęp do całego terenu przedsiębiorstwa dostawcy o każdej rozsądnej porze.</p> <p>2. Właściwe organy mogą, zgodnie z ustawodawstwem krajowym, delegować zadania przewidziane w niniejszej dyrektywie, na ich odpowiedzialność i pod ich nadzorem, osobie prawnej prawa publicznego lub prywatnego, której zgodnie z urzędowo zatwierdzonym statutem zostało powierzone wyłącznie wykonywanie szczególnych zadań publicznych, pod warunkiem że taka osoba ani jej członkowie nie mają osobistego interesu w wyniku podejmowanych przez nią działań.</p> <p>Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2, jakakolwiek osoba prawna powołana w imieniu właściwego organu, działająca z upoważnienia i pod nadzorem takiego organu, może zostać zatwierdzona, pod warunkiem że osoba taka nie ma osobistego interesu w wyniku podejmowanych przez nią działań.</p> <p>Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o ich właściwych organach. Komisja przekazuje te informacje pozostałym państwom członkowskim.</p> <p>3. Szczegółowe zasady stosowania ust. 1 przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2. Zasady te są proporcjonalne wobec kategorii danego materiału.</p>	T	Art. 121	<p>Art. 121. 1. Kontrola materiału siewnego polega na losowym sprawdzeniu wymagań w zakresie jakości oraz spełniania innych wymagań w zakresie wytwarzania, oceny i przechowywania materiału siewnego, a także obrotu tym materiałem.</p> <p>2. Kontrolę materiału siewnego przeprowadza wojewódzki inspektor.</p> <p>3. Pobieranie prób urzędowych i ocena materiału siewnego, dokonywane przez organy Państwowej Inspekcji w ramach kontroli, nie podlegają opłacie.</p> <p>4. Jeżeli w wyniku kontroli materiału siewnego stwierdzono, że jedna lub kilka partii materiału siewnego nie odpowiadają wymaganiom w zakresie jakości albo wytwarzania, oceny i przechowywania materiału siewnego lub obrotu tym materiałem, wojewódzki inspektor, w drodze decyzji, w zależności od zakresu i stopnia naruszeń, może:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nakazać usunięcie, w określonym terminie, nieprawidłowości stwierdzonych w trakcie kontroli; 2) zakazać prowadzenia obrotu partią materiału siewnego niespełniającą wymagań; 3) nakazać poddanie partii materiału siewnego niespełniającej wymagań zabiegom uniemożliwiającym użycie go do siewu, sadzenia, szczepienia, okulizacji lub tylko do rozmnażania roślin. <p>5. Decyzje, o których mowa w ust. 4, podlegają natychmiastowemu wykonaniu.</p> <p>6. Do podmiotów, o których mowa w art. 86 ust. 1 i art. 87 ust. 1, niebędących przedsiębiorcami w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 i Nr 239, poz. 1593) stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 5 tej ustawy.</p>	
Art. 14	<p>Monitorowanie przez Wspólnotę</p> <p>1. Próby lub, w miarę potrzeby, testy przeprowadza się w państwach członkowskich na próbkach w celu sprawdzenia, czy materiał rozmnożeniowy lub rośliny sadownicze spełniają wymogi i warunki niniejszej dyrektywy, włączając te dotyczące zdrowia roślin. Komisja może organizować inspekcje prób przeprowadzane przez przedstawicieli państw</p>	T	Art. 122	<p>Art. 122. 1. Z materiału siewnego znajdującego się w obrocie pobiera się kontrolne próby do wspólnotowych testów i doświadczeń porównawczych w celu sprawdzenia jego jakości oraz harmonizacji metod dokonywania oceny.</p> <p>2. Główny Inspektor pobiera i przesyła próby materiału siewnego, o których mowa w ust. 1, do odpowiednich jednostek prowadzących wspólnotowe testy i doświadczenia porównawcze, zgodnie z przepisami</p>	

	<p>członkowskich i Komisji.</p> <p>2. Wspólnotowe testy porównawcze i próby przeprowadza się we Wspólnocie dla kontroli granicznej próbek materiału rozmnożeniowego lub roślin sadowniczych wprowadzanych do obrotu zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy, niezależnie od tego, czy są one obowiązujące czy uznaniowe, włączając te dotyczące zdrowia roślin. Testy porównawcze i próby mogą obejmować, co następuje:</p> <ul style="list-style-type: none"> - materiał rozmnożeniowy lub rośliny sadownicze produkowane w państwach trzecich, - materiał rozmnożeniowy lub rośliny sadownicze nadające się dla rolnictwa ekologicznego, - materiał rozmnożeniowy lub rośliny sadownicze wprowadzane do obrotu w związku ze środkami mającymi na celu ochronę różnorodności genetycznej. <p>3. Testy porównawcze i próby, o których mowa w ust. 2, stosuje się w celu zharmonizowania technicznych metod certyfikacji oraz w celu sprawdzenia, czy zostały spełnione warunki, którym musi odpowiadać materiał rozmnożeniowy i rośliny sadownicze.</p> <p>4. Komisja, działając zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2, podejmuje niezbędne ustalenia dotyczące przeprowadzania testów porównawczych i prób. Komisja powiadamia komitet, o którym mowa w art. 19 ust. 2, o technicznych uzgodnieniach dotyczących przeprowadzania testów i prób i ich wynikach. Jeżeli występują problemy ze zdrowiem roślin, Komisja powiadamia Stały Komitet ds. Zdrowia Roślin.</p> <p>5. Wspólnota może wnieść wkład finansowy dla przeprowadzania testów i prób przewidzianych w ust. 2 i 3. Wkład finansowy nie przekracza rocznych środków wyznaczonych przez organy budżetowe.</p> <p>6. Testy i próby, na które można przeznaczyć wkład finansowy ze Wspólnoty, oraz szczegółowe zasady dostarczania wkładu finansowego ustala się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2.</p> <p>7. Testy i próby przewidziane w ust. 2 i 3 mogą być przeprowadzone jedynie przez organy państwowe lub osoby prawne działające w imieniu państwa.</p>			Unii Europejskiej dotyczącymi przeprowadzania doświadczeń i testów porównawczych.	
Art. 15	<p>Kontrole wspólnotowe w państwach członkowskich</p> <p>1. Eksperti Komisji mogą, we współpracy z właściwymi organami państw członkowskich, przeprowadzać kontrole na miejscu, o ile jest to konieczne do zapewnienia jednolitego stosowania przepisów niniejszej dyrektywy, w szczególności w celu sprawdzenia, czy dostawcy rzeczywiście spełniają wymagania niniejszej dyrektywy. Państwo członkowskie, na którego terytorium jest przeprowadzana kontrola, udziela ekspertom wszelkiej niezbędnej pomocy w wypełnianiu ich obowiązków. Komisja informuje państwa członkowskie o wyniku kontroli.</p>	T		<p>Ustawa z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin</p> <p>Art. 86. 1. Główny Inspektor współpracuje i reprezentuje Inspekcję przed organami Unii Europejskiej i państw trzecich oraz innymi organizacjami międzynarodowymi, których Rzeczpospolita Polska jest członkiem, właściwymi do spraw zdrowia roślin i nasienneictwa.</p> <p>2. Główny Inspektor przekazuje Komisji Europejskiej wszelkie informacje wymagane przez tę Komisję z zakresu ochrony roślin i nasienneictwa.</p> <p>3. Główny Inspektor może wystąpić z wnioskiem do Komisji Europejskiej o wsparcie finansowe na cele fitosanitarne i jest odpowiedzialny za prawidłowe wydatkowanie przyznanych środków.</p>	

	2. Szczegółowe zasady stosowania ust. 1 przyjmuje się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 2.				
Art. 16	<p>Działania następcze podejmowane przez państwa członkowskie</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, aby materiał rozmnożeniowy i rośliny sadownicze produkowane na ich terytoriach i przeznaczone do obrotu spełniały wymagania niniejszej dyrektywy.</p> <p>2. Jeśli podczas urzędowej inspekcji, o której mowa w art. 13, lub prób, o których mowa w art. 14, zostanie stwierdzone, że materiał rozmnożeniowy lub rośliny sadownicze nie spełniają wymogów niniejszej dyrektywy, właściwy organ państwa członkowskiego podejmuje odpowiednie działania w celu zapewnienia ich zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy lub, jeśli nie jest to możliwe, zakazuje obrotu tym materiałem rozmnożeniowym i tymi roślinami sadowniczymi we Wspólnocie.</p> <p>3. Jeśli zostanie stwierdzone, że materiał rozmnożeniowy lub rośliny sadownicze wprowadzone do obrotu przez konkretnego dostawcę nie spełniają wymogów i warunków niniejszej dyrektywy, dane państwo członkowskie zapewnia, aby zostały podjęte odpowiednie środki w stosunku do tego dostawcy. Jeśli zakazano dostawcy obrotu materiałem rozmnożeniowym i roślinami sadowniczymi, państwo członkowskie informuje o tym Komisję i właściwe organy krajowe innych państw członkowskich.</p> <p>4. Wszelkie środki podjęte na podstawie ust. 3 zostają wycofane, gdy tylko zostanie ustalone z dostateczną pewnością, że materiał rozmnożeniowy lub rośliny sadownicze przeznaczone do obrotu przez dostawcę będą w przyszłości spełniały wymogi i warunki niniejszej dyrektywy.</p>	T	<p>Art. 90</p> <p>Art. 121</p>	<p>Art. 90. 1. W przypadku stwierdzenia naruszenia przez podmioty, o których mowa w art. 84 ust. 1, art. 86 ust. 1 i art. 87 ust. 1, wpisane odpowiednio do ewidencji przedsiębiorców, ewidencji rolników albo ewidencji dostawców, przepisów dotyczących jakości, wytwarzania i przechowywania materiału siewnego oraz obrotu tym materiałem, wojewódzki inspektor właściwy ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę podmiotu, albo miejsce wykonywania działalności, w zależności od zakresu i stopnia stwierdzonych naruszeń, może:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nakazać, w zaleceniach pokontrolnych, usunięcie uchybień w wyznaczonym terminie; 2) zakazać, w drodze decyzji, prowadzenia obrotu materiałem siewnym. <p>2. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 2, wojewódzki inspektor wykreśla podmiot, o którym mowa w art. 84 ust. 1, art. 86 ust. 1 i art. 87 ust. 1, odpowiednio z ewidencji przedsiębiorców, ewidencji rolników albo ewidencji dostawców.</p> <p>3. Decyzja, o której mowa w ust. 1 pkt 2, podlega natychmiastowemu wykonaniu.</p> <p>4. Podmiot, któremu zakazano prowadzenia obrotu materiałem siewnym, może ponownie zgłosić zamiar prowadzenia obrotu tym materiałem nie wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 1 pkt 2, stała się ostateczna. Przepisy art. 84, 86 i 87 stosuje się odpowiednio.</p> <p>5. Główny Inspektor informuje Komisję Europejską oraz właściwe urzędy państw członkowskich o wykreśleniu dostawcy z ewidencji dostawców.</p> <p>Art. 121. 1. Kontrola materiału siewnego polega na losowym sprawdzeniu wymagań w zakresie jakości oraz spełniania innych wymagań w zakresie wytwarzania, oceny i przechowywania materiału siewnego, a także obrotu tym materiałem.</p> <p>2. Kontrolę materiału siewnego przeprowadza wojewódzki inspektor.</p> <p>3. Pobieranie prób urzędowych i ocena materiału siewnego, dokonywane przez organy Państwowej Inspekcji w ramach kontroli, nie podlegają opłacie.</p> <p>4. Jeżeli w wyniku kontroli materiału siewnego stwierdzono, że jedna lub kilka partii materiału siewnego nie odpowiadają wymaganiom w zakresie jakości albo wytwarzania, oceny i przechowywania materiału siewnego lub obrotu tym materiałem, wojewódzki inspektor, w drodze decyzji, w zależności od zakresu i stopnia naruszeń, może:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nakazać usunięcie, w określonym terminie, nieprawidłowości stwierdzonych w trakcie kontroli; 2) zakazać prowadzenia obrotu partią materiału siewnego niespełniającą wymagań; 3) nakazać poddanie partii materiału siewnego niespełniającej wymagań zabiegom uniemożliwiającym użycie go do siewu, sadzenia, szczepienia, okulizacji lub tylko do rozmnażania roślin. <p>5. Decyzje, o których mowa w ust. 4, podlegają natychmiastowemu wykonaniu.</p>	

				6. Do podmiotów, o których mowa w art. 86 ust. 1 i art. 87 ust. 1, niebędących przedsiębiorcami w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 i Nr 239, poz. 1593) stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 5 tej ustawy.	
Art. 17	Klauzula dotycząca swobodnego przepływu 1. Obrót materiałem rozmnożeniowym i roślinami sadowniczymi spełniającymi wymogi niniejszej dyrektywy nie podlega ograniczeniom handlowym dotyczącym dostawy, zdrowia roślin, podłoża uprawowego i przeprowadzanych inspekcji innych niż ustanowione w niniejszej dyrektywie. 2. W odniesieniu do materiału rozmnożeniowego i roślin sadowniczych rodzajów i gatunków, o których mowa w załączniku I, państwa członkowskie powstrzymują się od nakładania bardziej rygorystycznych warunków lub ograniczeń handlowych innych niż warunki ustanowione w niniejszej dyrektywie lub w szczególnych wymogach ustanowionych zgodnie z art. 4 lub w odpowiednim przypadku warunki obowiązujące w dniu 28 kwietnia 1992 r.	T	Art. 104	Art. 104. 1. Do obrotu dopuszcza się: 1) materiał siewny kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany, kategorii standard i kategorii handlowy odmian rolniczych i warzywnych wpisanych do krajowego rejestru, odpowiednich rejestrów innych państw członkowskich lub wspólnotowego katalogu lub rejestru państwa stowarzyszonego; 2) materiał siewny kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany i kategorii standard odmian skreślonych z krajowego rejestru, odpowiednich rejestrów innych państw członkowskich lub wspólnotowego katalogu lub rejestru państwa stowarzyszonego; 3) materiał siewny kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych wpisanych do krajowego rejestru, odpowiednich rejestrów innych państw członkowskich albo państw trzecich lub chronionych wyłącznym prawem do odmiany lub odmian powszechnie znanych; 7) materiał szkółkarski CAC; 12) materiał szkółkarski sprowadzany z państw trzecich, który spełnia wymagania określone co najmniej dla materiału szkółkarskiego CAC;	
Art. 18	Zmiany i dostosowanie załączników Komisja może, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 19 ust. 3, wprowadzać zmiany do załącznika I, aby dostosować go do nowych osiągnięć naukowych i technicznych.	N			
Art. 19	Komitet 1. Komisję wspomaga Stały Komitet ds. Materiału Rozmnożeniowego oraz Rodzajów i Gatunków Roślin Sadowniczych, zwany dalej "komitetem". 2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu, zastosowanie mają art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE. Okres określony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc. 3. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE. Okres określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące. 4. Komitet uchwała swój regulamin wewnętrzny.	N			
Art. 20	Transpozycja 1. Państwa członkowskie przyjmują i opublikują, najpóźniej do dnia 31 marca 2010 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania art. 1 ust. 2 i 3; art. 2, 3, 5, 6, art. 7 ust. 2, 3 i 4, art. 9 ust. 3, art. 12 ust. 2, art. 13 ust. 1, art. 16 i art. 21. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji między tymi przepisami a niniejszą dyrektywą. Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 30 września	N			

	<p>2012 r.</p> <p>2. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Zawierają także oświadczenie, zgodnie z którym odesłania w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych do dyrektywy uchylonej niniejszą dyrektywą interpretowane są jako odesłania do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odesłania i formułowania takiego oświadczenia określone są przez państwa członkowskie.</p> <p>3. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.</p>				
Art. 21	<p>Srodki przejściowe</p> <p>Państwa członkowskie mogą do dnia 31 grudnia 2018 r. zezwalać na wprowadzanie do obrotu na ich terytorium materiału rozmnożeniowego i roślin sadowniczych pochodzących od roślin rodzicielskich, które istniały przed dniem 30 września 2012 r. i zostały urzędowo zakwalifikowane jako materiał CAC lub spełniały warunki, od których zależy ta kwalifikacja przed dniem 31 grudnia 2018 r. Taki materiał rozmnożeniowy i takie rośliny sadownicze, jeśli są wprowadzane do obrotu, powinny w etykiecie lub dokumencie nosić oznaczenie odwołujące się do niniejszego artykułu. Po dniu 31 grudnia 2018 r. materiał rozmnożeniowy i rośliny sadownicze mogą być wprowadzane do obrotu, jeżeli spełnione zostały wymogi niniejszej dyrektywy.</p>	T	Art. 132	<p>Art. 132. 1. Materiał siewny roślin sadowniczych kategorii CAC wytworzony z plantacji założonych przed dniem 30 września 2012 r. może znajdować się w obrocie do dnia 31 grudnia 2018 r.</p> <p>2. W przypadku materiału siewnego roślin sadowniczych, o którym mowa w ust. 1, na etykiecie lub dokumencie dostawcy umieszcza się napis „dyrektywa Rady 2008/90/WE art. 21”.</p>	
Art. 22	<p>Uchylenie</p> <p>1. Dyrektywa 92/34/EWG, zmieniona aktami wymienionymi w części A załącznika II, zostaje niniejszym uchylona z dniem 30 września 2012 r., nie naruszając zobowiązań państw członkowskich związanych z terminami transpozycji do prawa krajowego i rozpoczęcia stosowania dyrektyw wymienionych w części B załącznika II.</p> <p>2. Odniesienia do uchylonej dyrektywy są traktowane jako odniesienia do niniejszej dyrektywy i powinny być czytane zgodnie z tabelą korelacji zamieszczoną w załączniku III.</p>	N			
Art. 23	<p>Wejście w życie</p> <p>Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.</p>	N			
Art. 24	<p>Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.</p>	N			
Załącznik 1	<p>ZAŁĄCZNIK I</p> <p>Wykaz rodzajów i gatunków, do których stosuje się niniejszą dyrektywę</p> <p>Castanea sativa Mill. Citrus L.</p>	T	Art. 1	<p>3. Wykaz gatunków roślin, o których mowa w ust. 1, ogłasza minister właściwy do spraw rolnictwa, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, z podziałem na grupy i podgrupy roślin, podając nazwę w języku polskim i nazwę botaniczną rośliny.</p>	

	<p>Corylus avellana L. Cydonia oblonga Mill. Ficus carica L. Fortunella Swingle Fragaria L. Juglans regia L. Malus Mill. Olea europaea L. Pistacia vera L. Poncirus Raf. Prunus amygdalus Batsch Prunus armeniaca L. Prunus avium (L.) L. Prunus cerasus L. Prunus domestica L. Prunus persica (L.) Batsch Prunus salicina Lindley Pyrus L. Ribes L. Rubus L. Vaccinium L.</p>				
Załącznik 2	Tabele wdrożeniowe	N			
Załącznik 3	Tabela korelacji	N			
TYTUŁ PROJEKTU:			Projekt ustawy o nasiennictwie		
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO / WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH			Dyrektywa Komisji 2009/145/WE z dnia 26 listopada 2009 r. przewidująca pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i regionach i zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian		
Jedn. red.	Treść przepisu UE	Koniecz- ność wdrożeń a	Jedn. red. (*)	Treść przepisu/ów projektu (*)	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne

		T / N			wymogi prawa UE (**)
	Dyrektywa Komisji 2009/145/WE z dnia 26 listopada 2009 r. przewidująca pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i regionach i zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian	N			
Art. 1	<p>Przedmiot</p> <p>1. W przypadku gatunków warzyw, o których mowa w dyrektywie 2002/55/WE, niniejsza dyrektywa ustanawia pewne odstępstwa w zakresie ochrony in situ i zrównoważonego wykorzystywania zasobów genetycznych roślin poprzez uprawę i obrót:</p> <p>a) w odniesieniu do włączenia do krajowych katalogów odmian gatunków warzyw, zgodnie z dyrektywą 2002/55/WE, populacji miejscowych i odmian tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i regionach i zagrożonych erozją genetyczną, zwanych dalej "odmianami chronionymi"; oraz</p> <p>b) w odniesieniu do włączenia do katalogów, o których mowa w lit. a), odmian niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, ale wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, zwanych dalej "odmianami wyprodukowanymi w celu uprawy w określonych warunkach"; oraz</p> <p>c) w odniesieniu do wprowadzenia do obrotu materiału siewnego takich odmian chronionych i odmian wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach.</p> <p>2. Jeżeli niniejsza dyrektywa nie stanowi inaczej, zastosowanie ma dyrektywa 2002/55/WE.</p>	N			
Art. 2	<p>Definicje</p> <p>Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:</p> <p>a) "ochrona in situ" oznacza ochronę materiału genetycznego w jego naturalnym otoczeniu, a w przypadku gatunków roślin uprawnych – w środowisku rolniczym, w którym wykształciły swoje właściwości wyróżniające;</p> <p>b) "erozja genetyczna" oznacza postępującą w czasie utratę różnorodności genetycznej pomiędzy populacjami i odmianami tego samego gatunku i w ich obrębie lub ograniczenie bazy genetycznej gatunku spowodowane ingerencją człowieka lub zmianami środowiskowymi;</p> <p>c) "populacja miejscowa" oznacza zestaw populacji lub klonów gatunku rośliny, które w sposób naturalny przystosowały się do warunków środowiskowych swojego regionu.</p>	T	Art. 3	<p>1. W rozumieniu ustawy określenie:</p> <p>....</p> <p>4) odmiana regionalna (odmiana dla zachowania bioróżnorodności) – oznacza populację miejscową lub odmianę naturalnie przystosowaną do warunków lokalnych, zagrożoną postępującą z czasem utratą różnorodności genetycznej pomiędzy populacjami i w obrębie populacji lub odmian tego samego gatunku lub ograniczeniem bazy genetycznej gatunku spowodowanym ingerencją człowieka lub zmianami warunków środowiskowych (erozja genetyczna) roślin rolniczych lub roślin warzywnych;</p> <p>5) odmiana amatorska (odmiana odkryta i wyprowadzona do uprawy w szczególnych warunkach) – oznacza odmianę roślin warzywnych odkrytą i wyprowadzoną z przeznaczeniem do uprawy w szczególnych warunkach agrotechnicznych, klimatycznych lub glebowych, która nie ma znaczenia dla towarowej produkcji warzyw, ale ma znaczenie dla zachowania</p>	

			Art. 28	<p>bioróżnorodności;</p> <p>6) populacja miejscowa – oznacza zbiór populacji gatunku rośliny lub zbiór jednorodnego genetycznie wegetatywnego potomstwa pojedynczej rośliny w ramach gatunku rośliny (klony), które w sposób naturalny przystosowały się do warunków środowiskowych regionu pochodzenia;</p> <p>1. Odmianę regionalną wpisuje się do krajowego rejestru, jeżeli:</p> <p>1) ma znaczenie w określonym regionie, w którym odmiana ta była tradycyjnie uprawiana i do którego naturalnie się przystosowała, zwanym dalej „regionem pochodzenia”, dla:</p> <p>a) zachowania materiału genetycznego w jego naturalnym otoczeniu, a w przypadku gatunków roślin uprawnych – w środowisku rolniczego gospodarowania, w którym gatunki wykształciły swoje właściwości wyróżniające (zachowania <i>in situ</i>),</p> <p>b) zrównoważonego wykorzystania zasobów genetycznych roślin populacji miejscowych i odmian przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i zagrożonych erozją genetyczną;</p>	
Art. 3	<p>Artykuł 3</p> <p>Odmiany chronione</p> <p>1. Państwa członkowskie mogą zatwierdzać odmiany chronione spełniające wymagania przewidziane w art. 4 i 5.</p> <p>2. Odmiany chronione są zatwierdzane w następujący sposób:</p> <p>a) państwa członkowskie mogą zatwierdzić odmianę jako odmianę, której materiał siewny może być albo zakwalifikowany jako "kwalifikowany materiał siewny odmiany chronionej", albo zweryfikowany jako "standardowy materiał siewny odmiany chronionej". Odmiana taka jest wprowadzana do wspólnego katalogu odmian gatunków warzyw jako "odmiana chroniona, której materiał siewny jest kwalifikowany zgodnie z art. 10 dyrektywy Komisji 2009/145/WE, lub zweryfikowana zgodnie z art. 11 tej dyrektywy";</p> <p>b) państwa członkowskie mogą zatwierdzić odmianę jako odmianę, której materiał siewny może być jedynie zweryfikowany jako "standardowy materiał siewny odmiany chronionej". Odmiana ta jest wprowadzana do wspólnego katalogu odmian gatunków warzyw jako "odmiana chroniona, której materiał siewny jest weryfikowany zgodnie z art. 11 dyrektywy Komisji 2009/145/WE".</p>	T	<p>Art. 3</p> <p>1. W rozumieniu ustawy określenie:</p> <p>....</p> <p>12) materiał siewny kategorii standard – oznacza:</p> <p>b) materiał siewny odmiany regionalnej lub odmiany amatorskiej, spełniający wymagania w zakresie wytwarzania i jakości dla tej kategorii, wytworzony przez zachowującego odmianę i przez niego oceniony, który jest przeznaczony do celów innych niż produkcja materiału siewnego,</p> <p>15) materiał siewny odmiany regionalnej – oznacza materiał siewny wytworzony przez zachowującego odmianę i przez niego oceniony, spełniający wymagania w zakresie wytwarzania i jakości określone dla tego materiału;</p> <p>Art. 53. 1. Zachowujący odmianę dokonuje oceny polowej i oceny laboratoryjnej materiału siewnego:</p> <p>1) odmian regionalnych roślin rolniczych własnych odmian – w celu uznania go za materiał siewny spełniający wymagania określone dla kategorii kwalifikowany;</p> <p>2) odmian regionalnych roślin warzywnych własnych odmian – w celu uznania go za materiał siewny kategorii kwalifikowany lub kategorii standard;</p> <p>3) odmian amatorskich własnych odmian – w celu uznania go za materiał siewny kategorii standard.</p> <p>2. Zachowujący odmianę pobiera próby do:</p> <p>1) oceny laboratoryjnej materiału siewnego odmian regionalnych i odmian amatorskich;</p> <p>2) oceny weryfikacyjnej sadzeniaków ziemniaka odmian regionalnych.</p> <p>3. Zachowujący odmianę składa wojewódzkiemu inspektorowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę zachowującego odmianę, albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania zachowującego odmianę – w przypadku gdy zachowującym odmianę jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, wykaz prowadzonych plantacji nasiennych odmian regionalnych, który zawiera informacje określone w art. 36 ust. 7 pkt 2–4, 7 i 9.</p>	Art. 53	

				4. Wykaz, o którym mowa w ust. 3, składa się w terminie określonym dla składania wniosków o dokonanie oceny polowej materiału siewnego.	
Art. 4	<p>Istotne wymogi</p> <p>1. Aby populacja miejscowa lub odmiana, o której mowa w art. 1 ust. 1 lit. a), została zatwierdzona jako odmiana chroniona, powinna mieć znaczenie dla zachowania zasobów genetycznych roślin.</p> <p>2. W drodze odstępstwa od art. 1 ust. 2 dyrektywy 2003/91/WE państwa członkowskie mogą przyjąć własne przepisy w odniesieniu do odrębności, trwałości i jednorodności odmian chronionych.</p> <p>W takich przypadkach państwa członkowskie dopilnowują, aby w odniesieniu do odrębności i trwałości uwzględnione były co najmniej te cechy, o których mowa w:</p> <p>a) kwestionariuszach technicznych załączonych do protokołów badań Wspólnotowego Urzędu Ochrony Odmian Roślin (CPVO) w przypadku gatunków wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/91/WE, które odnoszą się do tych gatunków; lub</p> <p>b) kwestionariuszach technicznych załączonych do wytycznych Międzynarodowego Związku dla Ochrony Nowych Odmian Roślin (UPOV) w przypadku gatunków wymienionych w załączniku II do dyrektywy 2003/91/WE, które odnoszą się do tych gatunków.</p> <p>W celu oceny jednorodności stosuje się dyrektywę 2003/91/WE.</p> <p>Jeżeli jednak poziom jednorodności jest określany na podstawie występowania roślin nietypowych, zastosowanie ma 10-procentowy standard populacji i prawdopodobieństwo zatwierdzenia wynoszące co najmniej 90 %.</p>	T	<p>Art. 28</p> <p>Art. 28. 1. Odmianę regionalną wpisuje się do krajowego rejestru, jeżeli:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) ma znaczenie w określonym regionie, w którym odmiana ta była tradycyjnie uprawiana i do którego naturalnie się przystosowała, zwanym dalej „regionem pochodzenia”, dla: <ol style="list-style-type: none"> a) zachowania materiału genetycznego w jego naturalnym otoczeniu, a w przypadku gatunków roślin uprawnych – w środowisku rolniczego gospodarowania, w którym gatunki wykształciły swoje właściwości wyróżniające (zachowania in situ), b) zrównoważonego wykorzystania zasobów genetycznych roślin populacji miejscowych i odmian przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i zagrożonych erozją genetyczną; 2) jest odrębna, wyrównana i trwała, przy czym jeżeli poziom wyrównania jest określany na podstawie występowania roślin nietypowych, stosuje się 10 % standard populacyjny przy przynajmniej 90 % prawdopodobieństwie; 3) zachowujący odmianę nadał odmianie nazwę zgodnie z wymaganiami, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2, przy czym odmianie tej można nadać więcej niż jedną nazwę, jeżeli nazwy te są od dawna znane; 4) jest zachowywana w regionie pochodzenia; 5) nie jest wpisana do krajowego rejestru albo wspólnotowego katalogu jako odmiana inna niż odmiana regionalna albo odmiana amatorska lub 6) została skreślona z krajowego rejestru albo wspólnotowego katalogu co najmniej 2 lata przed dniem złożenia wniosku o jej wpis do krajowego rejestru albo dniem upływu okresu ustalonego na podstawie art. 104 ust. 3 – w przypadku, o którym mowa w art. 104 ust. 1 pkt 2; 7) nie została zgłoszona w celu przyznania wyłącznego prawa do odmiany albo nie jest chroniona wyłącznym prawem do odmiany, albo nie została zgłoszona do ochrony, albo nie jest chroniona przez Wspólnotowy Urząd Odmian Roślin (CPVO). <p>2. Odmianę amatorską wpisuje się do krajowego rejestru, jeżeli odmiana nie ma znaczenia dla towarowej produkcji warzyw oraz spełnia warunki, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 3 i 5–7.</p> <p>Art. 31</p> <p>Art. 31. 1. Przy badaniu OWT odmian regionalnych albo odmian amatorskich stosuje się przepisy art. 14 i 15 dotyczące badań OWT.</p> <p>2. Minister właściwy do spraw rolnictwa może określić, w drodze rozporządzenia, metody dotyczące badania OWT dla odmian regionalnych oraz odmian amatorskich, biorąc pod uwagę biologiczne właściwości poszczególnych gatunków.</p>		
Art. 5	<p>Wymogi proceduralne</p> <p>W drodze odstępstwa od art. 7 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2002/55/WE badania urzędowe nie są wymagane, jeżeli informacje wymienione poniżej są wystarczające do podjęcia decyzji w sprawie zatwierdzenia odmian chronionych:</p>	T	<p>Art. 30</p> <p>Art. 30. 1. Odmianę regionalną oraz odmianę amatorską wpisuje się do krajowego rejestru na wniosek zachowującego odmianę.</p> <p>2. Wniosek o wpis odmiany regionalnej oraz odmiany amatorskiej do krajowego rejestru zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz 		

	<p>a) opis odmiany chronionej oraz jej nazwa; b) wyniki badań innych niż urzędowe; c) wiedza praktyczna nabyta w czasie uprawy, rozmnażania i wykorzystania odmiany, tak jak przedstawił to wnioskodawca w danym państwie członkowskim; d) inne informacje, w szczególności udzielone przez organy odpowiedzialne za genetyczne zasoby roślin lub organizacje uznane dla tego celu przez państwa członkowskie.</p>			<p>adres i siedzibę zachowującego odpowiednio odmianę regionalną albo amatorską, z tym że w przypadku gdy zachowującym odpowiednio odmianę regionalną albo amatorską jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby; 2) nazwę rodzaju lub gatunku rośliny uprawnej w języku polskim i nazwę botaniczną; 3) nazwę odpowiednio odmiany regionalnej albo odmiany amatorskiej; 4) wskazanie miejsca zachowania odpowiednio odmiany regionalnej albo odmiany amatorskiej; 5) wskazanie regionu pochodzenia, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa – w przypadku odmian regionalnych; 6) datę skreślenia odmiany odpowiednio z krajowego rejestru lub wspólnotowego katalogu albo dzień wygaśnięcia okresu określonego w 104 ust. 3 – w przypadku, o którym mowa w art. 104 ust. 1 pkt 2. 3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się: 1) decyzję o uznaniu odmiany regionalnej za odmianę mającą znaczenie, o którym mowa w art. 28 ust. 1 pkt 1, w danym regionie pochodzenia albo 2) decyzję o uznaniu odmiany amatorskiej za odmianę niemającą znaczenia dla towarowej produkcji warzyw; 3) kwestionariusz techniczny zawierający opis odpowiednio odmiany regionalnej albo odmiany amatorskiej; 4) kopię dowodu uiszczenia opłaty za złożenie wniosku o wpis odmiany do krajowego rejestru, o której mowa w art. 24 ust. 1. 4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się także: 1) wyniki badań OWT przeprowadzonych przez jednostki inne niż Centralny Ośrodek, 2) informacje o wiedzy uzyskanej w trakcie uprawy, rozmnażania i wykorzystania odpowiednio odmiany regionalnej albo odmiany amatorskiej, 3) informacje dotyczące odpowiednio odmiany regionalnej albo odmiany amatorskiej inne niż określone w pkt 2, uzyskane w szczególności od jednostek odpowiedzialnych za genetyczne zasoby roślin lub od organizacji wyznaczonych do tego celu przez inne niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskie – jeżeli zachowujący odmianę je posiada. 5. Wniosek o wpis odmiany regionalnej albo odmiany amatorskiej do krajowego rejestru oraz kwestionariusz techniczny składa się na formularzach udostępnionych na stronie internetowej administrowanej przez Centralny Ośrodek. 6. Dane, o których mowa w ust. 3 pkt 3, nie mogą być udostępniane bez zgody na piśmie zachowującego odmianę regionalną albo odmianę amatorską..</p>	
Art. 6	<p>Wykluczenie zatwierdzenia Odmiana chroniona nie jest zatwierdzana dla celów wprowadzenia do krajowego katalogu odmian, jeżeli: a) jest już wpisana do wspólnego katalogu odmian gatunków</p>	T	Art. 28	<p>Art. 28. 1. Odmianę regionalną wpisuje się do krajowego rejestru, jeżeli: 1) ma znaczenie w określonym regionie, w którym odmiana ta była tradycyjnie uprawiana i do którego naturalnie się przystosowała, zwanym dalej „regionem pochodzenia”, dla:</p>	

	<p>warzyw jako odmiana inna niż odmiana chroniona lub została skreślona ze wspólnego katalogu w ciągu ostatnich dwóch lat, albo od upływu okresu przyznanego zgodnie z art. 15 ust. 2 dyrektywy 2002/55/WE minęło mniej niż dwa lata; lub</p> <p>b) jest chroniona wspólnotowym prawem ochrony odmiany roślin, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 2100/94 [8] lub krajowym prawem ochrony roślin, albo jeśli wniosek o ochronę takimi przepisami oczekuje na rozpatrzenie.</p>			<p>a) zachowania materiału genetycznego w jego naturalnym otoczeniu, a w przypadku gatunków roślin uprawnych – w środowisku rolniczego gospodarowania, w którym gatunki wykształciły swoje właściwości wyróżniające (zachowania in situ),</p> <p>b) zrównoważonego wykorzystania zasobów genetycznych roślin populacji miejscowych i odmian przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i zagrożonych erozją genetyczną;</p> <p>2) jest odrębna, wyrównana i trwała, przy czym jeżeli poziom wyrównania jest określany na podstawie występowania roślin nietypowych, stosuje się 10 % standard populacyjny przy przynajmniej 90 % prawdopodobieństwie;</p> <p>3) zachowujący odmianę nadał odmianie nazwę zgodnie z wymaganiami, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2, przy czym odmianie tej można nadać więcej niż jedną nazwę, jeżeli nazwy te są od dawna znane;</p> <p>4) jest zachowywana w regionie pochodzenia;</p> <p>5) nie jest wpisana do krajowego rejestru albo wspólnotowego katalogu jako odmiana inna niż odmiana regionalna albo odmiana amatorska lub</p> <p>6) została skreślona z krajowego rejestru albo wspólnotowego katalogu co najmniej 2 lata przed dniem złożenia wniosku o jej wpis do krajowego rejestru albo dniem upływu okresu ustalonego na podstawie art. 104 ust. 3 – w przypadku, o którym mowa w art. 104 ust. 1 pkt 2;</p> <p>7) nie została zgłoszona w celu przyznania wyłącznego prawa do odmiany albo nie jest chroniona wyłącznym prawem do odmiany, albo nie została zgłoszona do ochrony, albo nie jest chroniona przez Wspólnotowy Urząd Odmian Roślin (CPVO).</p> <p>2. Odmianę amatorską wpisuje się do krajowego rejestru, jeżeli odmiana nie ma znaczenia dla towarowej produkcji warzyw oraz spełnia warunki, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 3 i 5–7.</p>	
Art.7	<p>Nazwa</p> <p>1. W odniesieniu do nazw odmian chronionych znanych przed dniem 25 maja 2000 r. państwa członkowskie mogą dopuścić odstępstwa od rozporządzenia (WE) nr 637/2009, z wyjątkiem sytuacji, w których takie odstępstwa naruszałoby wcześniejsze prawa strony trzeciej chronione na mocy art. 2 tego rozporządzenia.</p> <p>2. Niezależnie od przepisów art. 9 ust. 2 dyrektywy 2002/55/WE państwa członkowskie mogą zatwierdzić dwie lub więcej nazw odmiany, jeśli takie nazwy są tradycyjnie znane.</p>	T	Art. 28	<p>Art. 28. 1. Odmianę regionalną wpisuje się do krajowego rejestru, jeżeli:</p> <p>1) ma znaczenie w określonym regionie, w którym odmiana ta była tradycyjnie uprawiana i do którego naturalnie się przystosowała, zwanym dalej „regionem pochodzenia”, dla:</p> <p>a) zachowania materiału genetycznego w jego naturalnym otoczeniu, a w przypadku gatunków roślin uprawnych – w środowisku rolniczego gospodarowania, w którym gatunki wykształciły swoje właściwości wyróżniające (zachowania in situ),</p> <p>b) zrównoważonego wykorzystania zasobów genetycznych roślin populacji miejscowych i odmian przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i zagrożonych erozją genetyczną;</p> <p>2) jest odrębna, wyrównana i trwała, przy czym jeżeli poziom wyrównania jest określany na podstawie występowania roślin nietypowych, stosuje się 10 % standard populacyjny przy przynajmniej 90 % prawdopodobieństwie;</p> <p>3) zachowujący odmianę nadał odmianie nazwę zgodnie z wymaganiami, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2, przy czym odmianie tej można nadać więcej niż jedną nazwę, jeżeli nazwy te są od dawna znane;</p> <p>4) jest zachowywana w regionie pochodzenia;</p>	

				<p>5) nie jest wpisana do krajowego rejestru albo wspólnotowego katalogu jako odmiana inna niż odmiana regionalna albo odmiana amatorska lub</p> <p>6) została skreślona z krajowego rejestru albo wspólnotowego katalogu co najmniej 2 lata przed dniem złożenia wniosku o jej wpis do krajowego rejestru albo dniem upływu okresu ustalonego na podstawie art. 104 ust. 3 – w przypadku, o którym mowa w art. 104 ust. 1 pkt 2;</p> <p>7) nie została zgłoszona w celu przyznania wyłącznego prawa do odmiany albo nie jest chroniona wyłącznym prawem do odmiany, albo nie została zgłoszona do ochrony, albo nie jest chroniona przez Wspólnotowy Urząd Odmian Roślin (CPVO).</p> <p>2. Odmianę amatorską wpisuje się do krajowego rejestru, jeżeli odmiana nie ma znaczenia dla towarowej produkcji warzyw oraz spełnia warunki, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 3 i 5–7.</p>	
Art. 8	<p>Region pochodzenia</p> <p>1. W przypadku zatwierdzenia przez państwo członkowskie odmiany chronionej określone jest miejsce lub miejsca, region lub regiony, w których odmiana ta była tradycyjnie uprawiana i do których się naturalnie przystosowała, dalej zwane "regionem pochodzenia". Państwo członkowskie uwzględnia informacje udzielane przez organy odpowiedzialne za genetyczne zasoby roślin lub organizacje uznane dla tego celu przez państwa członkowskie.</p> <p>W przypadku gdy region pochodzenia znajduje się na terytorium więcej niż jednego państwa członkowskiego, wówczas wszystkie zainteresowane państwa członkowskie identyfikują taki region na drodze wspólnego porozumienia.</p> <p>2. Państwo członkowskie lub państwa członkowskie identyfikujące region pochodzenia zgłaszają Komisji zidentyfikowany region.</p>	T	<p>Art. 28</p> <p>Art. 28. 1. Odmianę regionalną wpisuje się do krajowego rejestru, jeżeli:</p> <p>1) ma znaczenie w określonym regionie, w którym odmiana ta była tradycyjnie uprawiana i do którego naturalnie się przystosowała, zwanym dalej „regionem pochodzenia”, dla:</p> <p>a) zachowania materiału genetycznego w jego naturalnym otoczeniu, a w przypadku gatunków roślin uprawnych – w środowisku rolniczego gospodarowania, w którym gatunki wykształciły swoje właściwości wyróżniające (zachowania in situ),</p> <p>b) zrównoważonego wykorzystania zasobów genetycznych roślin populacji miejscowych i odmian przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i zagrożonych erozją genetyczną;</p> <p>2) jest odrębna, wyrównana i trwała, przy czym jeżeli poziom wyrównania jest określany na podstawie występowania roślin nietypowych, stosuje się 10 % standard populacyjny przy przynajmniej 90 % prawdopodobieństwie;</p> <p>3) zachowujący odmianę nadał odmianie nazwę zgodnie z wymaganiami, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2, przy czym odmianie tej można nadać więcej niż jedną nazwę, jeżeli nazwy te są od dawna znane;</p> <p>4) jest zachowywana w regionie pochodzenia;</p> <p>5) nie jest wpisana do krajowego rejestru albo wspólnotowego katalogu jako odmiana inna niż odmiana regionalna albo odmiana amatorska lub</p> <p>6) została skreślona z krajowego rejestru albo wspólnotowego katalogu co najmniej 2 lata przed dniem złożenia wniosku o jej wpis do krajowego rejestru albo dniem upływu okresu ustalonego na podstawie art. 104 ust. 3 – w przypadku, o którym mowa w art. 104 ust. 1 pkt 2;</p> <p>7) nie została zgłoszona w celu przyznania wyłącznego prawa do odmiany albo nie jest chroniona wyłącznym prawem do odmiany, albo nie została zgłoszona do ochrony, albo nie jest chroniona przez Wspólnotowy Urząd Odmian Roślin (CPVO).</p> <p>2. Odmianę amatorską wpisuje się do krajowego rejestru, jeżeli odmiana nie ma znaczenia dla towarowej produkcji warzyw oraz spełnia warunki, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 3 i 5–7.</p>	<p>Art. 112</p> <p>Minister właściwy do spraw rolnictwa przekazuje Komisji Europejskiej informacje o regionach pochodzenia, dodatkowych regionach wytwarzania materiału siewnego danej odmiany regionalnej oraz dodatkowych</p>	

				regionach obrotu tym materiałem, a także, na wniosek Komisji Europejskiej lub państw członkowskich, informacje dotyczące ilości materiału siewnego odmiany regionalnej, a także materiału siewnego odmiany amatorskiej wprowadzonej do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.	
Art. 9	Zachowywanie Państwa członkowskie zapewniają zachowanie odmiany chronionej w regionie jej pochodzenia.	T	Art. 28	Art. 28. 1. Odmianę regionalną wpisuje się do krajowego rejestru, jeżeli: 1) ma znaczenie w określonym regionie, w którym odmiana ta była tradycyjnie uprawiana i do którego naturalnie się przystosowała, zwanym dalej „regionem pochodzenia”, dla: a) zachowania materiału genetycznego w jego naturalnym otoczeniu, a w przypadku gatunków roślin uprawnych – w środowisku rolniczego gospodarowania, w którym gatunki wykształciły swoje właściwości wyróżniające (zachowania in situ), b) zrównoważonego wykorzystania zasobów genetycznych roślin populacji miejscowych i odmian przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i zagrożonych erozją genetyczną; 2) jest odrębna, wyrównana i trwała, przy czym jeżeli poziom wyrównania jest określany na podstawie występowania roślin nietypowych, stosuje się 10 % standard populacyjny przy przynajmniej 90 % prawdopodobieństwie; 3) zachowujący odmianę nadał odmianie nazwę zgodnie z wymaganiami, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2, przy czym odmianie tej można nadać więcej niż jedną nazwę, jeżeli nazwy te są od dawna znane; 4) jest zachowywana w regionie pochodzenia; 5) nie jest wpisana do krajowego rejestru albo wspólnotowego katalogu jako odmiana inna niż odmiana regionalna albo odmiana amatorska lub 6) została skreślona z krajowego rejestru albo wspólnotowego katalogu co najmniej 2 lata przed dniem złożenia wniosku o jej wpis do krajowego rejestru albo dniem upływu okresu ustalonego na podstawie art. 104 ust. 3 – w przypadku, o którym mowa w art. 104 ust. 1 pkt 2; 7) nie została zgłoszona w celu przyznania wyłącznego prawa do odmiany albo nie jest chroniona wyłącznym prawem do odmiany, albo nie została zgłoszona do ochrony, albo nie jest chroniona przez Wspólnotowy Urząd Odmian Roślin (CPVO). 2. Odmianę amatorską wpisuje się do krajowego rejestru, jeżeli odmiana nie ma znaczenia dla towarowej produkcji warzyw oraz spełnia warunki, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 3 i 5–7.	
Art. 10	Kwalifikacja W drodze odstępstwa od art. 20 dyrektywy 2002/55/WE państwa członkowskie mogą postanowić, że materiał siewny odmiany chronionej może zostać zakwalifikowany jako kwalifikowany materiał siewny odmiany chronionej, jeśli spełnia poniższe wymogi: a) pochodzi z materiału siewnego uzyskanego zgodnie z dokładnie zdefiniowanymi praktykami zachowywania odmiany;	T	Art. 3 Art. 40.	Ust. 1 W rozumieniu przepisów ustawy określenie: 11) materiał siewny kategorii kwalifikowany – oznacza materiał siewny wyprodukowany bezpośrednio z materiału siewnego kategorii elitarny, który jest przeznaczony do produkcji materiału siewnego kategorii kwalifikowany kolejnych rozmnożeń lub do produkcji innej niż produkcja materiału siewnego; Art. 40. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:	

	<p>b) spełnia wymogi kwalifikacji kwalifikowanego materiału siewnego przewidziane w art. 2 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2002/55/WE, z wyjątkiem wymogów dotyczących minimalnej czystości odmianowej oraz wymogów dotyczących badania urzędowego lub badania przeprowadzanego pod nadzorem urzędowym;</p> <p>c) charakteryzuje się wystarczającą czystością odmianową.</p>			<ol style="list-style-type: none"> 1) szczegółowe terminy składania wniosków o dokonanie oceny polowej materiału siewnego poszczególnych grup lub gatunków roślin rolniczych i warzywnych, 2) liczbę rozmnożeń materiału siewnego dla poszczególnych grup lub gatunków roślin rolniczych i warzywnych, z uwzględnieniem opisu poszczególnych kategorii i stopni kwalifikacji materiału siewnego, 3) szczegółowe wymagania w zakresie wytwarzania materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, z uwzględnieniem w szczególności: <ol style="list-style-type: none"> a) terminów dokonywania i liczby ocen stanu plantacji nasiennej w odniesieniu do poszczególnych grup roślin i gatunków, b) izolacji przestrzennej od innych upraw, czystości gatunkowej i odmianowej, zdrowotności, określenia przedplonu oraz zmianowania roślin na plantacjach nasiennych, c) czasu prowadzenia plantacji wieloletnich roślin rolniczych, d) sposobu oznaczania plantacji nasiennych, 4) szczegółowe wymagania w zakresie jakości materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, z zastrzeżeniem pkt 8, 5) dopuszczalną wielkość partii materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych w obrocie, 6) sposób oznaczania partii materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych wytworzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, 7) wzór upoważnienia udzielanego przez zachowującego odmianę osobie, która będzie prowadzić obrót materiałem siewnym, składającej wniosek o dokonanie oceny polowej materiału siewnego – w przypadku odmian chronionych wyłącznym prawem, 8) wykaz gatunków roślin rolniczych, których materiał siewny może być uznany za materiał siewny kategorii handlowy, oraz wymagania w zakresie jakości dla tego materiału <p>– biorąc pod uwagę cechy biologiczne poszczególnych grup roślin lub gatunków, specyfikę ich wytwarzania oraz właściwą identyfikację wytworzonego materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, a także potrzebę zapewnienia jednolitego sposobu udzielania przez zachowującego odmianę upoważnienia osobie, która będzie prowadzić obrót materiałem siewnym.</p>	
Art. 11	<p>Weryfikacja</p> <p>W drodze odstępstwa od art. 20 dyrektywy 2002/55/WE państwa członkowskie mogą postanowić, że materiał siewny odmiany chronionej może zostać zweryfikowany jako standardowy materiał siewny odmiany chronionej, jeśli spełnia poniższe wymogi:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) spełnia wymogi dotyczące wprowadzania do obrotu "standardowego materiału siewnego" przewidziane w dyrektywie 2002/55/WE, z wyjątkiem wymogów dotyczących minimalnej czystości odmianowej; b) charakteryzuje się wystarczającą czystością odmianową. 	T	<p>Art. 3.</p> <p>Ust. 1 W rozumieniu przepisów ustawy określenie:</p> <p>....</p> <p>12) materiał siewny kategorii standard – oznacza:</p> <ol style="list-style-type: none"> b) materiał siewny odmiany regionalnej lub odmiany amatorskiej, spełniający wymagania w zakresie wytwarzania i jakości dla tej kategorii, wytworzony przez zachowującego odmianę i przez niego oceniony, który jest przeznaczony do celów innych niż produkcja materiału siewnego, materiał siewny odmiany regionalnej – oznacza materiał siewny wytworzony przez zachowującego odmianę i przez niego oceniony, spełniający wymagania w zakresie wytwarzania i jakości określone dla tego materiału; <p>Art. 40.</p> <p>Art. 40. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) szczegółowe terminy składania wniosków o dokonanie oceny polowej materiału siewnego poszczególnych grup lub gatunków roślin rolniczych i 		

				<p>warzywnych,</p> <p>2) liczbę rozmnożeń materiału siewnego dla poszczególnych grup lub gatunków roślin rolniczych i warzywnych, z uwzględnieniem opisu poszczególnych kategorii i stopni kwalifikacji materiału siewnego,</p> <p>3) szczegółowe wymagania w zakresie wytwarzania materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, z uwzględnieniem w szczególności:</p> <p>a) terminów dokonywania i liczby ocen stanu plantacji nasiennej w odniesieniu do poszczególnych grup roślin i gatunków,</p> <p>b) izolacji przestrzennej od innych upraw, czystości gatunkowej i odmianowej, zdrowotności, określenia przedplonu oraz zmianowania roślin na plantacjach nasiennych,</p> <p>c) czasu prowadzenia plantacji wieloletnich roślin rolniczych,</p> <p>d) sposobu oznaczania plantacji nasiennych,</p> <p>4) szczegółowe wymagania w zakresie jakości materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, z zastrzeżeniem pkt 8,</p> <p>5) dopuszczalną wielkość partii materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych w obrocie,</p> <p>6) sposób oznaczania partii materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych wytworzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,</p> <p>7) wzór upoważnienia udzielanego przez zachowującego odmianę osobie, która będzie prowadzić obrót materiałem siewnym, składającej wniosek o dokonanie oceny polowej materiału siewnego – w przypadku odmian chronionych wyłącznym prawem,</p> <p>8) wykaz gatunków roślin rolniczych, których materiał siewny może być uznany za materiał siewny kategorii handlowy, oraz wymagania w zakresie jakości dla tego materiału</p> <p>– biorąc pod uwagę cechy biologiczne poszczególnych grup roślin lub gatunków, specyfikę ich wytwarzania oraz właściwą identyfikację wytworzonego materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, a także potrzebę zapewnienia jednolitego sposobu udzielania przez zachowującego odmianę upoważnienia osobie, która będzie prowadzić obrót materiałem siewnym</p>	
Art. 12	<p>Badanie materiału siewnego</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają przeprowadzanie badań w celu zweryfikowania zgodności materiału siewnego odmian chronionych z wymogami przewidzianymi w art. 10 i 11.</p> <p>2. Badania, o których mowa w ust. 1, przeprowadza się, stosując obowiązujące metody międzynarodowe lub, w przypadku braku takich metod, inne odpowiednie metody.</p> <p>3. W przypadku badań, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie zapewniają pobieranie próbek z jednorodnych partii materiału siewnego. Państwa członkowskie zapewniają stosowanie zasad odnoszących się do wagi partii oraz wagi próbki przewidzianych w art. 25 ust. 2 dyrektywy 2002/55/WE.</p>	T	Art. 53.	<p>Art. 53. 1. Zachowujący odmianę dokonuje oceny polowej i oceny laboratoryjnej materiału siewnego:</p> <p>1) odmian regionalnych roślin rolniczych własnych odmian – w celu uznania go za materiał siewny spełniający wymagania określone dla kategorii kwalifikowany;</p> <p>2) odmian regionalnych roślin warzywnych własnych odmian – w celu uznania go za materiał siewny kategorii kwalifikowany lub kategorii standard;</p> <p>3) odmian amatorskich własnych odmian – w celu uznania go za materiał siewny kategorii standard.</p> <p>2. Zachowujący odmianę pobiera próby do:</p> <p>1) oceny laboratoryjnej materiału siewnego odmian regionalnych i odmian amatorskich;</p> <p>2) oceny weryfikacyjnej sadzoniaków ziemniaka odmian regionalnych.</p> <p>3. Zachowujący odmianę składa wojewódzkiemu inspektorowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę zachowującego odmianę, albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania zachowującego</p>	

			Art. 46.	<p>odmianę – w przypadku gdy zachowującym odmianę jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, wykaz prowadzonych plantacji nasiennych odmian regionalnych, który zawiera informacje określone w art. 36 ust. 7 pkt 2–4, 7 i 9.</p> <p>1. Pobieranie prób i ocenę laboratoryjną materiału siewnego roślin rolniczych lub warzywnych przeprowadza się zgodnie z metodyką określoną przez Międzynarodowy Związek Oceny Nasion (ISTA).</p>	
Art. 13	<p>Region produkcji materiału siewnego</p> <p>1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby materiał siewny odmiany chronionej mógł być wytwarzany wyłącznie w regionie jej pochodzenia.</p> <p>Jeśli materiał siewny nie może być wytwarzany w tym regionie ze względu na szczególny problem środowiskowy, wówczas państwa członkowskie mogą zatwierdzić dodatkowe regiony dla wytwarzania materiału siewnego, uwzględniając informacje udostępnione przez organy odpowiedzialne za genetyczne zasoby roślin lub organizacje uznane dla tego celu przez państwa członkowskie. Jednak materiał siewny uzyskany w regionach dodatkowych jest wykorzystywany wyłącznie w regionie pochodzenia.</p> <p>2. Państwa członkowskie zgłaszają Komisji i innym państwom członkowskim dodatkowe regiony, które zamierzają zatwierdzić do celów wytwarzania materiału siewnego zgodnie z ust. 1.</p> <p>Komisja i pozostałe państwa członkowskie mogą w ciągu 20 dni roboczych od otrzymania takiego zawiadomienia wystąpić z wnioskiem o skierowanie sprawy do Stałego Komitetu ds. Nasion i Materiału Rozmnożeniowego dla Rolnictwa, Ogrodnictwa i Leśnictwa. Zgodnie z art. 48 ust. 1 lit. b) dyrektywy 2002/55/WE podejmowana jest decyzja, aby ustanowić, w razie potrzeby, ograniczenia lub warunki dotyczące wyznaczenia takich regionów.</p> <p>Jeśli ani Komisja, ani państwa członkowskie nie wystąpią z wnioskiem, o którym mowa w akapicie drugim, dane państwo członkowskie może zatwierdzić zgłoszone przez siebie dodatkowe regiony do celów wytwarzania materiału siewnego.</p>	T N	Art. 52	<p>Art. 52. 1. Materiał siewny odmian regionalnych może być wytwarzany w regionie pochodzenia.</p> <p>2. Jeżeli niemożliwe jest wytwarzanie materiału siewnego odmian regionalnych w regionie pochodzenia ze względu na zmianę warunków środowiskowych w tym regionie, materiał ten może być wytwarzany w regionie innym niż region pochodzenia, zwanym dalej „dodatkowym regionem wytwarzania”.</p> <p>3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, minister właściwy do spraw rolnictwa, na wniosek zachowującego odmianę, w drodze decyzji, określa dodatkowy region wytwarzania materiału siewnego odmian regionalnych.</p> <p>4. Decyzja, o której mowa w ust. 3, jest wydawana, jeżeli w dodatkowym regionie wytwarzania zostaną spełnione wymagania w zakresie wytwarzania materiału siewnego roślin rolniczych lub warzywnych, odpowiednio dla danego gatunku odmiany regionalnej, po zasięgnięciu opinii w tym zakresie właściwej jednostki odpowiedzialnej za genetyczne zasoby roślin.</p> <p>5. Wniosek, o którym mowa w ust. 3, zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę zachowującego odmianę regionalną, z tym że w przypadku gdy zachowującym odmianę regionalną jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby; 2) nazwę rodzaju lub gatunku rośliny uprawnej w języku polskim i nazwę botaniczną; 3) nazwę odmiany; 4) wskazanie regionu pochodzenia, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa; 5) wskazanie dodatkowego regionu wytwarzania, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa, wraz z uzasadnieniem konieczności określenia tego regionu. <p>6. W decyzji, o której mowa ust. 3, określa się gatunek i odmianę regionalną, dodatkowy region wytwarzania materiału siewnego tej odmiany, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa, oraz okres, w jakim materiał siewny może być wytwarzany w tym regionie.</p>	

Art. 14	<p>Warunki w zakresie wprowadzania do obrotu</p> <p>1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby materiał siewny odmiany chronionej mógł być wprowadzany do obrotu wyłącznie wówczas, gdy spełnione zostały następujące warunki:</p> <p>a) został wyprodukowany w regionie swojego pochodzenia lub w regionie, o którym mowa w art. 13;</p> <p>b) wprowadzenie do obrotu odbywa się w jego regionie pochodzenia.</p> <p>2. W drodze odstępstwa od ust. 1 lit. b) państwo członkowskie może zatwierdzić na swoim terytorium dodatkowe regiony na potrzeby wprowadzania do obrotu materiału siewnego odmiany chronionej, pod warunkiem że regiony te są porównywalne z regionem pochodzenia pod względem naturalnych i półnaturalnych siedlisk tej odmiany.</p> <p>W przypadku gdy państwa członkowskie zatwierdzają takie dodatkowe regiony, zapewniają zachowanie ilości materiału siewnego potrzebnej do wyprodukowania co najmniej takiej ilości materiału siewnego, o której mowa w art. 15, w celu ochrony odmiany w jej regionie pochodzenia.</p> <p>Państwa członkowskie informują Komisję i pozostałe państwa członkowskie o zatwierdzeniu takich dodatkowych regionów.</p> <p>3. W przypadku gdy państwo członkowskie zatwierdza dodatkowe regiony dla wytwarzania materiału siewnego zgodnie z art. 13, nie stosuje odstępstwa przewidzianego w ust. 2 niniejszego artykułu.</p>	T	<p>Art. 104</p> <p>Art. 109.</p> <p>Art. 110.</p>	<p>Ust. 1 Do obrotu dopuszcza się:</p> <p>....</p> <p>13) materiał siewny odmian regionalnych roślin rolniczych, odmian regionalnych roślin warzywnych;</p> <p>14) materiał siewny odmian amatorskich;</p> <p>1. Materiał siewny odmian regionalnych może być wprowadzany do obrotu po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw rolnictwa, wydanej w drodze decyzji, wyłącznie w regionie pochodzenia, z zastrzeżeniem art. 110, w ilości określonej w tej decyzji.</p> <p>1. Materiał siewny odmian regionalnych, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw rolnictwa wydawanej, w drodze decyzji, może być wprowadzany do obrotu w innym niż region pochodzenia regionie lub regionach, zwanych dalej „dodatkowym regionem obrotu”, z tym że gdy dla danej odmiany regionalnej nie został określony dodatkowy region wytwarzania, materiał tej odmiany może być wprowadzany do obrotu wyłącznie w regionie pochodzenia.</p>	
Art. 15	<p>Ograniczenia ilościowe</p> <p>Państwa członkowskie dopilnowują, aby w przypadku każdej odmiany chronionej ilość materiału siewnego wprowadzanego co roku do obrotu nie przekraczała ilości niezbędnej do uprawy warzyw na powierzchni określonej w załączniku I dla danego gatunku.</p>	T	Art. 109.	<p>Art.109. 1. Materiał siewny odmian regionalnych może być wprowadzany do obrotu po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw rolnictwa, wydanej w drodze decyzji, wyłącznie w regionie pochodzenia, z zastrzeżeniem art. 110.</p> <p>2. Zgodę, o której mowa w ust. 1, wydaje się na wniosek zachowującego odmianę regionalną.</p> <p>3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:</p> <p>1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę zachowującego odmianę regionalną, z tym że w przypadku gdy zachowującym odmianę regionalną jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;</p> <p>2) nazwę rodzaju lub gatunku rośliny uprawnej w języku polskim oraz nazwę botaniczną;</p> <p>3) nazwę odmiany regionalnej;</p> <p>4) położenie i powierzchnię plantacji nasiennej oraz przewidywaną ilość materiału siewnego odmiany regionalnej, jaka może być wprowadzona do obrotu.</p> <p>4. W decyzji, o której mowa w ust. 1, określa się gatunek i odmianę regionalną, ilość materiału siewnego tej odmiany, jaka może być wprowadzona do obrotu, oraz okres, na jaki wprowadza się do obrotu materiał siewny tej odmiany.</p>	

				<p>5. Ilość materiału siewnego odmiany regionalnej roślin rolniczych, na jaką została wydana zgoda, o której mowa w ust. 1, nie może przekraczać wartości procentowych materiału siewnego danego gatunku stosowanego rocznie do zasiewów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dla:</p> <p>1) rzepaku, jęczmienia, pszenicy, grochu, słonecznika, kukurydzy i ziemniaka – 0,3 %;</p> <p>2) pozostałych gatunków – 0,5 %.</p> <p>6. Jeżeli ilość materiału siewnego odmiany regionalnej roślin rolniczych określona w ust. 5 nie wystarcza do obsiania 100 ha, minister właściwy do spraw rolnictwa w decyzji, o której mowa w ust. 1, określa ilość materiału siewnego niezbędną do obsiania 100 ha.</p> <p>7. Całkowita ilość materiału siewnego odmian regionalnych roślin rolniczych danego gatunku nie może przekroczyć 10 % ilości materiału siewnego danego gatunku stosowanego rocznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>8. Ilość materiału siewnego odmiany regionalnej roślin warzywnych, na jaką została wydana zgoda, o której mowa w ust. 1, nie może przekraczać rocznie ilości materiału siewnego potrzebnego do obsiania powierzchni:</p> <p>1) 40 ha dla cebuli, jarmużu, kalafiora, kalarepy, kapusty brukselskiej, kapusty głowiastej białej, kapusty głowiastej czerwonej, kapusty pekińskiej, papryki, cykorii liściowej, cykorii sałatowej, cykorii korzeniowej, melona, dyni olbrzymiej, karczocha, marchwi, sałaty, pomidora, fasoli zwykłej karłowej, fasoli zwykłej tycznej, grochu siewnego cukrowego, grochu zwykłego luskowego i bobu;</p> <p>2) 20 ha dla szalotki, pora, czosnku pospolitego, buraka ćwikłowego, buraka liściowego, kawona, ogórka, dyni zwyczajnej, kopru włoskiego, oberżyny i szpinaku;</p> <p>3) 10 ha dla cebuli siedmiolatki, szczypiorku, trybuły ogrodowej, selera korzeniowego, selera naciowego, szparaga, endywii, pietruszki, fasoli wielokwiatowej, rzodkiewki, rabarbaru, skorzonery, rozponki warzywnej, kukurydzy cukrowej i kukurydzy pękającej.</p> <p>9. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, terminy składania wniosków o wyrażenie zgody na wprowadzenie do obrotu materiału siewnego odmian regionalnych roślin rolniczych i roślin warzywnych, biorąc pod uwagę cechy biologiczne poszczególnych grup roślin i gatunków.</p>	
Art. 16	<p>Stosowanie ograniczeń ilościowych</p> <p>1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby producenci powiadamiali je o wielkości powierzchni i lokalizacji obszarów upraw nasiennych przed rozpoczęciem każdego sezonu produkcyjnego.</p> <p>2. Jeżeli z powiadomień, o których mowa w ust. 1, wynika, że ilości określone przez państwa członkowskie zgodnie z art. 15 najprawdopodobniej zostaną przekroczone, państwa członkowskie przydzielają każdemu producentowi, którego to dotyczy, ilość materiału siewnego, którą może on wprowadzić do obrotu w danym sezonie produkcyjnym.</p>	T	<p>Art. 53.</p> <p>3. Zachowujący odmianę składa wojewódzkiemu inspektorowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę wykaz prowadzonych plantacji nasiennych odmian regionalnych; wykaz zawiera informacje określone w art. 35 ust. 7 pkt 2–4, 7 i 9.</p> <p>4. Wykaz, o którym mowa w ust. 3, składa się w terminie właściwym do składania wniosków o dokonanie oceny polowej.</p> <p>Art. 109.</p> <p>9. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, terminy składania wniosków o wyrażenie zgody na wprowadzenie do obrotu materiału siewnego odmian regionalnych roślin rolniczych i odmian regionalnych roślin warzywnych, biorąc pod uwagę cechy biologiczne poszczególnych grup roślin i gatunków.</p> <p>Art. 92</p> <p>5. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze</p>		

				rozporządzenia: 1) zakres i terminy składania informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 1, z uwzględnieniem poszczególnych gatunków oraz danych o produkcji własnej, zakupie, sprzedaży i zapasach, pozwalających zbilansować obrót materiałem siewnym u każdego prowadzącego obrót na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, 2) sposób prowadzenia dokumentacji, o której mowa w ust. 1 pkt 2 – mając na uwadze specyfikę wytwarzania, przerobu i przygotowania poszczególnych grup roślin lub gatunków partii materiału siewnego do obrotu oraz prowadzenie w jednolity sposób dokumentacji dotyczącej materiału siewnego, a także zapewnienie jednolitego sposobu składania informacji.	
Art. 17	<p>Plombowanie opakowań</p> <p>1. Państwa członkowskie dopilnowują, aby materiał siewny odmian chronionych mógł być wprowadzany do obrotu jedynie w zamkniętych opakowaniach posiadających plomby.</p> <p>2. Opakowania materiału siewnego są zaplombowane przez dostawcę w taki sposób, aby nie można było ich otworzyć bez uszkodzenia plomby lub pozostawienia śladu ingerencji na etykiecie dostawcy lub na opakowaniu.</p> <p>3. Aby zapewnić plombowanie zgodnie z ust. 2, system plombujący obejmuje co najmniej etykietę lub założenie plomby.</p>	T	Art. 97.	<p>Art. 97. 1. W celu zabezpieczenia opakowania materiału siewnego stosuje się plomby wydawane przez wojewódzkich inspektorów, zwane dalej „plomby urzędowymi”, albo plomby prowadzących obrót.</p> <p>2. Etykiety i plomby urzędowe stosuje się dla materiału siewnego kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany i kategorii handlowy.</p> <p>3. Etykiety i plomby prowadzących obrót stosuje się dla małych opakowań WE, materiału siewnego kategorii standard roślin warzywnych, kategorii kwalifikowany odmian regionalnych roślin warzywnych, kategorii standard odmian regionalnych roślin warzywnych, kategorii standard odmian amatorskich, materiału siewnego odmian regionalnych roślin rolniczych oraz mieszanek dla ochrony środowiska.</p> <p>4. Za etykiety, o których mowa w ust. 2 i 3, uznaje się również paszport roślin, jeżeli zawiera informacje, które powinny być umieszczone na etykiecie.</p> <p>5. W przypadku małych opakowań WE za etykietę uznaje się trwałą nadruk lub stempel umieszczony na tych opakowaniach.</p> <p>6. W przypadku przepakowania i ponownego zaopatrzenia w etykiety numer partii pozostaje bez zmian.</p> <p>7. Minister właściwy do spraw rolnictwa może, w drodze rozporządzenia, wprowadzić obowiązek etykietowania małych opakowań WE materiału siewnego buraków cukrowych i pastewnych etykietami urzędowymi, mając na uwadze usprawnienie kontroli obrotu tym materiałem.</p>	
Art. 18	<p>Etykietowanie</p> <p>Państwa członkowskie dopilnowują, aby opakowania lub pojemniki materiału siewnego odmian chronionych posiadały etykietę dostawcy lub nadruk albo stempel zawierający następujące informacje:</p> <p>a) sformułowanie "przepisy i normy WE";</p> <p>b) nazwisko i adres osoby odpowiedzialnej za etykietowanie lub znak identyfikacyjny tej osoby;</p> <p>c) rok zaplombowania, określony w następujący sposób: "zaplombowano w ..." (rok), lub rok ostatniego pobrania próbki w celu przeprowadzenia badania zdolności kiełkowania, określony w następujący sposób: "próbkę pobrano w ..." (rok);</p> <p>d) gatunek;</p> <p>e) nazwa odmiany chronionej;</p> <p>f) zwrot "kwalifikowany materiał siewny odmiany chronionej"</p>	T	Art. 101.	<p>Art. 101. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) rodzaje opakowań materiału siewnego dla poszczególnych gatunków lub grup roślin rolniczych i warzywnych, a także dla materiału siewnego zaprawianego, oraz sposoby zabezpieczania tych opakowań,</p> <p>2) jakie opakowania materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych uznaje się za małe opakowania WE,</p> <p>3) maksymalną wielkość opakowań dla mieszanek odmianowych roślin warzywnych,</p> <p>4) szczegółowy sposób etykietowania i plombowania materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, z uwzględnieniem:</p> <p>a) rozmiarów i koloru etykiet ustalonych dla poszczególnych kategorii i stopni kwalifikacji materiału siewnego, rodzajów materiału siewnego oraz mieszanek dla ochrony środowiska,</p> <p>b) treści informacji zamieszczanych na etykietach oraz w dokumencie</p>	

	<p>lub "standardowy materiał siewny odmiany chronionej";</p> <p>g) region pochodzenia;</p> <p>h) w przypadku gdy region produkcji materiału siewnego jest inny niż region pochodzenia – wskazanie regionu produkcji materiału siewnego;</p> <p>i) numer referencyjny partii podany przez osobę odpowiedzialną za etykietowanie;</p> <p>j) deklarowana waga netto lub brutto lub deklarowana liczba nasion;</p> <p>k) w przypadku wskazania wagi i zastosowania granulowanych pestycydów, substancji granulujących lub innych dodatków stałych – rodzaj zabiegu chemicznego lub zastosowanego dodatku oraz przybliżony stosunek wagi skupisk lub czystego materiału siewnego do wagi całkowitej.</p>			<p>towarzyszącym,</p> <p>c) małych opakowań WE</p> <p>– mając na względzie postęp techniki w tej dziedzinie, zapewnienie identyfikacji materiału siewnego i rozwiązania stosowane przez międzynarodowe organizacje nasienne oraz biorąc pod uwagę rodzaj i gatunek roślin, kategorię materiału siewnego oraz masę netto opakowania.</p>	
Art. 19	<p>Urzędowa kontrola dodatkowa</p> <p>Państwa członkowskie dopilnowują, aby materiał siewny odmian chronionych wprowadzany do obrotu na mocy niniejszej dyrektywy był przedmiotem urzędowej kontroli dodatkowej przeprowadzanej losowo w celu weryfikacji tożsamości i czystości odmianowej.</p> <p>Urzędowa kontrola dodatkowa, o której mowa w akapicie pierwszym, jest przeprowadzana zgodnie z obowiązującymi metodami międzynarodowymi lub, w przypadku braku takich metod, zgodnie z innymi odpowiednimi metodami.</p>	T	<p>Art. 54.</p> <p>Art. 56.</p>	<p>Ust 1. Ocenie tożsamości i czystości odmianowej podlega:</p> <p>1) nie mniej niż 10 % partii materiału siewnego odmian regionalnych roślin rolniczych, materiału siewnego kategorii kwalifikowany lub kategorii standard odmian regionalnych roślin warzywnych, materiału siewnego kategorii standard odmian amatorskich znajdujących się w obrocie.</p> <p>Art. 56. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) wymagania w zakresie czystości odmianowej oraz metodykę, sposób i warunki dokonywania oceny tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego dla poszczególnych gatunków, grup lub podgrup roślin rolniczych lub warzywnych,</p> <p>2) wzór informacji o wynikach oceny tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego,</p> <p>3) wielkość prób pobieranych do oceny tożsamości i czystości odmianowej, w tym prób wzorcowych, sposób ich pakowania i oznakowania, terminy ich przesyłania do jednostki wskazanej przez Centralny Ośrodek i na adres wskazany przez ten ośrodek,</p> <p>4) warunki oraz okres przechowywania prób materiału siewnego pobranych do oceny tożsamości i czystości odmianowej,</p> <p>5) warunki pobierania prób wzorcowych, w tym prób materiału siewnego reprodukowanego w ramach systemów nasiennych OECD,</p> <p>6) zakres i terminy przekazywania przez Głównego Inspektora dyrektorowi Centralnego Ośrodka informacji o planowanej liczbie prób materiału siewnego przeznaczonych do oceny tożsamości i czystości odmianowej oraz wykazu pobranych prób materiału siewnego wysłanych do oceny tożsamości i czystości odmianowej,</p> <p>7) zakres i terminy przekazywania przez dyrektora Centralnego Ośrodka Głównemu Inspektorowi informacji o próbach urzędowych przyjętych do oceny tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego</p> <p>– biorąc pod uwagę zróżnicowanie gatunków, grup lub podgrup roślin rolniczych i warzywnych, dokonywanie oceny tożsamości i czystości odmianowej według jednolitych zasad oraz właściwą organizację dokonywania tej oceny, a także zapewnienie jednolitego sposobu dokumentowania wyników oceny tożsamości i czystości odmianowej.</p>	

Art. 20	Monitoring Państwa członkowskie dopilnowują w oparciu o urzędowy monitoring prowadzony podczas produkcji i wprowadzania do obrotu, aby materiał siewny spełniał wymogi określone w niniejszym rozdziale, ze szczególnym uwzględnieniem odmiany, miejsc produkcji materiału siewnego i jego ilości.	T	Art. 121.	Kontrola materiału siewnego polega na losowym sprawdzeniu jego jakości oraz spełniania innych wymagań dotyczących wytwarzania, oceny, przechowywania materiału siewnego, a także obrotu tym materiałem.	
Art. 21	Odmiany wyprodukowane w celu uprawy w określonych warunkach 1. Państwa członkowskie mogą zatwierdzać odmiany wyprodukowane w celu uprawy w określonych warunkach zgodnie z wymogami określonymi w art. 22 i 23. 2. Państwa członkowskie mogą zatwierdzić odmianę wyprodukowaną w celu uprawy w określonych warunkach jako odmianę, której materiał siewny może zostać zweryfikowany jedynie jako "standardowy materiał siewny odmiany wyprodukowanej w celu uprawy w określonych warunkach". Odmiana ta jest wprowadzana do wspólnego katalogu odmian gatunków warzyw jako "odmiana wyprodukowana w celu uprawy w określonych warunkach, której materiał siewny jest weryfikowany zgodnie z art. 26 dyrektywy Komisji 2009/145/WE".	T	Art. 3	1. W rozumieniu ustawy określenie: ... 5) odmiana amatorska (odmiana odkryta i wyprowadzona do uprawy w szczególnych warunkach) – oznacza odmianę roślin warzywnych odkrytą i wyprowadzoną z przeznaczeniem do uprawy w szczególnych warunkach agrotechnicznych, klimatycznych lub glebowych, niemającą znaczenia dla towarowej produkcji warzyw, mającą znaczenie dla zachowania bioróżnorodności; 12) materiał siewny kategorii standard – oznacza: a) materiał siewny roślin warzywnych, spełniający wymagania dotyczące wytwarzania i jakości dla tej kategorii, wytworzony przez zachowującego odmianę z materiału matecznego, materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany i przez niego oceniony, który jest przeznaczony do celów innych niż produkcja materiału siewnego, b) materiał siewny odmiany regionalnej lub odmiany amatorskiej, spełniający wymagania w zakresie wytwarzania i jakości dla tej kategorii, wytworzony przez zachowującego odmianę i przez niego oceniony, który jest przeznaczony do celów innych niż produkcja materiału siewnego,	
Art. 22	Istotne wymogi 1. Aby odmiana została zatwierdzona jako odmiana wyprodukowana w celu uprawy w określonych warunkach, jak wspomniano w art. 1 ust. 1 lit. b), nie może mieć wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym i musi być wyprodukowana w celu uprawy w określonych warunkach. Odmiana uważana jest za wyprodukowaną w celu uprawy w określonych warunkach, jeżeli została wyprodukowana w celu uprawy w określonych warunkach agrotechnicznych, klimatycznych lub glebowych. 2. W drodze odstępstwa od art. 1 ust. 2 dyrektywy 2003/91/WE państwa członkowskie mogą przyjąć własne przepisy w odniesieniu do odrębności, trwałości i jednorodności odmian wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach. W takich przypadkach państwa członkowskie dopilnowują, aby w odniesieniu do odrębności i trwałości uwzględnione były co najmniej te cechy, o których mowa w: a) kwestionariuszach technicznych załączonych do protokołów badań Wspólnotowego Urzędu Ochrony Odmian Roślin (CPVO) w przypadku gatunków wymienionych w załączniku I do dyrektywy 2003/91/WE, które odnoszą się do tych gatunków; lub b) kwestionariuszach technicznych załączonych do wytycznych Międzynarodowego Związku dla Ochrony	T	Art. 28	Art. 28. 1. Odmianę regionalną wpisuje się do krajowego rejestru, jeżeli: 1) ma znaczenie w określonym regionie, w którym odmiana ta była tradycyjnie uprawiana i do którego naturalnie się przystosowała, zwanym dalej „regionem pochodzenia”, dla: a) zachowania materiału genetycznego w jego naturalnym otoczeniu, a w przypadku gatunków roślin uprawnych – w środowisku rolniczego gospodarowania, w którym gatunki wykształciły swoje właściwości wyróżniające (zachowania in situ), b) zrównoważonego wykorzystania zasobów genetycznych roślin populacji miejscowych i odmian przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i zagrożonych erozją genetyczną; 2) jest odrębna, wyrównana i trwała, przy czym jeżeli poziom wyrównania jest określany na podstawie występowania roślin nietypowych, stosuje się 10 % standard populacyjny przy przynajmniej 90 % prawdopodobieństwie; 3) zachowujący odmianę nadał odmianie nazwę zgodnie z wymaganiami, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2, przy czym odmianie tej można nadać więcej niż jedną nazwę, jeżeli nazwy te są od dawna znane; 4) jest zachowywana w regionie pochodzenia; 5) nie jest wpisana do krajowego rejestru albo wspólnotowego katalogu jako odmiana inna niż odmiana regionalna albo odmiana amatorska lub 6) została skreślona z krajowego rejestru albo wspólnotowego katalogu co najmniej 2 lata przed dniem złożenia wniosku o jej wpis do krajowego rejestru albo dniem upływu okresu ustalonego na podstawie art. 104 ust. 3 – w przypadku, o którym mowa w art. 104 ust. 1 pkt 2;	

	<p>Nowych Odmian Roślin (UPOV) w przypadku gatunków wymienionych w załączniku II do dyrektywy 2003/91/WE, które odnoszą się do tych gatunków.</p> <p>W celu oceny jednorodności stosuje się dyrektywę 2003/91/WE.</p> <p>Jeżeli jednak poziom jednorodności jest określany na podstawie występowania roślin nietypowych, zastosowanie ma 10-procentowy standard populacji i prawdopodobieństwo zatwierdzenia wynoszące co najmniej 90 %.</p>		Art. 31	<p>7) nie została zgłoszona w celu przyznania wyłącznego prawa do odmiany albo nie jest chroniona wyłącznym prawem do odmiany, albo nie została zgłoszona do ochrony, albo nie jest chroniona przez Wspólnotowy Urząd Odmian Roślin (CPVO).</p> <p>2. Odmianę amatorską wpisuje się do krajowego rejestru, jeżeli odmiana nie ma znaczenia dla towarowej produkcji warzyw oraz spełnia warunki, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 3 i 5–7.</p> <p>2. Minister właściwy do spraw rolnictwa może określić, w drodze rozporządzenia, metody dotyczące badania OWT dla odmian regionalnych oraz odmian amatorskich, biorąc pod uwagę biologiczne właściwości poszczególnych gatunków.</p>	
Art. 23	<p>Wymogi proceduralne</p> <p>W drodze odstępstwa od art. 7 ust. 1 zdanie pierwsze dyrektywy 2002/55/WE badania urzędowe nie są wymagane, jeżeli informacje wymienione poniżej są wystarczające do podjęcia decyzji w sprawie zatwierdzenia odmian wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach:</p> <p>a) opis odmiany wyprodukowanej w celu uprawy w określonych warunkach oraz jej nazwa;</p> <p>b) wyniki badań innych niż urzędowe;</p> <p>c) wiedza praktyczna nabyta w czasie uprawy, rozmnażania i wykorzystania odmiany, tak jak przedstawił to wnioskodawca w danym państwie członkowskim;</p> <p>d) inne informacje, w szczególności udzielone przez organy odpowiedzialne za genetyczne zasoby roślin lub organizacje uznane dla tego celu przez państwa członkowskie.</p>	T	Art. 30	<p>Art. 30. 1. Odmianę regionalną oraz odmianę amatorską wpisuje się do krajowego rejestru na wniosek zachowującego odmianę.</p> <p>2. Wniosek o wpis odmiany regionalnej oraz odmiany amatorskiej do krajowego rejestru zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę zachowującego odpowiednio odmianę regionalną albo amatorską, z tym że w przypadku gdy zachowującym odpowiednio odmianę regionalną albo amatorską jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby; 2) nazwę rodzaju lub gatunku rośliny uprawnej w języku polskim i nazwę botaniczną; 3) nazwę odpowiednio odmiany regionalnej albo odmiany amatorskiej; 4) wskazanie miejsca zachowania odpowiednio odmiany regionalnej albo odmiany amatorskiej; 5) wskazanie regionu pochodzenia, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa – w przypadku odmian regionalnych; 6) datę skreślenia odmiany odpowiednio z krajowego rejestru lub wspólnotowego katalogu albo dzień wygaśnięcia okresu określonego w 104 ust. 3 – w przypadku, o którym mowa w art. 104 ust. 1 pkt 2. <p>3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) decyzję o uznaniu odmiany regionalnej za odmianę mającą znaczenie, o którym mowa w art. 28 ust. 1 pkt 1, w danym regionie pochodzenia albo 2) decyzję o uznaniu odmiany amatorskiej za odmianę niemającą znaczenia dla towarowej produkcji warzyw; 3) kwestionariusz techniczny zawierający opis odpowiednio odmiany regionalnej albo odmiany amatorskiej; 4) kopię dowodu uiszczenia opłaty za złożenie wniosku o wpis odmiany do krajowego rejestru, o której mowa w art. 24 ust. 1. <p>4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się także:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wyniki badań OWT przeprowadzonych przez jednostki inne niż Centralny Ośrodek, 2) informacje o wiedzy uzyskanej w trakcie uprawy, rozmnażania i wykorzystania odpowiednio odmiany regionalnej albo odmiany 	

				<p>amatorskiej,</p> <p>3) informacje dotyczące odpowiednio odmiany regionalnej albo odmiany amatorskiej inne niż określone w pkt 2, uzyskane w szczególności od jednostek odpowiedzialnych za genetyczne zasoby roślin lub od organizacji wyznaczonych do tego celu przez inne niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskie – jeżeli zachowujący odmianę je posiada.</p> <p>5. Wniosek o wpis odmiany regionalnej albo odmiany amatorskiej do krajowego rejestru oraz kwestionariusz techniczny składa się na formularzach udostępnionych na stronie internetowej administrowanej przez Centralny Ośrodek.</p> <p>6. Dane, o których mowa w ust. 3 pkt 3, nie mogą być udostępniane bez zgody na piśmie zachowującego odmianę regionalną albo odmianę amatorską.</p>	
Art. 24	<p>Wykluczenie zatwierdzenia</p> <p>Odmiana wyprodukowana w celu uprawy w określonych warunkach nie jest zatwierdzana dla celów wprowadzenia do krajowego katalogu odmian, jeżeli:</p> <p>a) jest już wpisana do wspólnego katalogu odmian gatunków warzyw jako odmiana inna niż odmiana wyprodukowana w celu uprawy w określonych warunkach lub została skreślona ze wspólnego katalogu w ciągu ostatnich dwóch lat, albo od upływu okresu przyznanego zgodnie z art. 15 ust. 2 dyrektywy 2002/55/WE minęło mniej niż dwa lata; lub</p> <p>b) jest chroniona wspólnotowym prawem ochrony odmiany roślin zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 2100/94 lub krajowym prawem ochrony roślin, albo jeśli wniosek o ochronę takimi przepisami oczekuje na rozpatrzenie.</p>	T	Art. 28	<p>Art. 28. 1. Odmianę regionalną wpisuje się do krajowego rejestru, jeżeli:</p> <p>1) ma znaczenie w określonym regionie, w którym odmiana ta była tradycyjnie uprawiana i do którego naturalnie się przystosowała, zwanym dalej „regionem pochodzenia”, dla:</p> <p>a) zachowania materiału genetycznego w jego naturalnym otoczeniu, a w przypadku gatunków roślin uprawnych – w środowisku rolniczego gospodarowania, w którym gatunki wykształciły swoje właściwości wyróżniające (zachowania in situ),</p> <p>b) zrównoważonego wykorzystania zasobów genetycznych roślin populacji miejscowych i odmian przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i zagrożonych erozją genetyczną;</p> <p>2) jest odrębna, wyrównana i trwała, przy czym jeżeli poziom wyrównania jest określany na podstawie występowania roślin nietypowych, stosuje się 10 % standard populacyjny przy przynajmniej 90 % prawdopodobieństwie;</p> <p>3) zachowujący odmianę nadał odmianie nazwę zgodnie z wymaganiami, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2, przy czym odmianie tej można nadać więcej niż jedną nazwę, jeżeli nazwy te są od dawna znane;</p> <p>4) jest zachowywana w regionie pochodzenia;</p> <p>5) nie jest wpisana do krajowego rejestru albo wspólnotowego katalogu jako odmiana inna niż odmiana regionalna albo odmiana amatorska lub</p> <p>6) została skreślona z krajowego rejestru albo wspólnotowego katalogu co najmniej 2 lata przed dniem złożenia wniosku o jej wpis do krajowego rejestru albo dniem upływu okresu ustalonego na podstawie art. 104 ust. 3 – w przypadku, o którym mowa w art. 104 ust. 1 pkt 2;</p> <p>7) nie została zgłoszona w celu przyznania wyłącznego prawa do odmiany albo nie jest chroniona wyłącznym prawem do odmiany, albo nie została zgłoszona do ochrony, albo nie jest chroniona przez Wspólnotowy Urząd Odmian Roślin (CPVO).</p> <p>2. Odmianę amatorską wpisuje się do krajowego rejestru, jeżeli odmiana nie ma znaczenia dla towarowej produkcji warzyw oraz spełnia warunki, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 3 i 5–7</p>	
Art. 25	<p>Nazwa</p> <p>1. W odniesieniu do nazw odmian wyprodukowanych w celu</p>	T	Art. 28	<p>Art. 28. 1. Odmianę regionalną wpisuje się do krajowego rejestru, jeżeli:</p> <p>1) ma znaczenie w określonym regionie, w którym odmiana ta była</p>	

	<p>uprawy w określonych warunkach, znanych przed dniem 25 maja 2000 r., państwa członkowskie mogą dopuścić odstępstwa od rozporządzenia (WE) nr 637/2009, z wyjątkiem sytuacji, w których takie odstępstwa naruszałyby wcześniejsze prawa strony trzeciej chronione na mocy art. 2 tego rozporządzenia.</p> <p>2. Niezależnie od przepisów art. 9 ust. 2 dyrektywy 2002/55/WE państwa członkowskie mogą zatwierdzić dwie lub więcej nazw odmiany, jeśli dane nazwy są tradycyjnie znane.</p>			<p>tradycyjnie uprawiana i do którego naturalnie się przystosowała, zwanym dalej „regionem pochodzenia”, dla:</p> <p>a) zachowania materiału genetycznego w jego naturalnym otoczeniu, a w przypadku gatunków roślin uprawnych – w środowisku rolniczego gospodarowania, w którym gatunki wykształciły swoje właściwości wyróżniające (zachowania in situ),</p> <p>b) zrównoważonego wykorzystania zasobów genetycznych roślin populacji miejscowych i odmian przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i zagrożonych erozją genetyczną;</p> <p>2) jest odrębna, wyrównana i trwała, przy czym jeżeli poziom wyrównania jest określany na podstawie występowania roślin nietypowych, stosuje się 10 % standard populacyjny przy przynajmniej 90 % prawdopodobieństwie;</p> <p>3) zachowujący odmianę nadał odmianie nazwę zgodnie z wymaganiami, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2, przy czym odmianie tej można nadać więcej niż jedną nazwę, jeżeli nazwy te są od dawna znane;</p> <p>4) jest zachowywana w regionie pochodzenia;</p> <p>5) nie jest wpisana do krajowego rejestru albo wspólnotowego katalogu jako odmiana inna niż odmiana regionalna albo odmiana amatorska lub</p> <p>6) została skreślona z krajowego rejestru albo wspólnotowego katalogu co najmniej 2 lata przed dniem złożenia wniosku o jej wpis do krajowego rejestru albo dniem upływu okresu ustalonego na podstawie art. 104 ust. 3 – w przypadku, o którym mowa w art. 104 ust. 1 pkt 2;</p> <p>7) nie została zgłoszona w celu przyznania wyłącznego prawa do odmiany albo nie jest chroniona wyłącznym prawem do odmiany, albo nie została zgłoszona do ochrony, albo nie jest chroniona przez Wspólnotowy Urząd Odmian Roślin (CPVO).</p> <p>2. Odmianę amatorską wpisuje się do krajowego rejestru, jeżeli odmiana nie ma znaczenia dla towarowej produkcji warzyw oraz spełnia warunki, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 3 i 5–7</p>	
Art. 26	<p>Weryfikacja</p> <p>W drodze odstępstwa od art. 20 dyrektywy 2002/55/WE państwa członkowskie mogą postanowić, że materiał siewny odmiany wyprodukowanej w celu uprawy w określonych warunkach może zostać zweryfikowany jako standardowy materiał siewny odmiany wyprodukowanej w celu uprawy w określonych warunkach, jeśli spełnia poniższe wymogi:</p> <p>a) spełnia wymogi dotyczące wprowadzania do obrotu "standardowego materiału siewnego" przewidziane w dyrektywie 2002/55/WE, z wyjątkiem wymogów dotyczących minimalnej czystości odmianowej;</p> <p>b) charakteryzuje się wystarczającą czystością odmianową.</p>	T	<p>Art. 3</p> <p>Art. 40</p>	<p>1. W rozumieniu ustawy określenie:</p> <p>....</p> <p>12) materiał siewny kategorii standard – oznacza:</p> <p>b) materiał siewny odmiany regionalnej lub odmiany amatorskiej, spełniający wymagania w zakresie wytwarzania i jakości dla tej kategorii, wytworzony przez zachowującego odmianę i przez niego oceniony, który jest przeznaczony do celów innych niż produkcja materiału siewnego, materiał siewny odmiany regionalnej – oznacza materiał siewny wytworzony przez zachowującego odmianę i przez niego oceniony, spełniający wymagania w zakresie wytwarzania i jakości określone dla tego materiału;</p> <p>Art. 40. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) szczegółowe terminy składania wniosków o dokonanie oceny polowej materiału siewnego poszczególnych grup lub gatunków roślin rolniczych i warzywnych,</p> <p>2) liczbę rozmnożeń materiału siewnego dla poszczególnych grup lub gatunków roślin rolniczych i warzywnych, z uwzględnieniem opisu poszczególnych kategorii i stopni kwalifikacji materiału siewnego,</p>	

				<p>3) szczegółowe wymagania w zakresie wytwarzania materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, z uwzględnieniem w szczególności:</p> <p>a) terminów dokonywania i liczby ocen stanu plantacji nasiennej w odniesieniu do poszczególnych grup roślin i gatunków,</p> <p>b) izolacji przestrzennej od innych upraw, czystości gatunkowej i odmianowej, zdrowotności, określenia przedplonu oraz zmianowania roślin na plantacjach nasiennych,</p> <p>c) czasu prowadzenia plantacji wieloletnich roślin rolniczych,</p> <p>d) sposobu oznaczania plantacji nasiennych,</p> <p>4) szczegółowe wymagania w zakresie jakości materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, z zastrzeżeniem pkt 8,</p> <p>5) dopuszczalną wielkość partii materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych w obrocie,</p> <p>6) sposób oznaczania partii materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych wytworzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,</p> <p>7) wzór upoważnienia udzielanego przez zachowującego odmianę osobie, która będzie prowadzić obrót materiałem siewnym, składającej wniosek o dokonanie oceny polowej materiału siewnego – w przypadku odmian chronionych wyłącznym prawem,</p> <p>8) wykaz gatunków roślin rolniczych, których materiał siewny może być uznany za materiał siewny kategorii handlowy, oraz wymagania w zakresie jakości dla tego materiału</p> <p>– biorąc pod uwagę cechy biologiczne poszczególnych grup roślin lub gatunków, specyfikę ich wytwarzania oraz właściwą identyfikację wytworzonego materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, a także potrzebę zapewnienia jednolitego sposobu udzielania przez zachowującego odmianę upoważnienia osobie, która będzie prowadzić obrót materiałem siewnym.</p>	
Art. 27	<p>Badanie materiału siewnego</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają przeprowadzanie badań w celu zweryfikowania zgodności materiału siewnego odmian wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach z wymogami przewidzianymi w art. 26.</p> <p>2. Badania, o których mowa w ust. 1, przeprowadza się, stosując obowiązujące metody międzynarodowe lub, w przypadku braku takich metod, inne odpowiednie metody.</p>	T	Art.53	<p>Art. 53. 1. Zachowujący odmianę dokonuje oceny polowej i oceny laboratoryjnej materiału siewnego:</p> <p>1) odmian regionalnych roślin rolniczych własnych odmian – w celu uznania go za materiał siewny spełniający wymagania określone dla kategorii kwalifikowany;</p> <p>2) odmian regionalnych roślin warzywnych własnych odmian – w celu uznania go za materiał siewny kategorii kwalifikowany lub kategorii standard;</p> <p>3) odmian amatorskich własnych odmian – w celu uznania go za materiał siewny kategorii standard.</p> <p>2. Zachowujący odmianę pobiera próby do:</p> <p>1) oceny laboratoryjnej materiału siewnego odmian regionalnych i odmian amatorskich;</p> <p>2) oceny weryfikacyjnej sadzeniaków ziemniaka odmian regionalnych.</p> <p>3. Zachowujący odmianę składa wojewódzkiemu inspektorowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę zachowującego odmianę, albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania zachowującego odmianę – w przypadku gdy zachowującym odmianę jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, wykaz prowadzonych plantacji nasiennych odmian regionalnych, który zawiera informacje określone w art. 36 ust. 7 pkt 2–4, 7 i 9.</p>	

			Art. 46	1. Pobieranie prób i ocenę laboratoryjną materiału siewnego roślin rolniczych lub warzywnych przeprowadza się zgodnie z metodyką określoną przez Międzynarodowy Związek Oceny Nasion (ISTA).	
Art. 28	Ograniczenia ilościowe Państwa członkowskie dopilnowują, że materiał siewny odmian wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach jest wprowadzany do obrotu w małych opakowaniach, których waga netto nie przekracza maksymalnej wagi netto określonej dla każdego gatunku w załączniku II.	T	Art. 111.	Art. 111. 1. Materiał siewny odmian amatorskich jest wprowadzany do obrotu w małych opakowaniach. 2. Ilość materiału siewnego odmian amatorskich w małych opakowaniach nie może przekraczać ilości: 1) 250 gramów dla kukurydzy cukrowej, kukurydzy pękającej, szpinaku, bobu, grochu siewnego cukrowego, grochu siewnego łuskowego, fasoli zwykłej karłowej, fasoli zwykłej tycznej i fasoli wielokwiatowej; 2) 25 gramów dla cebuli (grupa Cepa, grupa Aggregatum), cebuli siedmiolatki, pora, czosnku pospolitego, trybuli ogrodowej, buraka éwıklowego, buraka liściowego, kapusty pekińskiej, ogórka, dyni olbrzymiej, dyni zwyczajnej, marchwi i sałaty; 3) 5 gramów dla szczypiorku, selera korzeniowego, selera naciowego, szparaga, papryki, endywii, kawona, melona, karczocha, pomidora, kopru włoskiego, rabarbaru, oberżyny, cykorii korzeniowej, cykorii liściowej, cykorii sałatowej, jarmużu, kalafiora, kalarepy, kapusty brukselskiej, kapusty głowiastej białej i kapusty głowiastej czerwonej..	
Art. 29	Plombowanie opakowań 1. Państwa członkowskie zapewniają, że materiał siewny odmian wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach może być wprowadzany do obrotu jedynie w zamkniętych opakowaniach posiadających plomby. 2. Opakowania materiału siewnego są zaplombowane przez dostawcę w taki sposób, aby nie można było ich otworzyć bez uszkodzenia plomby lub pozostawienia śladu ingerencji na etykiecie dostawcy lub opakowaniu. 3. Aby zapewnić plombowanie zgodnie z ust. 2, system plombujący obejmuje co najmniej etykietę lub założenie plomby.	T	Art. 97	Art. 97. 1. W celu zabezpieczenia opakowania materiału siewnego stosuje się plomby wydawane przez wojewódzkich inspektorów, zwane dalej „plomby urzędowymi”, albo plomby prowadzących obrót. 2. Etykiety i plomby urzędowe stosuje się dla materiału siewnego kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany i kategorii handlowy. 3. Etykiety i plomby prowadzących obrót stosuje się dla małych opakowań WE, materiału siewnego kategorii standard roślin warzywnych, kategorii kwalifikowany odmian regionalnych roślin warzywnych, kategorii standard odmian regionalnych roślin warzywnych, kategorii standard odmian amatorskich, materiału siewnego odmian regionalnych roślin rolniczych oraz mieszanek dla ochrony środowiska. 4. Za etykiety, o których mowa w ust. 2 i 3, uznaje się również paszport roślin, jeżeli zawiera informacje, które powinny być umieszczone na etykiecie. 5. W przypadku małych opakowań WE za etykietę uznaje się trwałą nadruk lub stempel umieszczony na tych opakowaniach. 6. W przypadku przepakowania i ponownego zaopatrzenia w etykiety numer partii pozostaje bez zmian. 7. Minister właściwy do spraw rolnictwa może, w drodze rozporządzenia, wprowadzić obowiązek etykietowania małych opakowań WE materiału siewnego buraków cukrowych i pastewnych etykietami urzędowymi, mając na uwadze usprawnienie kontroli obrotu tym materiałem..	
Art. 30	Etykietowanie Państwa członkowskie dopilnowują, aby opakowania lub pojemniki materiału siewnego odmian wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach posiadały etykietę dostawcy lub nadruk albo stempel zawierający następujące informacje:	T	Art. 101	Art. 101. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia: 1) rodzaje opakowań materiału siewnego dla poszczególnych gatunków lub grup roślin rolniczych i warzywnych, a także dla materiału siewnego zaprawianego, oraz sposoby zabezpieczania tych opakowań, 2) jakie opakowania materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych	

	<p>a) sformułowanie "przepisy i normy WE";</p> <p>b) nazwisko i adres osoby odpowiedzialnej za etykietowanie lub znak identyfikacyjny tej osoby;</p> <p>c) rok zaplombowania, określony w następujący sposób: "zaplombowano w ..." (rok), lub rok ostatniego pobrania próbki w celu przeprowadzenia badania zdolności kiełkowania, określony w następujący sposób: "próbkę pobrano w ..." (rok);</p> <p>d) gatunek;</p> <p>e) nazwa odmiany;</p> <p>f) zwrot "odmiana wyprodukowana w celu uprawy w określonych warunkach";</p> <p>g) numer referencyjny partii podany przez osobę odpowiedzialną za etykietowanie;</p> <p>h) deklarowana waga netto lub brutto lub deklarowana liczba nasion;</p> <p>i) w przypadku wskazania wagi i zastosowania granulowanych pestycydów, substancji granulujących lub innych dodatków stałych – rodzaj zabiegu chemicznego lub zastosowanego dodatku oraz przybliżony stosunek wagi skupisk lub czystego materiału siewnego do wagi całkowitej.</p>			<p>uznaje się za małe opakowania WE,</p> <p>3) maksymalną wielkość opakowań dla mieszanek odmianowych roślin warzywnych,</p> <p>4) szczegółowy sposób etykietowania i plombowania materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, z uwzględnieniem:</p> <p>a) rozmiarów i koloru etykiet ustalonych dla poszczególnych kategorii i stopni kwalifikacji materiału siewnego, rodzajów materiału siewnego oraz mieszanek dla ochrony środowiska,</p> <p>b) treści informacji zamieszczanych na etykietach oraz w dokumencie towarzyszącym,</p> <p>c) małych opakowań WE</p> <p>– mając na względzie postęp techniki w tej dziedzinie, zapewnienie identyfikacji materiału siewnego i rozwiązania stosowane przez międzynarodowe organizacje nasienne oraz biorąc pod uwagę rodzaj i gatunek roślin, kategorię materiału siewnego oraz masę netto opakowania.</p>	
Art. 31	<p>Urzędowa kontrola dodatkowa Państwa członkowskie dopilnowują, aby materiał siewny odmian wyprodukowanej w celu uprawy w określonych warunkach był przedmiotem urzędowej kontroli dodatkowej przeprowadzanej losowo w celu weryfikacji tożsamości i czystości odmianowej.</p> <p>Urzędowa kontrola dodatkowa, o której mowa w akapicie pierwszym, jest przeprowadzana zgodnie z obowiązującymi metodami międzynarodowymi lub, w przypadku braku takich metod, zgodnie z innymi odpowiednimi metodami.</p>	T	<p>Art. 54</p> <p>Art. 56</p>	<p>Ust 1. Ocenie tożsamości i czystości odmianowej podlega:</p> <p>...</p> <p>2) nie mniej niż 10 % partii materiału siewnego odmian regionalnych roślin rolniczych, materiału siewnego kategorii kwalifikowany lub kategorii standard odmian regionalnych roślin warzywnych, materiału siewnego kategorii standard odmian amatorskich znajdujących się w obrocie.</p> <p>Art. 56. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) wymagania w zakresie czystości odmianowej oraz metodykę, sposób i warunki dokonywania oceny tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego dla poszczególnych gatunków, grup lub podgrup roślin rolniczych lub warzywnych,</p> <p>2) wzór informacji o wynikach oceny tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego,</p> <p>3) wielkość prób pobieranych do oceny tożsamości i czystości odmianowej, w tym prób wzorcowych, sposób ich pakowania i oznakowania, terminy ich przesyłania do jednostki wskazanej przez Centralny Ośrodek i na adres wskazany przez ten ośrodek,</p> <p>4) warunki oraz okres przechowywania prób materiału siewnego pobranych do oceny tożsamości i czystości odmianowej,</p> <p>5) warunki pobierania prób wzorcowych, w tym prób materiału siewnego reproduktowanego w ramach systemów nasiennych OECD,</p> <p>6) zakres i terminy przekazywania przez Głównego Inspektora dyrektorowi Centralnego Ośrodka informacji o planowanej liczbie prób materiału siewnego przeznaczonych do oceny tożsamości i czystości odmianowej oraz wykazu pobranych prób materiału siewnego wysłanych do oceny tożsamości i czystości odmianowej,</p> <p>7) zakres i terminy przekazywania przez dyrektora Centralnego Ośrodka Głównemu Inspektorowi informacji o próbach urzędowych przyjętych do</p>	

				oceny tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego – biorąc pod uwagę zróżnicowanie gatunków, grup lub podgrup roślin rolniczych i warzywnych, dokonywanie oceny tożsamości i czystości odmianowej według jednolitych zasad oraz właściwą organizację dokonywania tej oceny, a także zapewnienie jednolitego sposobu dokumentowania wyników oceny tożsamości i czystości odmianowej. gatunków roślin rolniczych i warzywnych.	
Art. 32	<p>Monitoring</p> <p>Państwa członkowskie dopilnowują w oparciu o urzędowy monitoring prowadzony podczas produkcji i wprowadzania do obrotu, aby materiał siewny spełniał wymogi określone w niniejszym rozdziale, ze szczególnym uwzględnieniem jego odmiany i ilości.</p>	T	Art. 121	<p>Art. 121. 1. Kontrola materiału siewnego polega na losowym sprawdzeniu wymagań w zakresie jakości oraz spełniania innych wymagań w zakresie wytwarzania, oceny i przechowywania materiału siewnego, a także obrotu tym materiałem.</p> <p>2. Kontrolę materiału siewnego przeprowadza wojewódzki inspektor.</p> <p>3. Pobieranie prób urzędowych i ocena materiału siewnego, dokonywane przez organy Państwowej Inspekcji w ramach kontroli, nie podlegają opłacie.</p> <p>4. Jeżeli w wyniku kontroli materiału siewnego stwierdzono, że jedna lub kilka partii materiału siewnego nie odpowiadają wymaganiom w zakresie jakości albo wytwarzania, oceny i przechowywania materiału siewnego lub obrotu tym materiałem, wojewódzki inspektor, w drodze decyzji, w zależności od zakresu i stopnia naruszeń, może:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nakazać usunięcie, w określonym terminie, nieprawidłowości stwierdzonych w trakcie kontroli; 2) zakazać prowadzenia obrotu partią materiału siewnego niespełniającą wymagań; 3) nakazać poddanie partii materiału siewnego niespełniającej wymagań zabiegom uniemożliwiającym użycie go do siewu, sadzenia, szczepienia, okulizacji lub tylko do rozmnażania roślin. <p>5. Decyzje, o których mowa w ust. 4, podlegają natychmiastowemu wykonaniu.</p> <p>6. Do podmiotów, o których mowa w art. 86 ust. 1 i art. 87 ust. 1, niebędących przedsiębiorcami w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 i Nr 239, poz. 1593) stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 5 tej ustawy.</p>	
Art. 33	<p>Sprawozdawczość</p> <p>Państwa członkowskie dopilnowują, aby dostawcy działający na ich terytorium zgłaszali ilości materiału siewnego każdej odmiany chronionej lub odmiany wyprodukowanej w celu uprawy w określonych warunkach, wprowadzanej do obrotu dla każdego sezonu produkcyjnego.</p> <p>Państwa członkowskie informują Komisję i pozostałe państwa członkowskie na ich prośbę o ilości materiału siewnego każdej odmiany chronionej lub odmiany wyprodukowanej w celu uprawy w określonych warunkach wprowadzanej do obrotu na ich terytorium.</p>	T	<p>Art. 92</p> <p>\</p> <p>Art. 112</p>	<p>5. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) szczegółowy zakres i terminy składania informacji o obrocie materiałem siewnym, o których mowa w ust. 1 pkt 1, z uwzględnieniem poszczególnych gatunków oraz danych o produkcji własnej, zakupie, sprzedaży i zapasach, pozwalających zbilansować obrót materiałem siewnym u każdego prowadzącego obrót na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, 2) sposób prowadzenia dokumentacji, o której mowa w ust. 1 pkt 2 – mając na uwadze specyfikę wytwarzania, przerobu i przygotowania poszczególnych partii materiału siewnego do obrotu. <p>Minister właściwy do spraw rolnictwa przekazuje Komisji Europejskiej informacje o regionach pochodzenia, dodatkowych regionach wytwarzania materiału siewnego danej odmiany regionalnej oraz dodatkowych regionach obrotu tym materiałem, a także, na wniosek Komisji</p>	

				Europejskiej lub państw członkowskich, informacje dotyczące ilości materiału siewnego odmiany regionalnej, a także materiału siewnego odmiany amatorskiej wprowadzonej do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.	
Art. 34	Powiadamianie o uznanych organizacjach odpowiedzialnych za genetyczne zasoby roślin Państwa członkowskie zgłaszają Komisji uznane organizacje, o których mowa w art. 5 lit. d), art. 8 ust. 1, art. 13 ust. 1 i art. 23 lit. d).	T	Art. 112. Art. 107	Minister właściwy do spraw rolnictwa przekazuje Komisji Europejskiej informacje o regionach pochodzenia, dodatkowych regionach wytwarzania materiału siewnego danej odmiany regionalnej oraz dodatkowych regionach obrotu tym materiałem, a także, na wniosek Komisji Europejskiej lub państw członkowskich, informacje dotyczące ilości materiału siewnego odmiany regionalnej, a także materiału siewnego odmiany amatorskiej wprowadzonej do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Minister właściwy do spraw rolnictwa przekazuje, na wniosek Komisji Europejskiej lub państw członkowskich, informacje dotyczące ilości mieszanek dla ochrony środowiska wprowadzonych do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz o jednostkach odpowiedzialnych za genetyczne zasoby roślin.	
Art. 35	Ocena Do dnia 31 grudnia 2013 r. Komisja dokonuje oceny wykonania niniejszej dyrektywy.	N			
Art. 36	Transpozycja 1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 31 grudnia 2010 r. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie. 2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.	N			
Art. 37	Wejście w życie Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.	N			
Art. 38	Adresaci Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.	N			
Załącznik I	ZAŁĄCZNIK I Ograniczenia ilościowe wprowadzania do obrotu materiału siewnego odmian chronionych zgodnie z art. 15 Nazwa botaniczna Maksymalna powierzchnia w hektarach, przypadająca na jedno państwo członkowskie, przeznaczona do	T	Art. 109	Art. 109. 1. Materiał siewny odmian regionalnych może być wprowadzany do obrotu po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw rolnictwa, wydanej w drodze decyzji, wyłącznie w regionie pochodzenia, z zastrzeżeniem art. 110. 2. Zgodę, o której mowa w ust. 1, wydaje się na wniosek zachowującego odmianę regionalną. 3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:	

	<p>produkcji warzyw odmian chronionych </p> <p>Allium cepa L. – grupa Ceba Brassica oleracea L. Brassica rapa L. Capsicum annuum L. Cichorium intybus L. Cucumis melo L. Cucurbita maxima Duchesne Cynara cardunculus L. Daucus carota L. Lactuca sativa L. Lycopersicon esculentum Mill. Phaseolus vulgaris L. Pisum sativum L. (partim) Vicia faba L. (partim) 40 </p> <p>Allium cepa L. – grupa Aggregatum Allium porrum L. Allium sativum L. Beta vulgaris L. Citrullus lanatus (Thunb.) Matsum. et Nakai Cucumis sativus L. Cucurbita pepo L. Foeniculum vulgare Mill. Solanum melongena L. Spinacia oleracea L. 20 </p> <p>Allium fistulosum L. Allium schoenoprasum L. Anthriscus cerefolium (L.) Hoffm. Apium graveolens L. Asparagus officinalis L. Cichorium endivia L. Petroselinum crispum (Mill.) Nyman ex A. W. Hill Phaseolus coccineus L. Raphanus sativus L. Rheum rhabarbarum L. Scorzonera hispanica L. Valerianella locusta (L.) Laterr. Zea mays L. (partim) 10 </p>		<p>1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę zachowującego odmianę regionalną, z tym że w przypadku gdy zachowującym odmianę regionalną jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;</p> <p>2) nazwę rodzaju lub gatunku rośliny uprawnej w języku polskim oraz nazwę botaniczną;</p> <p>3) nazwę odmiany regionalnej;</p> <p>4) położenie i powierzchnię plantacji nasiennej oraz przewidywaną ilość materiału siewnego odmiany regionalnej, jaka może być wprowadzona do obrotu.</p> <p>4. W decyzji, o której mowa w ust. 1, określa się gatunek i odmianę regionalną, ilość materiału siewnego tej odmiany, jaka może być wprowadzona do obrotu, oraz okres, na jaki wprowadza się do obrotu materiał siewny tej odmiany.</p> <p>5. Ilość materiału siewnego odmiany regionalnej roślin rolniczych, na jaką została wydana zgoda, o której mowa w ust. 1, nie może przekraczać wartości procentowych materiału siewnego danego gatunku stosowanego rocznie do zasiewów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dla:</p> <p>1) rzepaku, jęczmienia, pszenicy, grochu, słonecznika, kukurydzy i ziemniaka – 0,3 %;</p> <p>2) pozostałych gatunków – 0,5 %.</p> <p>6. Jeżeli ilość materiału siewnego odmiany regionalnej roślin rolniczych określona w ust. 5 nie wystarcza do obsiania 100 ha, minister właściwy do spraw rolnictwa w decyzji, o której mowa w ust. 1, określa ilość materiału siewnego niezbędną do obsiania 100 ha.</p> <p>7. Całkowita ilość materiału siewnego odmian regionalnych roślin rolniczych danego gatunku nie może przekroczyć 10 % ilości materiału siewnego danego gatunku stosowanego rocznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>8. Ilość materiału siewnego odmiany regionalnej roślin warzywnych, na jaką została wydana zgoda, o której mowa w ust. 1, nie może przekraczać rocznie ilości materiału siewnego potrzebnego do obsiania powierzchni:</p> <p>1) 40 ha dla cebuli, jarmużu, kalafiora, kalarepy, kapusty brukselskiej, kapusty głowiastej białej, kapusty głowiastej czerwonej, kapusty pekińskiej, papryki, cykorii liściowej, cykorii sałatowej, cykorii korzeniowej, melona, dyni olbrzymiej, karczocha, marchwi, sałaty, pomidora, fasoli zwykłej karłowej, fasoli zwykłej tycznej, grochu siewnego cukrowego, grochu zwykłego łuskowego i bobu;</p> <p>2) 20 ha dla szalotki, pora, czosnku pospolitego, buraka ćwikłowego, buraka liściowego, kawona, ogórka, dyni zwyczajnej, kopru włoskiego, oberżyny i szpinaku;</p> <p>3) 10 ha dla cebuli siedmiolatki, szczypiorku, trybuły ogrodowej, selera korzeniowego, selera naciowego, szparaga, endywii, pietruszki, fasoli wielokwiatowej, rzodkiewki, rabarbaru, skorzonery, rozponki warzywnej, kukurydzy cukrowej i kukurydzy pękającej.</p> <p>9. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, terminy składania wniosków o wyrażenie zgody na wprowadzenie do obrotu materiału siewnego odmian regionalnych roślin</p>	
--	---	--	--	--

				rolniczych i roślin warzywnych, biorąc pod uwagę cechy biologiczne poszczególnych grup roślin i gatunków	
Załącznik 2	ZAŁĄCZNIK II Maksymalna masa netto w opakowaniu zgodnie z art. 28 Nazwa botaniczna Maksymalna masa netto w opakowaniu wyrażona w gramach Phaseolus coccineus L. Phaseolus vulgaris L. Pisum sativum L. (partim) Vicia faba L. (partim) Spinacia oleracea L. Zea mays L. (partim) 250 Allium cepa L. (grupa Cepa, grupa Aggregatum) Allium fistulosum L. Allium porrum L. Allium sativum L. Anthriscus cerefolium (L.) Hoffm. Beta vulgaris L. Brassica rapa L. Cucumis sativus L. Cucurbita maxima Duchesne Cucurbita pepo L. Daucus carota L. Lactuca sativa L. Petroselinum crispum (Mill.) Nyman ex A. W. Hill Raphanus sativus L. Scorzonera hispanica L. Valerianella locusta (L.) Laterr. 25 Allium schoenoprasum L. Apium graveolens L. Asparagus officinalis L. Brassica oleracea L. (all) Capsicum annuum L. Cichorium endivia L. Cichorium intybus L. Citrullus lanatus (Thunb.) Matsum. et Nakai Cucumis melo L. Cynara cardunculus L. Lycopersicon esculentum Mill. Foeniculum vulgare Mill. Rheum rhabarbarum L. Solanum melongena L. 5	T	Art. 111.	Art. 111. 1. Materiał siewny odmian amatorskich jest wprowadzany do obrotu w małych opakowaniach. 2. Ilość materiału siewnego odmian amatorskich w małych opakowaniach nie może przekraczać ilości: 1) 250 gramów dla kukurydzy cukrowej, kukurydzy pękającej, szpinaku, bobu, grochu siewnego luskowego, grochu siewnego łuskowego, fasoli zwykłej karłowej, fasoli zwykłej tycznej i fasoli wielokwiatowej; 2) 25 gramów dla cebuli (grupa Cepa, grupa Aggregatum), cebuli siedmiolatki, pora, czosnku pospolitego, trybuli ogrodowej, buraka ćwikłowego, buraka liściowego, kapusty pekińskiej, ogórka, dyni olbrzymiej, dyni zwyczajnej, marchwi i sałaty; 3) 5 gramów dla szczypiorku, selera korzeniowego, selera naciowego, szparaga, papryki, endywii, kawona, melona, karczocha, pomidora, kopru włoskiego, rabarbaru, oberżyny, cykorii korzeniowej, cykorii liściowej, cykorii sałatowej, jarmużu, kalafiora, kalarepy, kapusty brukselskiej, kapusty głowiastej białej i kapusty głowiastej czerwonej..	

TYTUŁ PROJEKTU:			Projekt ustawy o nasiennictwie		
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO / WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH			Dyrektywa Komisji 2010/60/UE z dnia 30 sierpnia 2010 r. przewidująca pewne odstępstwa dotyczące wprowadzania do obrotu mieszanek materiału siewnego roślin pastewnych przeznaczonych do wykorzystania w ramach ochrony środowiska naturalnego		
<hr/>					
Jedn. red.	Treść przepisu UE	Koniec -ność wdrożenia a T / N	Jedn. red. (*)	Treść przepisu/ów projektu (*)	Uzasadnienie uwzględnienia w projekcie przepisów wykraczających poza minimalne wymogi prawa UE (**)
	Dyrektywa Komisji 2010/60/UE z dnia 30 sierpnia 2010 r. przewidująca pewne odstępstwa dotyczące wprowadzania do obrotu mieszanek materiału siewnego roślin pastewnych przeznaczonych do wykorzystania w ramach ochrony środowiska naturalnego	N			
Art. 1	<p>Definicje</p> <p>Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:</p> <p>a) "obszar źródłowy" oznacza:</p> <p>(i) obszar wyznaczony przez państwo członkowskie jako specjalny obszar ochrony zgodnie z art. 4 ust. 4 dyrektywy 92/43/EWG; lub</p> <p>(ii) obszar przyczyniający się do ochrony zasobów genetycznych roślin, który został wyznaczony przez państwo członkowskie zgodnie z postępowaniem krajowym opartym na kryteriach porównywalnych z kryteriami określonymi w art. 4 ust. 4 dyrektywy 92/43/EWG w związku z art. 1 lit. k) i l) tej dyrektywy i który jest zarządzany, chroniony i nadzorowany w sposób równoważny z przepisami art. 6 i 11 tej dyrektywy;</p> <p>b) "miejsce zbioru" oznacza część obszaru źródłowego, gdzie zebrano materiał siewny;</p> <p>c) "mieszanka zbierana bezpośrednio" oznacza mieszankę siewną wprowadzaną do obrotu jako oczyszczona lub nieoczyszczona mieszanka zebrana w miejscu zbioru;</p> <p>d) "mieszanka uprawiana" oznacza mieszankę siewną wyprodukowaną w ramach poniższego procesu:</p> <p>(i) materiał siewny poszczególnych gatunków jest zebrany w miejscu zbioru;</p> <p>(ii) materiał siewny, o którym mowa w ppkt (i), jest rozmnożony poza miejscem zbioru jako pojedyncze gatunki;</p> <p>(iii) materiały siewne tych gatunków są następnie mieszane, tak aby stworzyć mieszankę składającą się z takich rodzajów, gatunków i, w odpowiednich przypadkach, podgatunków, które są typowe dla rodzaju siedliska występującego w miejscu zbioru.</p>	T	<p>Art. 58</p> <p>Art. 60</p> <p>Art. 61</p>	<p>Art. 58. 1. Za mieszankę nasienną roślin pastewnych przeznaczoną do wykorzystania dla ochrony środowiska naturalnego w zakresie różnorodności genetycznej uznaje się mieszankę sporządzoną z dopuszczonego do obrotu materiału siewnego roślin pastewnych, o określonym przez prowadzącego obrót procentowym składzie tej mieszanki, zwaną dalej „mieszanką dla ochrony środowiska”.</p> <p>2. W skład mieszanki dla ochrony środowiska mogą wchodzić:</p> <p>1) różne gatunki roślin pastewnych, w tym odmiany regionalne roślin pastewnych;</p> <p>2) gatunki roślin pastewnych, do których nie stosuje się przepisów ustawy</p> <p>Art. 60. Mieszankę dla ochrony środowiska:</p> <p>1) zbiera się w miejscu zbioru w sposób niezagrażający obszarowi źródłowemu i wprowadza się do obrotu jako oczyszczoną lub nieoczyszczoną (mieszanka dla ochrony środowiska zbierana bezpośrednio) albo</p> <p>2) wytwarza się przez zmieszanie składników mieszanki charakterystycznych dla danego siedliska, zbieranych oddzielnie w miejscu zbioru albo rozmnażanych poza miejscem zbioru jako pojedyncze gatunki (uprawiana mieszanka dla ochrony środowiska).</p> <p>Art. 61. 1. Przez miejsce zbioru, o którym mowa w art. 60, rozumie się miejsce, z którego zbiera się nasiona będące składnikami mieszanki dla ochrony środowiska, o których mowa w art. 58 ust. 2, wyznaczone przez prowadzącego obrót w części obszaru źródłowego.</p> <p>2. Przez obszar źródłowy rozumie się obszar wyznaczony zgodnie z art. 26 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220 i Nr 215, poz. 1664 oraz z 2010 r. Nr 76, poz. 489 i Nr 119, poz. 804), na którym występują w sposób naturalny składniki mieszanki dla ochrony środowiska.</p>	

			Art. 62	<p>Art. 62. 1. Prowadzący obrót:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) informuje właściwego ze względu na położenie obszaru źródłowego regionalnego dyrektora ochrony środowiska o wyznaczonym miejscu zbioru mieszanki dla ochrony środowiska zbieranej bezpośrednio lub składników uprawianej mieszanki dla ochrony środowiska, w terminie 14 dni przed zbiorem; 2) umożliwia przeprowadzenie kontroli w zakresie wytwarzania i jakości mieszanek dla ochrony środowiska, w tym pobieranie prób do badań; 3) udziela informacji lub wyjaśnień w zakresie prowadzonej produkcji – na żądanie wojewódzkiego inspektora. <p>2. Kontrole, o których mowa w ust. 1 pkt 2, są przeprowadzane przez wojewódzkiego inspektora przynajmniej raz w danym sezonie wegetacyjnym.</p>	
Art. 2	<p>Mieszanki dla ochrony środowiska</p> <p>1. W drodze odstępstwa od art. 3 ust. 1 i 2 dyrektywy 66/401/EWG państwa członkowskie mogą udzielać zezwoleń na wprowadzanie do obrotu mieszanek różnych rodzajów, gatunków i, w odpowiednich przypadkach, podgatunków, przeznaczonych do wykorzystania w ramach ochrony środowiska naturalnego w kontekście ochrony zasobów genetycznych, o których mowa w art. 22a ust. 1 lit. b) tej dyrektywy.</p> <p>Mieszanki takie mogą zawierać materiał siewny roślin pastewnych ujętych w dyrektywie 66/401/EWG oraz ponadto materiał siewny roślin, które nie są roślinami pastewnymi w rozumieniu wspomnianej dyrektywy.</p> <p>Mieszanki takie zwane są dalej "mieszkami dla ochrony środowiska".</p> <p>2. W przypadku gdy mieszanka dla ochrony środowiska zawiera odmianę dla zachowania bioróżnorodności, zastosowanie ma dyrektywa 2008/62/WE.</p> <p>3. Jeżeli niniejsza dyrektywa nie przewiduje inaczej, stosuje się dyrektywę 66/401/EWG.</p>	T	Art. 58	<p>Art. 58. 1. Za mieszankę nasienną roślin pastewnych przeznaczoną do wykorzystania dla ochrony środowiska naturalnego w zakresie różnorodności genetycznej uznaje się mieszankę sporządzoną z dopuszczonego do obrotu materiału siewnego roślin pastewnych, o określonym przez prowadzącego obrót procentowym składzie tej mieszanki, zwaną dalej „mieszką dla ochrony środowiska”.</p> <p>2. W skład mieszanki dla ochrony środowiska mogą wchodzić:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) różne gatunki roślin pastewnych, w tym odmiany regionalne roślin pastewnych; 2) gatunki roślin pastewnych, do których nie stosuje się przepisów ustawy. 	
Art. 3	<p>Region pochodzenia</p> <p>W przypadku gdy państwo członkowskie zezwala na obrót mieszkami dla ochrony środowiska, określa ono region, z którym mieszanka ta jest naturalnie związana, zwany dalej "regionem pochodzenia". Państwo członkowskie uwzględnia informacje pochodzące z urzędów lub organizacji odpowiedzialnych za zasoby genetyczne roślin uznanych do tego celu przez państwa członkowskie. W przypadku gdy region pochodzenia znajduje się w więcej niż jednym państwie członkowskim, wówczas wszystkie państwa członkowskie, których to dotyczy, wspólnie identyfikują taki region.</p>	T	Art. 106	<p>Art. 106. 1. Mieszanki dla ochrony środowiska mogą być wprowadzane do obrotu po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw rolnictwa, wydanej w drodze decyzji, wyłącznie w regionie, z którym ta mieszanka jest naturalnie związana, zwanym dalej „regionem pochodzenia mieszanki dla ochrony środowiska”.</p> <p>2. Minister właściwy do spraw rolnictwa wydaje zgodę na wprowadzenie do obrotu mieszanki dla ochrony środowiska, o której mowa w ust. 1, na wniosek prowadzącego obrót, po zasięgnięciu opinii w tym zakresie właściwego ze względu na położenie obszaru źródłowego regionalnego dyrektora ochrony środowiska, jeżeli mieszanka dla ochrony środowiska spełnia wymagania w zakresie wytwarzania i jakości.</p> <p>3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę prowadzącego obrót, z tym że w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i 	

			<p>adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;</p> <p>2) określenie rodzaju mieszanki (mieszanka dla ochrony środowiska zbierana bezpośrednio albo uprawiana mieszanka dla ochrony środowiska);</p> <p>3) procentowy skład wagowy poszczególnych składników mieszanki dla ochrony środowiska, z podaniem gatunków;</p> <p>4) zdolność kiełkowania poszczególnych składników mieszanki dla ochrony środowiska objętych przepisami ustawy – w przypadku uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska;</p> <p>5) określenie proponowanej do wprowadzenia do obrotu ilości mieszanki dla ochrony środowiska;</p> <p>6) wskazanie regionu pochodzenia mieszanki dla ochrony środowiska, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa;</p> <p>7) wskazanie obszaru źródłowego;</p> <p>8) określenie miejsca zbioru, a w przypadku uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska – dodatkowo miejsca rozmnażania;</p> <p>9) termin i sposób zbioru mieszanek zbieranych bezpośrednio;</p> <p>10) określenie rodzaju siedliska występującego w miejscu zbioru;</p> <p>11) rok zbioru mieszanki dla ochrony środowiska.</p> <p>4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się świadectwo mieszanki dla ochrony środowiska potwierdzające spełnienie wymagań w zakresie wytwarzania i jakości dla mieszanki dla ochrony środowiska.</p> <p>5. W decyzji, o której mowa w ust. 1, określa się:</p> <p>1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę prowadzącego obrót, z tym że w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;</p> <p>2) ilość mieszanki dla ochrony środowiska, jaka może być wprowadzona do obrotu;</p> <p>3) region pochodzenia mieszanki dla ochrony środowiska, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa;</p> <p>4) okres, na jaki wprowadza się mieszanekę dla ochrony środowiska do obrotu;</p> <p>5) informacje, o których mowa w ust. 3 pkt 2–5, 7 i 8.</p> <p>6. Całkowita ilość mieszanek dla ochrony środowiska nie może przekroczyć 5 % ilości materiału siewnego mieszanek roślin pastewnych wprowadzanego rocznie do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>7. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) terminy składania wniosku, o którym mowa w ust. 2,</p> <p>2) wzór wniosku, o którym mowa w ust. 2</p> <p>- biorąc pod uwagę cechy biologiczne poszczególnych grup roślin i gatunków oraz konieczność właściwego i sprawnego zbilansowania ilości mieszanek dla ochrony środowiska, a także zapewnienie sprawnego i poprawnego składania wniosków</p>	
--	--	--	--	--

<p>Art. 4</p>	<p>Zezwolenia</p> <p>1. Państwa członkowskie mogą zezwalać na wprowadzanie mieszanek dla ochrony środowiska do obrotu w ich regionie pochodzenia, pod warunkiem że mieszanki te spełniają wymogi określone w art. 5 w przypadku mieszanek dla ochrony środowiska zbieranych bezpośrednio lub w art. 6 w przypadku uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska.</p> <p>2. Zezwolenie zawiera następujące informacje:</p> <ol style="list-style-type: none"> nazwa i adres producenta; metoda zbioru: zbiór bezpośredni lub uprawa; wagowy skład procentowy składników, takich jak gatunki i, w odpowiednich przypadkach, podgatunki; w przypadku uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska konkretna zdolność kiełkowania w odniesieniu do składników mieszanki ujętych w dyrektywie 66/401/EWG, które nie spełniają wymogów dotyczących kiełkowania określonych w załączniku II do tej dyrektywy; ilość mieszanki, do której ma zastosowanie zezwolenie; region pochodzenia; ograniczenie w zakresie wprowadzania do obrotu w regionie pochodzenia; obszar źródłowy; miejsce zbioru, a w przypadku uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska, dodatkowo, miejsce rozmnażania; rodzaj siedliska występujący w miejscu zbioru; oraz rok zbioru. <p>3. W odniesieniu do ust. 2 lit. c) w przypadku mieszanek dla ochrony środowiska zbieranych bezpośrednio wystarczy podać te składniki, takie jak gatunki i, w odpowiednich przypadkach, podgatunki, które są typowe dla rodzaju siedliska występującego w miejscu zbioru oraz które, jako składniki mieszanki, mają istotne znaczenie dla ochrony środowiska naturalnego w kontekście ochrony zasobów genetycznych.</p>	<p>T</p>	<p>Art. 106 .</p>	<p>Art. 106. 1. Mieszanki dla ochrony środowiska mogą być wprowadzane do obrotu po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw rolnictwa, wydanej w drodze decyzji, wyłącznie w regionie, z którym ta mieszanka jest naturalnie związana, zwanym dalej „regionem pochodzenia mieszanki dla ochrony środowiska”.</p> <p>2. Minister właściwy do spraw rolnictwa wydaje zgodę na wprowadzenie do obrotu mieszanki dla ochrony środowiska, o której mowa w ust. 1, na wniosek prowadzącego obrót, po zasięgnięciu opinii w tym zakresie właściwego ze względu na położenie obszaru źródłowego regionalnego dyrektora ochrony środowiska, jeżeli mieszanka dla ochrony środowiska spełnia wymagania w zakresie wytwarzania i jakości.</p> <p>3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę prowadzącego obrót, z tym że w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby; określenie rodzaju mieszanki (mieszanka dla ochrony środowiska zbierana bezpośrednio albo uprawiana mieszanka dla ochrony środowiska); procentowy skład wagowy poszczególnych składników mieszanki dla ochrony środowiska, z podaniem gatunków; zdolność kiełkowania poszczególnych składników mieszanki dla ochrony środowiska objętych przepisami ustawy – w przypadku uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska; określenie proponowanej do wprowadzenia do obrotu ilości mieszanki dla ochrony środowiska; wskazanie regionu pochodzenia mieszanki dla ochrony środowiska, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa; wskazanie obszaru źródłowego; określenie miejsca zbioru, a w przypadku uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska – dodatkowo miejsca rozmnażania; termin i sposób zbioru mieszanek zbieranych bezpośrednio; określenie rodzaju siedliska występującego w miejscu zbioru; rok zbioru mieszanki dla ochrony środowiska. <p>4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się świadectwo mieszanki dla ochrony środowiska potwierdzające spełnienie wymagań w zakresie wytwarzania i jakości dla mieszanki dla ochrony środowiska.</p> <p>5. W decyzji, o której mowa w ust. 1, określa się:</p> <ol style="list-style-type: none"> imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę prowadzącego obrót, z tym że w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby; ilość mieszanki dla ochrony środowiska, jaka może być wprowadzona do obrotu; region pochodzenia mieszanki dla ochrony środowiska, którego 	
---------------	--	-----------------	--------------------------	--	--

				<p>położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa;</p> <p>4) okres, na jaki wprowadza się mieszankę dla ochrony środowiska do obrotu;</p> <p>5) informacje, o których mowa w ust. 3 pkt 2–5, 7 i 8.</p> <p>6. Całkowita ilość mieszanek dla ochrony środowiska nie może przekroczyć 5 % ilości materiału siewnego mieszanek roślin pastewnych wprowadzanego rocznie do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>7. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) terminy składania wniosku, o którym mowa w ust. 2,</p> <p>2) wzór wniosku, o którym mowa w ust. 2</p> <p>- biorąc pod uwagę cechy biologiczne poszczególnych grup roślin i gatunków oraz konieczność właściwego i sprawnego zbilansowania ilości mieszanek dla ochrony środowiska, a także zapewnienie sprawnego i poprawnego składania wniosków</p>	
Art. 5	<p>Wymogi dotyczące zezwoleń w odniesieniu do mieszanek dla ochrony środowiska zbieranych bezpośrednio</p> <p>1. Mieszanka dla ochrony środowiska zbierana bezpośrednio zostaje zebrana na obszarze źródłowym w miejscu zbioru, który nie był obsiewany przez okres 40 lat poprzedzających datę wniosku złożonego przez producenta, o którym mowa w art. 7 ust. 1. Obszar źródłowy znajduje się w regionie pochodzenia.</p> <p>2. Procentowa ilość składników zbieranej bezpośrednio mieszanki dla ochrony środowiska, którymi są gatunki i, w odpowiednich przypadkach, podgatunki typowe dla rodzaju siedliska występującego w miejscu zbioru oraz które, jako składniki mieszanki, mają istotne znaczenie dla ochrony środowiska naturalnego w kontekście ochrony zasobów genetycznych, jest wystarczająca, aby odtworzyć rodzaj siedliska występującego w miejscu zbioru.</p> <p>3. Zdolność kiełkowania składników, o których mowa w ust. 2, jest wystarczająca, aby odtworzyć rodzaj siedliska występującego w miejscu zbioru.</p> <p>4. Maksymalna zawartość gatunków i, w odpowiednich przypadkach, podgatunków, które nie są zgodne z przepisami ust. 2, nie przekracza wagowo 1 %. Mieszanka dla ochrony środowiska zbierana bezpośrednio nie zawiera <i>Avena fatua</i>, <i>Avena sterilis</i> ani <i>Cuscuta</i> spp. Maksymalna zawartość <i>Rumex</i> spp. innych niż <i>Rumex acetosella</i> i <i>Rumex maritimus</i> nie przekracza wagowo 0,05 %.</p>	T	Art. 63	<p>Minister właściwy do spraw rolnictwa, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw ochrony środowiska, określi, w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) szczegółowe wymagania dotyczące wytwarzania mieszanek dla ochrony środowiska zbieranych bezpośrednio oraz składników uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska,</p> <p>2) szczegółowe wymagania dotyczące jakości mieszanek dla ochrony środowiska zbieranych bezpośrednio oraz składników uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska,</p> <p>3) wzór świadectwa mieszanki dla ochrony środowiska</p> <p>- mając na uwadze właściwości biologiczne poszczególnych gatunków oraz zachowanie różnorodności genetycznej w obszarach źródłowych.</p>	
Art. 6	<p>Wymogi dotyczące zezwoleń w odniesieniu do uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska</p> <p>1. W przypadku uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska zebrany materiał siewny, z którego wytwarza się uprawianą mieszankę materiału siewnego, zostaje zebrany na</p>	T	Art. 63	<p>Art. 63. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw ochrony środowiska, określi, w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) szczegółowe wymagania w zakresie wytwarzania mieszanek dla ochrony środowiska zbieranych bezpośrednio oraz składników</p>	

	<p>obszarze źródłowym w miejscu zbioru, który nie był obsiewany przez okres 40 lat poprzedzających datę zastosowania przez producenta, o którym mowa w art. 7 ust. 1. Obszar źródłowy znajduje się w regionie pochodzenia.</p> <p>2. Materiał siewny uprawianej mieszanki dla ochrony środowiska składa się z gatunków i, w odpowiednich przypadkach, podgatunków, które są typowe dla rodzaju siedliska występującego w miejscu zbioru oraz które, jako składniki mieszanki, mają istotne znaczenie dla ochrony środowiska naturalnego w kontekście ochrony zasobów genetycznych.</p> <p>3. Składniki uprawianej mieszanki dla ochrony środowiska, które są materiałem siewnym roślin pastewnych w rozumieniu dyrektywy 66/401/EWG, muszą przed zmieszczeniem spełniać wymogi dotyczące handlowego materiału siewnego określone w sekcji III załącznika II do dyrektywy 66/401/EWG pod względem czystości analitycznej zgodnie z kolumnami 4–11 tabeli w sekcji I pkt 2A tego załącznika; pod względem maksymalnej zawartości innych gatunków roślin w próbce o wadze określonej w kolumnie 4 załącznika III do tej dyrektywy (łącznie dla kolumny) zgodnie z kolumnami 12, 13 i 14 tabeli w sekcji I pkt 2A załącznika II do tej dyrektywy; oraz pod względem warunków dotyczących materiału siewnego Lupin zgodnie z kolumną 15 tabeli w sekcji I pkt 2A tego załącznika.</p> <p>4. Rozmnażanie może odbywać się przez pięć pokoleń.</p>			<p>uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska,</p> <p>2) szczegółowe wymagania w zakresie jakości mieszanek dla ochrony środowiska zbieranych bezpośrednio oraz składników uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska,</p> <p>3) wzór świadectwa mieszanki dla ochrony środowiska</p> <p>– mając na uwadze właściwości biologiczne poszczególnych gatunków, zachowanie różnorodności genetycznej w obszarach źródłowych oraz zapewnienie jednolitego sposobu dokumentowania wyników oceny mieszanki dla ochrony środowiska.</p>	
Art.7	<p>Wymogi proceduralne</p> <p>1. Zezwolenie udzielane jest na wniosek producenta. Do wniosku należy dołączyć informacje konieczne do zweryfikowania zgodności z art. 4 i 5 w przypadku mieszanek dla ochrony środowiska zbieranych bezpośrednio oraz z art. 4 i 6 w przypadku uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska.</p> <p>2. W odniesieniu do mieszanek dla ochrony środowiska zbieranych bezpośrednio państwo członkowskie, w którym znajduje się miejsce zbioru, przeprowadza kontrole wizualne. Kontrole wizualne prowadzone są w miejscu zbioru w okresie wzrostu z wystarczającą częstotliwością, aby zapewnić zgodność mieszanki przynajmniej z wymogami dotyczącymi zezwoleń przewidzianymi w art. 5 ust. 2 i 4. Państwo członkowskie, które przeprowadziło kontrole wizualne, dokumentuje ich wyniki.</p> <p>3. W odniesieniu do uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska przy rozpatrywaniu wniosku państwo członkowskie przeprowadza badania lub badania są prowadzone w ramach urzędowego nadzoru państwa członkowskiego, aby sprawdzić zgodność mieszanki dla ochrony środowiska przynajmniej z wymogami dotyczącymi zezwoleń przewidzianymi w art. 6 ust. 2 i 3. Badania te przeprowadza się zgodnie z obowiązującą</p>	T	Art. 106	<p>Art. 106. 1. Mieszanki dla ochrony środowiska mogą być wprowadzane do obrotu po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw rolnictwa, wydanej w drodze decyzji, wyłącznie w regionie, z którym ta mieszanka jest naturalnie związana, zwanym dalej „regionem pochodzenia mieszanki dla ochrony środowiska”.</p> <p>2. Minister właściwy do spraw rolnictwa wydaje zgodę na wprowadzenie do obrotu mieszanki dla ochrony środowiska, o której mowa w ust. 1, na wniosek prowadzącego obrót, po zasięgnięciu opinii w tym zakresie właściwego ze względu na położenie obszaru źródłowego regionalnego dyrektora ochrony środowiska, jeżeli mieszanka dla ochrony środowiska spełnia wymagania w zakresie wytwarzania i jakości.</p> <p>3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:</p> <p>1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę prowadzącego obrót, z tym że w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;</p> <p>2) określenie rodzaju mieszanki (mieszanka dla ochrony środowiska zbierana bezpośrednio albo uprawiana mieszanka dla ochrony środowiska);</p> <p>3) procentowy skład wagowy poszczególnych składników mieszanki dla ochrony środowiska, z podaniem gatunków;</p> <p>4) zdolność kiełkowania poszczególnych składników mieszanki dla</p>	

<p>metodyką międzynarodową lub, w przypadku gdy brak takiej metodyki, zgodnie z inną odpowiednią metodyką.</p> <p>W przypadku przedmiotowych badań zainteresowane państwo członkowskie gwarantuje, że próbki są pobierane z partii jednorodnych. Państwo członkowskie zapewnia stosowanie przepisów dotyczących wagi partii i wagi próbki przewidzianych w art. 7 ust. 2 dyrektywy 66/401/EWG.</p>			<p>Art. 63</p>	<p>ochrony środowiska objętych przepisami ustawy – w przypadku uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska;</p> <p>5) określenie proponowanej do wprowadzenia do obrotu ilości mieszanki dla ochrony środowiska;</p> <p>6) wskazanie regionu pochodzenia mieszanki dla ochrony środowiska, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa;</p> <p>7) wskazanie obszaru źródłowego;</p> <p>8) określenie miejsca zbioru, a w przypadku uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska – dodatkowo miejsca rozmnażania;</p> <p>9) termin i sposób zbioru mieszanek zbieranych bezpośrednio;</p> <p>10) określenie rodzaju siedliska występującego w miejscu zbioru;</p> <p>11) rok zbioru mieszanki dla ochrony środowiska.</p> <p>4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się świadectwo mieszanki dla ochrony środowiska potwierdzające spełnienie wymagań w zakresie wytwarzania i jakości dla mieszanki dla ochrony środowiska.</p> <p>5. W decyzji, o której mowa w ust. 1, określa się:</p> <p>1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę prowadzącego obrót, z tym że w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;</p> <p>2) ilość mieszanki dla ochrony środowiska, jaka może być wprowadzona do obrotu;</p> <p>3) region pochodzenia mieszanki dla ochrony środowiska, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa;</p> <p>4) okres, na jaki wprowadza się mieszankę dla ochrony środowiska do obrotu;</p> <p>5) informacje, o których mowa w ust. 3 pkt 2–5, 7 i 8.</p> <p>6. Całkowita ilość mieszanek dla ochrony środowiska nie może przekroczyć 5 % ilości materiału siewnego mieszanek roślin pastewnych wprowadzanego rocznie do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>7. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) terminy składania wniosku, o którym mowa w ust. 2,</p> <p>2) wzór wniosku, o którym mowa w ust. 2</p> <p>- biorąc pod uwagę cechy biologiczne poszczególnych grup roślin i gatunków oraz konieczność właściwego i sprawnego zbilansowania ilości mieszanek dla ochrony środowiska, a także zapewnienie sprawnego i poprawnego składania wniosków</p> <p>Art. 63. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw ochrony środowiska, określi, w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) szczegółowe wymagania w zakresie wytwarzania mieszanek dla ochrony środowiska zbieranych bezpośrednio oraz składników</p>	
--	--	--	-----------------------	---	--

			Art. 62.	<p>uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska,</p> <p>2) szczegółowe wymagania w zakresie jakości mieszanek dla ochrony środowiska zbieranych bezpośrednio oraz składników uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska,</p> <p>3) wzór świadectwa mieszanki dla ochrony środowiska</p> <p>– mając na uwadze właściwości biologiczne poszczególnych gatunków, zachowanie różnorodności genetycznej w obszarach źródłowych oraz zapewnienie jednolitego sposobu dokumentowania wyników oceny mieszanki dla ochrony środowiska.1. Prowadzący obrót jest obowiązany:</p> <p>1. Prowadzący obrót:</p> <p>1) informuje właściwego ze względu na położenie obszaru źródłowego regionalnego dyrektora ochrony środowiska o wyznaczonym miejscu zbioru mieszanki dla ochrony środowiska zbieranej bezpośrednio lub składników uprawianej mieszanki dla ochrony środowiska, w terminie 14 dni przed zbiorem;</p> <p>2) umożliwi przeprowadzenie kontroli w zakresie wytwarzania i jakości mieszanek dla ochrony środowiska, w tym pobieranie prób do badań;</p> <p>3) udziela informacji lub wyjaśnień w zakresie prowadzonej produkcji – na żądanie wojewódzkiego inspektora.</p> <p>Kontrole, o których mowa w ust. 1 pkt 2, są przeprowadzane przez wojewódzkiego inspektora przynajmniej raz w danym sezonie wegetacyjnym.</p>	
Art. 8	Ograniczenie ilościowe Każde państwo członkowskie gwarantuje, że całkowita ilość materiału siewnego mieszanek dla ochrony środowiska w obrocie w jednym roku nie przekracza 5 % całkowitej wagi wszystkich mieszanek materiału siewnego roślin pastewnych objętych dyrektywą 66/401/EWG i wprowadzonych do obrotu w danym roku w danym państwie członkowskim.	T	Art. 106	6. Całkowita ilość mieszanek dla ochrony środowiska nie może przekroczyć 5% ilości materiału siewnego mieszanek roślin pastewnych wprowadzanego rocznie do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.	
Art. 9	Zastosowanie ograniczeń ilościowych 1. W przypadku mieszanek dla ochrony środowiska zbieranych bezpośrednio państwa członkowskie zapewniają, aby producenci powiadamiali je przed rozpoczęciem każdego sezonu wegetacyjnego o ilości materiału siewnego mieszanek dla ochrony środowiska, o jaką zamierzają wnioskować we wniosku o zezwolenie, oraz o wielkości i lokalizacji przewidzianych(-ego) miejsc(-a) zbioru. W przypadku uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska państwa członkowskie zapewniają, aby producenci powiadamiali je przed rozpoczęciem każdego sezonu wegetacyjnego o ilości materiału siewnego mieszanek dla ochrony środowiska, o jaką zamierzają wnioskować we wniosku o zezwolenie, jak również o wielkości i lokalizacji przewidzianych(-ego) miejsc(-a) zbioru oraz wielkości i lokalizacji przewidzianych(-ego) miejsc(-a) rozmnażania. 2. Jeżeli z powiadomień, o których mowa w ust. 1, wynika, że ilości określone w ust. 8 mogą być przekroczone, państwa członkowskie określają dla każdego zainteresowanego	T	Art. 106	7. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi w drodze rozporządzenia: 1) terminy składania wniosku, o którym mowa w ust. 2, 2) wzór wniosku, o którym mowa w ust. 2 - biorąc pod uwagę cechy biologiczne poszczególnych grup roślin i gatunków, oraz konieczność właściwego i sprawnego zbilansowania ilości mieszanek dla ochrony środowiska.	

	producenta ilość, którą dany producent może wprowadzić do obrotu w danym sezonie wegetacyjnym.				
Art. 10	<p>Plombowanie opakowań i pojemników</p> <p>1. Państwa członkowskie gwarantują, że mieszanki dla ochrony środowiska mogą być wprowadzane do obrotu jedynie w zamkniętych opakowaniach lub pojemnikach posiadających plombę.</p> <p>2. W celu zabezpieczenia opiecztowania system plombujący obejmuje przynajmniej etykietę lub przytwierdzoną plombę.</p> <p>3. Opakowania i pojemniki, o których mowa w ust. 1, powinny być zaplombowane w taki sposób, aby nie można było ich otworzyć bez uszkodzenia systemu plombującego lub pozostawienia śladu manipulowania przy etykiecie producenta, opakowaniu lub pojemniku.</p>	T	Art. 97.	3. Etykiety i plomby prowadzących obrót mogą być stosowane dla małych opakowań WE, materiału siewnego kategorii standard roślin warzywnych, kategorii kwalifikowany lub kategorii standard odmian regionalnych roślin warzywnych, kategorii standard odmian amatorskich, materiału siewnego odmian regionalnych roślin rolniczych oraz mieszanek dla ochrony środowiska.	
Art. 11	<p>Etykietowanie</p> <p>1. Państwa członkowskie gwarantują, że opakowania i pojemniki z mieszankami dla ochrony środowiska mają etykietę producenta lub nadruk albo stempel zawierający przynajmniej następujące informacje:</p> <p>a) sformułowanie "przepisy i normy UE";</p> <p>b) imię i nazwisko oraz adres osoby odpowiedzialnej za umieszczanie etykiet lub znak identyfikacyjny tej osoby;</p> <p>c) metoda zbioru: zbiór bezpośredni lub uprawa;</p> <p>d) rok zaplombowania określony w następujący sposób: "zaplombowano w ..." (rok);</p> <p>e) region pochodzenia;</p> <p>f) obszar źródłowy;</p> <p>g) miejsce zbioru;</p> <p>h) rodzaj siedliska występujący w miejscu zbioru;</p> <p>i) sformułowanie "mieszanka materiału siewnego roślin pastewnych dla ochrony środowiska przeznaczona do wykorzystania na obszarze o tym samym rodzaju siedliska, który występuje w miejscu zbioru, nie uwzględniając warunków biotycznych";</p> <p>j) numer referencyjny partii nadany przez osobę odpowiedzialną za etykietowanie;</p> <p>k) procent wagowy składników, takich jak gatunki i, w odpowiednich przypadkach, podgatunki;</p> <p>l) deklarowana waga netto lub brutto;</p> <p>m) w przypadku zastosowania otoczkowania pestycydami, inkrustacji zaprawami nasiennymi lub innymi dodatkami stałymi należy wskazać rodzaj zastosowanego dodatku oraz przybliżony stosunek wagi kłębków lub czystego materiału siewnego do całkowitej; oraz</p> <p>n) w przypadku uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska – konkretna zdolność kiełkowania w odniesieniu do składników mieszanki ujętych w dyrektywie 66/401/EWG, które nie spełniają wymogów dotyczących kiełkowania</p>	T	Art. 101.	<p>Art. 101. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) rodzaje opakowań materiału siewnego dla poszczególnych gatunków lub grup roślin rolniczych i warzywnych, a także dla materiału siewnego zaprawianego, oraz sposoby zabezpieczania tych opakowań,</p> <p>2) jakie opakowania materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych uznaje się za małe opakowania WE,</p> <p>3) maksymalną wielkość opakowań dla mieszanek odmianowych roślin warzywnych,</p> <p>4) szczegółowy sposób etykietowania i plombowania materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, z uwzględnieniem:</p> <p>a) rozmiarów i koloru etykiet ustalonych dla poszczególnych kategorii i stopni kwalifikacji materiału siewnego, rodzajów materiału siewnego oraz mieszanek dla ochrony środowiska,</p> <p>b) treści informacji zamieszczanych na etykietach oraz w dokumencie towarzyszącym,</p> <p>c) małych opakowań WE</p> <p>– mając na względzie postęp techniki w tej dziedzinie, zapewnienie identyfikacji materiału siewnego i rozwiązania stosowane przez międzynarodowe organizacje nasienne oraz biorąc pod uwagę rodzaj i gatunek roślin, kategorię materiału siewnego oraz masę netto opakowania.</p>	

	określonych w załączniku II do tej dyrektywy. 2. W odniesieniu do ust. 1 lit. k) wystarczy wskazać składniki mieszanek dla ochrony środowiska zbieranych bezpośrednio, o których mowa w art. 4 ust. 3. 3. W odniesieniu do ust. 1 lit. n) wystarczy wskazać wartość średnią tych wymaganych konkretnych zdolności kiełkowania, gdy ilość wymaganych konkretnych zdolności kiełkowania przekracza pięć.				
Art. 12	Monitorowanie Państwa członkowskie zapewniają przestrzeganie niniejszej dyrektywy w drodze urzędowego monitorowania.	T	Art. 121.	Art. 121. 1. Kontrola materiału siewnego polega na losowym sprawdzeniu wymagań w zakresie jakości oraz spełniania innych wymagań w zakresie wytwarzania, oceny i przechowywania materiału siewnego, a także obrotu tym materiałem. 2. Kontrolę materiału siewnego przeprowadza wojewódzki inspektor. 3. Pobieranie prób urzędowych i ocena materiału siewnego, dokonywane przez organy Państwowej Inspekcji w ramach kontroli, nie podlegają opłacie. 4. Jeżeli w wyniku kontroli materiału siewnego stwierdzono, że jedna lub kilka partii materiału siewnego nie odpowiadają wymaganiom w zakresie jakości albo wytwarzania, oceny i przechowywania materiału siewnego lub obrotu tym materiałem, wojewódzki inspektor, w drodze decyzji, w zależności od zakresu i stopnia naruszeń, może: 1) nakazać usunięcie, w określonym terminie, nieprawidłowości stwierdzonych w trakcie kontroli; 2) zakazać prowadzenia obrotu partią materiału siewnego niespełniającą wymagań; 3) nakazać poddanie partii materiału siewnego niespełniającej wymagań zabiegom uniemożliwiającym użycie go do siewu, sadzenia, szczepienia, okulizacji lub tylko do rozmnażania roślin. 5. Decyzje, o których mowa w ust. 4, podlegają natychmiastowemu wykonaniu. 6. Do podmiotów, o których mowa w art. 86 ust. 1 i art. 87 ust. 1, niebędących przedsiębiorcami w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 i Nr 239, poz. 1593) stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 5 tej ustawy.	
Art. 13	Sprawozdawczość Państwa członkowskie gwarantują, że producenci działający na ich terytorium zawiadamiają o ilości mieszanek dla ochrony środowiska wprowadzonych do obrotu dla każdego sezonu wegetacyjnego. Państwa członkowskie informują na żądanie Komisję i inne państwa członkowskie o ilości mieszanek dla ochrony środowiska wprowadzonych do obrotu na ich terytorium.	T	Art. 107. Art. 92.	Minister właściwy do spraw rolnictwa przekazuje, na wniosek Komisji Europejskiej lub państw członkowskich, informacje dotyczące ilości mieszanek dla ochrony środowiska wprowadzonych do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz o jednostkach odpowiedzialnych za genetyczne zasoby roślin. Art. 92. 1. Prowadzący obrót: 1) składa wojewódzkiemu inspektorowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę prowadzącego obrót, albo miejsce wykonywania działalności, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania prowadzącego obrót – w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, pisemne informacje dotyczące obrotu materiałem siewnym, w tym materiałem przywozonym z państw trzecich; 2) prowadzi dokumentację dotyczącą:	

				<p>a) wytwarzania materiału siewnego – w przypadku, gdy został on przez niego wytworzony lub zakontraktowany,</p> <p>b) procesów technologicznych przerobu, a w szczególności czyszczenia, suszenia, sortowania, otoczkowania i zaprawiania, pakowania i przepakowywania,</p> <p>c) sposobu postępowania z materiałem siewnym niezaliczonym do kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany lub kategorii standard,</p> <p>d) tworzenia partii materiału siewnego z materiału siewnego wytworzonego przez różnych producentów lub w różnych latach,</p> <p>e) tworzenia mieszanek materiału siewnego,</p> <p>f) obrotu materiałem siewnym.</p> <p>2. Przepisów ust. 1 pkt 2 lit. a–e nie stosuje się do przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 84 ust. 1, który nabył materiał siewny w zamkniętym opakowaniu i nie przepakował tego materiału.</p> <p>3. Obowiązku składania informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 1, nie stosuje się do materiału siewnego nabytego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej od innych prowadzących obrót.</p> <p>4. Informacje, o których mowa w ust. 1, prowadzący obrót składa raz w danym roku gospodarczym.</p> <p>5. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) zakres i terminy składania informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 1, z uwzględnieniem poszczególnych gatunków oraz danych o produkcji własnej, zakupie, sprzedaży i zapasach, pozwalających zbilansować obrót materiałem siewnym u każdego prowadzącego obrót na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,</p> <p>2) sposób prowadzenia dokumentacji, o której mowa w ust. 1 pkt 2 – mając na uwadze specyfikę wytwarzania, przerobu i przygotowania poszczególnych grup roślin lub gatunków partii materiału siewnego do obrotu oraz prowadzenie w jednolity sposób dokumentacji dotyczącej materiału siewnego, a także zapewnienie jednolitego sposobu składania informacji.</p>	
Art. 14	Powiadamianie o uznanych organizacjach odpowiedzialnych za zasoby genetyczne roślin Państwa członkowskie powiadamiają na żądanie Komisję o urzędach lub organizacjach odpowiedzialnych za zasoby genetyczne roślin uznanych do tego celu przez państwa członkowskie.	T	Art. 107.	Minister właściwy do spraw rolnictwa przekazuje, na wniosek Komisji Europejskiej lub państw członkowskich, informacje dotyczące ilości mieszanek dla ochrony środowiska wprowadzonych do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz o jednostkach odpowiedzialnych za genetyczne zasoby roślin.	
Art. 15	Ocena Komisja dokonuje oceny wdrażania niniejszej dyrektywy do dnia 31 grudnia 2014 r.	N			
Art. 16	Transpozycja 1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie, najpóźniej do dnia 30 listopada 2011 r., przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji między tymi przepisami a niniejszą dyrektywą. Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają	N			

	odesłanie do niniejszej dyrektywy lub odesłanie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonania takiego odesłania określone są przez państwa członkowskie. 2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.				
Art. 17	Wejście w życie Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.	N			
Art. 18	Adresaci Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.	N			

POZOSTAŁE PRZEPISY PROJEKTU

Jedn. red.	Treść przepisu projektu krajowego	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu
Art.1	<p>1. Ustawa reguluje sprawę:</p> <p>1) rejestracji odmian oraz wytwarzania, oceny i kontroli materiału siewnego odmian gatunków roślin uprawnych określonych w:</p> <p>a) art. 2 ust. 1 pkt A lit. a dyrektywy Rady 66/401/EWG z dnia 14 czerwca 1966 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych (Dz. Urz. WE L 125 z 11.07.1966, str. 2298, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 1, str. 55), zwanej dalej „dyrektywą Rady 66/401/EWG”,</p> <p>b) art. 2 ust. 1 pkt A lit. a dyrektywy Rady 66/402/EWG z dnia 14 czerwca 1966 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych (Dz. Urz. WE L 125 z 11.07.1966, str. 2309, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 1, str. 66), zwanej dalej „dyrektywą Rady 66/402/EWG”,</p> <p>c) art. 2 ust. 1 lit. b dyrektywy Rady 2002/54/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka (Dz. Urz. WE L 193 z 20.07.2002, str. 12, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 36, str. 292), zwanej dalej „dyrektywą Rady 2002/54/WE”,</p> <p>d) art. 2 ust. 1 lit. b dyrektywy Rady 2002/55/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw (Dz. Urz. WE L 193 z 20.07.2002, str. 33, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 36, str. 313), zwanej dalej „dyrektywą Rady 2002/55/WE”,</p> <p>e) dyrektywie Rady 2002/56/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu sadzeniakami ziemniaków (Dz. Urz. WE L 193 z 20.07.2002, str. 60, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 36, str. 340), zwanej dalej „dyrektywą Rady 2002/56/WE”,</p> <p>f) art. 2 ust. 1 lit. b dyrektywy Rady 2002/57/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych i włóknistych (Dz. Urz. WE L 193 z 20.07.2002, str. 74, z późn. zm.; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 36, str. 354), zwanej dalej „dyrektywą Rady 2002/57/WE”,</p> <p>g) w dyrektywie Rady 2008/72/WE z dnia 15 lipca 2008 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym oraz nasadzeniowym warzyw, innym niż nasiona (Dz. Urz. UE L 205 z 01.08.2008, str. 8) w załączniku nr 2,</p> <p>h) w dyrektywie Rady 2008/90/WE z dnia 29 września 2008 r. w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych i roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców (Dz. Urz. UE L 267 z 08.10.2008, str. 28) w załączniku nr 1,</p> <p>2) wytwarzania, oceny i kontroli materiału siewnego następujących roślin uprawnych:</p>	<p>Artykuł ten określa obszar i działania objęte przepisami projektu ustawy o nasiennictwie i jednocześnie precyzuje do jakich grup roślin przepisy te mają zastosowanie. Stanowi on również implementację przepisów nasiennych UE. Projekt ustawy o nasiennictwie obejmuje zarówno przepisy dotyczące zgłaszania i rejestracji odmian uprawnych przez Centralny Ośrodek Badania Odmian Roślin Uprawnych, jak też przepisy dotyczące wytwarzania i oceny materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, materiału szkółkarskiego oraz rozmnożeniowego i nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych, zasady etykietowania i oznaczania materiału siewnego, jak też jego obrotu i kontroli. Należy zaznaczyć, że przepisy projektowanej ustawy o nasiennictwie regulują obszar zawarty w 8 różnych dyrektywach Unii Europejskiej. Oznacza to, że mówiąc o materiale siewnym mówimy o jego różnych rodzajach, to jest o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) materiale siewnym roślin rolniczych, 2) materiale siewnym roślin warzywnych, 3) materiale szkółkarskim, 4) materiale rozmnożeniowym i nasadzeniowym roślin warzywnych, 5) materiale rozmnożeniowym i nasadzeniowym roślin ozdobnych <p>oraz różnych, dla każdego z tych rodzajów materiału siewnego, zasadach rejestracji odmian, wytwarzania, oceny, obrotu i kontroli tego materiału. W odróżnieniu od obowiązującej ustawy o nasiennictwie, proponuje się, aby wykaz gatunków roślin, których dotyczą przepisy ustawy był ogłoszony, w drodze obwieszczenia ministra właściwego do spraw rolnictwa, w Dzienniku Urzędowym Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Wprowadzenie takiej regulacji uchroni w przyszłości ustawodawcę od dokonywania częstych zmian w ustawie, związanych z wdrażaniem przepisów Unii Europejskiej dotyczących zmian nazewnictwa gatunków oraz dopisywaniem czy skreślaniem gatunków.</p>

	<p>a) roślin ozdobnych lub użytkowanych jako rośliny ozdobne, b) nieprzeznaczonych do obrotu na obszarze Unii Europejskiej odmian gatunków roślin rolniczych objętych systemami oceny określonymi przez Organizację Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD), ogłoszonymi na stronach internetowych tej organizacji, c) sadzonek winorośli – oraz obrotu tym materiałem.</p> <p>2. Przepisy ustawy w zakresie wytwarzania, oceny i kontroli materiału siewnego oraz obrotu tym materiałem dotyczą również gatunków roślin stosowanych do uszlachetniania odmian gatunków roślin, o których mowa w ust. 1.</p> <p>3. Wykaz gatunków roślin, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i pkt 2 lit. c, ogłasza minister właściwy do spraw rolnictwa, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, z podziałem na grupy roślin: rolnicze, warzywne i sadownicze oraz podgrupy roślin, podając nazwę w języku polskim i nazwę botaniczną rośliny.</p>	
Art. 2	<p>Przepisów ustawy nie stosuje się do: 1) materiału siewnego przeznaczonego do państw trzecich innego niż materiał siewny, o którym mowa w art. 1 ust. 1 pkt 2 lit b; 2) leśnego materiału rozmnożeniowego.</p>	<p>Artykuł ten precyzuje do jakich do jakich grup roślin nie mają zastosowania przepisy projektu ustawy o nasiennictwie</p>
Art.3	<p>1. W rozumieniu ustawy określenie: 1) odmiana – oznacza zbiorowość roślin w obrębie botanicznej jednostki systematycznej najniższego znanego stopnia, która: a) jest określona na podstawie przejawianych właściwości wynikających z określonego genotypu lub kombinacji genotypów, b) różni się od każdej innej zbiorowości roślin na podstawie co najmniej jednej z przejawianych właściwości, c) pozostaje niezmienną po rozmnożeniu; 2) odmiana mieszańcowa – oznacza odmianę, której materiał siewny jest wytwarzany za każdym razem przez krzyżowanie określonych zbiorowości roślin zgodnie ze sposobem i kolejnością podanymi przez zachowującego odmianę; 3) składnik odmiany mieszańcowej – oznacza odmianę lub linię rośliny wykorzystywaną za każdym razem w procesie wytwarzania odmiany mieszańcowej; 4) odmiana regionalna (odmiana dla zachowania bioróżnorodności) – oznacza populację miejscową lub odmianę naturalnie przystosowaną do warunków lokalnych, zagrożoną postępującą z czasem utratą różnorodności genetycznej pomiędzy populacjami i w obrębie populacji lub odmian tego samego gatunku lub ograniczeniem bazy genetycznej gatunku spowodowanym ingerencją człowieka lub zmianami warunków środowiskowych (erozja genetyczna) roślin rolniczych lub roślin warzywnych; 5) odmiana amatorska (odmiana odkryta i wyprowadzona do uprawy w szczególnych warunkach) – oznacza odmianę roślin warzywnych odkrytą i wyprowadzoną z przeznaczeniem do uprawy w szczególnych warunkach agrotechnicznych, klimatycznych lub glebowych, która nie ma znaczenia dla towarowej produkcji warzyw, ale ma znaczenie dla zachowania bioróżnorodności; 6) populacja miejscowa – oznacza zbiór populacji gatunku rośliny albo zbiór jednorodnego genetycznie wegetatywnego potomstwa pojedynczej rośliny w ramach gatunku rośliny (klony), który w sposób naturalny przystosował się do warunków środowiskowych regionu pochodzenia; 7) zachowanie odmiany – oznacza działalność zmierzającą do wytworzenia materiału siewnego danej odmiany, która zapewni jej charakterystyczne właściwości, wyrównanie i trwałość; 8) materiał siewny – oznacza rośliny lub ich części przeznaczone do siewu, sadzenia,</p>	<p>Artykuł ten zawiera definicje, które należało wprowadzić zgodnie z tzw. dyrektywami marketingowymi oraz definicje, które są związane z obszarem objętym przepisami projektowanej ustawy.</p>

<p>szczepienia, okulizacji lub innego sposobu rozmnażania roślin, spełniające wymagania w zakresie wytwarzania i jakości dla danej kategorii i stanowi:</p> <p>a) materiał siewny roślin rolniczych obejmujący nasiona roślin rolniczych odmian gatunków objętych przepisami dotyczącymi wytwarzania i jakości,</p> <p>b) materiał siewny roślin warzywnych obejmujący nasiona roślin warzywnych odmian gatunków objętych przepisami dotyczącymi wytwarzania i jakości,</p> <p>c) sadzeniaki ziemniaka obejmujące bulwy ziemniaka,</p> <p>d) materiał szkółkarski obejmujący części roślin, w tym podkładki, zrazy, wstawki i oczka, całe rośliny oraz nasiona, przeznaczone do rozmnażania i produkcji roślin sadowniczych z wyłączeniem winorośli,</p> <p>e) materiał rozmnożeniowy roślin warzywnych obejmujący części roślin lub rośliny, w tym podkładki, z wyłączeniem nasion, przeznaczone do rozmnażania i produkcji roślin warzywnych,</p> <p>f) materiał rozmnożeniowy roślin ozdobnych obejmujący nasiona, części roślin lub rośliny, w tym podkładki, przeznaczone do rozmnażania i produkcji roślin ozdobnych lub użytkowanych w celach ozdobnych,</p> <p>g) materiał nasadzeniowy roślin warzywnych lub ozdobnych obejmujący całe rośliny uzyskane z materiału rozmnożeniowego, a w przypadku roślin warzywnych – z materiału siewnego, przeznaczone do nasadzeń w celu produkcji warzyw lub roślin ozdobnych,</p> <p>h) materiał rozmnożeniowy winorośli obejmujący sadzonki i szczepy ukorzenione, pędy jednoroczne i pędy niezdrewniałe, podkładki oraz zrazy, przeznaczone do rozmnażania i produkcji winorośli;</p> <p>9) materiał mateczny – oznacza materiał wytworzony przez zachowującego odmianę w sposób zapewniający zachowanie właściwych cech tej odmiany, przeznaczony do wytworzenia materiału siewnego kategorii elitarny w urzędowej ocenie materiału siewnego lub materiału siewnego kategorii standard;</p> <p>10) materiał siewny kategorii elitarny – oznacza:</p> <p>a) materiał siewny przedbazowy wytworzony przez zachowującego odmianę, stanowiący rozmnożenia poprzedzające materiał siewny bazowy, przeznaczony do produkcji materiału siewnego bazowego lub dla zachowującego odmianę – również do produkcji materiału siewnego kategorii kwalifikowany,</p> <p>b) materiał siewny bazowy wytworzony z materiału siewnego przedbazowego lub z materiału matecznego – w przypadku gdy jest wytwarzany przez zachowującego odmianę, przeznaczony do produkcji materiału siewnego kategorii kwalifikowany;</p> <p>11) materiał siewny kategorii kwalifikowany – oznacza materiał siewny wyprodukowany bezpośrednio z materiału siewnego kategorii elitarny, przeznaczony do produkcji materiału siewnego kategorii kwalifikowany kolejnych rozmnożeń lub do produkcji innej niż produkcja materiału siewnego;</p> <p>12) materiał siewny kategorii standard – oznacza:</p> <p>a) materiał siewny roślin warzywnych, spełniający wymagania w zakresie wytwarzania i jakości dla tej kategorii, wytworzony z materiału matecznego, materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany przez zachowującego odmianę i przez niego oceniony, przeznaczony do celów innych niż produkcja materiału siewnego,</p> <p>b) materiał siewny odmiany regionalnej lub odmiany amatorskiej, spełniający wymagania w zakresie wytwarzania i jakości dla tej kategorii, wytworzony przez zachowującego odmianę i przez niego oceniony, przeznaczony do celów innych niż produkcja materiału siewnego,</p> <p>c) materiał rozmnożeniowy winorośli, pochodzący z rozmnożenia materiału kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany lub kategorii standard, przeznaczony głównie do produkcji innej niż produkcja materiału siewnego;</p> <p>13) materiał szkółkarski CAC (Conformitas agraria communitatis) – oznacza materiał</p>	
--	--

<p>szkółkarski roślin sadowniczych wytworzony przez dostawcę i przez niego oceniony, spełniający wymagania w zakresie wytwarzania i jakości określone dla tego materiału;</p> <p>14) materiał siewny kategorii handlowy – oznacza materiał siewny określonych gatunków roślin pastewnych, oleistych lub włóknistych, spełniający wymagania w zakresie jakości określone dla tej kategorii materiału siewnego;</p> <p>15) materiał siewny odmiany regionalnej – oznacza materiał siewny wytworzony przez zachowującą odmianę i przez niego oceniony, spełniający wymagania w zakresie wytwarzania i jakości określone dla tego materiału;</p> <p>16) sadzonki winorośli – oznacza wytworzone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej sadzonki przeznaczone do rozmnożeń i nasadzeń winorośli, spełniające wymagania w zakresie wytwarzania i jakości określone dla tego materiału siewnego,</p> <p>17) partia materiału siewnego – oznacza określoną ilość:</p> <p>a) materiału siewnego odmiany jednolitą pod względem jej właściwości,</p> <p>b) materiału siewnego mieszanek o składzie kilku odmian lub gatunków roślin określonym przez prowadzącego obrót,</p> <p>c) jednostek materiału rozmnożeniowego lub nasadzeniowego możliwą do zidentyfikowania ze względu na jego jednorodność i pochodzenie;</p> <p>18) stopień kwalifikacji – oznacza kolejne rozmnożenie materiału siewnego odmiany zgodnie z jej właściwościami;</p> <p>19) obrót – oznacza oferowanie do sprzedaży, sprzedaż, dostawę materiału siewnego lub inny sposób dysponowania tym materiałem, z wyłączeniem materiału siewnego przeznaczonego do:</p> <p>a) oceny i kontroli,</p> <p>b) przerobu, uszlachetniania i pakowania,</p> <p>c) innych celów niż siew i sadzenie,</p> <p>d) celów naukowych, doświadczalnych i hodowli roślin;</p> <p>20) hodowca – oznacza osobę fizyczną, osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która:</p> <p>a) wyhodowała albo odkryła i wyprowadziła odmianę albo</p> <p>b) jest lub była pracodawcą osoby, o której mowa w lit. a, albo zawarła umowę, w ramach której inna strona tej umowy wyhodowała albo odkryła i wyprowadziła odmianę, albo</p> <p>c) jest następcą prawnym osób, o których mowa w lit. a lub b;</p> <p>21) zachowujący odmianę – oznacza hodowcę lub inną osobę fizyczną, osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, prowadzącą działalność zmierzającą do wytworzenia materiału siewnego odmiany, która to działalność zapewni odmianie charakterystyczne właściwości, wyrównanie i trwałość;</p> <p>22) zgłaszający odmianę – oznacza składającego wniosek o wpis odmiany do rejestru odmian, zachowującego odmianę lub inny podmiot, którym może być osoba fizyczna, osoba prawna albo jednostka organizacyjna nieposiadająca osobowości prawnej, mająca miejsce zamieszkania albo siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub innych państw będących członkami Unii Europejskiej;</p> <p>23) producent – oznacza osobę fizyczną, osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która wytwarza materiał siewny;</p> <p>24) prowadzący obrót – oznacza osobę fizyczną, osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która prowadzi obrót materiałem siewnym roślin rolniczych lub roślin warzywnych;</p> <p>25) dostawca – oznacza osobę fizyczną, osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która wytwarza materiał szkółkarski, sadzonki winorośli, materiał rozmnożeniowy lub materiał nasadzeniowy roślin warzywnych i ozdobnych lub użytkowanych jako ozdobne lub prowadzi obrót tym materiałem;</p>	
--	--

	<p>26) nieprofesjonalny odbiorca – oznacza osobę fizyczną, która nabywa materiał siewny w celu użycia na potrzeby własne i nie przeznacza tego materiału oraz wytworzonych z niego produktów na cele zarobkowe;</p> <p>27) państwa członkowskie – oznacza państwa będące członkami Unii Europejskiej;</p> <p>28) państwa trzecie – oznacza państwa niebędące członkami Unii Europejskiej;</p> <p>29) państwa stowarzyszone – oznacza państwa trzecie, które są państwami członkowskimi Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA);</p> <p>30) wspólnotowy katalog – oznacza wykaz odmian roślin rolniczych i warzywnych Unii Europejskiej i państw stowarzyszonych, których materiał siewny jest dopuszczony do obrotu na terytorium państw członkowskich;</p> <p>31) wspólnotowy wykaz odmian – oznacza wykaz odmian roślin sadowniczych państw członkowskich i państw stowarzyszonych, dopuszczonych do wytwarzania i obrotu na terytorium państw członkowskich;</p> <p>32) próba urzędowa – oznacza próbę materiału siewnego pobraną w ramach urzędowych działań;</p> <p>33) systemy OECD – oznacza stosowane przez Rzeczpospolitą Polską następujące systemy nasienne OECD dla kwalifikacji odmianowej nasion wprowadzanych do obrotu międzynarodowego:</p> <p>a) system OECD dla kwalifikacji odmianowej nasion traw i roślin strączkowych oraz motylkowatych drobnonasiennych wprowadzanych do obrotu międzynarodowego,</p> <p>b) system OECD dla kwalifikacji odmianowej nasion zbóż wprowadzanych do obrotu międzynarodowego,</p> <p>c) system OECD dla kwalifikacji odmianowej nasion buraka cukrowego i pastewnego wprowadzanych do obrotu międzynarodowego,</p> <p>d) system OECD dla kwalifikacji odmianowej nasion kukurydzy i sorga wprowadzanych do obrotu międzynarodowego,</p> <p>e) system OECD dla kwalifikacji odmianowej nasion roślin krzyżowych i innych gatunków roślin oleistych i włóknistych wprowadzanych do obrotu międzynarodowego.</p> <p>2. Działania wykonywane przez:</p> <p>1) Państwową Inspekcję Ochrony Roślin i Nasiennictwa, zwaną dalej „Państwową Inspekcją”,</p> <p>2) osobę prawną upoważnioną przepisami ustawy do działań w imieniu organów państwa,</p> <p>3) osobę fizyczną upoważnioną do działań pomocniczych prowadzonych pod kontrolą organów państwa</p> <p>– uważa się za urzędowe działania w rozumieniu przepisów Unii Europejskiej dotyczących nasiennictwa.</p> <p>3. Działania, o których mowa w ust. 2, obejmują w szczególności badania odrębności, wyrównania i trwałości lub badania wartości gospodarczej odmiany, sporządzanie opisu odmian, zwanego dalej „urzędowym opisem”, ocenę materiału siewnego, pobieranie prób materiału siewnego oraz kontrolę materiału siewnego.</p> <p>4. Działania w zakresie oceny materiału siewnego i pobierania prób materiału siewnego wykonywane przez osoby akredytowane do tych czynności przez organy Państwowej Inspekcji uważa się za działania wykonywane pod urzędowym nadzorem w rozumieniu przepisów Unii Europejskiej dotyczących nasiennictwa.</p> <p>5. Osoby wykonujące działania, o których mowa w ust. 2 pkt 2 i 3, nie uzyskują w zakresie swojej działalności żadnych korzyści z tych działań.</p>	
Art.4	Do postępowań w sprawach indywidualnych rozstrzyganych w drodze decyzji administracyjnej stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, chyba że przepisy ustawy stanowią inaczej.	Nie do wszystkich spraw objętych przepisami ustawy można stosować przepisy o postępowaniu administracyjnym, dlatego też zostały szczegółowo opisane w projekcie ustawy.

Art. 5	<p>1. Dla odmian gatunków roślin uprawnych, z wyłączeniem odmian użytkowanych w celach ozdobnych oraz winorośli, prowadzi się rejestr odmian, zwany dalej „krajowym rejestrem”,</p> <p>2. Krajowy rejestr prowadzi Centralny Ośrodek.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy 2002/53/WE w sprawie wspólnotowego katalogu odmian roślin rolniczych i dyrektywy 2002/55/ w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw. Artykuł ten określa jaki urząd odpowiedzialny jest za wszystkie sprawy związane z prowadzeniem krajowego rejestru.</p>
Art. 6	<p>1. Odmianę wpisuje się do krajowego rejestru, jeżeli jest odrębna, wyrównana i trwała oraz jeżeli:</p> <p>1) ma zadowalającą wartość gospodarczą – w przypadku gatunków roślin rolniczych;</p> <p>2) ma nadaną nazwę zgodną z wymaganiami określonymi w przepisach rozporządzenia Rady nr 2100/94 z dnia 27 lipca 1994 r. w sprawie wspólnotowego systemu ochrony odmian roślin (Dz. Urz. WE L 227 z 01.09.1994, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 3, t. 16, str. 390; z późn. zm.) lub rozporządzenia Komisji (WE) nr 637/2009 z dnia 22 lipca 2009 r. ustanawiającego reguły wykonawcze co do odpowiedniego nazewnictwa odmian gatunków roślin rolniczych i warzywnych (Dz. Urz. WE L 191 z 23.07.2009, str. 10);</p> <p>3) jest zachowywana, a zachowujący odmianę posiada jej materiał siewny w ilości wystarczającej do prowadzenia badań tej odmiany.</p> <p>2. Przepisu ust. 1 pkt 1 nie stosuje się do:</p> <p>1) odmian traw nieprzeznaczonych do uprawy na cele pastewne;</p> <p>2) odmian roślin rolniczych przeznaczonych wyłącznie do wywozu do państw trzecich;</p> <p>3) składników odmian mieszańcowych.</p> <p>3. Odmianę zawierającą modyfikację genetyczną, zwaną dalej „odmianą genetycznie zmodyfikowaną”, wpisuje się do krajowego rejestru, jeżeli modyfikacja wprowadzona do odmiany jest dopuszczona do obrotu z przeznaczeniem do uprawy na terytorium Unii Europejskiej na podstawie decyzji właściwego organu Unii Europejskiej lub właściwego organu państwa członkowskiego.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy 2002/53/WE w sprawie wspólnotowego katalogu odmian roślin rolniczych i dyrektywy 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzy, w zakresie wymagań związanych z procesem rejestracji odmian.</p>
Art. 7	<p>1. Odmianę uznaje się za odrębną, jeżeli w dniu złożenia wniosku o wpis odmiany do krajowego rejestru różni się ona w sposób wyraźny co najmniej jedną właściwością od innej odmiany:</p> <p>1) co do której został złożony wniosek o wpis do krajowego rejestru lub która została wpisana do odpowiedniego rejestru innego niż Rzeczypospolita Polska państwa członkowskiego, lub</p> <p>2) która jest wpisana do wspólnotowych katalogów, a w przypadku odmiany rośliny sadowniczej – do odpowiednich rejestrów innych państw członkowskich lub do wspólnotowego wykazu odmian roślin sadowniczych.</p> <p>2. Odmianę uznaje się za wyrównaną, jeżeli przy uwzględnieniu sposobu rozmnażania właściwego dla tej odmiany jest ona wystarczająco jednolita pod względem właściwości branych pod uwagę przy badaniach odrębności, jak również innych właściwości użytych do opisu tej odmiany.</p> <p>3. Odmianę uznaje się za trwałą, jeżeli jej charakterystyczne właściwości użyte do opisu tej odmiany nie zmieniają się po jej rozmnożeniu.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy 2002/53/WE w sprawie wspólnotowego katalogu odmian roślin rolniczych i dyrektywy 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw, w zakresie wymagań związanych z procesem rejestracji odmian.</p>
Art. 8	<p>1. Za odmianę o zadowalającej wartości gospodarczej uważa się odmianę, która w porównaniu do odmian wpisanych do krajowego rejestru, na całym terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub w niektórych jej regionach, ma takie właściwości, które powodują poprawę wartości gospodarczej w uprawie oraz w przerobie i użytkowaniu roślin lub wyrobów z nich wytworzonych, przy czym dopuszcza się, aby pojedyncze, niekorzystne właściwości odmiany, w porównaniu do odmian wpisanych do krajowego rejestru, były zrekompensowane innymi korzystnymi właściwościami.</p> <p>2. W przypadku gdy dla danego gatunku żadna odmiana nie jest wpisana do krajowego rejestru, za odmianę o zadowalającej wartości gospodarczej uważa się odmianę, która w porównaniu do odmian wpisanych do wspólnotowego katalogu, które można uprawiać na</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy 2002/53/WE w sprawie wspólnotowego katalogu odmian roślin rolniczych i dyrektywy 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw, w zakresie wymagań związanych z procesem rejestracji odmian.</p>

	całym terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub w niektórych jej regionach, ma takie właściwości, które wpływają na poprawę wartości gospodarczej w uprawie oraz w przerobie i użytkowaniu roślin lub wyrobów z nich wytworzonych.	
Art. 9	Odmianę wpisuje się do krajowego rejestru na wniosek zgłaszającego odmianę.	Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy 2002/53/WE w sprawie wspólnotowego katalogu odmian roślin rolniczych i dyrektywy 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw oraz precyzuje przepisy związane z procesem rejestracji odmiany w krajowym rejestrze, w zakresie wymagań związanych z procesem rejestracji odmian.
Art. 10	Wniosek o wpis odmiany do krajowego rejestru składa się w terminie umożliwiającym właściwe przeprowadzenie badań, o których mowa w art. 14 ust. 1 lub 2.	Artykuł ten precyzuje przepisy związane z procesem rejestracji odmiany w krajowym rejestrze.
Art. 11	Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe terminy składania wniosku o wpis odmiany do krajowego rejestru, biorąc pod uwagę biologiczne właściwości danego gatunku rośliny.	Artykuł ten precyzuje przepisy związane z procesem rejestracji odmiany w krajowym rejestrze, jest to delegacja dla ministra do określenia terminów składania wniosków.
Art. 12	1. Wniosek o wpis odmiany do krajowego rejestru składa do dyrektora Centralnego Ośrodka zgłaszający odmianę.	Artykuł ten precyzuje przepisy związane z procesem rejestracji odmiany w krajowym rejestrze.
Art. 13	1. Wniosek o wpis odmiany do krajowego rejestru zawiera: 1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę zgłaszającego odmianę, z tym że w przypadku gdy zgłaszającym odmianę jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby; 2) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę hodowcy, z tym że w przypadku gdy hodowcą jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby; 3) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę zachowującego odmianę, z tym że w przypadku gdy zachowującym odmianę jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby; 4) nazwę rodzaju lub gatunku rośliny uprawnej w języku polskim i nazwę botaniczną; 5) oznaczenie odmiany na etapie hodowli (nazwę hodowlaną odmiany); 6) proponowaną nazwę odmiany; 7) wskazanie miejsca zachowania odmiany; 8) wskazanie państwa, w którym odmiana została wyhodowana albo odkryta i wyprowadzona; 9) oświadczenie: a) że odmiana jest albo nie jest genetycznie zmodyfikowana, b) o zamiarze produkcji materiału siewnego wyłącznie kategorii standard – w przypadku roślin warzywnych, c) że materiał siewny nie będzie wykorzystywany do uprawy na cele pastewne – w przypadku odmian traw, d) o przeznaczeniu odmiany wyłącznie do wywozu do państw trzecich – w przypadku odmian przeznaczonych wyłącznie do wywozu do państw trzecich; 10) informację o złożeniu wniosku o wpis odmiany do rejestru lub o przyznaniu wyłącznego prawa hodowcy do odmiany w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim lub państwie trzecim. 2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się: 1) upoważnienie do reprezentowania hodowcy lub zachowującego odmianę we wszystkich sprawach związanych z wpisem odmiany do krajowego rejestru, jeżeli wniosku nie składa hodowca lub zachowujący odmianę;	Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy 2002/53/WE. w sprawie wspólnotowego katalogu odmian roślin rolniczych i dyrektywy 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw oraz precyzuje przepisy związane z procesem rejestracji odmiany w krajowym rejestrze. Projekt ustawy wprowadza przepisy regulujące kwestie związane z rejestracją odmian genetycznie zmodyfikowanych. Wprowadzenie tych przepisów stało się niezbędne w świetle wyroku Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 17 lipca 2009 r. Europejski Trybunał Sprawiedliwości w wyroku orzekł, że Polska zakazując swobodnego obrotu materiałem siewnym odmian genetycznie zmodyfikowanych oraz zakazując wpisu odmian genetycznie zmodyfikowanych do krajowego rejestru odmian, uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 22 i 23 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie i uchylającej dyrektywę Rady 90/220/EWG, jak również na mocy art. 4 ust. 4 i art. 16 dyrektywy Rady 2002/53/WE z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie wspólnego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych. Oznacza to, że zakaz, który został wprowadzony do ustawy o nasiennictwie w roku 2006 okazał się dla Polski wyjątkowo niekorzystny. Należy podkreślić, że inne kraje Unii Europejskiej nie wprowadziły tak jak Polska generalnego zakazu stosowania materiału siewnego genetycznie zmodyfikowanego. Starają się one jedynie o indywidualne odstępstwa, poparte badaniami naukowymi, uzasadniającymi szkodliwość danego produktu. W tym celu projekt ustawy przewiduje, że do krajowego rejestru będą mogły zostać wpisane jedynie te odmiany genetycznie zmodyfikowane, w których znajduje się modyfikacja dopuszczona do obrotu z możliwością uprawy na terytorium Unii Europejskiej, zgodnie z decyzją właściwego organu Unii Europejskiej. Przepis ten wdraża do prawa krajowego art. 7 ust. 4 lit. b dyrektywy 2002/53WE. Jednocześnie wprowadzono przepis, który reguluje kwestię rejestracji odmian genetycznie zmodyfikowanych zawierających modyfikacje, co do których nie został zakończony proces dopuszczania do obrotu w Unii Europejskiej zgodnie z częścią C dyrektywy 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie oraz uchylającej dyrektywę 90/220/EWG lub rozporządzenie (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy. W takiej sytuacji zgłaszający odmianę będzie zobowiązany dołączyć do wniosku o wpis odmiany do krajowego rejestru zgodę ministra właściwego do spraw środowiska w sprawie zamierzonego uwolnienia do środowiska

<p>2) kwestionariusz techniczny zawierający opis odmiany albo składników odmiany mieszańcowej, jeżeli podlegają one badaniom, o których mowa w art. 14 ust. 1;</p> <p>3) pisemną zgodę hodowcy:</p> <p>a) składników odmiany mieszańcowej na ich wykorzystanie do hodowli, jeżeli składnik tej odmiany mieszańcowej jest chroniony wyłącznym prawem hodowcy do odmiany zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 czerwca 2003 r. o ochronie prawnej odmian roślin (Dz. U. Nr 137, poz. 1300, z 2006 r. Nr 126, poz. 877 oraz z 2007 r. Nr 99, poz. 662), zwanym dalej „wyłącznym prawem do odmiany”, lub chroniony wyłącznym prawem hodowcy do odmiany w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim lub państwie trzecim,</p> <p>b) odmiany macierzystej chronionej wyłącznym prawem do odmiany na jej użycie, jeżeli została wykorzystana do hodowli odmiany pochodnej;</p> <p>4) kopię dowodu uiszczenia opłaty za złożenie wniosku o wpis odmiany do krajowego rejestru, o której mowa w art. 24 ust. 1;</p> <p>5) kopię zgody ministra właściwego do spraw środowiska w sprawie zamierzonego uwolnienia do środowiska organizmów genetycznie zmodyfikowanych w celach eksperymentalnych – w przypadku odmiany genetycznie zmodyfikowanej, jeżeli do dnia złożenia wniosku o jej wpis do krajowego rejestru nie został zakończony proces dopuszczenia do obrotu z przeznaczeniem do uprawy na terytorium Unii Europejskiej modyfikacji wprowadzonej do tej odmiany, zgodnie z przepisami części C dyrektywy 2001/18/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zamierzonego uwalniania do środowiska organizmów zmodyfikowanych genetycznie oraz uchylającej dyrektywę 90/220/EWG (Dz. Urz. WE L 106 z 17.04.2001, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 15, t. 2, str. 348, z późn. zm.) lub rozporządzenia (WE) nr 1829/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie genetycznie zmodyfikowanej żywności i paszy (Dz. Urz. UE L 268 z 18.10.2003, str. 1; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 32, str. 432).</p> <p>3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, można dołączyć listę osób fizycznych, które brały udział w wyhodowaniu albo odkryciu i wyprowadzeniu odmiany, pod warunkiem, że osoby te wyraziły na to zgodę na piśmie.</p> <p>4. Lista osób fizycznych, o której mowa w ust. 3, zawiera imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania osoby, która wzięła udział w wyhodowaniu albo odkryciu i wyprowadzeniu odmiany, z tym że w przypadku gdy osoba ta prowadzi działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby.</p> <p>5. Wniosek o wpis odmiany do krajowego rejestru oraz kwestionariusz techniczny składa się na formularzu udostępnionym na stronie internetowej administrowanej przez Centralny Ośrodek.</p> <p>6. Dane, o których mowa w ust. 2 pkt 2, nie mogą być udostępniane bez zgody zgłaszającego odmianę wyrażonej na piśmie.</p> <p>7. W przypadku wniosków o wpis odmiany do krajowego rejestru dotyczących odmian nieróżniących się wyraźnie od siebie, o pierwszeństwie wpisu odmiany do krajowego rejestru decyduje kolejność wpływu wniosków.</p>	<p>organizmów genetycznie zmodyfikowanych w celach eksperymentalnych. Przepis ten stanowi wdrożenie art. 4 ust. 4 dyrektywy 2002/53/WE.</p> <p>W przypadku odmian genetycznie zmodyfikowanych, co do których zakończono badania rejestrowe, ale nie został zakończony w Unii Europejskiej proces autoryzacji modyfikacji wprowadzonej do takiej odmiany i nie została wydana stosowna decyzja przez właściwy organ Unii Europejskiej, nie ma podstawy wpisania takiej odmiany do rejestru.</p> <p>Wprowadza się przepis, który umożliwi hodowcy dołączenie do wniosku o wpis odmiany do krajowego rejestru listy osób fizycznych, które brały udział w wyhodowaniu albo odkryciu i wyprowadzeniu odmiany. Po zarejestrowaniu odmiany dyrektor Centralnego Ośrodka będzie wydawał tym osobom, na ich wniosek, zaświadczenie potwierdzające ich udział w procesie hodowli. O wprowadzenie tego przepisu wnioskował Związek Twórców Odmian Roślin Uprawnych, organizacja zrzeszająca autorów odmian.</p> <p>W celu usprawnienia procesu składania wniosków o wpis odmiany do rejestru wprowadza się przepis o umieszczeniu wzoru wniosku i kwestionariusza technicznego na stronie internetowej administrowanej przez Centralny Ośrodek.</p> <p>Artykuł ten wprowadza też przepis regulujący sprawy dotyczące rejestracji w przypadku gdy Centralny Ośrodek nie prowadzi badań dla danego gatunku.</p>
<p>Art. 14</p> <p>1. Przed wpisaniem odmiany do krajowego rejestru Centralny Ośrodek przeprowadza badania odrębności, wyrównania i trwałości, zwane dalej „badaniami OWT”, zgodnie z metodykami opracowanymi na podstawie metodyk Wspólnotowego Urzędu Odmian Roślin (CPVO) albo wytycznych Międzynarodowego Związku Ochrony Nowych Odmian Roślin (UPOV), a w przypadku ich braku – zgodnie z metodykami badań opracowanymi przez dyrektora Centralnego Ośrodka.</p> <p>2. Przed wpisaniem odmiany roślin rolniczych do krajowego rejestru Centralny Ośrodek przeprowadza badania wartości gospodarczej odmiany, zwane dalej „badaniami WGO”, zgodnie z metodykami badań opracowanymi przez dyrektora Centralnego Ośrodka.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy 2002/53/WE w sprawie wspólnotowego katalogu odmian roślin rolniczych i dyrektywy 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw oraz precyzuje przepisy związane z procesem rejestracji odmiany w krajowym rejestrze.</p>

	<p>3. Metodyki, o których mowa w ust. 1 i 2, dyrektor Centralnego Ośrodka opracowuje w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa.</p> <p>4. Badania, o których mowa w ust. 1 i 2, są przeprowadzane przez okres niezbędny do dokonania oceny odmiany w stacjach doświadczalnych oceny odmian.</p> <p>5. Badanie odmiany, co do której złożono wniosek o wpis do krajowego rejestru, rozpoczyna się w pierwszym sezonie wegetacyjnym następującym po terminie złożenia wniosku.</p> <p>6. Przed rozpoczęciem badań OWT lub WGO Centralny Ośrodek zawiadamia pisemnie zgłaszającego odmianę o terminie rozpoczęcia badań i przewidywanym terminie ich zakończenia.</p> <p>7. Zgłaszający odmianę w celu przeprowadzenia badań OWT lub WGO jest obowiązany dostarczyć nieodpłatnie materiał siewny w ilości i terminie wskazanych przez Centralny Ośrodek i na adres wskazany przez ten ośrodek.</p> <p>8. Jeżeli Centralny Ośrodek nie prowadzi badań, o których mowa w ust. 1 i 2, dotyczących danego gatunku, może:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zlecić przeprowadzenie tych badań lub ich części innemu podmiotowi albo 2) uznać wyniki badań OWT wykonanych za granicą, jeżeli są przeprowadzone zgodnie z metodykami albo wytycznymi, o których mowa w ust.1. 	
Art. 15	<p>1. Zachowujący odmianę w czasie trwania badań OWT lub WGO:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) prowadzi dokumentację dotyczącą zachowania odmiany zawierającą dane o wytwarzaniu wszystkich rozmnożeń poprzedzających otrzymanie materiału siewnego kategorii elitarny; 2) umożliwia Centralnemu Ośrodkowi przeprowadzanie kontroli obejmującej: <ol style="list-style-type: none"> a) dokonanie przeglądu roślinnych materiałów hodowlanych i matecznego materiału siewnego, b) pobranie próbek kontrolnych materiału siewnego w celu sprawdzenia poprawności zachowania odmiany, c) sprawdzenie dokumentacji, o której mowa w pkt 1, i bazy hodowlanej posiadanej przez zachowującego odmianę; 3) udziela, na wniosek dyrektora Centralnego Ośrodka, pisemnych wyjaśnień i informacji niezbędnych do przeprowadzenia badań OWT lub WGO. <p>2. Jeżeli w trakcie badań OWT lub WGO nastąpiła zmiana hodowcy lub zachowującego odmianę, zgłaszający odmianę zawiadamia na piśmie o tej zmianie Centralny Ośrodek, w terminie 30 dni od jej nastąpienia.</p> <p>3. Do zawiadomienia, o którym mowa w ust. 2, dołącza się kopię dokumentów potwierdzających nastąpienie zmiany.</p> <p>4. Zgłaszającemu odmianę umożliwia się zapoznanie się z przebiegiem oraz wynikami badań OWT lub WGO.</p> <p>5. Jeżeli zachowujący odmianę zachowuje odmianę w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, Centralny Ośrodek może zwrócić się do odpowiedniego urzędu tego państwa o udzielenie pomocy w przeprowadzeniu kontroli zachowania odmiany.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy 2002/53/WE w sprawie wspólnotowego katalogu odmian roślin rolniczych i dyrektywy 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw oraz precyzuje przepisy związane z procesem rejestracji odmiany w krajowym rejestrze w tym odmowę wpisu do rejestru z podaniem sytuacji kiedy ma to miejsce</p> <p>Na wniosek Polskiej Izby Nasiennej dodany został przepis umożliwiający zgłaszającemu odmianę zapoznanie się z przebiegiem oraz wynikami badań OWT lub WGO.</p>
Art. 16	<p>1. Dyrektor Centralnego Ośrodka wydaje decyzję w sprawie wpisu odmiany do krajowego rejestru po przeprowadzeniu badań OWT lub WGO.</p> <p>2. Dyrektor Centralnego Ośrodka odmawia, w drodze decyzji, wpisu odmiany do krajowego rejestru, jeżeli:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) odmiana nie spełnia warunków, o których mowa w art. 6 ust. 1 lub ust. 3, lub 2) zgłaszający odmianę nie uiścił opłaty, o której mowa w art. 24 ust. 1, za badania OWT lub WGO, lub 3) zgłaszający odmianę nie dostarczył materiału siewnego do badań zgodnie z art. 14 ust. 7. <p>3. Od decyzji w sprawie wpisu odmiany do krajowego rejestru zgłaszającemu odmianę przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw rolnictwa.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy 2002/53/WE w sprawie wspólnotowego katalogu odmian roślin rolniczych i dyrektywy 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw oraz precyzuje przepisy związane z procesem rejestracji odmiany w krajowym rejestrze w tym odmowę wpisu do rejestru z podaniem sytuacji kiedy ma to miejsce. Porządkuje również sprawy dotyczące odwołania od decyzji dotyczącej odmowy wpisu do rejestru.</p>

	<p>4. Zgłaszający odmianę otrzymuje raport końcowy dotyczący badań OWT odmiany wpisanej do krajowego rejestru.</p> <p>5. Centralny Ośrodek udostępnia odpłatnie jednostce, która zajmuje się urzędową rejestracją odmian lub udzielaniem ochrony prawnej do odmiany w innym państwie, raport końcowy dotyczący badań OWT.</p> <p>6. Opłaty za udostępnianie raportu końcowego, o którym mowa w ust. 5, stanowią dochód budżetu państwa.</p>	
Art. 17	<p>Jeżeli do wniosku o wpis odmiany do krajowego rejestru została dołączona lista osób fizycznych, o których mowa w art. 13 ust. 3, dyrektor Centralnego Ośrodka w przypadku, gdy decyzja o wpisie odmiany do krajowego rejestru stała się ostateczna, na wniosek każdej z tych osób, wydaje zaświadczenie potwierdzające jej udział w wyhodowaniu albo odkryciu i wyprowadzeniu odmiany.</p>	<p>Wprowadza się przepis, który umożliwi hodowcy dołączenie do wniosku o wpis odmiany do krajowego rejestru listy osób fizycznych, które brały udział w wyhodowaniu albo odkryciu i wyprowadzeniu odmiany. Po zarejestrowaniu odmiany dyrektor Centralnego Ośrodka będzie wydawał tym osobom, na ich wniosek, zaświadczenie potwierdzające ich udział w procesie hodowli. O wprowadzenie tego przepisu wnioskował Związek Twórców Odmian Roślin Uprawnych, organizacja zrzeszająca autorów odmian.</p> <p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy 2002/53/WE w sprawie wspólnotowego katalogu odmian roślin rolniczych i dyrektywy 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw oraz precyzuje przepisy związane z procesem rejestracji odmiany w krajowym rejestrze, podając zasady zgłaszania zastrzeżeń do odmian wpisanych do krajowego rejestru.</p>
Art. 18	<p>Krajowy rejestr jest jawny i zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nazwę gatunku rośliny uprawnej w języku polskim i nazwę botaniczną oraz nazwę odmiany; 2) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę hodowcy, z tym że w przypadku gdy hodowcą jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby; 3) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę zachowującego odmianę, z tym że w przypadku gdy zachowującym odmianę jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby; 4) datę wpisu odmiany do krajowego rejestru lub datę skreślenia jej z krajowego rejestru; 5) oznaczenie państwa, w którym odmiana jest zachowywana; 6) wskazanie dokumentów, na podstawie których dokonano wpisu, przedłużenia okresu wpisu albo skreślenia odmiany z krajowego rejestru; 7) informację, czy odmiana jest genetycznie zmodyfikowana. 	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy 2002/53/WE w sprawie wspólnotowego katalogu odmian roślin rolniczych i dyrektywy 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw oraz precyzuje jakie informacje ma zawierać krajowy rejestr.</p>
Art. 19	<p>1. Odmiana wpisana do krajowego rejestru otrzymuje numer wpisu, który składa się z kolejnego numeru w rejestrze oraz wielkiej litery oznaczającej daną grupę roślin.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy 2002/53/WE w sprawie wspólnotowego katalogu odmian roślin rolniczych i dyrektywy 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym</p>

	<p>2. Dla poszczególnych grup roślin ustala się następujące oznaczenia literowe:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) R – rośliny rolnicze; 2) W – rośliny warzywne; 3) S – rośliny sadownicze. <p>3. W krajowym rejestrze spośród roślin warzywnych wyodrębnia się odmiany, których materiał siewny może być uznany za:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) materiał siewny kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany lub kategorii standard – lista A; 2) materiał siewny wyłącznie kategorii standard – lista B. 	<p>warzyw oraz precyzuje jakie informacje ma zawierać krajowy rejestr.</p>
Art. 20	<p>1. Wpisu do krajowego rejestru dokonuje się na okres:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) 30 lat – w przypadku odmian roślin sadowniczych, 2) 10 lat – w przypadku odmian pozostałych gatunków roślin – licząc od roku kalendarzowego następującego po roku, w którym dokonano wpisu odmiany do krajowego rejestru. <p>2. Na wniosek zachowującego odmianę okres wpisu odmiany w krajowym rejestrze może być przedłużony odpowiednio o 30 i 10 lat, jeżeli odmiana ta nadal spełnia wymagania dotyczące odrębności, wyrównania i trwałości, jest uprawiana i ma znaczenie gospodarcze.</p> <p>3. Wniosek o przedłużenie okresu wpisu odmiany w krajowym rejestrze składa się nie później niż 2 lata przed upływem tego okresu.</p> <p>4. Wniosek złożony po upływie terminu określonego w ust. 3 pozostawia się bez rozpoznania.</p> <p>5. Do wniosku o przedłużenie okresu wpisu odmiany w krajowym rejestrze dołącza się kopię dowodu uiszczenia opłaty za złożenie tego wniosku, o której mowa w art. 24 ust. 1.</p> <p>6. Na wniosek dyrektora Centralnego Ośrodka zachowujący odmianę dostarcza nieodpłatnie materiał siewny w ilości i terminie wskazanych przez Centralny Ośrodek i na adres wskazany przez ten ośrodek.</p> <p>7. Dyrektor Centralnego Ośrodka wydaje decyzję:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) w sprawie przedłużenia okresu wpisu odmiany w krajowym rejestrze, jeżeli odmiana spełnia wymagania określone w ust. 2; 2) o odmowie przedłużenia okresu wpisu odmiany w krajowym rejestrze, jeżeli odmiana nie spełnia wymagań określonych w ust. 2. 	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy 2002/53/WE w sprawie wspólnotowego katalogu odmian roślin rolniczych, dyrektywy 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw i w dyrektywie Rady 2008/90/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych i roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców oraz precyzuje przepisy dotyczące utrzymania odmiany w krajowym rejestrze.</p>
Art. 21	<p>1. Po wpisaniu odmiany do krajowego rejestru lub wspólnotowego katalogu zachowujący odmianę zachowuje tę odmianę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub innego państwa członkowskiego, lub państwa trzeciego, w którym obowiązuje system oceny równoważny z systemem obowiązującym w Unii Europejskiej.</p> <p>2. Zachowujący odmianę przez okres wpisu odmiany w krajowym rejestrze lub wspólnotowym katalogu:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) prowadzi dokumentację dotyczącą zachowania odmiany zawierającą dane o wytwarzaniu wszystkich rozmnożeń poprzedzających otrzymanie materiału siewnego kategorii elitarny; 2) umożliwia Centralnemu Ośrodkowi przeprowadzanie kontroli obejmującej: <ol style="list-style-type: none"> a) dokonanie przeglądu roślinnych materiałów hodowlanych i matecznego materiału siewnego, b) pobranie prób kontrolnych w celu sprawdzenia poprawności zachowania odmiany, c) sprawdzenie dokumentacji, o której mowa w pkt 1, i bazy hodowlanej posiadanej przez zachowującego odmianę. <p>3. Dyrektor Centralnego Ośrodka może upoważnić do udziału w kontroli, o której mowa w ust. 2 pkt 2, osoby niebędące pracownikami Centralnego Ośrodka.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy 2002/53/WE w sprawie wspólnotowego katalogu odmian roślin rolniczych i dyrektywy 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw oraz precyzuje obowiązki jakie ma spełniać zachowujący odmianę po wpisaniu jej do krajowego rejestru.</p> <p>W celu zapewnienia właściwego zachowywania odmiany został wprowadzony przepis o przeprowadzaniu kontroli przez Centralny Ośrodek po wpisaniu odmiany do krajowego rejestru. Kontrola ta może być przeprowadzana przy udziale osób nie będących pracownikami Centralnego Ośrodka.</p>
Art. 22	<p>1. Odmiana niechroniona wyłącznym prawem do odmiany może być zachowywana przez więcej niż jednego zachowującego odmianę.</p>	<p>Wprowadza się przepis, który umożliwia zachowywanie odmiany nie chronionej wyłącznym prawem do odmiany przez więcej niż jednego zachowującego. Każdy zainteresowany</p>

	<p>2. Podmiot, który zamierza być kolejnym zachowującym odmianę, w przypadku odmiany, o której mowa w ust. 1, może złożyć do dyrektora Centralnego Ośrodka wniosek o wpisanie go do krajowego rejestru jako zachowującego tę odmianę.</p> <p>3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:</p> <p>1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę wnioskodawcy składającego wniosek, z tym że w przypadku gdy wnioskodawcą składającym wniosek jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;</p> <p>2) nazwę rodzaju lub gatunku rośliny uprawnej w języku polskim i nazwę botaniczną;</p> <p>3) nazwę odmiany;</p> <p>4) wskazanie miejsca zachowania odmiany;</p> <p>5) wskazanie państwa, w którym odmiana została wyhodowana albo odkryta i wyprowadzona;</p> <p>6) oświadczenie, że odmiana nie jest chroniona wyłącznym prawem do odmiany.</p> <p>4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się kopię dowodu uiszczenia opłaty za złożenie wniosku, o której mowa w art. 24 ust. 2.</p> <p>5. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, składa się na formularzu udostępnionym na stronie internetowej administrowanej przez Centralny Ośrodek.</p> <p>6. Podmiot, o którym mowa w ust. 2:</p> <p>1) dostarcza nieodpłatnie materiał siewny odmiany w ilości i terminie wskazanych przez Centralny Ośrodek i na adres wskazany przez ten ośrodek;</p> <p>2) udziela, na wniosek dyrektora Centralnego Ośrodka, pisemnych wyjaśnień i informacji o odmianie, niezbędnych do przeprowadzenia badań OWT.</p> <p>7. W przypadku odmian mieszańcowych podmiot, o którym mowa w ust. 2, przedstawia dyrektorowi Centralnego Ośrodka zgodę hodowcy na zachowywanie składników odmiany mieszańcowej.</p> <p>8. Po przeprowadzeniu badań OWT dyrektor Centralnego Ośrodka wydaje decyzję w sprawie wpisania zachowującego odmianę do krajowego rejestru jako kolejnego zachowującego daną odmianę.</p> <p>9. Od decyzji, o której mowa w ust. 8, przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw rolnictwa.</p>	<p>zachowaniem określonej odmiany może wystąpić do dyrektora Centralnego Ośrodka z wnioskiem o wpisanie go w krajowym rejestrze jako zachowującego odmianę. Po przeprowadzeniu badań OWT dyrektor Centralnego Ośrodka wydaje decyzję w sprawie wpisania zachowującego odmianę do krajowego rejestru jako kolejnego zachowującego daną odmianę. W przypadku odmian mieszańcowych, kolejny zachowujący jest obowiązany przedstawić Centralnemu Ośrodkowi upoważnienie hodowcy tej odmiany do zachowywania składników mieszańcowych oraz dowód ich nabycia od hodowcy.</p> <p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy 2002/53/WE w sprawie wspólnotowego katalogu odmian roślin rolniczych i dyrektywy 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw oraz precyzuje obowiązki jakie ma spełniać zachowujący odmianę po wpisaniu jej do krajowego rejestru.</p>
Art. 23	<p>1. Zachowujący odmianę informuje na piśmie dyrektora Centralnego Ośrodka o zgłoszeniu, wpisie, przedłużeniu okresu wpisu, skreśleniu albo wycofaniu wniosku o wpis odmiany do odpowiednich rejestrów innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich oraz o zmianach nazwy odmiany, w terminie 60 dni od dnia uzyskania z państw członkowskich informacji o zaistnieniu tych zdarzeń.</p> <p>2. Jeżeli nastąpiła zmiana zachowującego odmianę, nowy zachowujący odmianę o zmianie tej powiadamia na piśmie dyrektora Centralnego Ośrodka, w terminie 30 dni od dnia, w którym nastąpiła ta zmiana, dołączając kopię dokumentu potwierdzającego jej nastąpienie.</p>	<p>W celu właściwego prowadzenia i kontrolowania wszystkich spraw związanych z procesem rejestracji przez Centralny Ośrodek wprowadzono przepis aby zachowujący odmianę przekazywał informacje dotyczące odmiany wpisanej do rejestru np. zmiana nazwy, wpis do rejestru w innym państwie członkowskim, zmiana zachowującego odmianę.</p>
Art. 24	<p>1. Za złożenie wniosku o wpis odmiany do krajowego rejestru, za badania OWT lub WGO, za wpis do krajowego rejestru i pozostawanie odmiany w krajowym rejestrze (utrzymanie odmiany) oraz za złożenie wniosku o przedłużenie okresu wpisu pobiera się opłaty. Opłatę za utrzymanie odmiany w krajowym rejestrze wnosi się za każdy rok kalendarzowy jej utrzymywania.</p> <p>2. Za złożenie wniosku o wpisanie w krajowym rejestrze kolejnego zachowującego odmianę, o badania OWT tej odmiany i utrzymanie odmiany w krajowym rejestrze przez kolejnego zachowującego odmianę pobiera się opłatę.</p> <p>3. Jeżeli badania OWT są wykonywane łącznie w celu wpisu odmiany do krajowego rejestru i w celu przyznania wyłącznego prawa do odmiany, za badania te pobiera się jedną opłatę.</p>	<p>Artykuł ten dotyczy przepisów związanych z opłatami związanymi z całym procesem rejestracyjnym.</p>

	<p>4. Opłaty, o których mowa w ust. 1 - 3, stanowią dochód budżetu państwa.</p> <p>5. Opłaty, których mowa w ust. 1 i 2, oraz opłaty za udostępnianie raportu końcowego, o którym mowa w art. 15 ust. 5, są ustalane z uwzględnieniem poniesionych kosztów oraz czasu potrzebnego na dokonanie oceny złożonego wniosku, czasu potrzebnego na dokonanie badań OWT i WGO, zużycia materiałów i odczynników stosowanych przy dokonywaniu badań, czasu potrzebnego na przygotowanie i dokonanie wpisu odmiany do krajowego rejestru, kosztów publikowania krajowego rejestru, czasu potrzebnego na dokonanie oceny złożonego wniosku o przedłużenie wpisu oraz wysokości opłat za udostępnienie raportu końcowego stosowanych w innych państwach członkowskich.</p> <p>6. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia, stawki opłat, o których mowa w ust. 1 i 2, i stawki opłat za udostępnienie raportu końcowego, o którym mowa w art. 15 ust. 5, a także sposób i termin uiszczania opłat, mając na względzie zasady określone w ust. 5 oraz ułatwienie terminowego uiszczania tych opłat.</p>	
Art. 25	<p>1. Dyrektor Centralnego Ośrodka skreśla odmianę z krajowego rejestru, jeżeli:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) odmiana przestała być odrębna; 2) odmiana przestała spełniać wymagania dotyczące wyrównania lub trwałości; 3) odmianę zarejestrowano na podstawie fałszywych dowodów; 4) odmiana zagraża zdrowiu ludzi, zwierząt lub roślin; 5) zachowujący odmianę: <ol style="list-style-type: none"> a) złożył wniosek o skreślenie odmiany z krajowego rejestru lub b) zalega z uiszczeniem opłat za wpis odmiany do krajowego rejestru i utrzymanie odmiany w krajowym rejestrze, o których mowa w art. 24 ust. 1, co najmniej od 6 miesięcy. <p>2. Przepisu ust. 1 pkt 5 lit. a nie stosuje się w przypadku, gdy odmiana wpisana do krajowego rejestru jest nadal zachowywana przez choćby jednego zachowującego odmianę.</p> <p>3. Dyrektor Centralnego Ośrodka może skreślić odmianę z krajowego rejestru, jeżeli:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) zachowujący odmianę: <ol style="list-style-type: none"> a) nie dostarcza informacji niezbędnych do jej badania i oceny lub b) zaprzestał zachowywania odmiany, lub c) nie dostarczył bezpłatnie materiału siewnego odmiany w ilości wystarczającej do przeprowadzenia badań, lub d) uniemożliwia przeprowadzenie kontroli zachowania odmiany, lub e) nadał odmianie wpisanej do krajowego rejestru nazwę niespełniającą wymagań, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2, lub 2) odmiana przestała mieć zadowalającą wartość gospodarczą. <p>4. Skreślenia odmiany z krajowego rejestru dokonuje się w drodze decyzji.</p> <p>5. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, nie stosuje się art. 145 § 1 pkt 1 Kodeksu postępowania administracyjnego.</p> <p>6. Od decyzji w sprawie skreślenia odmiany z krajowego rejestru zachowującemu odmianę przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw rolnictwa.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy 2002/53/WE w sprawie wspólnotowego katalogu odmian roślin rolniczych i dyrektywy 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw oraz precyzuje przepisy związane ze skreśleniem odmiany z krajowego rejestru.</p>
Art. 26	<p>1. Po wpisie do krajowego rejestru odmian gatunków roślin warzywnych i sadowniczych, o dużym znaczeniu gospodarczym, przeprowadza się badania WGO zgodnie z metodykami badań opracowanymi przez dyrektora Centralnego Ośrodka w celu sporządzenia list opisowych odmian, w których umieszcza się informacje o plonach, cechach jakościowych i użytkowych odmian, zwanych dalej „listami opisowymi odmian”.</p> <p>2. Metodyki, o których mowa w ust. 1, dyrektor Centralnego Ośrodka opracowuje w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa.</p> <p>3. Listy opisowe odmian sporządza się również dla odmian gatunków roślin rolniczych wpisanych do krajowego rejestru, na podstawie badań WGO.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy 2002/53/WE. w sprawie wspólnotowego katalogu odmian roślin rolniczych, dyrektywy 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw w dyrektywie Rady 2008/90/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych i roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców oraz precyzuje przepisy dotyczące badania wartości gospodarczej dla odmian gatunków ważnych gospodarczo a także dotyczących prowadzenia przez Centralny Ośrodek porejestrowego doświadczalnictwa odmianowego.</p> <p>W projekcie ustawy zostało dodane upoważnienie dla ministra właściwego do spraw rolnictwa do ustalenia wykazu gatunków roślin warzywnych i gatunków roślin sadowniczych, dla</p>

	<p>4. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, listę gatunków roślin warzywnych i sadowniczych, o dużym znaczeniu gospodarczym, dla których przeprowadza się badania WGO, biorąc pod uwagę znaczenie gospodarcze tych gatunków.</p>	<p>których będzie się dokonywało badań WGO po wpisie do krajowego rejestru. W obowiązujących przepisach wykaz ten stanowi załącznik nr 4 do ustawy o nasiennictwie. Proponowana zmiana uchroni w przyszłości ustawodawcę od dokonywania zmian w ustawie w związku z ewentualną zmianą gatunków podlegających badaniom WGO.</p>
Art. 27	<p>1. Centralny Ośrodek przy współpracy z samorządami województw i izbami rolniczymi prowadzi dla gatunków roślin uprawnych o dużym znaczeniu gospodarczym na obszarze województwa, wpisanych do krajowego rejestru lub znajdujących się we wspólnotowym katalogu odmian, porejestrowe doświadczalnictwo odmianowe.</p> <p>2. Porejestrowe doświadczalnictwo odmianowe jest prowadzone zgodnie z metodykami opracowanymi przez dyrektora Centralnego Ośrodka.</p> <p>3. Metodyki, o których mowa w ust. 2, dyrektor Centralnego Ośrodka opracowuje w uzgodnieniu z ministrem właściwym do spraw rolnictwa.</p> <p>4. Dla odmian gatunków objętych porejestrowym doświadczalnictwem odmianowym sporządza się listy opisowe odmian.</p> <p>5. Na podstawie wyników porejestrowego doświadczalnictwa odmianowego Centralny Ośrodek, w porozumieniu z samorządem województwa i izbą rolniczą, ustala listę odmian zalecanych do uprawy na obszarze województwa.</p>	<p>Artykuł ten dotyczy zakresu i zasad prowadzenia porejestrowego doświadczalnictwa porejestrowego.</p>
Art. 28	<p>1. Odmianę regionalną wpisuje się do krajowego rejestru, jeżeli:</p> <p>1) ma znaczenie w określonym regionie, w którym odmiana ta była tradycyjnie uprawiana i do którego naturalnie się przystosowała, zwanym dalej „regionem pochodzenia”, dla:</p> <p>a) zachowania materiału genetycznego w jego naturalnym otoczeniu, a w przypadku gatunków roślin uprawnych – w środowisku rolniczego gospodarowania, w którym gatunki wykształciły swoje właściwości wyróżniające (zachowania in situ),</p> <p>b) zrównoważonego wykorzystania zasobów genetycznych roślin populacji miejscowych i odmian przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i zagrożonych erozją genetyczną;</p> <p>2) jest odrębna, wyrównana i trwała, przy czym jeżeli poziom wyrównania jest określany na podstawie występowania roślin nietypowych, stosuje się 10 % standard populacyjny przy przynajmniej 90 % prawdopodobieństwie;</p> <p>3) zachowujący odmianę nadał odmianie nazwę zgodnie z wymaganiami, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2, przy czym odmianie tej można nadać więcej niż jedną nazwę, jeżeli nazwy te są od dawna znane;</p> <p>4) jest zachowywana w regionie pochodzenia;</p> <p>5) nie jest wpisana do krajowego rejestru albo wspólnotowego katalogu jako odmiana inna niż odmiana regionalna albo odmiana amatorska lub</p> <p>6) została skreślona z krajowego rejestru albo wspólnotowego katalogu co najmniej 2 lata przed dniem złożenia wniosku o jej wpis do krajowego rejestru albo dniem upływu okresu ustalonego na podstawie art. 104 ust. 3 – w przypadku, o którym mowa w art. 104 ust. 1 pkt 2;</p> <p>7) nie została zgłoszona w celu przyznania wyłącznego prawa do odmiany albo nie jest chroniona wyłącznym prawem do odmiany, albo nie została zgłoszona do ochrony, albo nie jest chroniona przez Wspólnotowy Urząd Odmian Roślin (CPVO).</p> <p>2. Odmianę amatorską wpisuje się do krajowego rejestru, jeżeli odmiana nie ma znaczenia dla towarowej produkcji warzyw oraz spełnia warunki, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 3 i 5–7.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Komisji 2008/62/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do rejestracji populacji miejscowych i odmian roślin rolniczych przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i regionalnych i zagrożonych erozją genetyczną oraz obrót materiałem siewnym i sadzoniakami ziemiaka tych populacji miejscowych i odmian oraz dyrektywy komisji 2009/145/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i rejonach zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian, w zakresie całego procesu rejestracji odmian regionalnych.</p>
Art. 29	<p>1. Minister właściwy do spraw rolnictwa wydaje decyzję w sprawie uznania odmiany regionalnej za odmianę mającą znaczenie, o którym mowa w art. 28 ust.1 pkt 1, w określonym regionie pochodzenia, na wniosek zachowującego tę odmianę, po zasięgnięciu w tym zakresie opinii właściwej jednostki odpowiedzialnej za genetyczne zasoby roślin.</p> <p>2. Minister właściwy do spraw rolnictwa wydaje decyzję w sprawie uznania odmiany amatorskiej za odmianę niemającą znaczenia dla towarowej produkcji warzyw, na wniosek</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Komisji 2008/62/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do rejestracji populacji miejscowych i odmian roślin rolniczych przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i regionalnych i zagrożonych erozją genetyczną oraz obrót materiałem siewnym i sadzoniakami ziemiaka tych populacji miejscowych i odmian oraz dyrektywy komisji 2009/145/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie</p>

	<p>zachowującego tę odmianę, po zasięgnięciu w tym zakresie opinii właściwej jednostki odpowiedzialnej za genetyczne zasoby roślin.</p> <p>3. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę zachowującego odmianę regionalną, z tym że w przypadku gdy zachowującym odmianę regionalną jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby; 2) nazwę rodzaju lub gatunku rośliny uprawnej w języku polskim i nazwę botaniczną; 3) nazwę odmiany regionalnej; 4) wskazanie miejsca zachowania; 5) wskazanie regionu pochodzenia, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa; 6) uzasadnienie znaczenia odmiany regionalnej, o którym mowa w art. 28 ust. 1 pkt 1, w regionie pochodzenia. <p>4. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera dane i informacje wymienione w ust. 3 pkt 1–4 dotyczące odpowiednio odmiany amatorskiej.</p> <p>5. W decyzji, o której mowa w ust. 1, określa się gatunek i odmianę regionalną oraz region pochodzenia tej odmiany, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa.</p> <p>6. W decyzji, o której mowa w ust. 2, określa się gatunek i odmianę amatorską.</p> <p>7. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, jednostki odpowiedzialne za genetyczne zasoby roślin, biorąc pod uwagę konieczne doświadczenie i wiedzę w zakresie ochrony zasobów genetycznych w Rzeczypospolitej Polskiej oraz zapewnienie prawidłowej realizacji działań w zakresie obrotu materiałem siewnym odmian regionalnych i amatorskich, a także ochronę różnorodności genetycznej.</p>	<p><i>uprawianych w poszczególnych miejscach i rejonach zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian, w zakresie całego procesu rejestracji odmian regionalnych.</i></p>
Art. 30	<ol style="list-style-type: none"> 1. Odmianę regionalną oraz odmianę amatorską wpisuje się do krajowego rejestru na wniosek zachowującego odmianę. 2. Wniosek o wpis odmiany regionalnej oraz odmiany amatorskiej do krajowego rejestru zawiera: <ol style="list-style-type: none"> 1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę zachowującego odpowiednio odmianę regionalną albo amatorską, z tym że w przypadku gdy zachowującym odpowiednio odmianę regionalną albo amatorską jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby; 2) nazwę rodzaju lub gatunku rośliny uprawnej w języku polskim i nazwę botaniczną; 3) nazwę odpowiednio odmiany regionalnej albo odmiany amatorskiej; 4) wskazanie miejsca zachowania odpowiednio odmiany regionalnej albo odmiany amatorskiej; 5) wskazanie regionu pochodzenia, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa – w przypadku odmian regionalnych; 6) datę skreślenia odmiany odpowiednio z krajowego rejestru lub wspólnotowego katalogu albo dzień wygaśnięcia okresu określonego w 104 ust. 3 – w przypadku, o którym mowa w art. 104 ust. 1 pkt 2. 3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się: <ol style="list-style-type: none"> 1) decyzję o uznaniu odmiany regionalnej za odmianę mającą znaczenie, o którym mowa w art. 28 ust. 1 pkt 1, w danym regionie pochodzenia albo 2) decyzję o uznaniu odmiany amatorskiej za odmianę niemającą znaczenia dla towarowej 	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Komisji 2008/62/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do rejestracji populacji miejscowych i odmian roślin rolniczych przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i regionalnych i zagrożonych erozją genetyczną oraz obrót materiałem siewnym i sadzoniakami ziemniaka tych populacji miejscowych i odmian oraz dyrektywy komisji 2009/145/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i rejonach zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian, w zakresie całego procesu rejestracji odmian regionalnych.</p>

	<p>produkcji warzyw;</p> <p>3) kwestionariusz techniczny zawierający opis odpowiednio odmiany regionalnej albo odmiany amatorskiej;</p> <p>4) kopię dowodu uiszczenia opłaty za złożenie wniosku o wpis odmiany do krajowego rejestru, o której mowa w art. 24 ust. 1.</p> <p>4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, dołącza się także:</p> <p>1) wyniki badań OWT przeprowadzonych przez jednostki inne niż Centralny Ośrodek,</p> <p>2) informacje o wiedzy uzyskanej w trakcie uprawy, rozmnażania i wykorzystania odpowiednio odmiany regionalnej albo odmiany amatorskiej,</p> <p>3) informacje dotyczące odpowiednio odmiany regionalnej albo odmiany amatorskiej inne niż określone w pkt 2, uzyskane w szczególności od jednostek odpowiedzialnych za genetyczne zasoby roślin lub od organizacji wyznaczonych do tego celu przez inne niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskie – jeżeli zachowujący odmianę je posiada.</p> <p>5. Wniosek o wpis odmiany regionalnej albo odmiany amatorskiej do krajowego rejestru oraz kwestionariusz techniczny składa się na formularzach udostępnionych na stronie internetowej administrowanej przez Centralny Ośrodek.</p> <p>6. Dane, o których mowa w ust. 3 pkt 3, nie mogą być udostępniane bez zgody na piśmie zachowującego odmianę regionalną albo odmianę amatorską.</p>	
Art. 31	<p>1. Przy badaniu OWT odmian regionalnych albo odmian amatorskich stosuje się przepisy art. 14 i 15 dotyczące badań OWT.</p> <p>2. Minister właściwy do spraw rolnictwa może określić, w drodze rozporządzenia, metody dotyczące badania OWT dla odmian regionalnych oraz odmian amatorskich, biorąc pod uwagę biologiczne właściwości poszczególnych gatunków.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Komisji 2008/62/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do rejestracji populacji miejscowych i odmian roślin rolniczych przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i regionalnych i zagrożonych erozją genetyczną oraz obrót materiałem siewnym i sadzoniakami ziemniaka tych populacji miejscowych i odmian oraz dyrektywy komisji 2009/145/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i rejonach zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian, w zakresie całego procesu rejestracji odmian regionalnych.</p>
Art. 32	<p>1. Decyzję w sprawie wpisu odmiany regionalnej albo odmiany amatorskiej do krajowego rejestru dyrektor Centralnego Ośrodka:</p> <p>1) wydaje po przeprowadzeniu badań OWT;</p> <p>2) może wydać bez przeprowadzenia badań OWT, jeżeli do wniosku o wpis do krajowego rejestru zostały dołączone badania i informacje, o których mowa w art. 30 ust. 4, jeżeli:</p> <p>a) odmiana regionalna spełnia warunki określone w art. 28 ust. 1,</p> <p>b) odmiana amatorska spełnia warunki określone w art. 28 ust. 2.</p> <p>2. Dyrektor Centralnego Ośrodka odmawia, w drodze decyzji, wpisu odmiany regionalnej do krajowego rejestru, jeżeli:</p> <p>1) odmiana regionalna nie spełnia warunków, o których mowa w art. 28 ust. 1, lub</p> <p>2) zachowujący odmianę nie uiszczył opłaty za badania OWT; do opłaty za badania OWT stosuje się art. 24 ust. 1.</p> <p>3. Dyrektor Centralnego Ośrodka odmawia, w drodze decyzji, wpisu odmiany amatorskiej do krajowego rejestru, jeżeli:</p> <p>1) odmiana amatorska nie spełnia warunków, o których mowa w art. 28 ust. 2, lub</p> <p>2) zachowujący odmianę nie uiszczył opłaty za badania OWT; do opłaty za badania OWT stosuje się art. 24 ust. 1.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Komisji 2008/62/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do rejestracji populacji miejscowych i odmian roślin rolniczych przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i regionalnych i zagrożonych erozją genetyczną oraz obrót materiałem siewnym i sadzoniakami ziemniaka tych populacji miejscowych i odmian oraz dyrektywy komisji 2009/145/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i rejonach zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian, w zakresie całego procesu rejestracji odmian regionalnych.</p>

	<p>4. Do skreślenia przez dyrektora Centralnego Ośrodka odmiany regionalnej i odmiany amatorskiej z krajowego rejestru przepisy art. 25 ust. 1 – 5 stosuje się odpowiednio.</p> <p>5. Od decyzji w sprawie:</p> <p>1) wpisu odmiany regionalnej i odmiany amatorskiej do krajowego rejestru,</p> <p>2) skreślenia odmiany regionalnej i odmiany amatorskiej z krajowego rejestru – zachowującemu odmianę przysługuje odwołanie do ministra właściwego do spraw rolnictwa.</p>	
Art. 33	<p>1. Wytwarzanie materiału siewnego rozpoczyna się od materiału wytworzonego przez zachowującego odmianę lub dostawcę danego gatunku lub odmiany i stanowi jedno lub kilka jego rozmnożeń; dla odmiany mieszańcowej wytwarzanie tego materiału obejmuje wytwarzanie składników mieszańca oraz ich krzyżowanie.</p> <p>2. Przy wytwarzaniu materiału siewnego zapewnia się odpowiednie dla gatunku i odmiany warunki agrotechniczne, w szczególności:</p> <p>1) utrzymanie tożsamości i czystości odmianowej;</p> <p>2) ochronę przed porażeniem chorobami i szkodnikami roślin, przenoszonymi przez materiał siewny;</p> <p>3) otrzymanie materiału siewnego o odpowiedniej dla poszczególnych gatunków i odmian jakości przez uzyskanie:</p> <p>a) odpowiedniej zdolności kiełkowania, czystości i wielkości zanieczyszczeń, tożsamości gatunkowej i odmianowej oraz zdrowotności,</p> <p>b) cech zewnętrznych odpowiednich dla określonych gatunków i grup roślin;</p> <p>4) przygotowanie partii materiału siewnego w wielkości wystarczającej do oceny tego materiału.</p>	<p>Od tego artykułu projekt ustawy o nasiennictwie dotyczy przepisów dotyczących wytwarzania, oceny i obrotu materiałem siewnym.</p> <p>Artykuł ten jest wprowadzeniem do tej części ustawy i określa przepisy wspólne dla wszystkich rodzajów materiału siewnego. Określa również w sposób ogólny warunki, które należy spełnić przy wytwarzaniu materiału siewnego.</p>
Art. 34	<p>1. Ocena materiału siewnego polega na sprawdzeniu, czy materiał siewny spełnia wymagania w zakresie jego wytwarzania lub czy materiał siewny odpowiada określonym wymaganiom w zakresie jakości.</p> <p>2. Ocena materiału siewnego, o której mowa w ust. 1, w zależności od gatunku roślin i kategorii wytwarzanego materiału siewnego, obejmuje:</p> <p>1) ocenę polową polegającą na sprawdzeniu, w wyniku dokonania oceny plantacji nasiennej, czy plantacja nasiennej spełnia wymagania w zakresie wytwarzania materiału siewnego;</p> <p>2) ocenę laboratoryjną polegającą na sprawdzeniu jakości lub zdrowotności materiału siewnego;</p> <p>3) ocenę tożsamości i czystości odmianowej polegającą na sprawdzeniu, na każdym etapie wegetacji roślin, czy cechy odmian pozostały niezmienione w procesie rozmnażania, w celu potwierdzenia tożsamości i czystości odmianowej poszczególnych partii materiału siewnego;</p> <p>4) ocenę cech zewnętrznych polegającą na sprawdzeniu, czy cechy zewnętrzne materiału siewnego spełniają wymagania w zakresie jakości.</p>	<p>Wytwarzany materiał siewny podlega ocenie. Artykuł ten określa rodzaje dokonywanych ocen na wytwarzanym i wytworzonym materiale siewnym.</p>
Art. 35	<p>1. Materiał siewny roślin rolniczych, z wyłączeniem sadzeniaków ziemniaka, oraz materiał siewny roślin warzywnych podlegają ocenie polowej, ocenie laboratoryjnej oraz ocenie tożsamości i czystości odmianowej.</p> <p>2. Sadzeniaki ziemniaka podlegają ocenie polowej, ocenie laboratoryjnej polegającej na sprawdzeniu zdrowotności ocenianej plantacji, zwanej dalej „oceną weryfikacyjną”, oraz ocenie cech zewnętrznych.</p> <p>3. Materiał siewny kategorii handlowy podlega ocenie laboratoryjnej.</p>	<p>. Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady: 66/401/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych, 66/402/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych, 2002/54/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka, 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw, 2002/56/WE w sprawie obrotu sadzeniakami ziemniaków, 2002/57/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych i stanowi uszczegółowienie informacji jakie oceny dokonywane są dla poszczególnych grup roślin lub kategorii.</p>
Art. 36	<p>1. Oceny polowej materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych dokonuje się na plantacjach nasiennych.</p> <p>2. Wniosek o dokonanie oceny polowej materiału siewnego składają:</p> <p>1) zachowujący odmianę lub upoważniona przez niego osoba, która będzie prowadzić obrót materiałem siewnym – w przypadku odmian chronionych wyłącznym prawem do odmiany;</p> <p>2) prowadzący obrót – w przypadku odmian niechronionych wyłącznym prawem do odmiany.</p>	<p>Artykuł ten precyzuje przepisy dotyczące składania wniosku o ocenę polową roślin rolniczych i warzywnych. Określa kto może złożyć wniosek do oceny polowej, jakie informacje są w nim zawarte oraz co do wniosku należy dołączyć</p>

<p>3. Wniosek o dokonanie oceny polowej materiału siewnego na plantacji nasiennej obsianej lub obsadzonej materiałem matecznym lub materiałem siewnym kategorii elitarny o obniżonej zdolności kiełkowania może złożyć wyłącznie zachowujący odmianę, w odniesieniu do własnych odmian.</p> <p>4. Wniosek o dokonanie oceny polowej materiału siewnego składa się do wojewódzkiego inspektora ochrony roślin i nasiennictwa, zwanego dalej „wojewódzkim inspektorem”, właściwego ze względu na położenie plantacji nasiennej.</p> <p>5. Wniosek o dokonanie oceny polowej materiału siewnego wieloletnich roślin rolniczych składa się w każdym roku oceny polowej.</p> <p>6. Wniosek o dokonanie oceny polowej materiału siewnego składa się w terminie umożliwiającym właściwe dokonanie tej oceny, określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 40 pkt 1.</p> <p>7. Wniosek o dokonanie oceny polowej materiału siewnego zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none">1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę prowadzącego obrót, z tym że w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP) prowadzącego obrót, jeżeli został nadany;2) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę producenta, z tym że w przypadku gdy producentem jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;3) określenie miejsca położenia plantacji nasiennej, w tym nazwę miejscowości, gminy i powiatu oraz dwucyfrowy symbol województwa i dwucyfrowy symbol powiatu danego województwa;4) nazwę odmiany i gatunku rośliny uprawnej;5) formułę mieszańca – w przypadku odmian mieszańcowych;6) określenie stopnia kwalifikacji wysianego materiału siewnego oraz numer i datę świadectwa oceny laboratoryjnej lub informacji o wynikach badania materiału siewnego, z wyłączeniem materiału matecznego;7) numer partii materiału siewnego użytego do siewu, z wyłączeniem materiału matecznego;8) oznaczenie powierzchni plantacji nasiennej;9) określenie roku założenia plantacji nasiennej;10) określenie roku zbioru materiału siewnego – w przypadku roślin o dwuletnim cyklu produkcyjnym oraz roślin wieloletnich;11) informację o przedplonie;12) określenie przewidywanej:<ol style="list-style-type: none">a) wielkości zbioru,b) liczby etykiet urzędowych;13) informację o tym, czy plantacja nasienna jest kwalifikowana zgodnie z:<ol style="list-style-type: none">a) systemami OECD,b) systemem określonym przez Europejską Komisję Gospodarczą Organizacji Narodów Zjednoczonych (EKG ONZ) – w przypadku sadzenia ziemniaka. <p>8. Do wniosku o dokonanie oceny polowej materiału siewnego dołącza się:</p> <ol style="list-style-type: none">1) oświadczenie zachowującego odmianę, że materiał siewny został wyprodukowany zgodnie z metodyką hodowli przyjętą dla danej odmiany, oraz własne oznaczenie odmiany identyfikujące materiał siewny użyty do siewu – w przypadku zgłaszania do oceny polowej materiału siewnego na plantacji obsianej albo obsadzonej materiałem matecznym;2) opis składników mieszańca – w przypadku zgłaszania do oceny polowej odmiany mieszańcowej; w opisie nie uwzględnia się składników, którymi są odmiany wpisane do	
--	--

<p>krajowego rejestru lub wspólnotowych katalogów;</p> <p>3) oryginał albo kopię protokołu pobrania próby materiału siewnego do oceny tożsamości i czystości odmianowej;</p> <p>4) oryginał albo kopię dokumentu zakupu zawierającego w szczególności numer partii i stopień kwalifikacji – w przypadku zgłaszania do oceny polowej materiału siewnego na plantacji nasiennej obsianej albo obsadzonej materiałem siewnym kategorii elitarny albo kategorii kwalifikowany;</p> <p>5) oryginał albo kopię świadectwa oceny laboratoryjnej, a w przypadku sadzeniaków ziemniaka – także oceny cech zewnętrznych, wystawione przez wojewódzkiego inspektora albo właściwy dla danego państwa urząd kwalifikacyjny;</p> <p>6) oryginał albo kopię decyzji dyrektora Centralnego Ośrodka w sprawie wyrażenia zgody na wprowadzenie do obrotu materiału siewnego przeznaczonego do testów lub doświadczeń polowych albo zgody w tym zakresie właściwego urzędu państwa członkowskiego, o których mowa w art. 108 ust. 1 i 2 – w przypadku zgłaszania do oceny materiału siewnego na plantacji nasiennej obsianej lub obsadzonej materiałem siewnym odmian roślin rolniczych lub warzywnych, zgłoszonych do krajowego rejestru lub rejestrów innych państw członkowskich, przeznaczonym do testów i doświadczeń polowych.</p> <p>9. W przypadku wniosku o dokonanie oceny polowej materiału siewnego wieloletnich roślin rolniczych dokumenty, o których mowa w ust. 8, dołącza się tylko w pierwszym roku oceny.</p> <p>10. W przypadku plantacji nasiennych, na których odbywa się reprodukcja odmian roślin rolniczych pochodzących z państw trzecich, objętych systemami OECD i nieprzeznaczonych do obrotu na obszarze Unii Europejskiej, do wniosku o dokonanie oceny polowej materiału siewnego roślin rolniczych dołącza się:</p> <p>1) świadectwo Międzynarodowego Związku Oceny Nasion (ISTA) oraz certyfikat stwierdzający stopień kwalifikacji lub kategorię materiału siewnego, spełniające wymagania odpowiedniego systemu OECD;</p> <p>2) etykietę każdej partii materiału siewnego użytego do obsiewu plantacji;</p> <p>3) dokument potwierdzający zlecenie reprodukcji materiału siewnego, określający powierzchnię, jaka powinna być obsiana albo obsadzona, oraz masę zużytego materiału siewnego;</p> <p>4) zgodę na piśmie właściwego urzędu kwalifikacyjnego innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego, w którym odmiana jest wpisana do rejestru i której materiał siewny podlega reprodukcji.</p> <p>11. Wnioskodawca, składając wniosek o dokonanie oceny polowej materiału siewnego odmiany roślin rolniczych lub warzywnych:</p> <p>1) wpisanej do rejestru innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub państwa stowarzyszonego:</p> <p>a) dołącza do wniosku wypis z rejestru odmian prowadzonego przez właściwy organ danego państwa i urzędowy opis odmiany sporządzony przez jednostkę zajmującą się rejestracją odmian w tym państwie,</p> <p>b) podaje dane Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej, w którym odmiana została ogłoszona;</p> <p>2) zgłoszonej i przyjętej do badań rejestrowych w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim lub państwie stowarzyszonym, dołącza do wniosku tymczasowy opis odmiany wraz z tłumaczeniem na język polski.</p> <p>12. Danych, o których mowa w ust. 8 pkt 2, nie udostępnia się bez zgody na piśmie zachowującego odmianę.</p> <p>13. W przypadku gdy po złożeniu wniosku o dokonanie oceny polowej materiału siewnego dokonano skreślenia odmiany z krajowego rejestru lub wspólnotowego katalogu, materiał siewny jest oceniany w najniższym stopniu lub kategorii przewidzianych dla danego gatunku.</p>	
--	--

Art. 37	<p>Przy wytwarzaniu materiału siewnego kategorii kwalifikowany powierzchnia plantacji nasiennych roślin rolniczych nie może być mniejsza niż:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) 2 ha – w przypadku materiału siewnego roślin zbożowych; 2) 1 ha – w przypadku sadzeniaków ziemniaka; 3) 0,5 ha – w przypadku pozostałych gatunków roślin rolniczych. 	<p>W celu zapewnienia właściwej oceny polowej zgodnie z obowiązującymi metodykami, a także biorąc pod uwagę opłacalność oceny określone zostały minimalne wielkości plantacji dla różnych gatunków roślin rolniczych materiału siewnego kategorii kwalifikowany.</p>
Art. 38	<ol style="list-style-type: none"> 1. Plantacje nasienne wieloletnich roślin rolniczych prowadzi się przez czas określony w przepisach wydanych na podstawie art. 40 pkt 3 lit. c. 2. Plantacje nasienne znakuje się w sposób zapewniający identyfikację plantacji. 	<p>W celu identyfikacji plantacji nasiennych musza one być odpowiednio znakowane.</p>
Art. 39	<p>Partie materiału siewnego roślin rolniczych lub warzywnych wytworzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oznacza się w sposób umożliwiający identyfikację tego materiału.</p>	<p>W celu zapewnienia właściwej kontroli materiału siewnego na różnych etapach jego wytwarzania jak też materiału siewnego znajdującego się w obrocie partie materiału siewnego muszą być oznaczone.</p>
Art. 40	<p>Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) szczegółowe terminy składania wniosków o dokonanie oceny polowej materiału siewnego poszczególnych grup lub gatunków roślin rolniczych i warzywnych, 2) liczbę rozmnożeń materiału siewnego dla poszczególnych grup lub gatunków roślin rolniczych i warzywnych, z uwzględnieniem opisu poszczególnych kategorii i stopni kwalifikacji materiału siewnego, 3) szczegółowe wymagania w zakresie wytwarzania materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, z uwzględnieniem w szczególności: <ol style="list-style-type: none"> a) terminów dokonywania i liczby ocen stanu plantacji nasiennej w odniesieniu do poszczególnych grup roślin i gatunków, b) izolacji przestrzennej od innych upraw, czystości gatunkowej i odmianowej, zdrowotności, określenia przedplonu oraz zmianowania roślin na plantacjach nasiennych, c) czasu prowadzenia plantacji wieloletnich roślin rolniczych, d) sposobu oznaczania plantacji nasiennych, 4) szczegółowe wymagania w zakresie jakości materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, z zastrzeżeniem pkt 8, 5) dopuszczalną wielkość partii materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych w obrocie, 6) sposób oznaczania partii materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych wytworzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, 7) wzór upoważnienia udzielanego przez zachowującego odmianę osobie, która będzie prowadzić obrót materiałem siewnym, składającej wniosek o dokonanie oceny polowej materiału siewnego – w przypadku odmian chronionych wyłącznym prawem, 8) wykaz gatunków roślin rolniczych, których materiał siewny może być uznany za materiał siewny kategorii handlowy, oraz wymagania w zakresie jakości dla tego materiału – biorąc pod uwagę cechy biologiczne poszczególnych grup roślin lub gatunków, specyfikę ich wytwarzania oraz właściwą identyfikację wytworzonego materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, a także potrzebę zapewnienia jednolitego sposobu udzielania przez zachowującego odmianę upoważnienia osobie, która będzie prowadzić obrót materiałem siewnym. 	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady: 66/401/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych, 66/402/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych, 2002/54/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka, 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw, 2002/56/WE w sprawie obrotu sadzeniakami ziemniaków, 2002/57/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych, dyrektywy 2002/55/WE, w zakresie szczegółowych wymagań dotyczących wytwarzania i jakości materiału siewnego poszczególnych grup roślin rolniczych i warzywnych.</p>
Art. 41	<ol style="list-style-type: none"> 1. Minister właściwy do spraw rolnictwa, w drodze rozporządzenia, może utworzyć rejon wytwarzania sadzeniaków ziemniaka kategorii elitarny, zwany dalej „rejonem zamkniętym”, mając na względzie utrzymanie wysokiego poziomu zdrowotności tego materiału w rejonie zamkniętym. 2. Rejon zamknięty tworzy się na wniosek zarządu województwa, po uprzednim uzyskaniu zgody Komisji Europejskiej. 3. Rejon zamknięty obejmuje obszar województwa lub jego część. 4. Minister właściwy do spraw rolnictwa, tworząc rejon zamknięty, określa w rozporządzeniu, 	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady 2002/56/WE w sprawie obrotu sadzeniakami ziemniaka</p>

	<p>o którym mowa w ust. 1, odmiany i kategorie sadzoniaków ziemniaka, które mogą być uprawiane w tym rejonie.</p> <p>5. W rejonie zamkniętym obowiązuje zakaz uprawy odmian i kategorii sadzoniaków ziemniaka innych niż określone przez ministra właściwego do spraw rolnictwa w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1.</p> <p>6. Zadanie zarządu województwa, o którym mowa w ust. 2, jest zadaniem z zakresu administracji rządowej.</p>	
Art. 42	<p>1. Oceny materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych dokonuje, jeżeli przepisy ustawy nie stanowią inaczej, wojewódzki inspektor właściwy ze względu na:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) położenie plantacji – w przypadku oceny polowej; 2) miejsce pobierania prób – w przypadku oceny laboratoryjnej oraz oceny weryfikacyjnej; 3) miejsce dokonywania przerobu – w przypadku oceny cech zewnętrznych. <p>2. Jeżeli wojewódzki inspektor, o którym mowa w ust. 1, nie może dokonać oceny materiału siewnego, Główny Inspektor Ochrony Roślin i Nasiennictwa, zwany dalej „Głównym Inspektorem”, wskazuje innego wojewódzkiego inspektora, który dokona oceny tego materiału.</p>	<p>W celu ujednoczenia prac Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa oraz biorąc pod uwagę podział administracyjny kraju określone zostały dokonywania oceny materiału siewnego przez wojewódzkiego inspektora.</p>
Art. 43	<p>1. Oceny polowej materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych dokonują upoważnieni przez wojewódzkiego inspektora pracownicy wojewódzkiego inspektoratu ochrony roślin i nasiennictwa, zwani dalej „urzędowymi kwalifikatorami”.</p> <p>2. Oceny polowej materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych kategorii kwalifikowany, z wyłączeniem sadzoniaków ziemniaka, mogą dokonywać również osoby fizyczne, które uzyskały akredytację wojewódzkiego inspektora, zwane dalej „akredytowanymi kwalifikatorami”.</p> <p>3. Oceny polowej materiału siewnego na plantacji nasiennej roślin rolniczych i warzywnych obsianej materiałem siewnym z partii, do której zostały zgłoszone zastrzeżenia wynikające z oceny tożsamości i czystości odmianowej, dokonuje urzędowy kwalifikator.</p> <p>4. Oceny polowej materiału siewnego roślin warzywnych w celu uznania go za materiał siewny kategorii standard własnych odmian dokonuje zachowujący odmianę.</p> <p>5. Urzędowi kwalifikatorzy i akredytowani kwalifikatorzy sporządzają dokumentację dotyczącą dokonanej oceny polowej materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych w zakresie i w sposób określony w przepisach wydanych na podstawie art. 51 pkt 5.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady: 66/401/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych, 66/402/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych, 2002/54/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka, 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw, 2002/56/WE w sprawie obrotu sadzoniakami ziemniaków, 2002/57/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych, dyrektywy 2004/117/WE zmieniające dyrektywy 66/401/EWG, 66/402/EWG, 2002/54/WE, 2002/55/WE oraz 2002/57/WE w odniesieniu do badań przeprowadzanych pod nadzorem urzędowym oraz równoważności materiału siewnego produkowanego w krajach trzecich w zakresie akredytacji podmiotów do wykonywania oceny materiału siewnego pod urzędowym nadzorem oraz wprowadzenia zasad dokonywania urzędowej oceny materiału siewnego.</p>
Art. 44	<p>1. Oceny laboratoryjnej materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych dokonują laboratoria wojewódzkich inspektoratów ochrony roślin i nasiennictwa, zwane dalej „urzędowymi laboratoriami”.</p> <p>2. Oceny laboratoryjnej materiału siewnego roślin warzywnych w celu uznania go za materiał siewny kategorii standard własnych odmian dokonuje zachowujący odmianę.</p> <p>3. Oceny laboratoryjnej materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, z zastrzeżeniem art. 45, mogą dokonywać również laboratoria, które uzyskały akredytację wojewódzkiego inspektora, zwane dalej „akredytowanymi laboratoriami”:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) prowadzone przez prowadzącego obrót w odniesieniu do własnego materiału siewnego; 2) których działalność nie jest w żaden sposób powiązana z hodowlą, wytwarzaniem i obrotem materiałem siewnym gatunków (samodzielne laboratoria). <p>4. Akredytowane laboratoria, o których mowa w ust. 3 pkt 1, mogą dokonywać oceny laboratoryjnej materiału siewnego, o którym mowa w ust. 3, będącego własnością innego prowadzącego obrót wskazanego w decyzji o udzieleniu akredytacji, o której mowa w art. 78 ust.1, po uzyskaniu akredytacji w tym zakresie.</p> <p>5. Laboratoria, o których mowa w ust. 3 pkt 2, mogą dokonywać oceny materiału siewnego roślin rolniczych lub warzywnych dla prowadzących obrót tym materiałem na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady: 66/401/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych, 66/402/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych, 2002/54/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka, 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw, 2002/56/WE w sprawie obrotu sadzoniakami ziemniaków, 2002/57/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych, dyrektywy 2004/117/WE zmieniające dyrektywy 66/401/EWG, 66/402/EWG, 2002/54/WE, 2002/55/WE oraz 2002/57/WE w odniesieniu do badań przeprowadzanych pod nadzorem urzędowym oraz równoważności materiału siewnego produkowanego w krajach trzecich w zakresie akredytacji podmiotów do wykonywania oceny materiału siewnego pod urzędowym nadzorem oraz wprowadzenia zasad dokonywania urzędowej oceny materiału siewnego.</p>

	6. Urzędowe laboratoria i akredytowane laboratoria sporządzają dokumentację dotyczącą dokonanej oceny laboratoryjnej materiału siewnego roślin rolniczych lub warzywnych w zakresie i w sposób określony w przepisach wydanych na podstawie art. 51 pkt 5.	
Art. 45	1. Oceny weryfikacyjnej sadzoniaków ziemniaka dokonują wyłącznie urzędowe laboratoria. 2. Oceny weryfikacyjnej sadzoniaków ziemniaka odmian regionalnych mogą dokonywać również akredytowane laboratoria.	Artykuł dotyczy implementacji, 2002/56/WE w sprawie obrotu sadzoniakami ziemniaka oraz dyrektywy Komisji 2008/62/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do rejestracji populacji miejscowych i odmian roślin rolniczych przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i regionalnych i zagrożonych erozją genetyczną oraz obrót materiałem siewnym i sadzoniakami ziemniaka tych populacji miejscowych i odmian.
Art. 46	1. Pobierania prób i oceny laboratoryjnej materiału siewnego dokonuje się zgodnie z metodyką określoną przez Międzynarodowy Związek Oceny Nasion (ISTA). 2. Próby materiału siewnego do oceny laboratoryjnej pobiera się w obecności prowadzącego obrót lub osoby przez niego upoważnionej. 3. Próby, o których mowa w ust. 2, mogą być pobierane w sposób automatyczny za pomocą urządzenia do automatycznego pobierania prób, jeżeli: 1) urządzenie to zapewnia pobranie reprezentatywnej próby ogólnej nasion do oceny laboratoryjnej materiału siewnego, a w szczególności: a) mechanizm pobierający próby pierwotne jest zainstalowany w strumieniu nasion linii technologicznej, który pobiera: – niewielkie ilości nasion z całego przekroju strumienia nasion, – próbę ogólną z całej partii w sposób ciągły lub cykliczny, b) połączenie mechanizmu pobierającego próby pierwotne i pojemnika na próbę ogólną oraz ten pojemnik są zabezpieczone przed dostępem osób trzecich; 2) urządzenie to posiada płynną i precyzyjną regulację wielkości pobieranej próby; 3) wyniki oceny laboratoryjnej prób pobranych przez to urządzenie oraz prób pobranych ręcznie z dziesięciu tych samych partii są zgodne dla nie mniej niż 70 % wszystkich trzech badanych parametrów łącznie. 4. Pobieranie prób materiału siewnego do oceny laboratoryjnej za pomocą urządzenia do automatycznego pobierania prób wymaga uzyskania zgody wojewódzkiego inspektora wydanej w drodze decyzji. 5. Decyzja, o której mowa w ust. 4, jest wydawana, na wniosek prowadzącego obrót, przez wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę prowadzącego obrót, albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania prowadzącego obrót – w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą. 6. Wniosek, o którym mowa w ust. 5, zawiera: 1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę prowadzącego obrót, z tym że w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby; 2) typ i warunki techniczne oraz oznaczenie identyfikacyjne urządzenia do automatycznego pobierania prób; 3) imię i nazwisko osoby fizycznej, o której mowa w art. 47 ust. 1 pkt 2, odpowiedzialnej za prawidłowe pobieranie prób w sposób automatyczny. 7. Decyzję, o której mowa w ust. 4, wojewódzki inspektor wydaje po przeprowadzeniu kontroli zgodności zainstalowania i sposobu działania urządzenia do automatycznego pobierania prób z wymaganiami niezbędnymi do zapewnienia, że próba nasion pobrana do oceny laboratoryjnej materiału siewnego jest reprezentatywna. 8. W decyzji, o której mowa w ust. 4, określa się:	Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady: 66/401/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych, 66/402/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych, 2002/54/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka, 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw, 2002/56/WE w sprawie obrotu sadzoniakami ziemniaków, 2002/57/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych oraz dyrektywy 2004/117/WE zmieniającej dyrektywy 66/401/EWG, 66/402/EWG, 2002/54/WE, 2002/55/WE oraz 2002/57/WE w odniesieniu do badań przeprowadzanych pod nadzorem urzędowym oraz równoważności materiału siewnego produkowanego w krajach trzecich w zakresie pobierania prób materiału siewnego, w tym automatycznego pobierania prób materiału siewnego. W celu zapewnienia odpowiedniej jakości materiału siewnego zostały wprowadzono przepisy dotyczące systemu nadzoru nad automatycznym pobieraniem prób materiału siewnego. Pobieranie prób, w tym automatyczne pobieranie prób ma być zgodne z międzynarodowo uznaną metodyką ISTA.

	<p>1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę prowadzącego obrót, z tym że w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;</p> <p>2) imię i nazwisko akredytowanego próbobiorecy, o którym mowa w art. 47 ust. 1 pkt 2, odpowiedzialnego za prawidłowe pobieranie prób w sposób automatyczny;</p> <p>3) typ oraz oznaczenie identyfikacyjne urzędnika do automatycznego pobierania prób;</p> <p>4) okres, na jaki została wydana zgoda na pobieranie prób materiału siewnego do oceny laboratoryjnej za pomocą urzędnika do automatycznego pobierania prób.</p> <p>9. Pobieranie prób w sposób automatyczny odbywa się pod nadzorem wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na miejsce pobrania próby.</p> <p>10. Wojewódzki inspektor w ramach nadzoru, o którym mowa w ust. 9, może w szczególności:</p> <p>1) uczestniczyć w pobieraniu prób;</p> <p>2) sprawdzać:</p> <p>a) czy sposób działania urzędnika do automatycznego pobierania prób jest zgodny z wymaganiami niezbędnymi do zapewnienia, że próba nasion pobrana do oceny laboratoryjnej materiału siewnego roślin rolniczych lub warzywnych jest reprezentatywna,</p> <p>b) stan techniczny urzędnika do automatycznego pobierania prób,</p> <p>c) dokumentację dotyczącą automatycznego pobierania prób.</p> <p>11. W przypadku gdy wojewódzki inspektor w ramach nadzoru, o którym mowa w ust. 9, stwierdzi nieprawidłowości w pobieraniu prób w sposób automatyczny, uniemożliwiające właściwą ocenę laboratoryjną materiału siewnego, może, w drodze decyzji, zakazać stosowania urzędnika do pobierania prób do czasu usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości.</p>	
Art. 47	<p>1. Próby materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych do oceny laboratoryjnej, na wniosek prowadzącego obrót będącego właścicielem partii materiału siewnego, pobierają:</p> <p>1) upoważnieni przez wojewódzkiego inspektora pracownicy wojewódzkiego inspektoratu ochrony roślin i nasiennictwa, zwani dalej „urzędowymi próbobiorcami”;</p> <p>2) osoby fizyczne, które uzyskały akredytację wojewódzkiego inspektora w zakresie pobierania prób materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany, z wyłączeniem sadzeniaków ziemniaka, zwane dalej „akredytowanymi próbobiorcami”.</p> <p>2. Próby materiału siewnego z partii, dla których wystawia się świadectwo ISTA, pobierają urzędowi próbobiorecy upoważnieni do pobierania tych prób przez kierownika laboratorium oceny nasion posiadającego akredytację ISTA.</p> <p>3. Próby sadzeniaków ziemniaka do oceny weryfikacyjnej, z wyłączeniem odmian regionalnych, pobierają urzędowi próbobiorecy.</p> <p>4. Z pobrania prób materiału siewnego sporządza się protokół, który zawiera w szczególności:</p> <p>1) numer właściciela partii materiału siewnego w ewidencji, o której mowa w art. 84 ust. 4 albo art. 86 ust. 4;</p> <p>2) nazwę gatunku rośliny uprawnej;</p> <p>3) nazwę odmiany;</p> <p>4) oznaczenie stopnia kwalifikacji;</p> <p>5) numer partii materiału siewnego, a przypadku próby sadzeniaków ziemniaka do oceny weryfikacyjnej – numer świadectwa oceny polowej;</p> <p>6) datę pobrania próby;</p> <p>7) informację o wielkości partii materiału siewnego, a przypadku próby sadzeniaków ziemniaka do oceny weryfikacyjnej – informację o wielkości plantacji nasiennej;</p> <p>8) podpis właściciela partii materiału siewnego lub osoby upoważnionej, a w przypadku próby sadzeniaków ziemniaka do oceny weryfikacyjnej – właściciela plantacji nasiennej lub osoby</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady: 66/401/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych, 66/402/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych, 2002/54/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka, 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw, 2002/56/WE w sprawie obrotu sadzoniakami ziemniaków, 2002/57/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych oraz dyrektywy 2004/117/WE. zmieniającej dyrektywy 66/401/EWG, 66/402/EWG, 2002/54/WE, 2002/55/WE oraz 2002/57/WE w odniesieniu do badań przeprowadzanych pod nadzorem urzędowym oraz równoważności materiału siewnego produkowanego w krajach trzecich, w zakresie pobierania prób materiału siewnego.</p>

	<p>upoważnionej;</p> <p>9) podpis urzędowego próbobiorcy albo akredytowanego próbobiorcy.</p> <p>5. Próby materiału siewnego pobrane do oceny laboratoryjnej przechowuje się przez okres wskazany w przepisach wydanych na podstawie art. 51 pkt 3.</p>	
Art. 48	<p>1. Materiał siewny roślin rolniczych lub warzywnych znajdujący się w obrocie lub przygotowywany do obrotu, z wyłączeniem mieszanek materiału siewnego, podlega okresowej ocenie laboratoryjnej co najmniej w zakresie zdolności kiełkowania.</p> <p>2. Okresowej oceny laboratoryjnej dokonuje się z uwzględnieniem rodzaju opakowań materiału siewnego, w terminie zapewniającym odpowiednią jakość materiału siewnego określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 51 pkt 1.</p>	<p>W celu zapewnienia odpowiedniej jakości materiału siewnego znajdującego się w obrocie, a w szczególności właściwej zdolności kiełkowania, materiał siewny znajdujący się w obrocie poddawany ma być okresowej ocenie laboratoryjnej.</p>
Art. 49	<p>1. Jeżeli składający wniosek o dokonanie oceny polowej, oceny laboratoryjnej, oceny weryfikacyjnej lub oceny cech zewnętrznych materiału siewnego roślin rolniczych lub warzywnych nie zgadza się z wynikiem oceny dokonanej przez wojewódzkiego inspektora, może złożyć wniosek o ponowne dokonanie oceny do Głównego Inspektora za pośrednictwem tego wojewódzkiego inspektora.</p> <p>2. Jeżeli składający wniosek o dokonanie oceny polowej, oceny laboratoryjnej, oceny weryfikacyjnej lub oceny cech zewnętrznych materiału siewnego roślin rolniczych lub warzywnych nie zgadza się z wynikiem oceny dokonanej przez akredytowane podmioty, może złożyć wniosek o ponowne dokonanie oceny do wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na miejsce dokonywania oceny.</p> <p>3. W przypadku złożenia wniosku o ponowne dokonanie oceny polowej, na plantacji nasiennej od dnia dokonania oceny polowej nie dokonuje się żadnych zmian mogących wpłynąć na stan tej plantacji.</p> <p>4. Ponowne dokonanie oceny polowej lub oceny cech zewnętrznych może być przeprowadzone z udziałem urzędowego kwalifikatora albo akredytowanego kwalifikatora, który dokonał oceny, o której mowa w ust. 1 lub 2.</p> <p>5. Wniosek, o którym mowa w ust. 1 i 2, składa się w terminie 7 dni, a w przypadku:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) oceny polowej lub oceny cech zewnętrznych – w terminie 3 dni, 2) oceny polowej mieszańca kukurydzy – w terminie dnia <p>– bezpośrednio w siedzibie wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na położenie plantacji.</p> <p>6. Termin, o którym mowa w ust. 6, biegnie od dnia otrzymania świadectwa albo informacji, o których mowa w art. 73 ust. 1, przez wnioskodawcę lub osobę przez niego wskazaną, która była obecna przy ocenie materiału siewnego.</p>	<p>Artykuł ten zabezpiecza możliwość odwołania się od wyników poszczególnych ocen materiału siewnego i wprowadza sposób postępowania przy odwołaniu.</p>
Art. 50	<p>1. Podmiot dokonujący oceny polowej lub oceny laboratoryjnej materiału siewnego może uznać materiał siewny w niższym stopniu kwalifikacji, niż to wynika z kolejności rozmnożeń dla danego stopnia kwalifikacji materiału użytego do jego wytworzenia (degradacja materiału siewnego).</p> <p>2. Degradacji materiału siewnego po dokonaniu oceny laboratoryjnej może dokonać wyłącznie zachowujący odmianę w odniesieniu do materiału siewnego własnych odmian.</p> <p>3. Degradacji materiału siewnego dokonuje się w stosunku do całych partii tego materiału.</p> <p>4. Po dokonaniu degradacji materiału siewnego, o której mowa w ust. 2, wydaje się nowe świadectwo oceny laboratoryjnej, z tym że w przypadku gdy świadectwo oceny laboratoryjnej zostało już wydane, nowe świadectwo oceny laboratoryjnej wydaje się po anulowaniu świadectwa oceny laboratoryjnej, dokonany przez przekreślenie świadectwa i umieszczenie na nim wyrazu „anulowano” oraz opatrzeniu go podpisem kierownika laboratorium oceny nasion właściwego ze względu na miejsce dokonania degradacji lub kierownika akredytowanego laboratorium.</p>	<p>Projekt wprowadza przepis umożliwiający uznanie materiału siewnego w niższym stopniu kwalifikacji niż wynika to z kolejności rozmnożeń danego stopnia kwalifikacji użytego do jego wytworzenia, czyli degradację materiału siewnego.</p> <p>Obniżenia stopnia kwalifikacji można dokonać w trakcie przeprowadzania oceny oraz po zakończeniu oceny dla materiału siewnego zaopatrzonego w etykiety, jak też dla materiału siewnego po ocenie okresowej (remanenty). Obniżenie stopnia kwalifikacji może dotyczyć wyłącznie całej partii, a nie jej części. O wprowadzenie ww. przepisów wnioskowały podmioty wytwarzające i prowadzące obrót materiałem siewnym oraz Państwowa Inspekcja.</p>

Art. 51	<p>. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) szczegółowe terminy, po upływie których materiał siewny roślin rolniczych i warzywnych znajdujący się w obrocie lub przygotowywany do obrotu podlega okresowej ocenie laboratoryjnej, 2) wzór protokołu pobrania próby materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, 3) okres przechowywania prób materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych pobranych do oceny, z wyłączeniem oceny tożsamości i czystości odmianowej, 4) metody dokonywania oceny polowej, oceny weryfikacyjnej, oceny cech zewnętrznych materiału siewnego roślin rolniczych lub warzywnych, 5) zakres i sposób sporządzania dokumentacji dotyczącej dokonanej oceny polowej materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych przez urzędowych kwalifikatorów i akredytowanych kwalifikatorów oraz dokumentacji dotyczącej dokonanej oceny laboratoryjnej materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych przez urzędowe laboratoria i akredytowane laboratoria, 6) metody pobierania prób, w szczególności sadzeniaków ziemniaka do oceny weryfikacyjnej i mieszanek materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych – w przypadku braku metod uznanych przez międzynarodowe organizacje nasienne, 7) szczegółowe wymagania niezbędne do zapewnienia, że próba nasion pobrana do oceny laboratoryjnej materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych za pomocą urządzenia do automatycznego pobierania prób jest reprezentatywna – mając na uwadze właściwości poszczególnych gatunków roślin w zakresie zdolności kiełkowania, rodzaje opakowań materiału siewnego, konieczność dokonywania oceny materiału siewnego według jednolitych zasad oraz właściwą identyfikację partii materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, a także zapewnienie jednolitego sposobu dokumentowania oceny i pobierania prób materiału siewnego roślin rolniczych lub warzywnych. 	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady: 66/401/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych, 66/402/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych, 2002/54/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka, 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw, 2002/56/WE w sprawie obrotu sadzonymi ziemniaków, 2002/57/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych, w zakresie szczegółowych zasad i metod dokonywania poszczególnych ocen materiału siewnego oraz prób pobrania.</p>
Art. 52	<ol style="list-style-type: none"> 1. Materiał siewny odmian regionalnych może być wytwarzany w regionie pochodzenia. 2. Jeżeli niemożliwe jest wytwarzanie materiału siewnego odmian regionalnych w regionie pochodzenia ze względu na zmianę warunków środowiskowych w tym regionie, materiał ten może być wytwarzany w regionie innym niż region pochodzenia, zwanym dalej „dodatkowym regionem wytwarzania”. 3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, minister właściwy do spraw rolnictwa, na wniosek zachowującego odmianę, w drodze decyzji, określa dodatkowy region wytwarzania materiału siewnego odmian regionalnych. 4. Decyzja, o której mowa w ust. 3, jest wydawana, jeżeli w dodatkowym regionie wytwarzania zostaną spełnione wymagania w zakresie wytwarzania materiału siewnego roślin rolniczych lub warzywnych, odpowiednie dla danego gatunku odmiany regionalnej, po zasięgnięciu opinii w tym zakresie właściwej jednostki odpowiedzialnej za genetyczne zasoby roślin. 5. Wniosek, o którym mowa w ust. 3, zawiera: <ol style="list-style-type: none"> 1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę zachowującego odmianę regionalną, z tym że w przypadku gdy zachowującym odmianę regionalną jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby; 2) nazwę rodzaju lub gatunku rośliny uprawnej w języku polskim i nazwę botaniczną; 3) nazwę odmiany; 4) wskazanie regionu pochodzenia, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa; 5) wskazanie dodatkowego regionu wytwarzania, którego położenie określa się zgodnie z 	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Komisji 2008/62/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do rejestracji populacji miejscowych i odmian roślin rolniczych przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i regionalnych i zagrożonych erozją genetyczną oraz obrót materiałem siewnym i sadzonymi ziemniakami tych populacji miejscowych i odmian oraz dyrektywy komisji 2009/145/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i rejonach zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian, w zakresie całego procesu dotyczącego wytwarzania i oceny materiału siewnego odmian regionalnych.</p>

	<p>granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa, wraz z uzasadnieniem konieczności określenia tego regionu.</p> <p>6. W decyzji, o której mowa ust. 3, określa się gatunek i odmianę regionalną, dodatkowy region wytwarzania materiału siewnego tej odmiany, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa, oraz okres, w jakim materiał siewny może być wytwarzany w tym regionie.</p>	
Art. 53	<p>1. Zachowujący odmianę dokonuje oceny polowej i oceny laboratoryjnej materiału siewnego:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) odmian regionalnych roślin rolniczych własnych odmian – w celu uznania go za materiał siewny spełniający wymagania określone dla kategorii kwalifikowany; 2) odmian regionalnych roślin warzywnych własnych odmian – w celu uznania go za materiał siewny kategorii kwalifikowany lub kategorii standard; 3) odmian amatorskich własnych odmian – w celu uznania go za materiał siewny kategorii standard. <p>2. Zachowujący odmianę pobiera próby do:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) oceny laboratoryjnej materiału siewnego odmian regionalnych i odmian amatorskich; 2) oceny weryfikacyjnej sadzeniaków ziemniaka odmian regionalnych. <p>3. Zachowujący odmianę składa wojewódzkiemu inspektorowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę zachowującego odmianę, albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania zachowującego odmianę – w przypadku gdy zachowującym odmianę jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, wykaz prowadzonych plantacji nasiennych odmian regionalnych, który zawiera informacje określone w art. 36 ust. 7 pkt 2–4, 7 i 9.</p> <p>4. Wykaz, o którym mowa w ust. 3, składa się w terminie określonym dla składania wniosków o dokonanie oceny polowej materiału siewnego.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Komisji 2008/62/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do rejestracji populacji miejscowych i odmian roślin rolniczych przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i regionalnych i zagrożonych erozją genetyczną oraz obrót materiałem siewnym i sadzeniakami ziemniaka tych populacji miejscowych i odmian oraz dyrektywy komisji 2009/145/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i rejonach zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian, w zakresie całego procesu dotyczącego wytwarzania i oceny materiału siewnego odmian regionalnych.</p>
Art. 54	<p>1. Ocenie tożsamości i czystości odmianowej podlega:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) materiał siewny roślin rolniczych i warzywnych kategorii elitarny oraz kategorii kwalifikowany przeznaczony do dalszej reprodukcji; 2) materiał siewny roślin rolniczych zgłoszony do oceny polowej dokonanej zgodnie z systemami OECD; 3) nie mniej niż 10 %: <ol style="list-style-type: none"> a) partii materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych kategorii kwalifikowany, b) partii materiału siewnego roślin warzywnych kategorii standard znajdującego się w obrocie, c) partii materiału siewnego odmian regionalnych roślin rolniczych, materiału siewnego kategorii kwalifikowany lub kategorii standard odmian regionalnych roślin warzywnych, materiału siewnego kategorii standard odmian amatorskich znajdujących się w obrocie. <p>2. Próby do oceny tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego pobiera się:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) na wniosek prowadzącego obrót będącego właścicielem partii podlegającej ocenie tożsamości i czystości odmianowej – w przypadku partii materiału siewnego, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2; 2) losowo, na podstawie protokołu pobrania próby – w przypadku partii materiału siewnego, o których mowa w ust. 1 pkt 3–5. <p>3. Próby, o których mowa w ust. 2, pobierają wyłącznie urzędowi próbobiorcy.</p> <p>4. Próby materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych pobrane do oceny tożsamości i czystości odmianowej wojewódzki inspektor przesyła do jednostki wskazanej przez Centralny Ośrodek i na adres wskazany przez ten ośrodek.</p> <p>5. W przypadku gdy partia materiału siewnego, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nie została zgłoszona w celu pobrania urzędowej próby do oceny tożsamości i czystości odmianowej lub 2) nie została poddana ocenie tożsamości i czystości odmianowej z powodu nieuiszczenia 	<p>Artykuł obejmuje przepisy dotyczące organizacji i zasad dokonywania oceny tożsamości i czystości odmianowej. Ocena tożsamości i czystości odmianowej prowadzona metoda poletkową jest jedyną uznaną międzynarodowo metoda sprawdzania tożsamości i czystości odmianowej, gwarantującą wysoką jakość materiału siewnego znajdującego się w obrocie.</p> <p>Metody oceny są godne z przepisami OECD.</p>

	<p>opłaty, o której mowa w art. 115 ust. 1 pkt 1 – materiał siewny wytworzony z tej partii ocenia się w najniższym stopniu kwalifikacji przewidzianym dla danego gatunku.</p> <p>6. Ocenę tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego prowadzi się na poletkach kontrolnych. Ocena ta ma na celu w szczególności sprawdzenie, czy badana partia materiału siewnego jest zgodna z:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) urzędowym opisem i próbą wzorcową reprodukowanej odmiany; 2) wymaganiami w zakresie czystości odmianowej określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 56 pkt 1. <p>7. Ocena tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego składa się z:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) oceny wstępnej – obejmującej partię materiału siewnego stanowiącą materiał wyjściowy do kolejnych rozmnożeń, prowadzonej równoległe z oceną polową; 2) oceny następczej – obejmującej wytworzone i wprowadzone do obrotu partię materiału siewnego, prowadzonej w sezonie wegetacyjnym następującym po roku zbioru. <p>8. Jeżeli w trakcie oceny wstępnej, o której mowa w ust. 7 pkt 1, stwierdzi się brak tożsamości odmianowej badanej partii materiału siewnego, to jest to podstawa do dyskwalifikacji plantacji nasiennej obsianej tą partią.</p> <p>9. Jeżeli w wyniku oceny następczej, o której mowa w ust. 7 pkt 2, stwierdzi się brak tożsamości odmianowej materiału siewnego kategorii standard roślin warzywnych, wojewódzki inspektor może, w drodze decyzji, zakazać zachowującemu odmianę uznawania wytwarzanego przez niego materiału siewnego tej kategorii.</p> <p>10. Jeżeli w wyniku oceny następczej, o której mowa w ust. 7 pkt 2, stwierdzi się brak tożsamości odmianowej odmiany regionalnej lub odmiany amatorskiej, wojewódzki inspektor może, w drodze decyzji, zakazać dokonywania oceny materiału siewnego przez zachowującego odmianę.</p> <p>11. Zakazy, o których mowa w ust. 9 i 10, wojewódzki inspektor wydaje biorąc pod uwagę wcześniejsze naruszenia w tym zakresie popełnione przez zachowującego odmianę.</p> <p>12. Zakazy, o których mowa w ust. 9 i 10, są wydawane na okres 2 kolejnych sezonów wegetacyjnych następujących po sezonie, w którym został stwierdzony brak tożsamości odmianowej. Materiał siewny w tym okresie podlega urzędowej ocenie.</p>	
Art. 55	<ol style="list-style-type: none"> 1. Oceny tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego dokonuje dyrektor Centralnego Ośrodka. 2. Główny Inspektor przekazuje dyrektorowi Centralnego Ośrodka: <ol style="list-style-type: none"> 1) informacje o planowanej liczbie prób materiału siewnego przeznaczonych do oceny tożsamości i czystości odmianowej – w sezonie poprzedzającym ocenę; 2) wykaz pobranych prób materiału siewnego wysłanych do oceny tożsamości i czystości odmianowej – na dany sezon wegetacyjny. 3. Informację o wynikach oceny tożsamości i czystości odmianowej partii materiału siewnego dyrektor Centralnego Ośrodka niezwłocznie przekazuje za pomocą poczty elektronicznej lub telefaksu: <ol style="list-style-type: none"> 1) prowadzącemu obrót będącemu właścicielem partii podlegającej ocenie; 2) Głównemu Inspektorowi; 3) zachowującemu odmianę, która podlega ocenie. 4. Informację, o której mowa w ust. 3, dotyczącą partii materiału siewnego, w której zostały stwierdzone wady w ocenie tożsamości i czystości odmianowej, Główny Inspektor umieszcza na stronie internetowej administrowanej przez Państwową Inspekcję. 5. Informacja, o której mowa w ust. 3, zawiera w szczególności: <ol style="list-style-type: none"> 1) numer prowadzącego obrót będącego właścicielem partii podlegającej ocenie, odpowiednio w ewidencji, o której mowa w art. 84 ust. 4 albo art. 86 ust. 4; 2) określenie gatunku i odmiany rośliny uprawnej; 	<p>Artykuł ten dotyczy organizacji przeprowadzania oceny tożsamości i czystości odmianowej w Polsce.</p> <p>Zgodnie z zaproponowanymi przepisami ocenę tożsamości i czystości odmianowej będzie wykonywał Centralny Ośrodek a nie jak obecnie Główny Inspektor. Główny Inspektor będzie przekazywał Centralnemu Ośrodkowi informacje o planowanej liczbie prób materiału siewnego przeznaczonego do oceny tożsamości i czystości odmianowej w sezonie poprzedzającym ocenę oraz wykaz pobranych prób materiału siewnego wysłanego do oceny tożsamości i czystości odmianowej w danym sezonie wegetacyjnym.</p> <p>Centralny Ośrodek po zakończeniu oceny tożsamości i czystości odmianowej będzie wydawał pisemną informację o jej wynikach. Wprowadza się również przepis stanowiący o tym, że jeżeli właściciel badanej partii materiału siewnego nie zgadza się z zawartym w informacji stwierdzonym brakiem tożsamości odmianowej, może w ciągu 2 dni od otrzymania tej informacji, zwrócić się do dyrektora Centralnego Ośrodka o wyjaśnienie ewentualnych nieprawidłowości dotyczących badanej próby. W tym celu dyrektor Centralnego Ośrodka powołuje komisję do wyjaśnienia nieprawidłowości dotyczących badanej próby przedstawionych przez właściciela badanej partii. W skład komisji wchodzi: właściciel badanej partii, zachowujący odmianę lub osoba przez niego wskazana, osoba wskazana przez kierownika jednostki organizacyjnej Centralnego Ośrodka dokonującej oceny tożsamości i czystości odmianowej danej partii, osoba wskazana przez wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na miejsce pobrania próby. Z czynności dokonanych przez komisję</p>

	<p>3) oznaczenie stopnia kwalifikacji; 4) numer partii; 5) datę pobrania próby; 6) określenie wielkości partii; 7) wyniki oceny czystości odmianowej; 8) potwierdzenie tożsamości odmianowej lub jej braku.</p> <p>6. Dyrektor Centralnego Ośrodka przechowuje próby materiału siewnego pobrane do oceny tożsamości przez okres wskazany w przepisach wydanych na podstawie art. 56 pkt 4.</p> <p>7. Jeżeli prowadzący obrót będący właścicielem partii materiału siewnego podlegającej ocenie nie zgadza się ze stwierdzeniem braku tożsamości odmianowej badanej próby zawartym w informacji, o której mowa w ust. 3, może w terminie 2 dni od dnia otrzymania tej informacji, złożyć do dyrektora Centralnego Ośrodka wniosek o ustalenie, czy nie wystąpiły ewentualne nieprawidłowości mające wpływ na wynik oceny tożsamości i czystości odmianowej.</p> <p>8. Wniosek, o którym mowa w ust. 7, składa się jeden raz.</p> <p>9. Po otrzymaniu wniosku, o którym mowa w ust. 7, dyrektor Centralnego Ośrodka powołuje niezwłocznie komisję do ustalenia, czy nie wystąpiły ewentualne nieprawidłowości mające wpływ na wynik oceny tożsamości i czystości odmianowej.</p> <p>10. W skład komisji, o której mowa w ust. 9, mogą wchodzić:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) prowadzący obrót będący właścicielem partii materiału siewnego, której dotyczy informacja o wynikach oceny tożsamości i czystości odmianowej; 2) zachowujący odmianę lub osoba przez niego wskazana; 3) osoba wskazana przez dyrektora Centralnego Ośrodka; 4) osoba wskazana przez wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na miejsce pobrania próby. <p>11. Przewodniczącemu komisji, o której mowa w ust. 9, powołuje dyrektor Centralnego Ośrodka.</p> <p>12. Ustalenia komisji, o której mowa w ust. 9, są podejmowane większością głosów; w przypadku równej liczby głosów decyduje głos przewodniczącego komisji.</p> <p>13. Z czynności dokonanych przez komisję, o której mowa w ust. 9, sporządza się protokół, który zawiera informację o tożsamości odmianowej lub jej braku.</p> <p>14. Protokół, o którym mowa w ust. 13, przekazuje się podmiotom wymienionym w ust. 3.</p> <p>15. Protokół, o którym mowa w ust. 13, otrzymuje dyrektor Centralnego Ośrodka.</p> <p>16. Jeżeli z ustaleń komisji zawartych w protokole, o którym mowa w ust. 13, wynika że:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wystąpiły nieprawidłowości mające wpływ na wynik oceny tożsamości i czystości odmianowej – dyrektor Centralnego Ośrodka unieważnia wynik oceny tożsamości i czystości odmianowej, przekreślając informację o wynikach oceny tożsamości i czystości odmianowej badanej partii materiału siewnego i umieszczając na nim wyraz „anulowano” oraz opatrując ją podpisem i datą; 2) nie wystąpiły nieprawidłowości mające wpływ na wynik oceny tożsamości i czystości odmianowej – dyrektor Centralnego Ośrodka pisemnie informuje o podtrzymaniu wyniku oceny tożsamości i czystości odmianowej badanej partii materiału siewnego. <p>17. Do wydawania informacji, o której mowa w ust. 3, nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.</p> <p>18. Dokumentację dotyczącą oceny tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego przechowuje się przez 3 lata od dnia zakończenia tej oceny.</p>	<p>sporządza się protokół. Protokół ten przekazywany jest do dyrektora Centralnego Ośrodka w celu podjęcia ostatecznego rozstrzygnięcia dotyczącego ewentualnego braku tożsamości odmianowej badanej partii materiału siewnego.</p> <p>Projektowane przepisy wprowadzone są na wniosek Polskiej Izby Nasionnej oraz wynikają z dotychczasowych doświadczeń i mają na celu uporządkowanie i usprawnienie tej oceny.</p>
Art. 56	<p>Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wymagania w zakresie czystości odmianowej oraz metodykę, sposób i warunki dokonywania oceny tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego dla poszczególnych gatunków, grup lub podgrup roślin rolniczych lub warzywnych, 2) wzór informacji o wynikach oceny tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego, 	<p>Artykuł ten ma na celu określenie szczegółowych zasad i metod związanych z całym procesem dotyczącym oceny tożsamości i czystości odmianowej.</p>

	<p>3) wielkość prób pobieranych do oceny tożsamości i czystości odmianowej, w tym prób wzorcowych, sposób ich pakowania i oznakowania, terminy ich przesyłania do jednostki wskazanej przez Centralny Ośrodek i na adres wskazany przez ten ośrodek,</p> <p>4) warunki oraz okres przechowywania prób materiału siewnego pobranych do oceny tożsamości i czystości odmianowej,</p> <p>5) warunki pobierania prób wzorcowych, w tym prób materiału siewnego reprodukowanego w ramach systemów nasiennych OECD,</p> <p>6) zakres i terminy przekazywania przez Głównego Inspektora dyrektorowi Centralnego Ośrodka informacji o planowanej liczbie prób materiału siewnego przeznaczonych do oceny tożsamości i czystości odmianowej oraz wykazu pobranych prób materiału siewnego wysłanych do oceny tożsamości i czystości odmianowej,</p> <p>7) zakres i terminy przekazywania przez dyrektora Centralnego Ośrodka Głównemu Inspektorowi informacji o próbach urzędowych przyjętych do oceny tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego</p> <p>– biorąc pod uwagę zróżnicowanie gatunków, grup lub podgrup roślin rolniczych i warzywnych, dokonywanie oceny tożsamości i czystości odmianowej według jednolitych zasad oraz właściwą organizację dokonywania tej oceny, a także zapewnienie jednolitego sposobu dokumentowania wyników oceny tożsamości i czystości odmianowej.</p>	
Art. 57	<p>1. Za mieszankę materiału siewnego uznaje się mieszankę sporządzoną z dopuszczonego do obrotu materiału siewnego, o składzie procentowym określonym przez prowadzącego obrót.</p> <p>2. W skład mieszanki materiału siewnego mogą wchodzić:</p> <p>1) różne gatunki roślin uprawnych (mieszanka gatunkowa);</p> <p>2) różne odmiany jednego gatunku (mieszanka odmianowa).</p> <p>3. W skład mieszanki materiału siewnego mogą również wchodzić składniki, do których nie stosuje się przepisów ustawy. Łączny udział tych składników w składzie mieszanki materiału siewnego powinien wynosić nie więcej niż 10%.</p> <p>4. Mieszanki materiału siewnego roślin warzywnych, o których mowa w ust. 2 pkt 2: 1) sporządza się z materiału siewnego kategorii standard;</p> <p>2) wprowadza się do obrotu w małych opakowaniach zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 101 pkt 3.</p> <p>5. Mieszanki materiału siewnego roślin pastewnych przeznaczone na cele paszowe może sporządzać prowadzący obrót, który:</p> <p>1) opracował technologię sporządzania tych mieszanek;</p> <p>2) posiada urządzenia niezbędne do sporządzania tych mieszanek.</p> <p>6. Po sporządzeniu mieszanki materiału siewnego wydaje się świadectwo sporządzenia mieszanki materiału siewnego, zwane dalej „świadectwem mieszanki”.</p> <p>7. Świadectwo mieszanki wydaje:</p> <p>1) wojewódzki inspektor na wniosek prowadzącego obrót, sporządzającego mieszankę, albo</p> <p>2) akredytowane laboratorium należące do prowadzącego obrót, o którym mowa w pkt 1, sporządzającego mieszankę.</p> <p>8. Świadectwo mieszanki wydaje się również dla mieszańców złożonych rzepaku.</p> <p>9. Do wydawania świadectw mieszanki nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.</p> <p>10. Mieszanki materiału siewnego po dniu 30 czerwca trzeciego roku, licząc od dnia zabezpieczenia jej opakowania, nie przeznacza się na cele siewne.</p> <p>11. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) rodzaje mieszanek materiału siewnego, ich skład gatunkowy oraz typ użytkowania,</p> <p>2) sposób postępowania przy sporządzaniu mieszanek materiału siewnego roślin pastewnych przeznaczonych na cele paszowe,</p> <p>3) wzór świadectwa mieszanki</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady: 66/401/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych, 66/402/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw w zakresie przepisów określających rodzaje mieszanek roślin rolniczych i warzywnych oraz zasad ich sporządzania. oraz decyzji Komisji implementującej dyrektywę Rady 2002/55/WE w odniesieniu do wymagań zgodnie z którymi można wprowadzać do obrotu małe opakowania materiału siewnego kategorii standard różnych odmian roślin warzywnych należących do tego samego gatunku,</p> <p>oraz przegłosowanego projektu decyzji Komisji implementująca dyrektywę Rady 2002/55/WE w odniesieniu do wymagań zgodnie z którymi można wprowadzać do obrotu małe opakowania materiału siewnego kategorii standard różnych odmian roślin warzywnych należących do tego samego gatunku</p>

	– mając na uwadze właściwości biologiczne poszczególnych gatunków roślin, możliwości ich wykorzystania na cele pastewne oraz istniejące technologie sporządzania mieszanek materiału siewnego, a także zapewnienie jednolitego sposobu dokumentowania wyników oceny mieszanki materiału siewnego.	
Art. 58	1. Za mieszankę nasienną roślin pastewnych przeznaczoną do wykorzystania dla ochrony środowiska naturalnego w zakresie różnorodności genetycznej uznaje się mieszankę sporządzoną z dopuszczonego do obrotu materiału siewnego roślin pastewnych, o określonym przez prowadzącego obrót procentowym składzie tej mieszanki, zwaną dalej „mieszaną dla ochrony środowiska”. 2. W skład mieszanki dla ochrony środowiska mogą wchodzić: 1) różne gatunki roślin pastewnych, w tym odmiany regionalne roślin pastewnych; 2) gatunki roślin pastewnych, do których nie stosuje się przepisów ustawy.	Artykuł ten dotyczy implementacji przepisów dyrektywy Komisji 2010/60/WE przewidującej pewne odstępstwa dotyczące wprowadzania do obrotu mieszanek materiału siewnego roślin pastewnych przeznaczonych do wykorzystania w ramach ochrony środowiska, w zakresie całego procesu dotyczącego wytwarzania i sporządzania mieszanek dla ochrony środowiska.
Art. 59	1. Mieszankę dla ochrony środowiska lub jej składniki wytwarza się przy zachowaniu warunków agrotechnicznych niezbędnych do uzyskania mieszanki dla ochrony środowiska o odpowiedniej jakości, spełniającej wymagania w zakresie zdolności kiełkowania, czystości i poziomu zanieczyszczeń, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 63 pkt 2. 2. Po sporządzeniu mieszanki dla ochrony środowiska wydaje się świadectwo sporządzenia mieszanki nasiennej, potwierdzające spełnienie wymagań w zakresie wytwarzania i jakości, zwane dalej „świadectwem mieszanki dla ochrony środowiska”. 3. Świadectwo mieszanki dla ochrony środowiska wydaje prowadzący obrót. 4. Mieszanki dla ochrony środowiska nie podlegają okresowej ocenie laboratoryjnej. 5. Mieszanki dla ochrony środowiska po dniu 30 czerwca, licząc od dnia zabezpieczenia jej opakowania, nie przeznaczają się na cele siewne.	Artykuł ten dotyczy implementacji przepisów dyrektywy Komisji 2010/60/WE przewidującej pewne odstępstwa dotyczące wprowadzania do obrotu mieszanek materiału siewnego roślin pastewnych przeznaczonych do wykorzystania w ramach ochrony środowiska, w zakresie całego procesu dotyczącego wytwarzania i sporządzania mieszanek dla ochrony środowiska.
Art. 60	Mieszankę dla ochrony środowiska: 1) zbiera się w miejscu zbioru w sposób niezagrażający obszarowi źródłowemu i wprowadza się do obrotu jako oczyszczoną lub nieoczyszczoną (mieszanka dla ochrony środowiska zbierana bezpośrednio) albo 2) wytwarza się przez zmieszanie składników mieszanki charakterystycznych dla danego siedliska, zbieranych oddzielnie w miejscu zbioru albo rozmnażanych poza miejscem zbioru jako pojedyncze gatunki (uprawiana mieszanka dla ochrony środowiska).	Artykuł ten dotyczy implementacji przepisów dyrektywy Komisji 2010/60/WE przewidującej pewne odstępstwa dotyczące wprowadzania do obrotu mieszanek materiału siewnego roślin pastewnych przeznaczonych do wykorzystania w ramach ochrony środowiska, w zakresie całego procesu dotyczącego wytwarzania i sporządzania mieszanek dla ochrony środowiska.
Art. 61	1. Przez miejsce zbioru, o którym mowa w art. 60, rozumie się miejsce, z którego zbiera się nasiona będące składnikami mieszanki dla ochrony środowiska, o których mowa w art. 58 ust. 2, wyznaczone przez prowadzącego obrót w części obszaru źródłowego. 2. Przez obszar źródłowy rozumie się obszar wyznaczony zgodnie z art. 26 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz. U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1220 i Nr 215, poz. 1664 oraz z 2010 r. Nr 76, poz. 489 i Nr 119, poz. 804), na którym występują w sposób naturalny składniki mieszanki dla ochrony środowiska.	Artykuł ten dotyczy implementacji przepisów dyrektywy Komisji 2010/60/WE przewidującej pewne odstępstwa dotyczące wprowadzania do obrotu mieszanek materiału siewnego roślin pastewnych przeznaczonych do wykorzystania w ramach ochrony środowiska, w zakresie całego procesu dotyczącego wytwarzania i sporządzania mieszanek dla ochrony środowiska.
Art. 62	1. Prowadzący obrót: 1) informuje właściwego ze względu na położenie obszaru źródłowego regionalnego dyrektora ochrony środowiska o wyznaczonym miejscu zbioru mieszanki dla ochrony środowiska zbieranej bezpośrednio lub składników uprawianej mieszanki dla ochrony środowiska, w terminie 14 dni przed zbiorem; 2) umożliwia przeprowadzenie kontroli w zakresie wytwarzania i jakości mieszanek dla ochrony środowiska, w tym pobieranie prób do badań; 3) udziela informacji lub wyjaśnień w zakresie prowadzonej produkcji – na żądanie wojewódzkiego inspektora. 2. Kontrole, o których mowa w ust. 1 pkt 2, są przeprowadzane przez wojewódzkiego inspektora przynajmniej raz w danym sezonie wegetacyjnym.	Artykuł ten dotyczy implementacji przepisów dyrektywy Komisji 2010/60/WE przewidującej pewne odstępstwa dotyczące wprowadzania do obrotu mieszanek materiału siewnego roślin pastewnych przeznaczonych do wykorzystania w ramach ochrony środowiska, w zakresie całego procesu dotyczącego wytwarzania i sporządzania mieszanek dla ochrony środowiska.
Art. 63	Minister właściwy do spraw rolnictwa, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw	Ponieważ przepisy dyrektywy Komisji 2010/60/WE odnoszą się do regulacji zawartych w

	<p>ochrony środowiska, określi, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) szczegółowe wymagania w zakresie wytwarzania mieszanek dla ochrony środowiska zbieranych bezpośrednio oraz składników uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska, 2) szczegółowe wymagania w zakresie jakości mieszanek dla ochrony środowiska zbieranych bezpośrednio oraz składników uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska, 3) wzór świadectwa mieszanki dla ochrony środowiska <ul style="list-style-type: none"> – mając na uwadze właściwości biologiczne poszczególnych gatunków, zachowanie różnorodności genetycznej w obszarach źródłowych oraz zapewnienie jednolitego sposobu dokumentowania wyników oceny mieszanki dla ochrony środowiska. 	<p>dyrektywie Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory, która podlega Generalnej Dyrekcji Ochrony Środowiska, przepisy dotyczące mieszanek dla ochrony środowiska muszą być w zgodzie z art. 26 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody. Dlatego też minister właściwy do spraw rolnictwa, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw ochrony środowiska, określi, w drodze rozporządzenia:</p> <p>szczegółowe wymagania dotyczące wytwarzania mieszanek dla ochrony środowiska zbieranych bezpośrednio oraz składników uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska, szczegółowe wymagania dotyczące jakości mieszanek dla ochrony środowiska zbieranych bezpośrednio oraz składników uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska oraz wzór świadectwa mieszanki dla ochrony środowiska.</p>
Art. 64	<ol style="list-style-type: none"> 1. Dostawca wytwarzający materiał szkółkarski, materiał rozmnożeniowy lub materiał nasadzeniowy roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonki winorośli: <ol style="list-style-type: none"> 1) prowadzi produkcję w sposób uwzględniający eliminowanie zagrożeń dla danej uprawy wynikających w szczególności z czynników zewnętrznych (punkty krytyczne) określonych przez dostawcę; 2) prowadzi dokumentację dotyczącą: <ol style="list-style-type: none"> a) eliminowania zagrożeń, o których mowa w pkt 1, b) roślin, które: <ul style="list-style-type: none"> - zostały zakupione i otrzymane od innych podmiotów, - są w produkcji, - zostały sprzedane i wysłane do innych podmiotów; 3) zapewnia identyfikację poszczególnych partii materiału podczas produkcji; 4) pobiera, w razie potrzeby, próby do oceny laboratoryjnej dokonywanej przez urzędowe laboratorium lub akredytowane laboratorium; 5) informuje wojewódzkiego inspektora o wystąpieniu organizmów kwarantannowych w rozumieniu przepisów o ochronie roślin; 6) umożliwia przeprowadzenie kontroli wytwarzania materiału, w tym pobieranie prób; 7) udziela informacji lub wyjaśnień w zakresie prowadzonej produkcji – na żądanie wojewódzkiego inspektora. 2. Dostawca wytwarzający materiał szkółkarski, materiał rozmnożeniowy lub materiał nasadzeniowy roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonki winorośli przechowuje dokumentację, o której mowa w ust. 1 pkt 2, w zakresie: <ol style="list-style-type: none"> 1) materiału rozmnożeniowego i materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych – przez 12 miesięcy od zakończenia cyklu produkcyjnego; 2) materiału szkółkarskiego oraz sadzonek winorośli – przez 3 lata od zakończenia cyklu produkcyjnego. 3. Przepisu ust. 1 pkt 2 lit. b nie stosuje się do dokumentów sprzedaży dla nieprofesjonalnych odbiorców. 4. Dostawca prowadzący wyłącznie obrót materiałem szkółkarskim, materiałem rozmnożeniowym i materiałem nasadzeniowym roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonkami winorośli, prowadzi dokumentację dotyczącą zakupu lub sprzedaży tego materiału, z wyłączeniem dokumentów sprzedaży dla nieprofesjonalnych odbiorców, oraz przechowuje ją przez 3 lata od zakończenia cyklu produkcyjnego. 5. Kontrole, o których mowa w ust. 1 pkt 6, są przeprowadzane przez wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na miejsce produkcji materiału szkółkarskiego oraz materiału rozmnożeniowego i materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonek winorośli. 6. Kontrole, o których mowa w ust. 1 pkt 6, w przypadku materiału szkółkarskiego CAC oraz 	<p>Artykuł dotyczy implementacji przepisów dyrektywy Rady 2008/72/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym oraz nasadzeniowym warzyw, innym niż nasiona, dyrektywy Rady 2008/90/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych i roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców, dyrektywy 98/56/EWG w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin ozdobnych, dyrektywy Rady 72/169/EWG w sprawie określenia cech charakterystycznych i minimalnych warunków do celów kontroli odmian winorośli, w zakresie spraw dotyczących dostawców materiału rozmnożeniowego i nasadzeniowego.</p>

	materiału rozmnożeniowego i materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonek winorośli są przeprowadzane przynajmniej raz w danym sezonie wegetacyjnym.	
Art. 65	<p>1. Materiał szkółkarski podlega ocenie polowej, ocenie cech zewnętrznych oraz – w zależności od gatunku i kategorii tego materiału – ocenie laboratoryjnej lub ocenie tożsamości i czystości odmianowej.</p> <p>2. Materiał rozmnożeniowy i materiał nasadzeniowy roślin warzywnych i ozdobnych podlegają ocenie polowej oraz ocenie cech zewnętrznych, a w przypadku nasion roślin ozdobnych – ocenie laboratoryjnej.</p> <p>3. Sadzonki winorośli podlegają ocenie polowej, ocenie tożsamości i czystości odmianowej oraz ocenie cech zewnętrznych.</p> <p>4. Partie materiału szkółkarskiego lub materiału rozmnożeniowego i materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonek winorośli, wytworzonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oznacza się w sposób umożliwiający identyfikację tego materiału.</p>	Artykuł dotyczy implementacji przepisów dyrektywy Rady 2008/72/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym oraz nasadzeniowym warzyw, innym niż nasiona, dyrektywy Rady 2008/90/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych i roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców, dyrektywy 98/56/EWG w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin ozdobnych, w zakresie poszczególnych ocen różnych rodzajów materiału rozmnożeniowego i nasadzeniowego oraz materiału szkółkarskiego
Art. 66	<p>1. Za materiał siewny kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych lub materiał szkółkarski CAC uznaje się materiał spełniający wymagania w zakresie wytwarzania i jakości określone w przepisach wydanych na podstawie art. 72 pkt 2, odmian:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) chronionych wyłącznym prawem do odmiany; 2) wpisanych do krajowego rejestru; 3) powszechnie znanych. <p>2. Za odmiany powszechnie znane uznaje się odmiany:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wpisane do odpowiedniego rejestru innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego; 2) co do których złożono wnioski o wpis do krajowego rejestru, odpowiedniego rejestru innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego lub wnioski o przyznanie wyłącznego prawa do odmiany; 3) wprowadzone do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub innego państwa członkowskiego przed dniem 30 września 2012 r., dla których dostawca sporządza opis (urzędowo uznany opis) – w przypadku materiału szkółkarskiego CAC. <p>3. Za urzędowo uznany opis uznaje się opis odmiany sporządzony dla odmiany utrzymywanej przez dostawcę na liście odmian materiału szkółkarskiego CAC.</p> <p>4. Dla gatunków i odmian roślin sadowniczych określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 72 pkt 4 materiał szkółkarski CAC wytwarza się z materiału siewnego kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych.</p>	Artykuł dotyczy implementacji przepisów dyrektywy Rady 2008/90/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych i roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców, w zakresie całego procesu dotyczącego wytwarzania i oceny.
Art. 67	Za materiał rozmnożeniowy i materiał nasadzeniowy roślin warzywnych uznaje się materiał spełniający wymagania w zakresie wytwarzania i jakości, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 72 pkt 2, uzyskany z materiału siewnego kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany lub kategorii standard odmian wpisanych do krajowego rejestru lub wspólnotowego katalogu.	Artykuł dotyczy implementacji przepisów dyrektywy Rady 2008/90/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych i roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców, w zakresie całego procesu dotyczącego wytwarzania i oceny.
Art. 68	<p>Za materiał rozmnożeniowy i materiał nasadzeniowy roślin ozdobnych uznaje się materiał spełniający wymagania w zakresie wytwarzania i jakości określone w przepisach wydanych na podstawie art. 72 pkt 2, gatunków lub odmian:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) tradycyjnie uprawianych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub 2) chronionych na podstawie ustawy z dnia 26 czerwca 2003 r. o ochronie prawnej odmian roślin, lub 3) wpisanych do odpowiednich rejestrów innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich albo państw trzecich, lub 4) znajdujących się na liście odmian prowadzonej przez dostawcę. 	Artykuł dotyczy implementacji przepisów dyrektywy 98/56/EWG w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin ozdobnych.
Art. 69	Za sadzonki winorośli uznaje się materiał siewny spełniający wymagania w zakresie wytwarzania i jakości określone w przepisach wydanych na podstawie art. 72 pkt 2.	Artykuł dotyczy implementacji przepisów dyrektywy Rady 72/169/EWG w sprawie określenia cech charakterystycznych i minimalnych warunków do celów kontroli odmian

Art. 70	<p>1. Oceny polowej materiału siewnego kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych dokonuje wojewódzki inspektor właściwy ze względu na położenie plantacji na wniosek dostawcy.</p> <p>2. Oceny laboratoryjnej materiału siewnego kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych dokonuje wojewódzki inspektor właściwy ze względu na miejsce pobrania próby lub jednostka organizacyjna upoważniona, w drodze decyzji, przez wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na siedzibę tej jednostki.</p> <p>3. Jednostka organizacyjna, o której mowa w ust. 2, może zostać upoważniona, jeżeli spełnia warunki określone w art. 76 oraz w przepisach wydanych na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 1.</p> <p>4. Do jednostki organizacyjnej, o której mowa w ust. 2, przepisy art. 81 ust. 1 – 3, ust. 4 pkt 2 lit. a-c, ust. 5, ust. 7 pkt 3, ust. 8 i 9 oraz ust. 10 pkt 2 stosuje się odpowiednio.</p> <p>5. Oceny cech zewnętrznych oraz oceny tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych dokonują dostawcy tego materiału.</p> <p>6. Oceny polowej, oceny laboratoryjnej, oceny tożsamości i czystości odmianowej oraz oceny cech zewnętrznych materiału szkółkarskiego CAC dokonują dostawcy tego materiału.</p> <p>7. Oceny polowej oraz oceny cech zewnętrznych materiału rozmnożeniowego lub materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych dokonują dostawcy tego materiału.</p> <p>8. Oceny laboratoryjnej materiału rozmnożeniowego lub materiału nasadzeniowego roślin warzywnych lub ozdobnych dokonują dostawcy tego materiału.</p> <p>9. Oceny polowej, oceny tożsamości i czystości odmianowej oraz oceny cech zewnętrznych sadzonek winorośli dokonują dostawcy tego materiału.</p>	<p><i>winorośli</i></p> <p>Artykuł dotyczy implementacji przepisów dyrektywy Rady 2008/72/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym oraz nasadzeniowym warzyw, innym niż nasiona, dyrektywy Rady 2008/90/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych i roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców, dyrektywy 98/56/EWG w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin ozdobnych, dyrektywy Rady 72/169/EWG w sprawie określenia cech charakterystycznych i minimalnych warunków do celów kontroli odmian winorośli, w zakresie spraw dotyczących dostawców materiału rozmnożeniowego i nasadzeniowego.</p>
Art. 71	<p>1. Wniosek o dokonanie oceny polowej materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych prowadzonych przez siebie plantacji szkółkarskich składa dostawca do wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na położenie plantacji szkółkarskich.</p> <p>2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, składa się w terminie umożliwiającym właściwe dokonanie oceny polowej określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 72 pkt 1.</p> <p>3. Wniosek o dokonanie oceny polowej materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę dostawcy, z tym że w przypadku gdy dostawcą jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby; 2) określenie miejsca położenia plantacji, w tym nazwę miejscowości, gminy i powiatu oraz dwucyfrowy symbol województwa i dwucyfrowy symbol powiatu danego województwa; 3) informacje o: <ol style="list-style-type: none"> a) rodzaju materiału, jego ilości i powierzchni plantacji, b) nazwie gatunku, odmiany, podkładki i wstawki, c) wieku, formie, kategorii i kolejnym rozmnożeniu materiału, d) pochodzeniu materiału, e) przewidywanej liczbie etykiet urzędowych. <p>4. Do wniosku o dokonanie oceny polowej materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych dołącza się:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) oświadczenie dostawcy będącego zachowującym odmianę, że materiał został wyprodukowany zgodnie z metodyką hodowli przyjętą dla danej odmiany, albo 2) świadectwo oceny polowej albo wypis ze świadectwa lub etykiety urzędową wydaną dla tego materiału, albo 	<p>Artykuł dotyczy implementacji przepisów dyrektywy Rady 2008/90/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych i roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców, w zakresie organizacji oceny polowej tego materiału.</p>

	<p>3) oryginał lub kopię dokumentu zakupu materiału;</p> <p>4) informację o wynikach oceny laboratoryjnej – w przypadku gdy materiał podlega ocenie laboratoryjnej.</p> <p>5. Jeżeli składający wniosek o dokonanie oceny polowej lub oceny laboratoryjnej materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych nie zgadza się z wynikiem oceny, może złożyć wniosek o ponowne dokonanie oceny do Głównego Inspektora. Przepisy art. 49 ust. 3 – 7 stosuje się odpowiednio.</p>	
Art. 72	<p>Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) szczegółowe terminy składania wniosków o dokonanie oceny polowej materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych,</p> <p>2) wymagania w zakresie wytwarzania i jakości materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych, materiału szkółkarskiego CAC, materiału rozmnożeniowego i materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonek winorośli, z uwzględnieniem w szczególności:</p> <p>a) terminów dokonywania i liczby ocen stanu plantacji materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych w odniesieniu do poszczególnych kategorii grup roślin lub gatunków,</p> <p>b) metod dokonywania oceny laboratoryjnej w odniesieniu do poszczególnych kategorii, stopni kwalifikacji lub poszczególnych grup roślin lub gatunków,</p> <p>c) liczby rozmnożeń dla poszczególnych grup lub gatunków roślin materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych, z uwzględnieniem opisu poszczególnych kategorii i stopni kwalifikacji,</p> <p>d) izolacji przestrzennej od innych upraw, czystości gatunkowej i odmianowej, zdrowotności oraz zmianowania roślin, a także wieku roślin – dla materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych,</p> <p>e) sposobu oznaczania partii materiału szkółkarskiego lub materiału rozmnożeniowego i materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonek winorośli,</p> <p>3) metody oceny polowej, pobierania prób i oceny laboratoryjnej oraz oceny tożsamości odmianowej materiału siewnego kategorii elitarny lub kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych,</p> <p>4) wykaz gatunków i odmian roślin sadowniczych, dla których materiał szkółkarski CAC wytwarza się z materiału siewnego kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych – biorąc pod uwagę cechy biologiczne poszczególnych grup lub gatunków roślin, specyfikę ich wytwarzania, wysoką jakość materiału, a także zapewnienie właściwej identyfikacji wytworzonego materiału siewnego.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji przepisów dyrektywy Rady 2008/72/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym oraz nasadzeniowym warzyw, innym niż nasiona, dyrektywy Rady 2008/90/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych i roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców, dyrektywy 98/56/EWG w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin ozdobnych, dyrektywy Rady 72/169/EWG w sprawie określenia cech charakterystycznych i minimalnych warunków do celów kontroli odmian winorośli, w zakresie spraw dotyczących dostawców materiału rozmnożeniowego i nasadzeniowego w zakresie szczegółowych zasad i metod dokonywania oceny tego materiału.</p>
Art. 73	<p>1. Na podstawie wyników poszczególnych ocen materiału siewnego, z wyłączeniem oceny, o której mowa w art. 53 ust. 1 i 54 ust. 1, oraz oceny, o której mowa w art. 70 ust. 5 - 9, podmiot dokonujący oceny wydaje:</p> <p>1) świadectwo oceny polowej – w przypadku uznania, że plantacja spełnia wymagania w zakresie wytwarzania, jakości lub zdrowotności;</p> <p>2) świadectwo oceny laboratoryjnej – w przypadku uznania, że oceniana partia materiału siewnego spełnia wymagania w zakresie jakości lub zdrowotności;</p> <p>3) świadectwo oceny weryfikacyjnej – w przypadku uznania, że oceniana plantacja sadzeniaków ziemniaka spełnia wymagania w zakresie zdrowotności;</p> <p>4) świadectwo oceny cech zewnętrznych – w przypadku uznania, że oceniana partia sadzeniaków ziemniaka spełnia wymagania w zakresie jakości;</p> <p>5) informację o dyskwalifikacji – w przypadku dyskwalifikacji materiału siewnego w poszczególnych ocenach, gdy oceniany materiał nie spełnia wymagań w zakresie wytwarzania, jakości lub zdrowotności;</p>	<p>Artykuł ten obejmuje przepisy dotyczące dokumentowania wyników poszczególnych ocen materiału siewnego.</p>

	<p>6) informację o wynikach badania – w przypadku dokonania okresowej oceny laboratoryjnej, o której mowa w art. 48.</p> <p>2. Świadcstwa i informacje, o których mowa w ust. 1, w przypadku oceny materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych wydaje się niezwłocznie, po uzyskaniu wyników oceny materiału siewnego, w miejscu dokonania tej oceny.</p> <p>3. Jeżeli oceniana partia materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych spełnia wymagania jakości, na wniosek właściciela ocenianej partii, może być wydane świadectwo ISTA zamiast świadectwa oceny laboratoryjnej, z tym że w przypadku gdy świadectwo oceny laboratoryjnej zostało już wydane, świadectwo ISTA wydaje się po anulowaniu świadectwa oceny laboratoryjnej, dokonaniem przez przekreślenie świadectwa i umieszczenie na nim wyrazu „anulowano” oraz opatrzeniu go podpisem kierownika laboratorium oceny nasion ISTA i datą.</p> <p>4. Świadectwo ISTA wydaje laboratorium oceny nasion ISTA, posiadające akredytację ISTA, na podstawie przeprowadzanych przez to laboratorium badań próby materiału siewnego.</p> <p>5. Świadectwo oceny laboratoryjnej wydaje się dla każdej ocenianej partii materiału siewnego, a świadectwo oceny weryfikacyjnej – dla ocenianej plantacji.</p> <p>6. Świadectwo oceny polowej materiału siewnego, świadectwo oceny laboratoryjnej materiału siewnego oraz informacja o dyskwalifikacji i informacja o wynikach badania po okresowej ocenie laboratoryjnej zawierają w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) numer świadectwa lub informacji; 2) datę zakończenia badań albo oceny; 3) datę wystawienia świadectwa lub informacji; 4) oznaczenie podmiotu wystawiającego świadectwo lub informację; 5) oznaczenie podmiotu zgłaszającego materiał siewny do oceny; 6) nazwę gatunku; 7) nazwę odmiany; 8) numer partii wysianego albo ocenionego materiału siewnego albo numer świadectwa oceny polowej – w przypadku sadzeniaków ziemniaka; 9) dane o wielkości plantacji albo partii; 10) wynik oceny materiału siewnego. <p>7. Dane zawarte w świadectwach oceny laboratoryjnej i informacjach o dyskwalifikacji akredytowane laboratoria wprowadzają do systemu informatycznego prowadzonego przez Państwową Inspekcję.</p> <p>8. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, wzory świadectw i informacji, o których mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę grupy i gatunki roślin, wykonywane dla nich oceny materiału siewnego oraz informacje, o których mowa w ust. 6.</p>	
Art. 74	Do wydawania świadectw i informacji, o których mowa w art. 73 ust. 1, i świadectw ISTA, o których mowa w art. 73 ust. 3, nie stosuje się przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego.	Wprowadzono przepis stanowiący o tym, że świadectwa i informacje z wyników oceny nie stanowią zaświadczeń w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania administracyjnego. Biorąc pod uwagę specyfikę wytwarzania i oceny materiału siewnego w wielu przypadkach zachodzi potrzeba dokonywania dodatkowych, niezbędnych czynności polegających m.in. na ponownym czyszczeniu, łączeniu już ocenionych partii materiału siewnego o różnej zdolności kiełkowania (ocena ponowna, degradacja, łączenie partii) i na tej podstawie wydawania ponownych raportów. Ma to miejsce w przypadku, gdy materiał siewny został oceniony w kategorii elitarny, a w wyniku braku zainteresowania nie został sprzedany przez zachowującego odmianę w tej kategorii, istnieje natomiast możliwość jego sprzedaży w kategorii kwalifikowany. Proponowany przepis powoduje, że po degradacji tego materiału do kategorii kwalifikowany, można bez oceny wydać nowe świadectwo, ponieważ materiał kategorii elitarny spełnia wyższe wymagania niż materiał kategorii kwalifikowany. Gdyby świadectwo było zaświadczeniem w rozumieniu przepisów kodeksu postępowania administracyjnego, należałoby wnioskować o ponowną ocenę tego materiału w kategorii

		<p>kwifikowany i wydać nowe świadectwo. Przepis ten działa na korzyść przedsiębiorców prowadzących obrót, natomiast Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa umożliwia właściwą kontrolę nad wytworzonymi i ocenionymi partiami materiału siewnego.</p>
Art. 75	<p>1. Urzędowymi kwalifikatorami, akredytowanymi kwalifikatorami, urzędowymi próbobiorcami i akredytowanymi próbobiorcami mogą być osoby, które:</p> <p>1) posiadają:</p> <p>a) co najmniej wykształcenie średnie,</p> <p>b) wiedzę z zakresu rolnictwa lub ogrodnictwa obejmującą zagadnienia dotyczące biologii poszczególnych gatunków roślin, nasiennictwa oraz występowania chorób i szkodników na materiale siewnym;</p> <p>2) dają gwarancję rzetelnego wykonywania powierzonych zadań;</p> <p>3) odbyły szkolenie dla poszczególnych grup roślin lub rodzajów materiału siewnego i zdały egzamin kończący to szkolenie, co potwierdza zaświadczenie.</p> <p>2. Upoważnień lub akredytacji, o których mowa w art. 43 ust. 1 i 2 oraz art. 47 ust.1, udziela się w przypadku:</p> <p>1) kwalifikatorów – do oceny polowej poszczególnych grup roślin;</p> <p>2) próbobiorców – do pobierania prób poszczególnych rodzajów materiału siewnego.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady: 66/401/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych, 66/402/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych, 2002/54/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka, 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw, 2002/56/WE w sprawie obrotu sadzeniakami ziemniaków, 2002/57/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych, dyrektywy 2004/117/WE zmieniające dyrektywy 66/401/EWG, 66/402/EWG, 2002/54/WE, 2002/55/WE oraz 2002/57/WE w odniesieniu do badań przeprowadzanych pod nadzorem urzędowym oraz równoważności materiału siewnego produkowanego w krajach trzecich, w zakresie udzielania akredytacji i upoważnień do wykonywania oceny polowej, oceny laboratoryjnej i próbobrania materiału siewnego. Artykuł ten precyzuje wymagania dla podmiotów zainteresowanych akredytacją lub upoważnieniem.</p>
Art. 76	<p>Akredytowanym laboratorium może być laboratorium:</p> <p>1) które posiada odpowiednie warunki lokalowe oraz wyposażenie techniczne niezbędne do wykonywania oceny laboratoryjnej materiału siewnego określone w przepisach wydanych na podstawie art. 83 pkt 1 i 2;</p> <p>2) w którym jest zatrudnionych nie mniej niż 2 pracowników, którzy przeprowadzają badania materiału siewnego dla poszczególnych grup roślin, z uwzględnieniem typów analiz, zwanych dalej „analitykami nasiennymi”.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady: 66/401/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych, 66/402/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych, 2002/54/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka, 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw, 2002/56/WE w sprawie obrotu sadzeniakami ziemniaków, 2002/57/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych, dyrektywy 2004/117/WE zmieniające dyrektywy 66/401/EWG, 66/402/EWG, 2002/54/WE, 2002/55/WE oraz 2002/57/WE w odniesieniu do badań przeprowadzanych pod nadzorem urzędowym oraz równoważności materiału siewnego produkowanego w krajach trzecich, w zakresie udzielania akredytacji i upoważnień do wykonywania oceny polowej, oceny laboratoryjnej i próbobrania materiału siewnego. Artykuł ten precyzuje wymagania dla podmiotów zainteresowanych akredytacją lub upoważnieniem.</p>
Art. 77	<p>Analitykiem nasiennym może być osoba, która oprócz kwalifikacji określonych w art. 75 ust. 1, posiada:</p> <p>1) wiedzę z zakresu:</p> <p>a) badanego materiału siewnego, w tym nasionoznawstwa,</p> <p>b) przeprowadzania badań laboratoryjnych oraz prowadzenia dokumentacji laboratoryjnej;</p> <p>2) praktyczne umiejętności przeprowadzania badań laboratoryjnych.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady: 66/401/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych, 66/402/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych, 2002/54/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka, 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw, 2002/56/WE w sprawie obrotu sadzeniakami ziemniaków, 2002/57/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych, dyrektywy 2004/117/WE zmieniające dyrektywy 66/401/EWG, 66/402/EWG, 2002/54/WE, 2002/55/WE oraz 2002/57/WE w odniesieniu do badań przeprowadzanych pod nadzorem urzędowym oraz równoważności materiału siewnego produkowanego w krajach trzecich, w zakresie udzielania akredytacji i upoważnień do wykonywania oceny polowej, oceny laboratoryjnej i próbobrania materiału siewnego. Artykuł ten precyzuje wymagania dla podmiotów zainteresowanych akredytacją lub upoważnieniem.</p>
Art. 78	<p>1. Akredytacji kwalifikatorom lub próbobiorcom udziela, na wniosek prowadzącego obrót, w drodze decyzji, wojewódzki inspektor właściwy ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę prowadzącego obrót, albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania prowadzącego obrót – w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą.</p> <p>2. Akredytacji laboratorium udziela, w drodze decyzji, wojewódzki inspektor właściwy ze względu na:</p> <p>1) miejsce zamieszkania albo siedzibę prowadzącego obrót, albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania prowadzącego obrót, w</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady: 66/401/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych, 66/402/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych, 2002/54/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka, 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw, 2002/56/WE w sprawie obrotu sadzeniakami ziemniaków, 2002/57/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych, dyrektywy 2004/117/WE zmieniające dyrektywy 66/401/EWG, 66/402/EWG, 2002/54/WE, 2002/55/WE oraz 2002/57/WE w odniesieniu do badań przeprowadzanych pod nadzorem urzędowym oraz równoważności materiału siewnego produkowanego w krajach trzecich, w zakresie udzielania akredytacji i upoważnień do wykonywania oceny polowej, oceny laboratoryjnej i próbobrania</p>

	<p>przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą – na wniosek prowadzącego obrót;</p> <p>2) siedzibę samodzielnego laboratorium – na wniosek tego laboratorium.</p> <p>3. Upoważnień i akredytacji, o których mowa w art. 43 ust. 1 i 2, art. 47 ust. 1 oraz art. 44 ust. 3, udziela się na czas nieokreślony.</p> <p>4. Wniosek o udzielenie akredytacji zawiera:</p> <p>1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę prowadzącego obrót, z tym że w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby, a w przypadku samodzielnego laboratorium – nazwę oraz siedzibę i adres laboratorium;</p> <p>2) imię i nazwisko osoby, której ma być udzielona akredytacja - w przypadku kwalifikatorów lub próbobiorców;</p> <p>3) zakres akredytacji.</p> <p>5. Do wniosku o udzielenie akredytacji dołącza się:</p> <p>1) dokument potwierdzający posiadanie odpowiednich kwalifikacji zawodowych;</p> <p>2) kopię zaświadczenia, o którym mowa w art. 75 ust. 1 pkt 3;</p> <p>3) zgodę prowadzącego obrót, którego materiał siewny będzie oceniany – w przypadku akredytacji laboratorium do oceny materiału siewnego będącego własnością innego prowadzącego obrót;</p> <p>4) kopię dowodu uiszczenia opłaty za udzielenie akredytacji, o której mowa w art. 115 ust. 1 pkt 4 i 5.</p> <p>6. Wniosek o udzielenie akredytacji laboratorium zawiera ponadto imię i nazwisko pracownika, który będzie pełnił funkcję kierownika tego laboratorium oraz imiona i nazwiska analityków nasiennych.</p> <p>7. Akredytowane podmioty składają wojewódzkiemu inspektorowi na piśmie oświadczenie następującej treści:</p> <p>„Oświadczam, że będę przestrzegać przepisów z zakresu nasiennictwa, zapoznawać się ze wszelkimi zmianami tych przepisów i rzetelnie dokonywać oceny materiału siewnego oraz uczestniczyć we wszystkich szkoleniach organizowanych przez wojewódzkiego inspektora.”.</p> <p>8. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 7, zawiera:</p> <p>1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i akredytowanego podmiotu, z tym że w przypadku gdy akredytowanym podmiotem jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;</p> <p>2) oznaczenie miejsca i daty jego złożenia;</p> <p>3) podpis osoby składającej to oświadczenie, a w przypadku prowadzącego obrót – podpis osoby uprawnionej do reprezentowania przedsiębiorcy oraz imię i nazwisko i pełnioną przez tę osobę funkcję.</p> <p>9. W przypadku akredytowanego laboratorium oświadczenie, o którym mowa w ust. 7, składa kierownik laboratorium.</p>	<p>materiału siewnego. Artykuł ten precyzuje zasady postępowania przy udzielaniu akredytacji lub upoważnienia.</p>
Art. 79	<p>1. Urzędowi kwalifikatorzy i akredytowani kwalifikatorzy, którzy po raz pierwszy uzyskali upoważnienie lub akredytację do dokonywania oceny materiału siewnego, pierwsze 5 ocen materiału siewnego dokonują z udziałem urzędowego kwalifikatora lub akredytowanego kwalifikatora, który posiada upoważnienie lub akredytację co najmniej od 2 lat.</p> <p>2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio do urzędowych próbobiorców i akredytowanych próbobiorców w zakresie upoważnienia lub akredytacji do pobierania prób materiału siewnego.</p> <p>3. Urzędowi kwalifikatorzy, urzędowi próbobiorcy, akredytowani kwalifikatorzy,</p>	<p>Przepis tego artykułu ma na celu zabezpieczenie właściwego dokonania oceny połowej materiału siewnego lub próbobrania materiału siewnego.</p>

	<p>akredytowani próbobiorki i analitycy nasienni są obowiązani co najmniej raz w roku uczestniczyć w szkoleniu doskonalącym zakończonym testem sprawdzającym.</p> <p>4. Urzędowi kwalifikatorzy, urzędowi próbobiorki, akredytowani kwalifikatorzy, akredytowani próbobiorki i analitycy nasienni, którzy nie uczestniczyli w szkoleniu doskonalącym w danym roku, nie mogą w tym roku dokonywać oceny lub pobierać prób materiału siewnego.</p>	
Art. 80	<p>1. Szkolenia, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 3 i art. 79 ust. 3, mogą być prowadzone przez:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wojewódzkiego inspektora lub 2) jednostki organizacyjne upoważnione przez wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na siedzibę tych jednostek, zwane dalej „ośrodkami szkoleniowymi”. <p>2. Wojewódzki inspektor, na wniosek jednostki organizacyjnej ubiegającej się o upoważnienie do prowadzenia szkolenia, w drodze decyzji, wydaje upoważnienie do prowadzenia tego szkolenia, jeżeli jednostka ta ma odpowiednie warunki kadrowe, organizacyjne i techniczne do prowadzenia szkolenia, o upoważnienie do prowadzenia którego ubiega się, określone w przepisach wydanych na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 5-8.</p> <p>3. Jeżeli ośrodek szkoleniowy przestał spełniać warunki wymagane do prowadzenia szkolenia lub prowadzi szkolenie niezgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 5-8, wojewódzki inspektor, mając na uwadze zakres i stopień stwierdzonych naruszeń, w drodze decyzji, może cofnąć upoważnienie do prowadzenia szkolenia.</p>	<p>Artykuł ten precyzuje kto i kiedy może przeprowadzać szkolenia dla akredytowanych i upoważnionych podmiotów</p>
Art. 81	<p>1. Wojewódzki inspektor sprawuje nadzór nad pracą urzędowych kwalifikatorów, urzędowych próbobiorków, akredytowanych kwalifikatorów, akredytowanych próbobiorków oraz urzędowych laboratoriów i akredytowanych laboratoriów, w tym analityków nasiennych.</p> <p>2. W ramach nadzoru wojewódzki inspektor kontroluje pracę podmiotów wymienionych w ust. 1, w zakresie przestrzegania przepisów, w szczególności dotyczących obowiązujących metodyk oceny materiału siewnego oraz wymagań w zakresie wytwarzania i oceny materiału siewnego.</p> <p>3. Przeprowadzając kontrolę pracy podmiotów wymienionych w ust. 1, wojewódzki inspektor może w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) uczestniczyć w ocenie polowej, ocenie laboratoryjnej lub pobieraniu prób materiału siewnego, dokonywanych przez te podmioty lub sprawdzać prawidłowość wykonywania tych czynności; 2) sprawdzać dokumentację dotyczącą dokonanej oceny lub pobrania prób materiału siewnego; 3) żądać od kontrolowanego podmiotu udzielania, w wyznaczonym terminie, pisemnych lub ustnych wyjaśnień w sprawach objętych przedmiotem kontroli. <p>4. Jeżeli w trakcie przeprowadzania kontroli wojewódzki inspektor stwierdzi, że akredytowani kwalifikatorzy, akredytowani próbobiorki oraz akredytowane laboratoria nie spełniają warunków niezbędnych do wykonywania odpowiednio oceny polowej materiału siewnego albo oceny laboratoryjnej materiału siewnego, lub pobierania prób materiału siewnego, w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) w przypadku kwalifikatorów i próbobiorków: <ol style="list-style-type: none"> a) dokonują oceny lub pobierania prób materiału siewnego niezgodnie z przepisami lub b) nie wykonali określonej minimalnej liczby ocen lub pobrania prób materiału siewnego, lub c) nie dysponują wymaganym sprzętem, lub d) nie składają wojewódzkiemu inspektorowi dokumentów określonych w ust. 10 w wyznaczonym terminie, 2) w przypadku laboratoriów: 	<p>Artykuł ten obejmuje przepisy dotyczące kontroli pracy upoważnionych i akredytowanych kwalifikatorów, próbobiorków oraz laboratoriów, w tym przepisy związane z cofaniem upoważnień lub akredytacji mając na celu właściwe wykonanie danej oceny materiału siewnego, a w konsekwencji wysoką jakość materiału siewnego znajdującego się w obrocie.</p>

	<p>a) nie mają odpowiednich warunków lokalowych oraz wyposażenia technicznego niezbędnego do wykonywania oceny laboratoryjnej materiału siewnego lub</p> <p>b) ocena jest wykonywana nierzetelnie lub niezgodnie z przepisami, lub</p> <p>c) nie składają wojewódzkiemu inspektorowi dokumentów określonych w ust. 10 w wyznaczonym terminie,</p> <p>d) nie zatrudniają 2 analityków nasiennych,</p> <p>e) nie wprowadzają do systemu informatycznego udostępnionego przez Państwową Inspekcję danych zawartych w świadectwach oceny laboratoryjnej i informacjach o dyskwalifikacji – w zależności od zakresu i stopnia stwierdzonych uchybień, w drodze decyzji, cofa akredytację albo nakazuje usunięcie stwierdzonych uchybień w określonym terminie.</p> <p>5. W przypadku cofnięcia akredytacji podmiot może ponownie ubiegać się o uzyskanie akredytacji po upływie roku od dnia, w którym decyzja o cofnięciu akredytacji stała się ostateczna.</p> <p>6. Do urzędowych kwalifikatorów i urzędowych próbobiorców przepisy ust. 4 pkt 1 i ust. 5 stosuje się odpowiednio.</p> <p>7. Jeżeli w trakcie przeprowadzania kontroli wojewódzki inspektor stwierdzi:</p> <p>1) że plantacja nasienna została oceniona nieprawidłowo przez akredytowanych kwalifikatorów – unieważnia wynik oceny polowej materiału siewnego, przekreślając świadectwo oceny polowej i umieszczając na nim wyraz „anulowano” oraz opatrując je podpisem osoby kontrolującej i datą;</p> <p>2) nieprawidłowości w pracy akredytowanych próbobiorców – unieważnia pobranie prób i wyniki oceny laboratoryjnej materiału siewnego dokonanej na próbach pobranych przez danego próbobiorcę, przekreślając protokół pobrania próby i świadectwo oceny laboratoryjnej i umieszczając na nich wyraz „anulowano” oraz opatrując je podpisem osoby kontrolującej i datą;</p> <p>3) nieprawidłowości w pracy akredytowanych laboratoriów:</p> <p>a) unieważnia wyniki oceny laboratoryjnej materiału siewnego, przekreślając świadectwo oceny laboratoryjnej i umieszczając na nim wyraz „anulowano” oraz opatrując je podpisem osoby kontrolującej i datą;</p> <p>b) zatrzymuje etykiety lub plomby wydane na podstawie nieprawidłowo wykonanej oceny materiału siewnego.</p> <p>8. W przypadkach, o których mowa w ust. 7, wojewódzki inspektor przeprowadza odpowiednio kontrolną ocenę polową materiału siewnego albo kontrolną ocenę laboratoryjną materiału siewnego lub kontrolne pobranie prób materiału siewnego, oraz wydaje nowe świadectwo.</p> <p>9. Jeżeli zainteresowany podmiot nie zgadza się z kontrolną oceną polową materiału siewnego albo kontrolną oceną laboratoryjną materiału siewnego, o której mowa w ust. 8, może zwrócić się do Głównego Inspektora z wnioskiem o ponowne dokonanie oceny; przepisy art. 49 ust. 3–7 stosuje się odpowiednio.</p> <p>10. Akredytowani próbobiorki, akredytowani kwalifikatorzy i akredytowane laboratoria składają wojewódzkiemu inspektorowi:</p> <p>1) kopie świadectw i informacji, o których mowa w art. 73 ust. 1, oraz dokumentacji, o której mowa w art. 43 ust. 5 i art. 44 ust. 6, w terminie 7 dni od dnia dokonania odpowiednio oceny polowej materiału siewnego, oceny laboratoryjnej materiału siewnego, pobrania próby i wystawienia świadectwa albo informacji lub sporządzenia protokołu pobrania prób;</p> <p>2) pisemne sprawozdania z dokonanej oceny laboratoryjnej materiału siewnego w formie uzgodnionej z wojewódzkim inspektorem – w przypadku laboratoriów.</p>	
Art. 82	<p>1. Oceny polowej i pobrania prób urzędowi kwalifikatorzy i urzędowi próbobiorki dokonują w ramach czynności służbowych.</p> <p>2. Akredytowani kwalifikatorzy i akredytowani próbobiorki wykonują czynności w zakresie</p>	<p>Artykuł ten dotyczy implementacji przepisów dyrektywy Rady 2004/117/WE zmieniającej dyrektywy 66/401/EWG, 66/402/EWG, 2002/54/WE, 2002/55/WE oraz 2002/57/WE w odniesieniu do badań przeprowadzanych pod nadzorem urzędowym oraz równoważności</p>

	akredytacji w ramach stosunku pracy.	<i>materiału siewnego produkowanego w krajach trzecich</i>
Art. 83	<p>1. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) warunki lokalowe oraz wyposażenie techniczne niezbędne do wykonywania oceny laboratoryjnej materiału siewnego oraz uzyskania akredytacji w tym zakresie, 2) sprzęt wymagany do pobierania próbek materiału siewnego, 3) zakres oraz sposób wykonywania nadzoru nad urzędowymi kwalifikatorami, akredytowanymi kwalifikatorami, urzędowymi próbobiorcami, akredytowanymi próbobiorcami, akredytowanymi laboratoriami i urzędowymi laboratoriami oraz kontroli ich pracy, 4) minimalną liczbę wykonanych ocen oraz minimalną liczbę pobranych próbek w określonym czasie, 5) programy szkoleń, o których mowa w art. 75 ust. 1 pkt 3 i art. 79 ust. 3, 6) szczegółowe warunki kadrowe, organizacyjne i techniczne, jakie powinny spełniać ośrodki szkoleniowe, 7) wzór zaświadczenia, o którym mowa w art. 75 ust. 1 pkt 3, 8) warunki i sposób przeprowadzania egzaminu kończącego szkolenie, o którym mowa w art. 75 ust. 1 pkt 3, oraz sposób przechowywania dokumentacji w tym zakresie <p>- mając na uwadze odpowiednio zapewnienie właściwego dokonania oceny polowej materiału siewnego, pobierania próbek materiału siewnego i wykonywania oceny laboratoryjnej materiału siewnego, a także zapewnienie przez ośrodki szkoleniowe właściwego poziomu prowadzenia szkoleń, w tym środków dydaktycznych, pomieszczeń, miejsc do prowadzenia zajęć praktycznych i materiałów szkoleniowych, oraz prawidłowego przeprowadzenia egzaminu kończącego szkolenie.</p> <p>2. Minister właściwy do spraw rolnictwa ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wykaz ośrodków szkoleniowych upoważnionych do prowadzenia szkoleń w zakresie oceny polowej materiału siewnego, pobierania próbek materiału siewnego oraz oceny laboratoryjnej materiału siewnego, podając nazwę i adres oraz siedzibę ośrodka szkoleniowego oraz zakres udzielonego upoważnienia.</p>	<p>Artykuł ten dotyczy implementacji przepisów dyrektywy Rady 2004/117/WE <i>zmieniającej dyrektywy 66/401/EWG, 66/402/EWG, 2002/54/WE, 2002/55/WE oraz 2002/57/WE w odniesieniu do badań przeprowadzanych pod nadzorem urzędowym oraz równoważności materiału siewnego produkowanego w krajach trzecich</i>, a w szczególności precyzuje przepisy dotyczące całego procesu związanego z akredytacją i upoważnieniami do oceny materiału siewnego i jego próbobrania.</p>
Art. 84	<p>1. Obrót materiałem siewnym roślin rolniczych i warzywnych może prowadzić przedsiębiorca, w tym przedsiębiorca wytwarzający materiał siewny, który zgłosi zamiar prowadzenia obrotu tym materiałem siewnym wojewódzkiemu inspektorowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę przedsiębiorcy, albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania przedsiębiorcy – w przypadku gdy przedsiębiorcą jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą.</p> <p>2. Zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się w terminie 7 dni przed planowanym dniem rozpoczęcia prowadzenia obrotu materiałem siewnym.</p> <p>3. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, zawiera następujące dane:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) firmę, imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo adres i siedzibę przedsiębiorcy, z tym że w przypadku gdy prowadzącym przedsiębiorcą jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby; 2) numer w Krajowym Rejestrze Sądowym albo w ewidencji działalności gospodarczej; 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP), jeżeli został nadany; 4) wskazanie rodzaju wykonywanej działalności; 5) wskazanie miejsca lub miejsc prowadzenia obrotu materiałem siewnym; 6) imię i nazwisko osoby upoważnionej do kontaktów z wojewódzkim inspektorem; 7) imię i nazwisko osoby upoważnionej do reprezentowania przedsiębiorcy w trakcie 	<p>Artykuł ten dotyczy przepisów związanych z przedsiębiorcami którzy zgłaszają zamiar prowadzenia obrotu materiałem siewnym roślin rolniczych i warzywnych oraz precyzuje przepisy związane z prowadzeniem ewidencji przedsiębiorców.</p>

	<p>przeprowadzania kontroli przez wojewódzkiego inspektora;</p> <p>8) datę i podpis przedsiębiorcy albo osoby upoważnionej do reprezentowania przedsiębiorcy.</p> <p>4. Wojewódzki inspektor po otrzymaniu zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, wpisuje przedsiębiorcę do ewidencji przedsiębiorców.</p> <p>5. Do ewidencji przedsiębiorców wpisuje się dane, o których mowa w ust. 3 pkt 1 – 5.</p> <p>6. Wojewódzki inspektor po wpisaniu przedsiębiorcy do ewidencji przedsiębiorców wydaje przedsiębiorcy zaświadczenie o wpisie do tej ewidencji, zawierające numer przedsiębiorcy wynikający z ewidencji przedsiębiorców.</p>	
Art. 85	<p>Przepisów art. 84 nie stosuje się do:</p> <p>1) rolnika w rozumieniu przepisów o ubezpieczeniu społecznym rolników, prowadzącego obrót materiałem siewnym roślin rolniczych i warzywnych wytworzonym w posiadanym gospodarstwie;</p> <p>2) podmiotu prowadzącego sprzedaż materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych wyłącznie dla nieprofesjonalnych odbiorców.</p>	Przepis ten ma na celu wykluczenie z przepisów dotyczących przedsiębiorców rolników i podmiotów prowadzących sprzedaż materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych wyłącznie dla nieprofesjonalnych odbiorców.
Art. 86	<p>1. Rolnik, o którym mowa w art. 85 pkt 1, może prowadzić obrót materiałem siewnym roślin rolniczych i warzywnych, jeżeli zgłosi zamiar prowadzenia obrotu tym materiałem siewnym wojewódzkiemu inspektorowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania rolnika.</p> <p>2. Zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się w terminie 7 dni przed planowanym dniem rozpoczęcia prowadzenia obrotu materiałem siewnym.</p> <p>3. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, zawiera następujące dane:</p> <p>1) imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania i adres rolnika;</p> <p>2) numer identyfikacji podatkowej (NIP), jeżeli został nadany;</p> <p>3) wskazanie grup roślin uprawnych, których ma dotyczyć wpis do ewidencji rolników;</p> <p>4) imię i nazwisko osoby upoważnionej do kontaktów z wojewódzkim inspektorem;</p> <p>5) datę i podpis rolnika.</p> <p>4. Wojewódzki inspektor po otrzymaniu zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, wpisuje rolnika do ewidencji rolników.</p> <p>5. Do ewidencji rolników wpisuje się dane, o których mowa w ust. 3 pkt 1–3.</p> <p>6. Wojewódzki inspektor po wpisaniu rolnika do ewidencji rolników wydaje rolnikowi zaświadczenie o wpisie do tej ewidencji, zawierające numer rolnika wynikający z ewidencji rolników.</p>	Artykuł ten dotyczy przepisów związanych z rolnikami i którzy zgłaszają zamiar prowadzenia obrotu materiałem siewnym roślin rolniczych i warzywnych oraz precyzuje przepisy związane z prowadzeniem ewidencji rolników.
Art. 87	<p>1. Obrót materiałem szkółkarskim, materiałem rozmnożeniowym lub materiałem nasadzeniowym roślin warzywnych i ozdobnych oraz sadzonkami winorośli może prowadzić dostawca, w tym dostawca wytwarzający taki materiał, jeżeli zgłosi zamiar prowadzenia obrotu tym materiałem siewnym wojewódzkiemu inspektorowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę dostawcy, albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania dostawcy – w przypadku gdy dostawcą jest osoba fizyczna prowadzącej działalność gospodarczą.</p> <p>2. Zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje się w terminie 7 dni przed planowanym dniem rozpoczęcia prowadzenia obrotu materiałem siewnym.</p> <p>3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do:</p> <p>1) podmiotu prowadzącego sprzedaż materiału rozmnożeniowego lub materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych, sadzonek winorośli oraz materiału szkółkarskiego, jeżeli ten materiał siewny jest przeznaczony wyłącznie dla nieprofesjonalnych odbiorców;</p> <p>2) producenta materiału rozmnożeniowego lub materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych, sadzonek winorośli oraz materiału szkółkarskiego, który wytwarza i sprzedaje ten materiał siewny na terenie tego samego powiatu, jeżeli ten materiał siewny jest przeznaczony</p>	Artykuł ten dotyczy przepisów związanych z dostawcami którzy zgłaszają zamiar prowadzenia obrotu materiałem szkółkarskim, materiałem rozmnożeniowym lub materiałem nasadzeniowym roślin warzywnych i ozdobnych, sadzonkami winorośli oraz precyzuje przepisy związane z prowadzeniem ewidencji dostawców.

	<p>wyłącznie dla nieprofesjonalnych odbiorców.</p> <p>4. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1, zawiera następujące dane:</p> <p>1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę dostawcy, z tym że w przypadku gdy dostawcą jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;</p> <p>2) numer identyfikacji podatkowej (NIP), jeżeli został nadany;</p> <p>3) wskazanie rodzaju działalności, której ma dotyczyć wpis do ewidencji dostawców, z podaniem grup roślin uprawnych;</p> <p>4) imię i nazwisko osoby upoważnionej do kontaktów z wojewódzkim inspektorem;</p> <p>5) datę i podpis dostawcy albo osoby upoważnionej do reprezentowania dostawcy.</p> <p>5. Wojewódzki inspektor po otrzymaniu zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1, wpisuje dostawcę do ewidencji dostawców.</p> <p>6. Do ewidencji dostawców wpisuje się dane, o których mowa w ust. 4 pkt 1–4.</p> <p>7. Wojewódzki inspektor po wpisaniu dostawcy do ewidencji dostawców wydaje dostawcy zaświadczenie o wpisie do tej ewidencji, zawierające numer dostawcy wynikający z ewidencji dostawców.</p>	
Art. 88	<p>1. O zmianie miejsca zamieszkania albo siedziby, albo miejsca wykonywania działalności podmioty, o których mowa w art. 84 ust. 1, art. 86 ust. 1 i art. 87 ust. 1, są obowiązane poinformować wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na dotychczasowe miejsce zamieszkania albo siedzibę, albo miejsce wykonywania działalności, w terminie 7 dni od dnia wystąpienia tych zmian.</p> <p>2. O zmianie danych w ewidencji przedsiębiorców, ewidencji rolników lub ewidencji dostawców, innych niż zmiana miejsca zamieszkania albo siedziby, albo miejsca wykonywania działalności, oraz o zaprzestaniu prowadzenia obrotu materiałem siewnym podmioty, o których mowa w art. 84 ust. 1, art. 86 ust. 1 i art. 87 ust. 1, są obowiązane poinformować wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę, albo miejsce wykonywania działalności, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia tych zmian lub zdarzeń.</p> <p>3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, wojewódzki inspektor właściwy ze względu na dotychczasowe miejsce zamieszkania albo siedzibę przedsiębiorcy, rolnika lub dostawcy, albo miejsce wykonywania działalności:</p> <p>1) powiadamia o zmianie miejsca zamieszkania albo siedziby przedsiębiorcy, rolnika lub dostawcy, albo miejsca wykonywania działalności wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na nowe miejsce zamieszkania albo siedzibę, albo miejsca wykonywania działalności podmiotu i przekazuje mu zgłoszenie wraz z dokumentacją dotyczącą wpisu do ewidencji, na podstawie którego wpisano podmiot odpowiednio do ewidencji przedsiębiorców, ewidencji rolników albo ewidencji dostawców;</p> <p>2) dokonuje wykreślenia podmiotu odpowiednio z prowadzonej przez siebie ewidencji przedsiębiorców, ewidencji rolników albo ewidencji dostawców.</p> <p>4. Wojewódzki inspektor właściwy ze względu na nowe miejsce zamieszkania albo siedzibę przedsiębiorcy, rolnika lub dostawcy, albo miejsce wykonywania działalności przyjmuje zgłoszenie wraz z dokumentacją dotyczącą wpisu do ewidencji, o którym mowa w ust. 3 pkt 1, i wpisuje podmiot odpowiednio do ewidencji przedsiębiorców, ewidencji rolników albo ewidencji dostawców oraz wydaje zaświadczenie o wpisie do ewidencji zawierające nowy numer wynikający z dokonanego wpisu.</p> <p>5. Ewidencja przedsiębiorców, ewidencja rolników i ewidencja dostawców mogą być prowadzone w systemie informatycznym.</p>	Artykuł ten precyzuje postępowanie w przypadku zmiany danych wpisanych do ewidencji przedsiębiorców, rolników lub dostawców.

Art. 89	<p>1. Ewidencja przedsiębiorców, ewidencja rolników i ewidencja dostawców są jawne. Każdy ma prawo dostępu do zawartych w nich danych po złożeniu wniosku w tym zakresie do właściwego wojewódzkiego inspektora.</p> <p>2. Dla podmiotów, o których mowa w art. 84 ust. 1, art. 86 ust. 1 i art. 87 ust. 1, prowadzi się dokumentację zawierającą dane stanowiące podstawę wpisu odpowiednio do ewidencji przedsiębiorców, ewidencji rolników albo ewidencji dostawców oraz decyzje dotyczące wykreślenia podmiotu odpowiednio z ewidencji przedsiębiorców, ewidencji rolników albo ewidencji dostawców.</p>	Artykuł ten precyzuje przepisy dotyczące prowadzenia ewidencji przedsiębiorców, rolników lub dostawców.
Art. 90	<p>1. W przypadku stwierdzenia naruszenia przez podmioty, o których mowa w art. 84 ust. 1, art. 86 ust. 1 i art. 87 ust. 1, wpisane odpowiednio do ewidencji przedsiębiorców, ewidencji rolników albo ewidencji dostawców, przepisów dotyczących jakości, wytwarzania i przechowywania materiału siewnego oraz obrotu tym materiałem, wojewódzki inspektor właściwy ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę podmiotu, albo miejsce wykonywania działalności, w zależności od zakresu i stopnia stwierdzonych naruszeń, może:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nakazać, w zaleceniach pokontrolnych, usunięcie uchybień w wyznaczonym terminie; 2) zakazać, w drodze decyzji, prowadzenia obrotu materiałem siewnym. <p>2. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 2, wojewódzki inspektor wykreśla podmiot, o którym mowa w art. 84 ust. 1, art. 86 ust. 1 i art. 87 ust. 1, odpowiednio z ewidencji przedsiębiorców, ewidencji rolników albo ewidencji dostawców.</p> <p>3. Decyzja, o której mowa w ust. 1 pkt 2, podlega natychmiastowemu wykonaniu.</p> <p>4. Podmiot, któremu zakazano prowadzenia obrotu materiałem siewnym, może ponownie zgłosić zamiar prowadzenia obrotu tym materiałem nie wcześniej niż po upływie 3 lat od dnia, w którym decyzja, o której mowa w ust. 1 pkt 2, stała się ostateczna. Przepisy art. 84, 86 i 87 stosuje się odpowiednio.</p> <p>5. Główny Inspektor informuje Komisję Europejską oraz właściwe urzędy państw członkowskich o wykreśleniu dostawcy z ewidencji dostawców.</p>	Artykuł ten obejmuje przepisy dotyczące skreślenia podmiotów z ewidencji przedsiębiorców, rolników lub dostawców
Art. 91	Wojewódzki inspektor właściwy ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę przedsiębiorcy, rolnika lub dostawcy, albo miejsce wykonywania działalności może wykreślić podmiot odpowiednio z ewidencji przedsiębiorców, ewidencji rolników albo ewidencji dostawców, jeżeli stwierdzi, że podmiot zaprzestał prowadzenia obrotu materiałem siewnym.	Artykuł ten daje możliwość wykreślenia podmiotu z ewidencji przedsiębiorców, rolników lub dostawców jeśli podmiot ten zaprzestał prowadzenia działalności. Ma on na celu porządkowanie bazy danych.
Art. 92	<p>1. Prowadzący obrót:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) składa wojewódzkiemu inspektorowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę prowadzącego obrót, albo miejsce wykonywania działalności, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania prowadzącego obrót – w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, pisemne informacje dotyczące obrotu materiałem siewnym, w tym materiałem przywożonym z państw trzecich; 2) prowadzi dokumentację dotyczącą: <ol style="list-style-type: none"> a) wytwarzania materiału siewnego – w przypadku, gdy został on przez niego wytworzony lub zakontraktowany, b) procesów technologicznych przerobu, a w szczególności czyszczenia, suszenia, sortowania, otoczkowania i zaprawiania, pakowania i przepakowywania, c) sposobu postępowania z materiałem siewnym niezaliczonym do kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany lub kategorii standard, d) tworzenia partii materiału siewnego z materiału siewnego wytworzonego przez różnych producentów lub w różnych latach, e) tworzenia mieszanek materiału siewnego, f) obrotu materiałem siewnym. <p>2. Przepisów ust. 1 pkt 2 lit. a–e nie stosuje się do przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 84</p>	Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady: 66/401/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych, 66/402/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych, 2002/54/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka, 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw, 2002/56/WE w sprawie obrotu sadzoniakami ziemniaków, 2002/57/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych, dyrektywy Komisji 2008/62/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do rejestracji populacji miejscowych i odmian roślin rolniczych przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i regionalnych i zagrożonych erozją genetyczną oraz obrót materiałem siewnym i sadzoniakami ziemniaka tych populacji miejscowych i odmian oraz dyrektywy Komisji 2009/145/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i rejonach zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian, dyrektywy Komisji 2010/60/WE przewidującej pewne odstępstwa dotyczące wprowadzania do obrotu mieszanek materiału siewnego roślin pastewnych przeznaczonych do wykorzystania w ramach ochrony środowiska, dyrektywy Rady 2008/72/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym oraz nasadzeniowym warzyw, innym niż nasiona, dyrektywy Rady

	<p>ust. 1, który nabył materiał siewny w zamkniętym opakowaniu i nie przepakował tego materiału.</p> <p>3. Obowiązku składania informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 1, nie stosuje się do materiału siewnego nabytego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej od innych prowadzących obrót.</p> <p>4. Informacje, o których mowa w ust. 1, prowadzący obrót składa raz w danym roku gospodarczym.</p> <p>5. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) zakres i terminy składania informacji, o których mowa w ust. 1 pkt 1, z uwzględnieniem poszczególnych gatunków oraz danych o produkcji własnej, zakupie, sprzedaży i zapasach, pozwalających zbilansować obrót materiałem siewnym u każdego prowadzącego obrót na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej,</p> <p>2) sposób prowadzenia dokumentacji, o której mowa w ust. 1 pkt 2</p> <p>– mając na uwadze specyfikę wytwarzania, przerobu i przygotowania poszczególnych grup roślin lub gatunków partii materiału siewnego do obrotu oraz prowadzenie w jednolity sposób dokumentacji dotyczącej materiału siewnego, a także zapewnienie jednolitego sposobu składania informacji.</p>	<p>2008/90/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych i roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców, dyrektywy 98/56/EWG w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin ozdobnych, dyrektywy Rady 72/169/EWG w sprawie określenia cech charakterystycznych i minimalnych warunków do celów kontroli odmian winorośli, w zakresie obowiązków spoczywających na prowadzącym obrót.</p>
Art. 93	<p>1. Zachowujący odmianę wprowadzający do obrotu materiał siewny roślin warzywnych kategorii standard własnych odmian:</p> <p>1) przechowuje przez 3 lata dokumentację dotyczącą wytworzenia każdej partii materiału siewnego i udostępnia ją wojewódzkiemu inspektorowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę zachowującego odmianę, albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania zachowującego odmianę – w przypadku gdy zachowującym odmianę jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, lub właściwym urzędem innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego;</p> <p>2) przechowuje przez 2 lata próby wzorcowe z każdej:</p> <p>a) partii materiału siewnego wytworzonej i wprowadzonej do obrotu, licząc od dnia wprowadzenia tej partii do obrotu,</p> <p>b) partii materiału siewnego odmian skreślonych z krajowego rejestru, licząc od dnia ich skreślenia</p> <p>– i udostępnia wojewódzkiemu inspektorowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę zachowującego odmianę, albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania zachowującego odmianę – w przypadku gdy zachowującym odmianę jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą lub właściwym urzędem innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego;</p> <p>3) składa wojewódzkiemu inspektorowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę zachowującego odmianę albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania zachowującego odmianę – w przypadku gdy zachowującym odmianę jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą sprawozdanie na piśmie o ilości wprowadzonego do obrotu materiału siewnego.</p> <p>2. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, wielkość prób wzorcowych, o których mowa w ust. 1 pkt 2, oraz terminy i zakres składania sprawozdania, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, mając na względzie zbilansowanie obrotu materiałem siewnym roślin warzywnych kategorii standard oraz zapewnienie prawidłowego przeprowadzenia kontroli.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw w zakresie obowiązków zachowującego odmianę, której materiał siewny produkowany jest w kategorii standard.</p>
Art. 94	<p>1. Dostawca prowadzi listę odmian materiału rozmnożeniowego i nasadzeniowego roślin ozdobnych.</p> <p>2. W dyspozycji dostawcy powinny znajdować się opisy odmian zamieszczonych na liście, o</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady 98/56/EWG w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin ozdobnych w zakresie listy odmian prowadzonej przez dostawcę.</p>

	<p>której mowa w ust. 1.</p> <p>3. Dokumenty, o których mowa w ust. 1 i 2, dostawca udostępnia osobom zainteresowanym.</p> <p>4. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, zakres informacji, które powinien zawierać opis odmiany materiału rozmnożeniowego i nasadzeniowego roślin ozdobnych, mając na względzie cechy biologiczne poszczególnych gatunków roślin niezbędne do identyfikacji odmiany.</p>	
Art. 95	<p>1. Materiał siewny roślin rolniczych i warzywnych wprowadzany do obrotu i znajdujący się w obrocie powinien być opakowany.</p> <p>2. Opakowanie materiału siewnego zabezpiecza się w sposób trwały i uniemożliwiający jego otwarcie bez uszkodzenia.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady: 66/401/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych, 66/402/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych, 2002/54/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka, 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw, 2002/56/WE w sprawie obrotu sadzeniakami ziemniaków, 2002/57/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych, dyrektywy Komisji 2008/62/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do rejestracji populacji miejscowych i odmian roślin rolniczych przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i regionalnych i zagrożonych erozją genetyczną oraz obrót materiałem siewnym i sadzeniakami ziemniaka tych populacji miejscowych i odmian oraz dyrektywy komisji 2009/145/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i rejonach zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian, dyrektywy Komisji 2010/60/WE przewidującej pewne odstępstwa dotyczące wprowadzania do obrotu mieszanek materiału siewnego roślin pastewnych przeznaczonych do wykorzystania w ramach ochrony środowiska, w zakresie przepisów dotyczących opakowań materiału siewnego i ich zabezpieczeń.</p>
Art. 96	<p>1. Materiał siewny znajdujący się w obrocie zaopatruje się w etykiety wydawane przez:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wojewódzkiego inspektora – dla materiału siewnego wytworzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej albo 2) właściwy urząd, innego niż Rzeczpospolita Polska, państwa członkowskiego – dla materiału siewnego wytworzonego na terytorium tego państwa, albo 3) prowadzącego obrót. <p>2. Etykiety, o których mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, są etykietami urzędowymi.</p> <p>3. Na etykietach umieszcza się informacje identyfikujące materiał siewny określone w przepisach wydanych na podstawie art.101 pkt 4 lit. b.</p> <p>4. W przypadku materiału siewnego, o którym mowa w art. 104 ust. 1 pkt 14, na etykiecie umieszcza się napis „badania zdolności kiełkowania nie zakończono”.</p> <p>5. W przypadku materiału siewnego, o którym mowa w art. 104 ust. 1 pkt 19 i 21 oraz art. 105 ust. 1 pkt 4, na etykiecie umieszcza się informację o zdolności kiełkowania.</p> <p>6. W przypadku materiału siewnego odmian roślin warzywnych znanych przed dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej, zachowywanych przez kilku zachowujących odmianę, na etykiecie oprócz nazwy odmiany, umieszcza się oznaczenie zachowującego odmianę.</p> <p>7. Oznaczenie, o którym mowa w ust. 6:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nie może: <ol style="list-style-type: none"> a) dominować nad nazwą odmiany, b) dotyczyć szczególnych właściwości odmiany; 2) podaje się obok nazwy odmiany, wyraźnie oddzielone myślnikiem. <p>8. Za etykietę materiału siewnego, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, uznaje się również paszport roślin, jeżeli zawiera informacje, które umieszcza się na etykiecie.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady: 66/401/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych, 66/402/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych, 2002/54/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka, 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw, 2002/56/WE w sprawie obrotu sadzeniakami ziemniaków, 2002/57/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych, dyrektywy Komisji 2008/62/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do rejestracji populacji miejscowych i odmian roślin rolniczych przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i regionalnych i zagrożonych erozją genetyczną oraz obrót materiałem siewnym i sadzeniakami ziemniaka tych populacji miejscowych i odmian oraz dyrektywy komisji 2009/145/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i rejonach zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian, dyrektywy Komisji 2010/60/WE przewidującej pewne odstępstwa dotyczące wprowadzania do obrotu mieszanek materiału siewnego roślin pastewnych przeznaczonych do wykorzystania w ramach ochrony środowiska, w zakresie etykietowania materiału siewnego wprowadzanego do obrotu.</p>
Art. 97	<p>1. W celu zabezpieczenia opakowania materiału siewnego stosuje się plomby wydawane przez</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady: 66/401/WE w sprawie obrotu materiałem</p>

	<p>wojewódzkich inspektorów, zwane dalej „plombami urzędowymi”, albo plomby prowadzących obrót.</p> <p>2. Etykiety i plomby urzędowe stosuje się dla materiału siewnego kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany i kategorii handlowy.</p> <p>3. Etykiety i plomby prowadzących obrót stosuje się dla małych opakowań WE, materiału siewnego kategorii standard roślin warzywnych, kategorii kwalifikowany odmian regionalnych roślin warzywnych, kategorii standard odmian regionalnych roślin warzywnych, kategorii standard odmian amatorskich, materiału siewnego odmian regionalnych roślin rolniczych oraz mieszanek dla ochrony środowiska.</p> <p>4. Za etykiety, o których mowa w ust. 2 i 3, uznaje się również paszport roślin, jeżeli zawiera informacje, które powinny być umieszczone na etykiecie.</p> <p>5. W przypadku małych opakowań WE za etykietę uznaje się trwałą nadruk lub stempel umieszczony na tych opakowaniach.</p> <p>6. W przypadku przepakowania i ponownego zaopatrzenia w etykiety numer partii pozostaje bez zmian.</p> <p>7. Minister właściwy do spraw rolnictwa może, w drodze rozporządzenia, wprowadzić obowiązek etykietowania małych opakowań WE materiału siewnego buraków cukrowych i pastewnych etykietami urzędowymi, mając na uwadze usprawnienie kontroli obrotu tym materiałem.</p>	<p><i>siewnym roślin pastewnych, 66/402/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych, 2002/54/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka, 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw, 2002/56/WE w sprawie obrotu sadzeniakami ziemniaków, 2002/57/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych, dyrektywy Komisji 2008/62/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do rejestracji populacji miejscowych i odmian roślin rolniczych przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i regionalnych i zagrożonych erozją genetyczną oraz obrót materiałem siewnym i sadzeniakami ziemniaka tych populacji miejscowych i odmian oraz dyrektywy Komisji 2009/145/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i rejonach zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian, dyrektywy Komisji 2010/60/WE przewidującej pewne odstępstwa dotyczące wprowadzania do obrotu mieszanek materiału siewnego roślin pastewnych przeznaczonych do wykorzystania w ramach ochrony środowiska, w zakresie etykietowania i plombowania materiału siewnego prowadzanego do obrotu.</i></p>
Art. 98	<p>1. Etykiety i plomby urzędowe, na wniosek prowadzącego obrót, wydaje odpłatnie wojewódzki inspektor.</p> <p>2. Wojewódzki inspektor może upoważnić prowadzącego obrót, w drodze decyzji, na czas określony, do wypełniania etykiet urzędowych, jeżeli przestrzega on przepisów o nasennictwie oraz daje gwarancję rzetelnego wypełniania etykiet.</p> <p>3. Decyzję, o której mowa w ust. 2, wydaje, na wniosek prowadzącego obrót, wojewódzki inspektor właściwy ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę prowadzącego obrót, albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania prowadzącego obrót – w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą.</p> <p>4. Prowadzący obrót upoważniony do wypełniania etykiet urzędowych prowadzi dokumentację dotyczącą etykiet zawierającą numery otrzymywanych etykiet wydanych dla określonych partii materiału siewnego oraz zniszczonych podczas druku.</p> <p>5. Wojewódzki inspektor sprawuje nadzór nad prawidłowym wypełnianiem etykiet urzędowych przez prowadzących obrót.</p> <p>6. Jeżeli w wyniku kontroli przeprowadzonej w ramach nadzoru, o którym mowa w ust. 5, wojewódzki inspektor stwierdzi nieprawidłowości, w zależności od zakresu i stopnia stwierdzonych nieprawidłowości, w drodze decyzji, cofa upoważnienie do wypełniania etykiet urzędowych lub nakazuje ich zniszczenie.</p> <p>7. Zniszczenia etykiet urzędowych dokonuje się w obecności urzędowego próbownika.</p>	<p>Artykuł ten określa sposób i zasady wydawania etykiet i plomb urzędowych. Precyzuje zasady udzielania upoważnień do wypełniania etykiet urzędowych</p>
Art. 99	<p>Producent materiału siewnego przechowuje etykiety dotyczące partii materiału siewnego użytego do siewu lub sadzenia do czasu zakończenia oceny tego materiału i okazuje je na żądanie organu dokonującego oceny.</p>	<p>W celu prowadzenia właściwego nadzoru nad wytwarzaniem i oceną materiału siewnego wprowadzono obowiązek przechowywania przez producenta materiału siewnego etykiet dla materiału siewnego użytego do siewu lub sadzenia.</p>
Art. 100	<p>Do każdej partii materiału siewnego kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany odmian roślin rolniczych posiadającego jedynie świadectwo oceny polowej (niezakwalifikowanego ostatecznie), który jest przeznaczony do dalszej oceny w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim, wojewódzki inspektor dołącza informację o dostarczonym materiale, zwaną dalej „dokumentem towarzyszącym”.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady: 66/401/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych, 66/402/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych, 2002/54/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka, 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw, 2002/56/WE w sprawie obrotu sadzeniakami ziemniaków, 2002/57/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych.</p>
Art. 101	<p>Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady: 66/401/WE w sprawie obrotu materiałem</p>

	<p>1) rodzaje opakowań materiału siewnego dla poszczególnych gatunków lub grup roślin rolniczych i warzywnych, a także dla materiału siewnego zaprawianego, oraz sposoby zabezpieczania tych opakowań,</p> <p>2) jakie opakowania materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych uznaje się za małe opakowania WE,</p> <p>3) maksymalną wielkość opakowań dla mieszanek odmianowych roślin warzywnych,</p> <p>4) szczegółowy sposób etykietowania i plombowania materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, z uwzględnieniem:</p> <p>a) rozmiarów i koloru etykiet ustalonych dla poszczególnych kategorii i stopni kwalifikacji materiału siewnego, rodzajów materiału siewnego oraz mieszanek dla ochrony środowiska,</p> <p>b) treści informacji zamieszczanych na etykietach oraz w dokumencie towarzyszącym,</p> <p>c) małych opakowań WE</p> <p>– mając na względzie postęp techniki w tej dziedzinie, zapewnienie identyfikacji materiału siewnego i rozwiązania stosowane przez międzynarodowe organizacje nasienne oraz biorąc pod uwagę rodzaj i gatunek roślin, kategorię materiału siewnego oraz masę netto opakowania.</p>	<p><i>siewnym roślin pastewnych, 66/402/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych, 2002/54/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka, 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw, 2002/56/WE w sprawie obrotu sadzeniakami ziemniaków, 2002/57/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych, dyrektywy Komisji 2008/62/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do rejestracji populacji miejscowych i odmian roślin rolniczych przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i regionalnych i zagrożonych erozją genetyczną oraz obrót materiałem siewnym i sadzeniakami ziemniaka tych populacji miejscowych i odmian oraz dyrektywy komisji 2009/145/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i rejonach zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian , dyrektywy Komisji 2010/60/WE przewidującej pewne odstępstwa dotyczące wprowadzania do obrotu mieszanek materiału siewnego roślin pastewnych przeznaczonych do wykorzystania w ramach ochrony środowiska, w zakresie szczegółowych informacji dotyczących zabezpieczania, pakowania i etykietowania materiału siewnego.</i></p>
Art. 102	<p>1. Do każdej przesyłki zawierającej jedną lub kilka partii wprowadzonego do obrotu materiału szkółkarskiego CAC, materiału rozmnożeniowego lub materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych dostawca dołącza informację o dostarczonym materiale, zwaną dalej „dokumentem dostawcy”.</p> <p>2. Dokument dostawcy sporządza się w dwóch egzemplarzach, przy czym jeden egzemplarz dołącza się do każdej przesyłki materiału, o której mowa w ust. 1, a drugi pozostawia u dostawcy.</p> <p>3. Dokument dostawcy zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) oznaczenie „jakość WE”; 2) oznaczenie „PL” jako oznaczenie państwa, w którym wystawiono ten dokument; 3) napis „Państwowa Inspekcja Ochrony Roślin i Nasiennictwa”; 4) numer w ewidencji dostawców; 5) oznaczenie dostawcy; 6) oznaczenie odbiorcy; 7) numer partii określony przez dostawcę; 8) datę wystawienia; 9) nazwę botaniczną; 10) nazwę odmiany lub nazwę odmiany podkładki albo jej opis; 11) liczbę roślin objętych dokumentem dostawcy; 12) kategorię; 13) nazwę państwa, w którym dokonano zbioru materiału – w przypadku importu z państw trzecich. <p>4. Dokumentem dostawcy dla materiału przeznaczonego dla nieprofesjonalnych odbiorców roślin sadowniczych, warzywnych lub ozdobnych może być etykieta zawierająca informacje, o których mowa w ust. 3 pkt 9 i 10.</p> <p>5. Dokumentem dostawcy może być paszport roślin, jeżeli zawiera informację, o których mowa w ust. 3 pkt 1, 3, 10, 12 i 13.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady 2008/72/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym oraz nasadzeniowym warzyw, innym niż nasiona, dyrektywy Rady 2008/90/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych i roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców, dyrektywy 98/56/EWG w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin ozdobnych, dyrektywy Rady 72/169/EWG w sprawie określenia cech charakterystycznych i minimalnych warunków do celów kontroli odmian winorośli, w zakresie zaopatrywania tego materiału w dokument dostawcy.</p>
Art. 103	<p>1. Materiał siewny kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych oraz materiał rozmnożeniowy winorośli zaopatruje się w etykiety wydawane przez:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) wojewódzkiego inspektora – dla materiału wytworzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, albo 2) właściwy urząd innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego – dla materiału 	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady 2008/72/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym oraz nasadzeniowym warzyw, innym niż nasiona, dyrektywy Rady 2008/90/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych i roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców, dyrektywy 98/56/EWG w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin ozdobnych, dyrektywy Rady 72/169/EWG w sprawie</p>

	<p>wytworzonego na terytorium tego państwa.</p> <p>2. Etykiety, o których mowa w ust. 1, są etykietami urzędowymi.</p> <p>3. Na etykietach umieszcza się informacje identyfikujące materiał siewny określone w przepisach wydanych na podstawie art. 103 ust. 9 pkt 1 lit. b oraz informacje określone w przepisach odrębnych.</p> <p>4. Za etykiety, o których mowa w ust. 1, uznaje się również paszport roślin, jeżeli zawiera informacje, które powinny być umieszczone na etykiecie.</p> <p>5. Wojewódzki inspektor może upoważnić dostawcę do wypełniania etykiet urzędowych. Przepisy art. 98 ust. 2–6 stosuje się odpowiednio.</p> <p>6. Sadzonki winorośli zaopatruje się w etykietę dostawcy.</p> <p>7. Do każdej przesyłki zawierającej jedną lub kilka partii materiału siewnego kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych wytworzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dostawca dołącza wypis ze świadectwa oceny polowej.</p> <p>8. Dostawca przechowuje kopie wypisów ze świadectwa oceny polowej oraz kopie dokumentów dostawcy przez 3 lata od dnia ich wydania.</p> <p>9. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) szczegółowy sposób etykietowania materiału siewnego kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych oraz materiału rozmnożeniowego winorośli, z uwzględnieniem:</p> <p>a) rozmiarów i koloru etykiet ustalonych dla poszczególnych kategorii i stopni kwalifikacji materiału siewnego,</p> <p>b) treści informacji zamieszczanych na etykietach,</p> <p>2) informacje, które zamieszcza się na etykiecie dostawcy sadzonek winorośli,</p> <p>3) wzór wypisu ze świadectwa oceny polowej, o którym mowa w ust. 5</p> <p>– mając na względzie postęp techniki w tej dziedzinie, zapewnienie identyfikacji materiału siewnego i rozwiązania stosowane przez międzynarodowe organizacje nasienne oraz biorąc pod uwagę rodzaj i gatunek roślin oraz kategorię materiału siewnego.</p>	<p><i>określenia cech charakterystycznych i minimalnych warunków do celów kontroli odmian winorośli, w zakresie szczegółowych informacji dotyczących zabezpieczenia, pakowania i etykietowania materiału siewnego.</i></p>
Art. 104	<p>1. Do obrotu dopuszcza się:</p> <p>1) materiał siewny kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany, kategorii standard i kategorii handlowy odmian roślin rolniczych i warzywnych wpisanych do krajowego rejestru, odpowiednich rejestrów innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich lub wspólnotowego katalogu lub rejestru państwa stowarzyszonego;</p> <p>2) materiał siewny kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany i kategorii standard odmian roślin rolniczych i warzywnych skreślonych z krajowego rejestru, odpowiednich rejestrów innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich lub wspólnotowego katalogu lub rejestru państwa stowarzyszonego;</p> <p>3) materiał siewny kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany roślin sadowniczych wpisanych do krajowego rejestru, odpowiednich rejestrów innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich albo państw trzecich lub chronionych wyłącznym prawem do odmiany lub odmian powszechnie znanych;</p> <p>4) sadzonki winorośli;</p> <p>5) materiał siewny kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany i kategorii standard winorośli;</p> <p>6) sadzonki winorośli dopuszczone do obrotu na podstawie decyzji Komisji 2010/680/UE z dnia 9 listopada 2010 r. zwalniającej Bułgarię, Republikę Czeską, Danię, Niemcy, Estonię, Irlandię, Hiszpanię, Francję, Cypr, Łotwę, Litwę, Malte, Niderlandy, Polskę, Słowenię, Słowację, Finlandię, Szwecję i Zjednoczone Królestwo z obowiązku stosowania do niektórych gatunków dyrektyw Rady 66/401/EWG, 66/402/EWG, 68/193/EWG, 1999/105/WE 2002/54/WE, 2002/55/WE i 2002/57/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych, materiałem siewnym roślin zbożowych, materiałem do wegetatywnego rozmnażania winorośli, leśnym materiałem rozmnożeniowym, materiałem siewnym buraka,</p>	<p><i>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady: 66/401/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych, 66/402/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych, 2002/54/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka, 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw, 2002/56/WE w sprawie obrotu sadzonymi ziemniaków, 2002/57/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych, dyrektywy Komisji 2008/62/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do rejestracji populacji miejscowych i odmian roślin rolniczych przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i regionalnych i zagrożonych erozją genetyczną oraz obrót materiałem siewnym i sadzonymi ziemniaki tych populacji miejscowych i odmian oraz dyrektywy komisji 2009/145/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i rejonach zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrzną wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian, dyrektywy Komisji 2010/60/WE przewidującej pewne odstępstwa dotyczące wprowadzania do obrotu mieszanek materiału siewnego roślin pastewnych przeznaczonych do wykorzystania w ramach ochrony środowiska, dyrektywy Rady 2008/72/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym oraz nasadzeniowym warzyw, innym niż nasiona, dyrektywy Rady 2008/90/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych i roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców, dyrektywy 98/56/EWG w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin ozdobnych, dyrektywy Rady 72/169/EWG w sprawie określenia cech charakterystycznych i minimalnych warunków do celów kontroli odmian winorośli, w zakresie dopuszczania do obrotu.</i></p>

<p>materiałem siewnym warzyw oraz materiałem siewnym roślin oleistych i włóknistych (Dz. Urz. UE L 292 z 10.11.2010, str. 57);</p> <p>7) materiał szkółkarski CAC;</p> <p>8) materiał siewny kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany odmian roślin rolniczych pochodzących z państw trzecich objętych systemem OECD, nieprzeznaczony do obrotu na obszarze Unii Europejskiej;</p> <p>9) materiał rozmnożeniowy i materiał nasadzeniowy roślin warzywnych uzyskany z materiału siewnego kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany lub kategorii standard odmian wpisanych do krajowego rejestru lub wspólnotowego katalogu, lub rejestru państwa stowarzyszonego albo skreślonych z krajowego rejestru lub wspólnotowego katalogu, lub rejestru państwa stowarzyszonego;</p> <p>10) materiał rozmnożeniowy i nasadzeniowy roślin ozdobnych oraz odmian roślin:</p> <p>a) tradycyjnie uprawianych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub</p> <p>b) chronionych na podstawie ustawy z dnia 26 czerwca 2003 r. o ochronie prawnej odmian roślin, lub</p> <p>c) wpisanych do odpowiednich rejestrów innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich albo państw trzecich, lub</p> <p>d) znajdujących się na liście odmian prowadzonej przez dostawcę;</p> <p>11) mieszankę uznaną za materiał siewny;</p> <p>12) materiał szkółkarski sprowadzany z państw trzecich, który spełnia wymagania określone co najmniej dla materiału szkółkarskiego CAC;</p> <p>13) materiał siewny kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany odmian roślin rolniczych posiadający jedynie świadectwo oceny polowej (niezakwalifikowany ostatecznie), pod warunkiem doprowadzenia go przez nabywcę do stanu odpowiadającego wymaganiom w zakresie jakości i uzyskania świadectwa oceny laboratoryjnej lub świadectwa oceny cech zewnętrznych sadzeniaków ziemniaka, przed sprzedażą ostatecznemu odbiorcy na cele siewne;</p> <p>14) materiał siewny kategorii elitarny i kategorii kwalifikowany odmian roślin rolniczych, w odniesieniu do którego nie została zakończona ocena laboratoryjna w zakresie zdolności kiełkowania, pod warunkiem uzupełnienia wyniku kiełkowania przed sprzedażą materiału siewnego ostatecznemu odbiorcy na cele siewne;</p> <p>15) materiał siewny odmian wpisanych do wspólnotowego katalogu lub krajowego rejestru, wytworzony w państwie trzecim, w którym obowiązuje system oceny równoważny z systemem obowiązującym w Unii Europejskiej;</p> <p>16) materiał siewny spełniający wymagania dla materiału siewnego kategorii kwalifikowany roślin rolniczych i kategorii standard roślin warzywnych zgłoszonych do krajowego rejestru i przyjętych do badań, z przeznaczeniem do testów lub doświadczeń polowych;</p> <p>17) materiał siewny odmian regionalnych roślin rolniczych i odmian regionalnych roślin warzywnych;</p> <p>18) materiał siewny odmian amatorskich;</p> <p>19) mieszanki dla ochrony środowiska;</p> <p>20) materiał siewny wytworzony w ramach tymczasowego eksperymentu;</p> <p>21) materiał siewny kategorii elitarny i materiał siewny kategorii kwalifikowany koniczyny łąkowej, który nie spełnia określonych dla danej kategorii wymagań w zakresie zdolności kiełkowania.</p> <p>2. Materiał siewny, o którym mowa w ust. 1, dopuszcza się do obrotu, jeżeli maksymalny udział procentowy genetycznie zmodyfikowanego materiału siewnego w materiale siewnym odmian konwencjonalnych dla gatunków, w których zastosowano modyfikacje genetyczne, nie przekracza dopuszczalnego poziomu, określonego w przepisach wydanych na podstawie ust. 13.</p>	<p>Doprecyzowano przepis o dopuszczaniu do obrotu materiału siewnego kategorii elitarny i kwalifikowany koniczyny łąkowej, który nie spełnia określonych wymagań w zakresie zdolności kiełkowania. Zdolność kiełkowania nie może być niższa o 10 pkt procentowych od określonej w wymaganiach szczegółowych.</p> <p>Wprowadzono przepis o dopuszczeniu do obrotu materiału siewnego odmian genetycznie zmodyfikowanych, pod warunkiem, że modyfikacja wprowadzona do odmiany jest dopuszczona do obrotu z przeznaczeniem do uprawy na podstawie decyzji właściwego organu Unii Europejskiej.</p> <p>Zmiana ta jest konsekwencją dokonanej zmiany dotyczącej możliwości rejestracji odmian genetycznie zmodyfikowanych.</p> <p>Biorąc uwagę wytyczne Unii Europejskiej oraz mając na względzie biologiczne właściwości danego gatunku i zapewnienie bezpieczeństwa obrotu materiałem siewnym minister właściwy do spraw rolnictwa określi w drodze rozporządzenia maksymalny udział procentowy genetycznie zmodyfikowanego materiału siewnego w materiale siewnym odmian konwencjonalnych dla gatunków, w których zastosowano modyfikacje genetyczne, biorąc pod</p>
---	---

	<p>3. Materiał siewny odmian, o których mowa w ust. 1 pkt 2, może znajdować się w obrocie do dnia 30 czerwca trzeciego roku, licząc od roku następującego po roku, w którym skreślono odmianę z krajowego rejestru, wspólnotowego katalogu lub rejestru państwa stowarzyszonego.</p> <p>4. Materiał siewny, o którym mowa w ust. 1 pkt 16, może znajdować się w obrocie w okresie i ilościach określonych w decyzji, o której mowa w art. 108 ust. 3.</p> <p>5. Materiał siewny, o którym mowa w ust. 1 pkt 17, może znajdować się w obrocie w okresie, ilościach i regionie pochodzenia określonych w decyzji, o której mowa w art. 109 ust. 1.</p> <p>6. Materiał siewny, o którym mowa w ust. 1 pkt 18, może znajdować się w obrocie w małych opakowaniach i w ilości, o której mowa w art. 111 ust. 2.</p> <p>7. Materiał siewny mieszanki, o którym mowa w ust. 1 pkt 11, może znajdować się w obrocie do dnia 30 czerwca trzeciego roku, licząc od umieszczonego na etykiecie dnia zabezpieczenia opakowania mieszanki materiału siewnego.</p> <p>8. Zdolność kiełkowania materiału siewnego, o którym mowa w ust. 1 pkt 20, nie może być niższa więcej niż o 10 punktów procentowych od zdolności kiełkowania określonej w wymaganiach szczegółowych w zakresie wytwarzania i jakości materiału siewnego.</p> <p>9. Do obrotu dopuszcza się materiał siewny odmian genetycznie zmodyfikowanych, jeżeli modyfikacja wprowadzona do odmiany jest dopuszczona do obrotu, z przeznaczeniem do uprawy na podstawie decyzji właściwego organu Unii Europejskiej lub właściwego organu państwa członkowskiego.</p> <p>10. Przepisu ust. 1 pkt 1 nie stosuje się do wytwarzanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z przeznaczeniem do obrotu w innych państwach członkowskich materiału siewnego odmian wpisanych do krajowego rejestru.</p> <p>11. Minister właściwy do spraw rolnictwa może, w drodze rozporządzenia, wprowadzić zakaz stosowania materiału siewnego określonych odmian wpisanych do wspólnotowych katalogów, kierując się ich nieprzydatnością do uprawy w warunkach klimatyczno-glebowych Rzeczypospolitej Polskiej lub koniecznością uniknięcia zagrożeń dla zdrowia ludzi lub zwierząt lub dla środowiska.</p> <p>12. Minister właściwy do spraw rolnictwa powiadamia Komisję Europejską o wydaniu rozporządzenia, o którym mowa w ust. 11, i przyczynach uzasadniających wydanie tego rozporządzenia.</p> <p>13. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, maksymalny udział procentowy genetycznie zmodyfikowanego materiału siewnego w materiale siewnym odmian konwencjonalnych dla gatunków, w których zastosowano modyfikacje genetyczne, biorąc pod uwagę wydane w tym zakresie wytyczne Unii Europejskiej oraz mając na względzie biologiczne właściwości danego gatunku i zapewnienie bezpieczeństwa obrotu materiałem siewnym.</p>	
Art. 105	<p>1. W przypadku braku albo niewystarczającej ilości materiału siewnego, a także z innych ważnych powodów gospodarczych, minister właściwy do spraw rolnictwa może, w drodze decyzji, dopuścić do obrotu:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) materiał siewny kategorii elitarny, kategorii kwalifikowany i kategorii standard odmian roślin rolniczych i warzywnych niewpisanych do krajowego rejestru, odpowiednich rejestrów innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich lub wspólnotowego katalogu lub rejestru państwa stowarzyszonego; 2) materiał siewny kategorii handlowy; 3) materiał siewny roślin rolniczych i warzywnych, który nie spełnia wymagań w zakresie jakości; 4) materiał siewny kategorii kwalifikowany roślin rolniczych i warzywnych, który nie spełnia wymagań w zakresie zdolności kiełkowania. <p>2. Decyzję, o której mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw rolnictwa wydaje po uzgodnieniu z Komisją Europejską i właściwymi organami państw członkowskich.</p>	<p>Artykuł ten dotyczy implementacji dyrektywy Rady: 66/401/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych, 66/402/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych, 2002/54/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka, 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw, 2002/56/WE w sprawie obrotu sadzoniakami ziemniaków, 2002/57/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych w zakresie dopuszczania do obrotu materiału siewnego niespełniającego wymagań. Określone zostały przepisy dotyczące dopuszczania do obrotu materiału siewnego roślin rolniczych i warzywnych, w drodze decyzji, ministra właściwego do spraw rolnictwa. W celu usprawnienia i uporządkowania systemu składania wniosków o dopuszczenie materiału siewnego do obrotu i wydawania decyzji w tym zakresie zostało dodane upoważnienie dla ministra właściwego do spraw rolnictwa do wydania rozporządzenia określającego wzór wniosku, terminy jego składania oraz warunki wprowadzania do obrotu materiału siewnego.</p>

	<p>3. W decyzji, o której mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw rolnictwa określa w szczególności rodzaj i ilość materiału siewnego oraz okres, na jaki wprowadza się do obrotu materiał siewny.</p> <p>4. Decyzję, o której mowa w ust. 1, wydaje się na wniosek zainteresowanego.</p> <p>5. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, zawiera w szczególności:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nazwę gatunku i odmiany rośliny uprawnej, kategorię i stopień kwalifikacji, numer i masę partii materiału siewnego; 2) uzasadnienie dopuszczenia do obrotu materiału siewnego; 3) okres, w jakim materiał siewny ma być wprowadzony do obrotu. <p>6. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, składa się w terminie umożliwiającym ocenę materiału siewnego.</p> <p>7. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) szczegółowe terminy składania wniosku, o którym mowa w ust. 4, 2) wzór wniosku, o którym mowa w ust. 4, 3) warunki i sposób wprowadzania do obrotu materiału siewnego, o którym mowa w ust. 1 – mając na względzie przepisy Unii Europejskiej obowiązujące w tym zakresie oraz zapewnienie właściwej identyfikacji tego materiału siewnego w obrocie, a także zapewnienie sprawnego i poprawnego składania wniosków. 	
Art. 106	<p>1. Mieszanki dla ochrony środowiska mogą być wprowadzane do obrotu po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw rolnictwa, wydanej w drodze decyzji, wyłącznie w regionie, z którym ta mieszanka jest naturalnie związana, zwanym dalej „regionem pochodzenia mieszanki dla ochrony środowiska”.</p> <p>2. Minister właściwy do spraw rolnictwa wydaje zgodę na wprowadzenie do obrotu mieszanki dla ochrony środowiska, o której mowa w ust. 1, na wniosek prowadzącego obrót, po zasięgnięciu opinii w tym zakresie właściwego ze względu na położenie obszaru źródłowego regionalnego dyrektora ochrony środowiska, jeżeli mieszanka dla ochrony środowiska spełnia wymagania w zakresie wytwarzania i jakości.</p> <p>3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę prowadzącego obrót, z tym że w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby; 2) określenie rodzaju mieszanki (mieszanka dla ochrony środowiska zbierana bezpośrednio albo uprawiana mieszanka dla ochrony środowiska); 3) procentowy skład wagowy poszczególnych składników mieszanki dla ochrony środowiska, z podaniem gatunków; 4) zdolność kiełkowania poszczególnych składników mieszanki dla ochrony środowiska objętych przepisami ustawy – w przypadku uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska; 5) określenie proponowanej do wprowadzenia do obrotu ilości mieszanki dla ochrony środowiska; 6) wskazanie regionu pochodzenia mieszanki dla ochrony środowiska, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa; 7) wskazanie obszaru źródłowego; 8) określenie miejsca zbioru, a w przypadku uprawianych mieszanek dla ochrony środowiska – dodatkowo miejsca rozmnażania; 9) termin i sposób zbioru mieszanek zbieranych bezpośrednio; 10) określenie rodzaju siedliska występującego w miejscu zbioru; 	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Komisji 2010/60/WE <i>przewidującej pewne odstępstwa dotyczące wprowadzania do obrotu mieszanek materiału siewnego roślin pastewnych przeznaczonych do wykorzystania w ramach ochrony środowiska</i>, w zakresie przepisów dotyczących całego procesu wprowadzania do obrotu mieszanek dla ochrony środowiska.</p>

	<p>11) rok zbioru mieszanki dla ochrony środowiska.</p> <p>4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, dołącza się świadectwo mieszanki dla ochrony środowiska potwierdzające spełnienie wymagań w zakresie wytwarzania i jakości dla mieszanki dla ochrony środowiska.</p> <p>5. W decyzji, o której mowa w ust. 1, określa się:</p> <p>1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę prowadzącego obrót, z tym że w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;</p> <p>2) ilość mieszanki dla ochrony środowiska, jaka może być wprowadzona do obrotu;</p> <p>3) region pochodzenia mieszanki dla ochrony środowiska, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa;</p> <p>4) okres, na jaki wprowadza się mieszankę dla ochrony środowiska do obrotu;</p> <p>5) informacje, o których mowa w ust. 3 pkt 2–5, 7 i 8.</p> <p>6. Całkowita ilość mieszanek dla ochrony środowiska nie może przekroczyć 5 % ilości materiału siewnego mieszanek roślin pastewnych prowadzanego rocznie do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p> <p>7. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) terminy składania wniosku, o którym mowa w ust. 2,</p> <p>2) wzór wniosku, o którym mowa w ust. 2</p> <p>- biorąc pod uwagę cechy biologiczne poszczególnych grup roślin i gatunków oraz konieczność właściwego i sprawnego zbilansowania ilości mieszanek dla ochrony środowiska, a także zapewnienie sprawnego i poprawnego składania wniosków.</p>	
Art. 107	<p>Minister właściwy do spraw rolnictwa przekazuje, na wniosek Komisji Europejskiej lub właściwych organów państw członkowskich, informacje dotyczące ilości mieszanek dla ochrony środowiska wprowadzonych do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz organów, o których mowa w art. 106 ust. 2.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Komisji 2010/60/WE <i>przewidującej pewne odstępstwa dotyczące wprowadzania do obrotu mieszanek materiału siewnego roślin pastewnych przeznaczonych do wykorzystania w ramach ochrony środowiska.</i></p>
Art. 108	<p>1. Wprowadzenie do obrotu materiału siewnego z przeznaczeniem do testów lub doświadczeń polowych odmian roślin rolniczych, zgłoszonych do krajowego rejestru i przyjętych do urzędowych badań, wymaga zgody dyrektora Centralnego Ośrodka albo właściwego urzędu innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego, w którym odmiana została zgłoszona do odpowiedniego rejestru i przyjęta do urzędowych badań.</p> <p>2. Wprowadzenie do obrotu materiału siewnego z przeznaczeniem do testów lub doświadczeń polowych odmian roślin warzywnych, zgłoszonych do krajowego rejestru lub odpowiednich rejestrów państw członkowskich oraz przyjętych do badań, wymaga zgody odpowiednio dyrektora Centralnego Ośrodka albo właściwego urzędu innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego.</p> <p>3. Decyzję w sprawie wyrażenia zgody na wprowadzenie do obrotu materiału siewnego z przeznaczeniem do testów lub doświadczeń polowych wydaje dyrektor Centralnego Ośrodka na wniosek zainteresowanego zachowującego odmianę lub upoważnionej przez niego osoby, która będzie prowadziła obrót materiałem siewnym odmiany przyjętej do urzędowych badań.</p> <p>4. Wniosek, o którym mowa w ust. 3, zawiera:</p> <p>1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę zachowującego odmianę, z tym że w przypadku gdy zachowującym odmianę jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Komisji decyzji Komisji 2004/842/WE <i>w sprawie przepisów wykonawczych, na mocy których państwa członkowskie mogą zezwolić na wprowadzenie do obrotu materiału siewnego należącego do odmiany, dla której złożono wniosek o włączenie do krajowego katalogu odmian gatunków roślin rolniczych lub katalogu odmian gatunków warzyw, w zakresie przepisów dotyczących całego procesu wprowadzania do obrotu.</i></p>

<p>2) nazwę rodzaju lub gatunku rośliny w języku polskim i nazwę botaniczną oraz:</p> <p>a) w przypadku roślin rolniczych:</p> <ul style="list-style-type: none"> – opis odmiany, – powierzchnię plantacji nasiennej i przewidywany zbiór materiału siewnego z przeznaczeniem do testów lub doświadczeń polowych, – ilość materiału siewnego proponowaną do wprowadzenia do obrotu z przeznaczeniem do testów lub doświadczeń polowych, – państwo członkowskie, w którym będą przeprowadzane testy lub doświadczenia polowe, – miejsce prowadzenia zachowania odmiany, <p>b) w przypadku roślin warzywnych:</p> <ul style="list-style-type: none"> – opis odmiany, – miejsce prowadzenia zachowania odmiany, – potwierdzenie przyjęcia odmiany do badań przez właściwy urząd państwa członkowskiego, w przypadku zgłoszenia odmiany w tym państwie. <p>5. Dyrektor Centralnego Ośrodka wydaje zgodę na wprowadzenie do obrotu materiału siewnego odmiany z przeznaczeniem do testów lub doświadczeń polowych:</p> <p>1) roślin rolniczych, jeżeli jest to uzasadnione uzyskaniem informacji o wartości gospodarczej odmiany;</p> <p>2) roślin warzywnych, jeżeli jest to uzasadnione uzyskaniem praktycznej wiedzy podczas uprawy odmiany.</p> <p>6. W decyzji, o której mowa w ust. 3, określa się:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nazwę gatunku; 2) nazwę odmiany; 3) ilość materiału siewnego, jaka może być wprowadzona do obrotu – w przypadku roślin rolniczych; 4) okres, na jaki została wydana zgoda na wprowadzenie do obrotu materiału siewnego odmiany z przeznaczeniem do testów lub doświadczeń polowych – jednak nie dłuższy niż rok; 5) nazwę państwa, w którym będą przeprowadzane testy lub doświadczenia polowe – w przypadku roślin rolniczych; 6) powierzchnię plantacji nasiennej – w przypadku roślin rolniczych. <p>7. Kopię decyzji, o której mowa w ust. 3, dyrektor Centralnego Ośrodka przesyła do ministra właściwego do spraw rolnictwa oraz do Głównego Inspektora.</p> <p>8. Zachowujący odmianę informuje dyrektora Centralnego Ośrodka o ilości wprowadzonego do obrotu materiału siewnego wymienionego w art. 104 ust. 1 pkt 16 w okresie, o którym mowa w ust. 6 pkt 4, w terminie 30 dni od dnia wprowadzenia tego materiału do obrotu.</p> <p>9. Ilość materiału siewnego odmiany rośliny rolniczej, na którą została wydana zgoda na wprowadzenie do obrotu, nie może przekraczać wartości procentowych materiału siewnego danego gatunku stosowanego rocznie do zasiewów w państwie członkowskim, w którym będą przeprowadzane testy lub doświadczenia polowe dla:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) pszenicy twardej – 0,05 %; 2) bobiku, grochu siewnego, jęczmienia, owsa, pszenicy zwyczajnej – 0,3 %; 3) pozostałych gatunków – 0,1 %. <p>10. Jeżeli ilość materiału siewnego określona w ust. 9 nie wystarcza do obsiania 10 ha, dyrektor Centralnego Ośrodka, w drodze decyzji, wydaje zgodę na wprowadzenie do obrotu materiału siewnego w ilości niezbędnej do obsiania 10 ha.</p> <p>11. Zainteresowany podmiot może złożyć wniosek o przedłużenie okresu, na który została wydana zgoda, o której mowa w ust. 3, jeżeli odmiana nadal jest poddawana badaniom:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) w przypadku roślin rolniczych – za każdym razem, na okres nie dłuższy niż rok; 2) w przypadku roślin warzywnych – maksymalnie dwukrotnie, na okresy nie dłuższe niż rok. <p>12. Do wniosku, o którym mowa w ust. 11, dołącza się:</p>	
---	--

	<p>1) kopię pierwszej decyzji, o której mowa w ust. 3;</p> <p>2) informacje dotyczące opisu, zachowania odmiany, wartości gospodarczej odmiany albo praktycznej wiedzy z jej uprawy uzupełniające informacje zawarte we wniosku, o którym mowa w ust. 3;</p> <p>3) zaświadczenie wydane przez właściwy urząd innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego potwierdzające, że odmiana nadal jest poddawana badaniom – w przypadku roślin warzywnych.</p> <p>13. Dyrektor Centralnego Ośrodka w drodze decyzji:</p> <p>1) przedłuża okres, na który została wydana zgoda, o której mowa w ust. 1, w przypadku określonym w ust. 11;</p> <p>2) uchyla zgodę na wprowadzenie do obrotu materiału siewnego odmiany przeznaczonej do testów lub doświadczeń polowych w przypadku, gdy:</p> <p>a) wniosek o wpis odmiany do krajowego rejestru został wycofany,</p> <p>b) odmówiono wpisania odmiany do krajowego rejestru;</p> <p>3) stwierdza wygaśnięcie zgody na wprowadzenie do obrotu materiału siewnego odmiany z przeznaczeniem do testów lub doświadczeń polowych w przypadku, gdy odmiana została wpisana do krajowego rejestru.</p> <p>14. Dyrektor Centralnego Ośrodka informuje Komisję Europejską oraz właściwe urzędy państw członkowskich o przyjętych wnioskach o wyrażenie zgody na wprowadzenie do obrotu materiału siewnego odmian z przeznaczeniem do testów lub doświadczeń polowych oraz o wydanych w tym zakresie zgodach.</p>	
Art. 109	<p>1. Materiał siewny odmian regionalnych może być wprowadzany do obrotu po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw rolnictwa, wydanej w drodze decyzji, wyłącznie w regionie pochodzenia, z zastrzeżeniem art. 110.</p> <p>2. Zgodę, o której mowa w ust. 1, wydaje się na wniosek zachowującego odmianę regionalną.</p> <p>3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, zawiera:</p> <p>1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę zachowującego odmianę regionalną, z tym że w przypadku gdy zachowującym odmianę regionalną jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;</p> <p>2) nazwę rodzaju lub gatunku rośliny uprawnej w języku polskim oraz nazwę botaniczną;</p> <p>3) nazwę odmiany regionalnej;</p> <p>4) położenie i powierzchnię plantacji nasiennej oraz przewidywaną ilość materiału siewnego odmiany regionalnej, jaka może być wprowadzona do obrotu.</p> <p>4. W decyzji, o której mowa w ust. 1, określa się gatunek i odmianę regionalną, ilość materiału siewnego tej odmiany, jaka może być wprowadzona do obrotu, oraz okres, na jaki wprowadza się do obrotu materiał siewny tej odmiany.</p> <p>5. Ilość materiału siewnego odmiany regionalnej roślin rolniczych, na jaką została wydana zgoda, o której mowa w ust. 1, nie może przekraczać wartości procentowych materiału siewnego danego gatunku stosowanego rocznie do zasiewów na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dla:</p> <p>1) rzepaku, jęczmienia, pszenicy, grochu, słonecznika, kukurydzy i ziemniaka – 0,3 %;</p> <p>2) pozostałych gatunków – 0,5 %.</p> <p>6. Jeżeli ilość materiału siewnego odmiany regionalnej roślin rolniczych określona w ust. 5 nie wystarcza do obsiania 100 ha, minister właściwy do spraw rolnictwa w decyzji, o której mowa w ust. 1, określa ilość materiału siewnego niezbędną do obsiania 100 ha.</p> <p>7. Całkowita ilość materiału siewnego odmian regionalnych roślin rolniczych danego gatunku nie może przekroczyć 10 % ilości materiału siewnego danego gatunku stosowanego rocznie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Komisji 2008/62/WE <i>przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do rejestracji populacji miejscowych i odmian roślin rolniczych przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i regionalnych i zagrożonych erozją genetyczną oraz obrót materiałem siewnym i sadzoniakami ziemniaka tych populacji miejscowych i odmian</i> oraz dyrektywy komisji 2009/145/WE <i>przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i rejonach zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla płońców o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian</i>, w zakresie przepisów dotyczących całego procesu wprowadzania do obrotu.</p>

	<p>8. Ilość materiału siewnego odmiany regionalnej roślin warzywnych, na jaką została wydana zgoda, o której mowa w ust. 1, nie może przekraczać rocznie ilości materiału siewnego potrzebnego do obsiania powierzchni:</p> <p>1) 40 ha dla cebuli, jarmużu, kalafiora, kalarepy, kapusty brukselskiej, kapusty głowiastej białej, kapusty głowiastej czerwonej, kapusty pekińskiej, papryki, cykorii liściowej, cykorii sałatowej, cykorii korzeniowej, melona, dyni olbrzymiej, karczocha, marchwi, sałaty, pomidora, fasoli zwykłej karlowej, fasoli zwykłej tycznej, grochu siewnego cukrowego, grochu zwykłego łuskowego i bobu;</p> <p>2) 20 ha dla szalotki, pora, czosnku pospolitego, buraka ćwikłowego, buraka liściowego, kawona, ogórka, dyni zwyczajnej, kopru włoskiego, oberżyny i szpinaku;</p> <p>3) 10 ha dla cebuli siedmiolatki, szczypiorku, trybuli ogrodowej, selera korzeniowego, selera naciowego, szparaga, endywii, pietruszki, fasoli wielokwiatowej, rzodkiewki, rabarbaru, skorzonery, roszonek warzywnej, kukurydzy cukrowej i kukurydzy pękającej.</p> <p>9. Minister właściwy do spraw rolnictwa określi, w drodze rozporządzenia, terminy składania wniosków o wyrażenie zgody na wprowadzenie do obrotu materiału siewnego odmian regionalnych roślin rolniczych i roślin warzywnych, biorąc pod uwagę cechy biologiczne poszczególnych grup roślin i gatunków.</p>	
Art. 110	<p>1. Materiał siewny odmian regionalnych, po uzyskaniu zgody ministra właściwego do spraw rolnictwa wydawanej, w drodze decyzji, może być wprowadzany do obrotu w innym niż region pochodzenia regionie, zwanym dalej „dodatковым regionem obrotu”, z tym że gdy dla danej odmiany regionalnej nie został określony dodatkowy region wytwarzania, materiał tej odmiany może być wprowadzany do obrotu wyłącznie w regionie pochodzenia.</p> <p>2. Ilość materiału siewnego odmian regionalnych wprowadzana do obrotu w regionie pochodzenia oraz w dodatkowym regionie obrotu nie może przekraczać łącznie ilości materiału określonej w decyzji, o której mowa w art. 109 ust. 1.</p> <p>3. Zgodę, o której mowa w ust. 1, wydaje się na wniosek zachowującego odmianę regionalną.</p> <p>4. Zgodę, o której mowa w ust. 1, wydaje się, jeżeli dodatkowy region obrotu jest porównywalny z regionem pochodzenia pod względem siedlisk naturalnych i częściowo naturalnych dla danej odmiany regionalnej.</p> <p>5. Wniosek, o którym mowa w ust. 3, zawiera:</p> <p>1) imię i nazwisko oraz adres i miejsce zamieszkania albo nazwę oraz adres i siedzibę zachowującego odmianę, z tym że w przypadku gdy zachowującym odmianę jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą zamiast adresu i miejsca zamieszkania tej osoby – miejsce i adres wykonywania działalności, jeżeli są inne niż adres i miejsce zamieszkania tej osoby;</p> <p>2) nazwę rodzaju lub gatunku rośliny uprawnej w języku polskim i nazwę botaniczną;</p> <p>3) nazwę odmiany regionalnej;</p> <p>4) wskazanie regionu pochodzenia, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa;</p> <p>5) wskazanie dodatkowego regionu, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa, wraz z uzasadnieniem konieczności określenia tego regionu.</p> <p>6. W decyzji, o której mowa w ust. 1, określa się w szczególności gatunek i odmianę regionalną, dodatkowy region obrotu materiałem siewnym tej odmiany, którego położenie określa się zgodnie z granicami jednostek zasadniczego trójstopniowego podziału terytorialnego państwa, oraz okres, na jaki wprowadza się do obrotu materiał siewny tej odmiany w tym regionie.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Komisji 2008/62/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do rejestracji populacji miejscowych i odmian roślin rolniczych przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i regionalnych i zagrożonych erozją genetyczną oraz obrót materiałem siewnym i sadzoniakami ziemiaków tych populacji miejscowych i odmian oraz dyrektywy komisji 2009/145/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i rejonach zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian, , w zakresie przepisów dotyczących całego procesu wprowadzania do obrotu.</p>
Art. 111	<p>1. Materiał siewny odmian amatorskich jest wprowadzany do obrotu w małych opakowaniach.</p> <p>2. Ilość materiału siewnego odmian amatorskich w małych opakowaniach nie może</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Komisji 2008/62/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do rejestracji populacji miejscowych i odmian roślin rolniczych</p>

	<p>przekraczać ilości:</p> <p>1) 250 gramów dla kukurydzy cukrowej, kukurydzy pękającej, szpinaku, bobu, grochu siewnego cukrowego, grochu siewnego łuskowego, fasoli zwykłej karłowej, fasoli zwykłej tycznej i fasoli wielokwiatowej;</p> <p>2) 25 gramów dla cebuli (grupa Cepa, grupa Aggregatum), cebuli siedmiolatki, pora, czosnku pospolitego, trybuli ogrodowej, buraka éwikłowego, buraka liściowego, kapusty pekińskiej, ogórka, dyni olbrzymiej, dyni zwyczajnej, marchwi i sałaty;</p> <p>3) 5 gramów dla szczypiorku, selera korzeniowego, selera naciowego, szparaga, papryki, endywii, kawona, melona, karczocha, pomidora, kopru włoskiego, rabarbaru, oberżyny, cykorii korzeniowej, cykorii liściowej, cykorii sałatowej, jarmużu, kalafiora, kalarepy, kapusty brukselskiej, kapusty głowiastej białej i kapusty głowiastej czerwonej.</p>	<p><i>przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i regionalnych i zagrożonych erozją genetyczną oraz obrót materiałem siewnym i sadzoniakami ziemniaka tych populacji miejscowych i odmian oraz dyrektywy komisji 2009/145/WE przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i rejonach zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian, , w zakresie przepisów dotyczących całego procesu wprowadzania do obrotu.</i></p>
Art. 112	<p>Minister właściwy do spraw rolnictwa przekazuje Komisji Europejskiej informacje o regionach pochodzenia, dodatkowych regionach wytwarzania materiału siewnego danej odmiany regionalnej oraz dodatkowych regionach obrotu tym materiałem, a także, na wniosek Komisji Europejskiej lub właściwych organów państw członkowskich, informacje dotyczące ilości materiału siewnego odmiany regionalnej, a także materiału siewnego odmiany amatorskiej wprowadzonej do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Komisji 2008/62/WE <i>przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do rejestracji populacji miejscowych i odmian roślin rolniczych przystosowanych naturalnie do warunków lokalnych i regionalnych i zagrożonych erozją genetyczną oraz obrót materiałem siewnym i sadzoniakami ziemniaka tych populacji miejscowych i odmian</i> oraz dyrektywy komisji 2009/145/WE <i>przewidującej pewne odstępstwa w odniesieniu do zatwierdzania populacji miejscowych i odmian warzyw tradycyjnie uprawianych w poszczególnych miejscach i rejonach zagrożonych erozją genetyczną oraz odmian warzyw niemających wewnętrznej wartości dla plonów o przeznaczeniu handlowym, wyprodukowanych w celu uprawy w określonych warunkach, oraz wprowadzania do obrotu materiału siewnego tych populacji miejscowych i odmian, , w zakresie przepisów dotyczących całego procesu wprowadzania do obrotu.</i></p>
Art. 113	<p>1. Wojewódzki inspektor, w przypadku gdy z przepisów Unii Europejskiej wydanych w trybie art. 13a dyrektywy Rady 66/401/EWG, art. 13a dyrektywy Rady 66/402/EWG, art. 19 dyrektywy Rady 2002/54/WE, art. 33 dyrektywy Rady 2002/55/WE, art. 19 dyrektywy Rady 2002/56/WE lub art. 16 dyrektywy Rady 2002/57/WE wynika możliwość podjęcia tymczasowego eksperymentu, wykonuje czynności związane z tymczasowym eksperymentem, jest organem właściwym w sprawach wydawania pozwolenia na przeprowadzenie tego eksperymentu, kontroli w zakresie przeprowadzania eksperymentu i przyjmowania informacji o jego przebiegu.</p> <p>2. Podmiot zainteresowany udziałem w tymczasowym eksperymencie jest obowiązany:</p> <p>1) uzyskać pozwolenie na przeprowadzenie eksperymentu;</p> <p>2) poddać się kontroli w zakresie przeprowadzania eksperymentu;</p> <p>3) składać informację o przebiegu eksperymentu.</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady: 66/401/WE <i>w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych</i>, 66/402/WE <i>w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych</i>, 2002/54/WE <i>w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka</i>, 2002/55/WE <i>w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw</i>, 2002/56/WE <i>w sprawie obrotu sadzoniakami ziemniaków</i>, 2002/57/WE <i>w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych</i>, w zakresie możliwości wzięcia udziału w tymczasowym eksperymencie ustanowionym na mocy decyzji Komisji.</p>
Art. 114	<p>Minister właściwy do spraw rolnictwa może określić, w drodze rozporządzenia, tymczasowe eksperymenty, w ramach których może być wytwarzany materiał siewny, w tym:</p> <p>1) warunki przeprowadzania tymczasowego eksperymentu lub</p> <p>2) czas trwania tymczasowego eksperymentu, lub</p> <p>3) zakres i terminy składania wojewódzkiemu inspektorowi informacji o przebiegu tymczasowego eksperymentu przez podmiot, który uzyskał pozwolenie na przeprowadzenie tymczasowego eksperymentu, lub</p> <p>4) zakres kontroli przeprowadzania tymczasowego eksperymentu, lub</p> <p>5) dodatkowe informacje umieszczane na etykietach, w które zaopatruje się materiał siewny wytworzony w ramach tymczasowego eksperymentu</p> <p>– uwzględniając przepisy Unii Europejskiej dotyczące tymczasowych eksperymentów, wydane na podstawie art. 13a dyrektywy Rady 66/401/EWG, art. 13a dyrektywy Rady 66/402/EWG, art. 19 dyrektywy Rady 2002/54/WE, art. 33 dyrektywy Rady 2002/55/WE, art. 19 dyrektywy Rady 2002/56/WE lub art. 16 dyrektywy Rady 2002/57/WE oraz zapewnienie kontroli nad prawidłowym przeprowadzeniem tymczasowych eksperymentów i materiałem siewnym</p>	<p>Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady: 66/401/WE <i>w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych</i>, 66/402/WE <i>w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych</i>, 2002/54/WE <i>w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka</i>, 2002/55/WE <i>w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw</i>, 2002/56/WE <i>w sprawie obrotu sadzoniakami ziemniaków</i>, 2002/57/WE <i>w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych</i>, w zakresie możliwości wzięcia udziału w tymczasowym eksperymencie ustanowionym na mocy decyzji Komisji.</p>

Art. 115	<p>wytworzonym w ramach tych eksperymentów.</p> <p>. Opłacie podlega:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dokonanie oceny tożsamości oraz czystości odmianowej materiału siewnego; 2) pobranie urzędowych prób oraz dokonanie oceny polowej i oceny laboratoryjnej materiału siewnego przez organy Państwowej Inspekcji; 3) dokonanie ponownej oceny polowej i ponownej oceny laboratoryjnej materiału siewnego; 4) udzielenie akredytacji do pobierania prób materiału siewnego; 5) udzielenie akredytacji do dokonywania oceny materiału siewnego; 6) udzielenie upoważnienia do wypełniania etykiet urzędowych; 7) udzielenie zgody na pobieranie prób za pomocą urządzenia do automatycznego pobierania prób materiału siewnego; 8) przeprowadzenie egzaminu, o którym mowa w art. 75 ust. 1 pkt 3; 9) wydanie świadectwa mieszanki materiału siewnego; 10) wydanie etykiet i plomb urzędowych; 11) wykonywanie czynności w ramach nadzoru nad akredytowanymi podmiotami, o których mowa w art. 81. <p>2. Opłaty, o których mowa w ust. 1 pkt 2, pobiera się również w przypadku, gdy pobranie urzędowych prób lub dokonanie oceny nie było możliwe z winy wnioskodawcy.</p> <p>3. Opłaty, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2, 9 i 10, wnosi się na podstawie rachunku wystawionego przez wojewódzkiego inspektora, w terminie 14 dni od dnia doręczenia tego rachunku, przy czym rachunek za dokonanie oceny tożsamości i czystości odmianowej wystawia się przy pobieraniu próby do tej oceny.</p> <p>4. Opłaty, o których mowa w ust. 1 pkt 3–7, wnosi się po złożeniu wniosku o:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) dokonanie ponownej oceny polowej i oceny laboratoryjnej materiału siewnego; 2) udzielenie akredytacji do pobierania prób materiału siewnego; 3) udzielenie akredytacji do dokonywania oceny materiału siewnego; 4) udzielenie upoważnienia do wypełniania etykiet urzędowych; 5) udzielenie zgody na pobieranie prób za pomocą urządzenia do automatycznego pobierania prób materiału siewnego. <p>5. Opłatę za przeprowadzenie egzaminu, o której mowa w ust. 1 pkt 8, wnosi się nie później niż na dzień przed przystąpieniem do egzaminu.</p> <p>6. Opłatę, o której mowa w ust. 1 pkt 11, wnosi się corocznie na podstawie rachunku wystawionego przez wojewódzkiego inspektora, w terminie do dnia 15 lutego.</p>	<p>Artykuł ten obejmuje przepisy dotyczące opłat związanych z wytwarzaniem, oceną i obrotem materiałem siewnym, który zgodnie z definicją obejmuje materiał siewny roślin rolniczych, materiał siewny roślin warzywnych, sadzeniaki ziemniaka, materiał szkółkarski, materiał rozmnożeniowy roślin warzywnych, materiał rozmnożeniowy roślin ozdobnych, materiał nasadzeniowy roślin warzywnych lub ozdobnych oraz materiał rozmnożeniowy winorośli. W celu ułatwienia korzystania przez podmioty zajmujące się wytwarzaniem i obrotem materiałem siewnym z przepisów zawartych w ustawie o nasiennictwie, w jednym tytule zebrano przepisy, które określają jakie czynności podlegają opłacie, jaki jest tryb i termin wnoszenia tych opłat oraz sankcje w przypadku nie dokonania stosowanych opłat</p>
Art. 116	<p>Opłaty, o których mowa w art. 115 ust. 1, stanowią dochód budżetu państwa.</p> <p>2. Opłaty, o których mowa w art. 115 ust. 1, są ustalane z uwzględnieniem kosztów poniesionych na dojazd do plantacji nasiennej lub miejsca pobrania próby, czasu potrzebnego na dokonanie oceny lub pobranie próby, zużycia materiałów i odczynników stosowanych przy dokonywaniu oceny lub pobieraniu próby, kosztów przygotowania i przeprowadzenia egzaminu, kosztów prowadzenia nadzoru nad podmiotami akredytowanymi, a także gatunku, kategorii oraz grupy roślin i rodzaju dokonywanej oceny.</p>	<p>Artykuł wynika z procedury stanowienia prawa.</p>
Art. 117	<p>W razie niewniesienia opłat, o których mowa w art. 115 ust. 1:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) pkt 1 – nie dokonuje się oceny tożsamości i czystości odmianowej materiału siewnego; 2) pkt 2 – nie wydaje się wyników dokonanych ocen; 3) pkt 3 – nie dokonuje się ponownej oceny materiału siewnego; 4) pkt 4 i 5 – wniosek o udzielenie akredytacji odpowiednio do pobierania prób materiału siewnego lub dokonywania oceny materiału siewnego pozostawia się bez rozpoznania; 5) pkt 6 – wniosek o upoważnienie do wypełniania etykiet urzędowych pozostawia się bez rozpoznania; 6) pkt 7 – wniosek o udzielenie zgody na pobieranie prób za pomocą urządzenia do 	<p>Artykuł ten obejmuje przepisy dotyczące sankcji w przypadku nie dokonania stosowanych opłat</p>

	<p>automatycznego pobierania prób pozostawia się bez rozpoznania;</p> <p>7) pkt 8 – nie dopuszcza się do przystąpienia do egzaminu;</p> <p>8) pkt 9 i 10 – nie wydaje się świadectw mieszanek materiału siewnego oraz etykiet i plomb urzędowych;</p> <p>9) pkt 11 – wydaje się decyzję o cofnięciu akredytacji.</p>	
Art. 118	<p>Minister właściwy do spraw rolnictwa, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) sposób ustalania i wysokość opłat, o których mowa w art. 115 ust. 1,</p> <p>2) sposób uiszczania opłat, o których mowa w art. 115 ust.1</p> <p>– mając na względzie zasady określone w art. 116 ust. 2 oraz ułatwienie terminowego uiszczania tych opłat.</p>	Artykuł ten obejmuje szczegółowe przepisy dotyczące sposobu i wysokości opłat oraz sposobów ich uiszczania.
Art. 119	<p>1. Z państw trzecich może być przywożony wyłącznie materiał siewny dopuszczony do obrotu.</p> <p>2. Jeżeli materiał siewny, o którym mowa w ust. 1, jest genetycznie zmodyfikowany, to przywozi się go z państw trzecich, gdy modyfikacja wprowadzona do odmiany jest dopuszczona do obrotu z przeznaczeniem do uprawy na podstawie decyzji właściwego organu Unii Europejskiej lub właściwego organu państwa członkowskiego.</p>	Biorąc pod uwagę dotychczasową praktykę, w celu zapewnienia właściwej kontroli i nadzoru nad obrotem materiałem siewnym pochodzącym z państw trzecich, w tym materiału siewnego odmian zmodyfikowanych genetycznie, zostały wprowadzone przepisy dotyczące obowiązku informowania wojewódzkiego inspektora o sprowadzonym materiale siewnym.
Art. 120	<p>Prowadzący obrót materiałem siewnym lub dostawca, który przywiózł z państw trzecich materiał siewny, w terminie 3 dni od dnia odprawy celnej, informuje o ilości i rodzaju przywiezionego materiału siewnego oraz przedstawia dokumenty dotyczące wytwarzania i jakości tego materiału wojewódzkiemu inspektorowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę prowadzącego obrót lub dostawcy, albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania prowadzącego obrót lub dostawcy – w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą.</p>	Artykuł ten precyzuje terminy i zakres przekazywanych informacji o imporcie materiału siewnego z państw trzecich.
Art. 121	<p>1. Kontrola materiału siewnego polega na losowym sprawdzeniu wymagań w zakresie jakości oraz spełniania innych wymagań w zakresie wytwarzania, oceny i przechowywania materiału siewnego, a także obrotu tym materiałem.</p> <p>2. Kontrolę materiału siewnego przeprowadza wojewódzki inspektor.</p> <p>3. Pobieranie prób urzędowych i ocena materiału siewnego, dokonywane przez organy Państwowej Inspekcji w ramach kontroli, nie podlegają opłacie.</p> <p>4. Jeżeli w wyniku kontroli materiału siewnego stwierdzono, że jedna lub kilka partii materiału siewnego nie odpowiadają wymaganiom w zakresie jakości albo wytwarzania, oceny i przechowywania materiału siewnego lub obrotu tym materiałem, wojewódzki inspektor, w drodze decyzji, w zależności od zakresu i stopnia naruszeń, może:</p> <p>1) nakazać usunięcie, w określonym terminie, nieprawidłowości stwierdzonych w trakcie kontroli;</p> <p>2) zakazać prowadzenia obrotu partią materiału siewnego niespełniającą wymagań;</p> <p>3) nakazać poddanie partii materiału siewnego niespełniającej wymagań zabiegom uniemożliwiającym użycie go do siewu, sadzenia, szczepienia, okulizacji lub tylko do rozmnażania roślin.</p> <p>5. Decyzje, o których mowa w ust. 4, podlegają natychmiastowemu wykonaniu.</p> <p>6. Do podmiotów, o których mowa w art. 86 ust. 1 i art. 87 ust. 1, niebędących przedsiębiorcami w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 i Nr 239, poz. 1593) stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 5 tej ustawy.</p>	Artykuł ten obejmuje przepisy regulujące zasady i sposób dokonywania kontroli materiału siewnego.
Art. 122	<p>1. Z materiału siewnego znajdującego się w obrocie pobiera się kontrolne próby do wspólnotowych testów i doświadczeń porównawczych w celu sprawdzenia jego jakości oraz harmonizacji metod dokonywania oceny.</p> <p>2. Główny Inspektor pobiera i przesyła próby materiału siewnego, o których mowa w ust. 1, do</p>	Artykuł dotyczy implementacji dyrektywy Rady: 66/401/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin pastewnych, 66/402/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin zbożowych, 2002/54/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym buraka, 2002/55/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym warzyw, 2002/56/WE w sprawie obrotu sadzienkami

	odpowiednich jednostek prowadzących wspólnotowe testy i doświadczenia porównawcze, zgodnie z przepisami Unii Europejskiej dotyczącymi przeprowadzania doświadczeń i testów porównawczych.	ziemiaków, 2002/57/WE w sprawie obrotu materiałem siewnym roślin oleistych, dyrektywy Rady 2008/72/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym oraz nasadzeniowym warzyw, innym niż nasiona, dyrektywy Rady 2008/90/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych i roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców, dyrektywy 98/56/EWG w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin ozdobnych, dyrektywy Rady 72/169/EWG w sprawie określenia cech charakterystycznych i minimalnych warunków do celów kontroli odmian winorośli, w zakresie przeprowadzania testów i doświadczeń porównawczych.
Art. 123	<p>1. Kto prowadzi obrót materiałem siewnym niezgodnie z warunkami określonymi w art. 104 ust. 1 – 9, jest obowiązany do wycofania go z obrotu na własny koszt oraz do wniesienia na rachunek wojewódzkiego inspektoratu właściwego ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę prowadzącego obrót albo dostawcy, albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania prowadzącego obrót albo dostawcy – w przypadku gdy prowadzącym obrót jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, materiałem siewnym, opłaty sankcyjnej stanowiącej 200 % kwoty należnej za sprzedany lub dostarczony materiał siewny.</p> <p>2. Kto prowadzi obrót materiałem siewnym bez zgłoszenia właściwemu wojewódzkiemu inspektorowi zamiaru prowadzenia obrotu materiałem siewnym jest obowiązany do wniesienia na rachunek wojewódzkiego inspektoratu właściwego ze względu na miejsce zamieszkania lub siedzibę prowadzącego obrót albo dostawcy, opłaty sankcyjnej w wysokości 2 270 zł, na podstawie decyzji wojewódzkiego inspektora właściwego ze względu na miejsce zamieszkania lub siedzibę prowadzącego obrót albo dostawcy.</p> <p>3. Stwierdzenia, że obrót materiałem siewnym jest prowadzony niezgodnie z warunkami określonymi w art. 104 ust. 1–9, dokonuje, w drodze decyzji, wojewódzki inspektor właściwy ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę prowadzącego obrót albo dostawcy, albo miejsce wykonywania działalności gospodarczej, jeżeli jest inne niż miejsce zamieszkania prowadzącego obrót albo dostawcy – w przypadku gdy prowadzącym obrót albo dostawcą jest osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą, określając w tej decyzji ilość sprzedanego lub dostarczonego materiału siewnego i wysokość opłaty sankcyjnej, o której mowa w ust. 1.</p>	Artykuł ten obejmuje przepisy sankcyjne związane z nieprzebrzeganiem przepisów projektowanej ustawy.
Art. 124	Opłata sankcyjna, o której mowa w art. 123, stanowi dochód budżetu państwa i stosuje się do niej przepisy działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.2)).	Zgodnie z Ordynacją podatkową.
Art. 125	Egzekucja opłat wynikających z decyzji, o których mowa w art. 123 ust. 2 i 3, następuje w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.	Zgodnie z przepisami o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.
Art. 126	<p>1. Kto:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1) nie stosuje nazwy odmiany zgodnie z wpisem w krajowym rejestrze lub w odpowiednich rejestrach państw członkowskich, lub we wspólnotowych katalogach, 2) nie przekazuje dyrektorowi Centralnemu Ośrodkowi informacji, o których mowa w art. 23, 3) nie stosuje się do zakazów obowiązujących w rejonie zamkniętym, 4) nie składa wojewódzkiemu inspektorowi obowiązującej informacji dotyczącej obrotu materiałem siewnym lub nie prowadzi obowiązującej dokumentacji dotyczącej tego materiału, o których mowa w art. 92, 5) składa wojewódzkiemu inspektorowi nieprawdziwe informacje dotyczące obrotu materiałem siewnym, 6) nie zaopatruje materiału siewnego w etykiety, nie dołącza dokumentu towarzyszącego lub dokumentu dostawcy, nie stosuje plomb lub nie zabezpiecza opakowań z materiałem siewnym zgodnie z art. 95 ust. 2, art. 96 ust. 1, art. 97 ust. 1, art. 102 lub art. 103, lub podaje na 	Artykuł ten obejmuje przepisy karne związane z nieprzebrzeganiem przepisów projektowanej ustawy.

<p>etykietach informacje niezgodne ze świadectwem oceny laboratoryjnej,</p> <p>7) nie umieszcza na dokumencie sprzedaży nazwy gatunku, nazwy odmiany i numeru partii jako informacji identyfikujących ten materiał,</p> <p>8) nie prowadzi lub nie przechowuje dokumentacji zgodnie z warunkami określonymi w art. 64 ust. 2 pkt 2 i art. 92 ust. 1 pkt 2,</p> <p>9) bez wymaganej zgody, o której mowa w art. 106 ust. 1, wprowadza do obrotu mieszanki dla ochrony środowiska,</p> <p>10) prowadzi obrót mieszanką dla ochrony środowiska niezgodnie z decyzją, o której mowa w art. 106 ust. 1,</p> <p>11) przed zbiorem mieszanki dla ochrony środowiska zbieranej bezpośrednio lub składników uprawianej mieszanki dla ochrony środowiska nie informuje właściwego ze względu na położenie obszaru źródłowego regionalnego dyrektora ochrony środowiska o wyznaczonym miejscu zbioru,</p> <p>12) nie będąc wpisanym odpowiednio do ewidencji dostawców albo ewidencji rolników, sprzedaje materiał siewny przeznaczony dla nieprofesjonalnego odbiorcy poza obszar powiatu, w którym go wytworzył,</p> <p>13) nabywa od producenta materiał rozmnożeniowy lub materiał nasadzeniowy roślin warzywnych lub ozdobnych lub materiał szkółkarski przeznaczony na jego własne niezarobkowe potrzeby, który wprowadza do obrotu lub rozmnaża w celach zarobkowych,</p> <p>14) prowadzi obrót materiałem siewnym wbrew zakazowi, o którym mowa w art. 90 ust.1 pkt 2,</p> <p>15) bez wymaganej zgody, o której mowa w art. 108 ust. 3, wprowadza do obrotu materiał siewny z przeznaczeniem do testów lub doświadczeń polowych odmian roślin rolniczych lub roślin warzywnych,</p> <p>16) sporządza mieszanki roślin pastewnych przeznaczone na cele paszowe, nie posiadając opracowanej technologii sporządzania tych mieszanek oraz urządzeń niezbędnych do ich sporządzania,</p> <p>17) sporządza protokół pobrania prób materiału siewnego roślin rolniczych lub warzywnych na formularzu, który jest niezgodny ze wzorem określonym w przepisach wydanych na podstawie art. 51 pkt 2,</p> <p>18) nie składa wojewódzkiemu inspektorowi wykazu prowadzonych plantacji nasiennych odmian regionalnych, o którym mowa w art. 53 ust. 3,</p> <p>19) wydaje świadectwa albo informacje wymienione w art. 73 ust. 1, które są niezgodne ze wzorami określonymi w przepisach wydanych na podstawie art. 73 ust. 7;</p> <p>20) wprowadza do obrotu materiał siewny, w którym udział genetycznie zmodyfikowanego materiału siewnego przekracza maksymalny udział procentowy genetycznie zmodyfikowanego materiału siewnego w materiale siewnym odmian konwencjonalnych, określony w przepisach wydanych na podstawie art. 104 ust. 13,</p> <p>21) nie oznacza partii materiału siewnego wytworzonego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej numerem utworzonym zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 40 pkt 6 lub art. 72 pkt 2 lit. e,</p> <p>22) będąc zachowującym odmianę wprowadzającym do obrotu materiał siewny kategorii standard roślin warzywnych własnych odmian:</p> <p>a) nie przechowuje lub nie udostępnia wojewódzkiemu inspektorowi dokumentacji, o której mowa w art. 93 ust. 1 pkt 1, lub</p> <p>b) nie przechowuje lub nie udostępnia wojewódzkiemu inspektorowi lub właściwemu urzędowi innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego prób, o których mowa w art. 93 ust. 1 pkt 2, lub</p> <p>c) nie składa wojewódzkiemu inspektorowi sprawozdania o ilości wprowadzonego do obrotu materiału siewnego, o którym mowa w art. 93 ust. 1 pkt 3,</p>	
--	--

	<p>23) prowadzi obrót materiałem siewnym z przeznaczeniem do testów lub doświadczeń polowych niezgodnie z decyzją, o której mowa w art. 108 ust. 3,</p> <p>24) nie informuje dyrektora Centralnego Ośrodka o ilości wprowadzonego do obrotu materiału siewnego, o którym mowa w art. 108 ust. 8, w terminie określonym w tym przepisie,</p> <p>25) wytwarza materiał siewny odmian regionalnych roślin rolniczych poza regionem pochodzenia lub dodatkowym regionem wytwarzania lub prowadzi obrót tym materiałem siewnym poza regionem pochodzenia lub poza dodatkowym regionem obrotu, lub w ilości większej niż określona w decyzji, o której mowa w art. 109 ust. 1 lub art. 110 ust. 1,</p> <p>26) wytwarza materiał siewny odmian regionalnych roślin warzywnych poza regionem pochodzenia lub dodatkowym regionem wytwarzania lub prowadzi obrót tym materiałem siewnym poza regionem pochodzenia lub poza dodatkowym regionem obrotu, lub w ilości większej niż określona w decyzji, o której mowa w art. 109 ust. 1 lub art. 110 ust. 1,</p> <p>27) wprowadza do obrotu materiał siewny odmian amatorskich w ilości większej niż określona w art. 111 ust. 2,</p> <p>28) dokonuje degradacji materiału siewnego do niższego stopnia kwalifikacji niezgodnie z art. 50,</p> <p>29) stosuje materiał siewny, co do którego zakaz stosowania wprowadzono w przepisach wydanych na podstawie art. 104 ust. 11,</p> <p>30) kto nie wykonuje obowiązku etykietowania etykietą urzędową małych opakowań WE materiału siewnego buraków cukrowych lub pastewnych wprowadzonego na podstawie art. 97 ust. 7,</p> <p>31) nie informuje wojewódzkiego inspektora o zmianie danych wpisanych do ewidencji przedsiębiorców, ewidencji rolników i ewidencji dostawców, o których mowa w art. 88 ust. 1 i 2, w terminie określonym w tych przepisach,</p> <p>32) nie składa wojewódzkiemu inspektorowi wymaganych informacji o przebiegu tymczasowego eksperymentu, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 114 pkt 3, w terminie określonym w tych przepisach, lub składa w tym zakresie nieprawdziwe informacje,</p> <p>33) przywozi materiał siewny z państw trzecich niezgodnie z wymaganiami określonymi w art. 119 i 120,</p> <p>34) dokonuje pobierania prób za pomocą urządzenia do automatycznego pobierania prób bez uzyskania zgody, o której mowa w art. 46 ust. 4 – podlega karze grzywny.</p> <p>2. Orzekanie w sprawach określonych w ust. 1 następuje w trybie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.</p>	
Art. 127	<p>W ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o Agencji Rynku Rolnego i organizacji niektórych rynków rolnych (Dz. U. z 2007 r. Nr 231, poz. 1702, z późn. zm.3)) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 40c w ust. 3 pkt 2 i 3 otrzymują brzmienie:</p> <p>„2) materiał siewny kategorii elitarny lub kwalifikowany został wytworzony:</p> <p>a) przez przedsiębiorcę wpisanego do ewidencji przedsiębiorców, o której mowa w przepisach o nasiennictwie, lub</p> <p>b) w gospodarstwie rolnym posiadanym przez rolnika wpisanego do ewidencji rolników, o której mowa w przepisach o nasiennictwie, lub</p> <p>3) materiał siewny kategorii elitarny lub kwalifikowany został zakupiony:</p> <p>a) od przedsiębiorcy wpisanego do ewidencji przedsiębiorców prowadzących obrót materiałem siewnym, o której mowa w przepisach o nasiennictwie, albo</p> <p>b) od rolnika prowadzącego obrót materiałem siewnym wytworzonym w posiadanym gospodarstwie rolnym, wpisanego do ewidencji rolników, o której mowa w przepisach o nasiennictwie, albo</p>	<p>Artykuł ten obejmuje przepisy zmieniające, przejściowe i końcowe. Zgodnie z procedurą stanowienia prawa.</p>

	<p>c) od podmiotu prowadzącego obrót materiałem siewnym na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej.”;</p> <p>2) w art. 40e w ust. 1:</p> <p>a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1) przedsiębiorcach wpisanych do ewidencji przedsiębiorców prowadzących obrót materiałem siewnym oraz rolników wpisanych do ewidencji rolników prowadzących obrót materiałem siewnym, o których mowa w przepisach o nasiennictwie, w zakresie:</p> <p>a) imienia i nazwiska, miejsca zamieszkania i adresu albo nazwy, siedziby i adresu oraz miejsca i adresu wykonywania działalności,</p> <p>b) numeru w ewidencji przedsiębiorców prowadzących obrót materiałem siewnym albo numeru w ewidencji rolników prowadzących obrót materiałem siewnym, prowadzonym przez wojewódzkiego inspektora,</p> <p>c) numeru identyfikacji podatkowej (NIP) – jeżeli został nadany;”;</p> <p>b) uchyla się pkt 2.</p>	
Art. 128	<p>W ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej (Dz. U. Nr 225, poz. 1635, z późn. zm.4)) w załączniku do ustawy wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w części I w ust. 36 uchyla się pkt 7;</p> <p>2) w części II w ust. 10 w uchyla się pkt 2.</p>	<p>Artykuł ten obejmuje przepisy zmieniające, przejściowe i końcowe. Zgodnie z procedurą stanowienia prawa.</p>
Art. 129	<p>W ustawie z dnia 25 listopada 2010 r. o Centralnym Ośrodku Badania Odmian Roślin Uprawnych (Dz. U. Nr 239, poz. 1591) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 4 część wspólna otrzymuje brzmienie:</p> <p>„ – na zasadach określonych w ustawie z dniao nasiennictwie (Dz. U. Nr. , poz. ...) oraz w ustawie z dnia 26 czerwca 2003 r. o ochronie prawnej odmian roślin (Dz. U. Nr 137, poz. 1300, z 2006 r. Nr 126, poz. 877 oraz z 2007 r. Nr 99, poz. 662).”;</p> <p>2) w art. 9 w ust. 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3) wydaje decyzje administracyjne w zakresie określonym w ustawie z dniao nasiennictwie oraz w ustawie z dnia 26 czerwca 2003 r. o ochronie prawnej odmian roślin.”.</p>	<p>Artykuł ten obejmuje przepisy zmieniające, przejściowe i końcowe. Zgodnie z procedurą stanowienia prawa.</p>
Art. 130	<p>Do spraw wszczętych na podstawie ustawy, o której mowa w art. 139, i niezakończonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy decyzją ostateczną stosuje się przepisy dotychczasowe..</p>	<p>Artykuł ten obejmuje przepisy zmieniające, przejściowe i końcowe. Zgodnie z procedurą stanowienia prawa</p>
Art. 131	<p>Odmiany roślin sadowniczych utrzymywane przez dostawców na liście odmian materiału szkółkarskiego CAC w okresie od dnia 1 maja 2004 r. do dnia 30 września 2012 r. mogą być wpisane do krajowego rejestru, na wniosek zainteresowanego podmiotu, bez przeprowadzenia badań OWT, w terminie do dnia 30 września 2012 r.</p>	<p>Artykuł ten dotyczy implementacji przepisów dyrektywy Rady 2008/90/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych i roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców Zgodnie z procedurą stanowienia prawa.</p>
Art. 132	<p>1. Upoważnienia oraz decyzje w sprawie akredytacji wydane na podstawie ustawy, o której mowa w art. 139, stają się upoważnieniami i decyzjami w sprawie akredytacji w rozumieniu niniejszej ustawy.</p> <p>2. Zaświadczenia o ukończeniu szkolenia, o których mowa w art. 45 ust. 1 pkt 3 ustawy, o której mowa w art. 139, stają się zaświadczeniami o ukończeniu szkolenia, o których mowa w art. 75 ust.1 pkt 3 niniejszej ustawy.</p>	<p>Artykuł ten obejmuje przepisy zmieniające, przejściowe i końcowe. Zgodnie z procedurą stanowienia prawa</p>
Art. 133	<p>1. Materiał szkółkarski kategorii CAC wytworzony z plantacji założonych przed dniem 30 września 2012 r. może znajdować się w obrocie do dnia 31 grudnia 2018 r.</p> <p>2. W przypadku materiału szkółkarskiego, o którym mowa w ust. 1, na etykiecie lub dokumencie dostawcy umieszcza się napis „dyrektywa Rady 2008/90/WE art. 21”.</p>	<p>Artykuł ten dotyczy implementacji przepisów dyrektywy Rady 2008/90/WE w sprawie obrotu materiałem rozmnożeniowym roślin sadowniczych i roślinami sadowniczymi przeznaczonymi do produkcji owoców Zgodnie z procedurą stanowienia prawa.</p>
Art. 134	<p>Świadectwa i informacje wydane na podstawie ustawy, o której mowa w art. 139, są równoważne ze świadectwami i informacjami w rozumieniu niniejszej ustawy.</p>	<p>Zgodnie z procedurą stanowienia prawa. Artykuł ten ma na celu utrzymanie ciągłości przepisów obecnie obowiązującej ustawy o nasiennictwie w odniesieniu do przepisów projektowanej ustawy.</p>
Art. 135	<p>1. Wpis przedsiębiorców do rejestru przedsiębiorców i rolników do rejestru rolników</p>	<p>Zgodnie z procedurą stanowienia prawa. Artykuł ten ma na celu utrzymanie ciągłości</p>

	<p>dokonany na podstawie ustawy, o której mowa w art. 139, zachowuje ważność przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.</p> <p>2. Wpis dostawców materiału szkółkarskiego, materiału rozmnożeniowego lub materiału nasadzeniowego roślin warzywnych i ozdobnych wpisanych do rejestru przedsiębiorców dokonany na podstawie przepisów ustawy z dnia 18 grudnia 2003 r. o ochronie roślin (Dz. U. z 2008 r. Nr 133, poz. 849, z późn. zm.5)) zachowuje ważność przez okres 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.</p> <p>3. Podmioty, które zgodnie z art. 84 ust. 1, art. 86 ust. 1 i art. 87 ust. 1 niniejszej ustawy mają obowiązek zgłoszenia zamiaru prowadzenia obrotu odpowiednio materiałem siewnym roślin rolniczych i warzywnych albo materiałem szkółkarskim, materiałem rozmnożeniowym lub materiałem nasadzeniowym roślin warzywnych i ozdobnych, wpisane w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy odpowiednio do rejestru, o którym mowa w ust. 1 lub 2, mogą nadal prowadzić obrót materiałem siewnym roślin rolniczych i warzywnych albo materiałem szkółkarskim, rozmnożeniowym i nasadzeniowym roślin warzywnych i ozdobnych pod warunkiem, że w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy zgłoszą wojewódzkiemu inspektorowi właściwemu ze względu na miejsce zamieszkania albo siedzibę prowadzenie obrotu tym materiałem.</p> <p>4. Przepisy art. 84 ust. 3–6, art. 86 ust. 3–6 i art. 87 ust. 4–7 niniejszej ustawy stosuje się odpowiednio.</p>	<p>przepisów obecnie obowiązującej ustawy o nasiennictwie w odniesieniu do przepisów projektowanej ustawy.</p>
Art. 136	<p>Rejestr odmian prowadzony na podstawie ustawy, o której mowa w art. 139, staje się rejestrem odmian w rozumieniu niniejszej ustawy.</p>	<p>Utrzymanie dotychczas obowiązującego przepisu.</p>
Art. 137	<p>1. Prawa twórców odmian do wynagrodzenia za wszelkie zarobkowe korzyści z odmiany nabyte na podstawie przepisów ustawy z dnia 24 listopada 1995 r. o nasiennictwie (Dz. U. z 2001 r. Nr 53, poz. 563 i Nr 76, poz. 811 oraz z 2002 r. Nr 25, poz. 253) pozostają w mocy do czasu ich wygaśnięcia.</p> <p>2. Prawa hodowców, autorów odmian do premii autorskiej i prawa osób fizycznych, które udzieliły pomocy przy wytwarzaniu odmian, istniejące w dniu wejścia w życie ustawy z dnia 24 listopada 1995 r. o nasiennictwie, pozostają w mocy do czasu ich wygaśnięcia.</p> <p>3. Do praw, o których mowa w ust. 1 i 2, stosuje się przepisy ustawy z dnia 24 listopada 1995 r. o nasiennictwie.</p> <p>4. Wysokość premii, o której mowa w ust. 2, ustala się w wysokości premii uzyskanej za daną odmianę w 2003 r., przy czym warunkiem koniecznym do wypłacenia premii jest prowadzenie obrotu kwalifikowanym materiałem siewnym odmiany.</p> <p>5. Premię, o której mowa w ust. 2, wypłaca Centralny Ośrodek.</p>	<p>Zgodnie z procedurą stanowienia prawa. Artykuł ten ma na celu utrzymanie ciągłości przepisów obecnie obowiązującej ustawy o nasiennictwie w odniesieniu do przepisów projektowanej ustawy.</p>
Art. 138	<p>Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 10, art. 12 ust. 7 i 12, art. 14 ust. 8, art. 22 ust. 3, art. 36 ust. 2, art. 37 ust. 12, art. 40 ust. 7, art. 45b ust. 1, art. 45c, art. 46 ust. 4, art. 47 ust. 10, art. 47a ust. 2 i 3, art. 47b ust. 2, art. 48 ust. 8, art. 49 ust. 6, art. 52 ust. 7, art. 53, art. 55 ust. 3, art. 55a ust. 2, art. 59 ust. 12, art. 60 i art. 63 ustawy, o której mowa w art. 139, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 11, art. 24 ust. 6, art. 40, art. 51, art. 56, art. 57 ust. 11, art. 72, art. 73 ust. 7, art. 83 ust. 1, art. 92 ust. 5, art. 93 ust. 2, art. 94 ust. 4, art. 101, art. 103 ust. 9, art. 109 ust. 9 i art. 118 niniejszej ustawy.</p>	<p>Artykuł ten ma na celu utrzymanie ciągłości przepisów obecnie obowiązującej ustawy o nasiennictwie w odniesieniu do przepisów projektowanej ustawy.</p> <p>Zgodnie z procedurą stanowienia prawa.</p>
Art. 139	<p>Traci moc ustawa z dnia 26 czerwca 2003 r. o nasiennictwie (Dz. U. z 2007 r. Nr 41, poz. 271, z późn. zm.6)).</p>	<p>Zgodnie z procedurą stanowienia prawa.</p>
Art. 140	<p>Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.</p>	<p>Zgodnie z procedurą stanowienia prawa.</p>

Minister Spraw Zagranicznych

Warszawa, 20 marca 2011 r.

DPUE - 920 - 968 - 10/11/MD/4
SM-615

dot.: RM-10-23-11 z 23.03.2011 r.

**Pan
Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów**

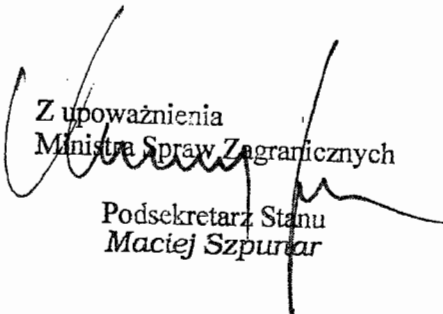
opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o nasiennictwie wyrażona na podstawie art. 13 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2007 r. Nr 65, poz. 437 z późn. zm.) przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przedłożonym projektem pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Projektowana ustawa jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem

Z upoważnienia
Ministra Spraw Zagranicznych

Podsekretarz Stanu
Maciej Szpurka

Do wiadomości:
Pan Marek Sawicki
Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi